THE GLOBAL BESTSELLER AND TIKTOK SENSATION

ALI HAZELWOOD

NOT IN LOVE

ALİ HAZELWOOD'A ÖVGÜLER

"Edebi bir atılım. . . . Aşk Hipotezi kendine güvenen bir ilk roman ve bunun, bir şekilde hem akademik bir güç merkezi hem de olağanüstü yetenekli bir romancı olma cüretini gösteren bir yazardan göreceğimiz büyüklüklerin sadece ilk parçası olduğunu varsayıyoruz."

-Entertainment Weekly

"Çağdaş romantizmin tek boynuzlu atı: derin zeka ve zevkle kaçışın zor evliliği. . . Aşk Hipotezi'nin çılgın bir ticari cazibesi var, ancak daha sessiz bir sır, dünyadaki tüm Zeytinlerden oluşan ve tam da bu kitabı derinden, hararetle bekleyen özel bir kitle var."

-New York Times çok satan yazarı Christina Lauren

"Ali Hazelwood ikinci romanıyla, bilimin ne kadar seksi olduğunu ve aşkın en beklenmedik yerlerden bile çıkabileceğini göstermek için mükemmel bir yazar olduğunu kanıtlıyor. O benim en yeni satın alınması gereken yazarım."

-#New York Times'ın en çok satan 1 numaralı yazarı Jodi Picoult
Beyinde Aşk

"Ne zaman taze ve zeki bir sesle anlatılan seksi, esprili, lezzetli bir aşk romanı istesem Ali Hazelwood okurum. Bağımlı olmaya hazır olun. Her kitap saf bir keyif."

-New York Times çoksatan yazarı Simone St. James

"Komik, seksi ve akıllı. Ali Hazelwood Aşk Hipotezi ile müthiş bir iş çıkarmış."

-New York Times çok satan yazarı Mariana Zapata

"STEM'deki kadınlar hakkında yerinde yorumlarla muhteşem derecede inek ve seksi."

-New York Times çoksatan yazarı Helen Hoang Aşk üzerine Beyinde

"STEMinistler, toplanın. Dünyanız sarsılmak üzere."
-New York Times çoksatan yazarı Elena Armas Aşk Üzerine Beyinde

"Bu kitap en sevdiğim mecazlardan birini -Grumpy ile Sunshine'ı- eğlenceli ve son derece sevimli bir şekilde ele alıyor. . . . Fandom ve aşk romanlarına yapılan göndermelere bayıldım ve elimden bırakamadım. Şiddetle tavsiye edilir!"
-New York Times çok satan yazarı Jessica Clare, The Aşk Hipotezi

"Ali Hazelwood sonunda bize alametifarikası olan mizahı, dolambaçlı olay örgüsü ve vazgeçmeyen baharatıyla paranormal sunuyor - kemerlerinizi bağlayın."
-New York Times çok satan yazarı Hannah Whitten Gelin

"Hazelwood pırıl pırıl sesini ve zekâsını paranormal bir Romeo ve Juliet'te ortaya koyuyor."
-Uluslararası çok satan yazar Ruby Dixon Gelin üzerine

"Bir mantık evliliğinden doğan romantizm hem hassas hem de kurnaz, tartışmasız seksi ve yürek doludur."
-USA Today çoksatan yazarı Isabel Cañas Gelin hakkında

"STEMinist romantik komedilerin kraliçesi, elit akademinin acımasız dünyasında geçen, keyifli bir mizah, gerçekçi duygular ve kendini kabullenme arayışıyla dolu bir hikâyeyle geri dönüyor."
-Booklist (yıldızlı eleştiri) Teorik Aşk üzerine

"Kesinlikle ilginç ve son derece büyüleyici bir öykü. . . . İnekçe bilim şakaları, esprili öğrenci e-postaları ve ustalıkla yapılan iğneleyici espriler anlatımı zenginleştiriyor. Okurlar Jack ve Elsie'yi ve sonsuza dek mutlu olmaya giden engebeli yollarını alkışlayacak."

-Publishers Weekly (yıldızlı eleştiri) Teorik Aşk üzerine

NOT IN LOVE

ALI HAZELWOOD

3PHERE

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde 2024 yılında
Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC
tarafından yayımlanmıştır.
İlk olarak 2024 yılında Sphere tarafından Büyük

Britanya'da yayımlanmıştır Telif Hakkı © Ali Hazelwood

2024

Yazarın manevi hakkı ileri sürülmüştür Daniel

Brount tarafından kitap tasarımı

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü, önceden izin alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmaksızın, yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir cilt veya kapak biçiminde dağıtılamaz.

Bu kitap için British Library'den bir
CIP katalog kaydı temin edilebilir.

ISBN 978-1-4087-2891-8

Küre
Little, Brown Book
Group'un bir baskısı
Carmelite Evi
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

Bir Hachette UK Şirketi
www.hachette.co.uk

www.littlebrown.co.uk

İÇİNDEKİLER

1 Yeterince basit

2 Devam etmesine izin vermeye çok istekli

3 Eğlenceli olurdu.

4 Düşman Değil

5 Büyük Bir Suçlama

6 Beyninin ihtiyaç duymadığı bir kestirme yol

7 Hiçbir şey için şart değil

8 Kütüphaneden ödünç alınmış bir kitabı bitirmeden yeni bir kitaba başlamak gibi

9 Sen basit

10 Bunu halledeceğiz. İlk ve son kez.

11 Bunu sistemimizden çıkarırız ve bir daha asla düşünmeyiz

12 Bechdel testi: Başarısız

13 Korkunç, Gizli Olanlar

14 Hikayesinin şu anki kötü adamı

15 Ne halt ediyorsun sen?

16 Kafası başka bir kadının bacaklarının arasında.

17 Onun varlığı, açıkçası, onun için çok şey yaptı.
18 Para birimimiz
19 Clorox mendillerinin nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?
20 Lanet olası büyük anlaşma
21 Bunu benimle yapmak ister misin?
22 İyi kız.
23 Harika Bir Düzen
24 Ondan hoşlanmıyorum.
25 Kulağa gerçekten de harika bir fikir gibi gelmiyor mu?
26 Boktan, yalnız hayatınızın muhasebesini yapın
27 İnanın bana, denedim.
28 Başka bir zaman çizelgesinde
29 Yapmasanız bile
30 Sanırım bu bir intikam.
31 Zor seçimler
32 Doğru olanı yapmaya çalışalım
33 Üzgün, güzel kale kızı
34 Ayak basılmamış bölge
35 İkisine birden sahip olamazsın.
36 En trajik hikaye
37 Yol boyunca edindiğimiz arkadaşlar
38 Hepimizin bagajı var
39 Olması gereken ya da
öyle bir şey Sonsöz
Teşekkür

AYRICA ALI HAZELWOOD TARAFINDAN

Aşk Hipotezi Beyinde
Aşk Aşk, Teorik
Olarak Gelin

ANTHOLOGIES

Seni Sevmekten Nefret Ediyorum

NOVELLALAR

Tek Çatı Altında
Sıfırın Altında
Seninle Sıkıştım

GENÇ YETİŞKİN ROMANLARI

Check & Mate

Jen'e. Bazen sensiz ne yapacağımı merak ediyorum ve çok korkuyorum.

Not: Beyaz çikolata iyidir aslında.

PPS: Bunu okuduğunuzda Stella'ya Ali Teyze'den bir kurabiye verin.

Sevgili okuyucu,

Aşık Değil'in ton olarak geçmişte yayınladığım eserlerden biraz farklı olduğunu size bildirmek için kısa bir not bırakmak istedim. Rue ve Eli keder, gıda güvensizliği ve çocuk ihmali gibi sorunlarla uğraştılar ve hala da uğraşıyorlar. Bir bağ kurmaya heveslilerler ama fiziksel bir ilişki dışında bunu nasıl yapacaklarından emin değiller. Sonuç bence bir romantik komediden çok erotik bir romantizm.

Rue ve Eli'nin hikâyesinde elbette sonsuza dek mutlu bir son var! Ancak bazı ciddi temalar da içeriyor ve ne beklemeniz gerektiğini bilmeniz için sizi uyarmak istedim.

Sevgiler,
Ali

1

YETERLİ BASİTLİKTE

RUE

Ladies, bu gerçek, retorik olmayan bir soru: Siz **ikiniz** gerçek dünyada **nasıl** hayatta kalıyorsunuz?"

Nyota'nın küçümseyen yüz ifadesine baktım ve insanın en iyi arkadaşının küçük kız kardeşinin (arka bahçedeki ağaç eve girmeye çalışırken defalarca reddedilmiş, 2009 Noel'inde herkesin içinde bir sümükle ziyafet çekmiş ve birkaç ay sonra çamaşır dolabında bir mandalinayı Fransız öpücüğüyle öperken yakalanmış) üretken bir varoluş sürdürme yeteneğini sorgulamasının getirdiği eşsiz aşağılanma duygusunu düşündüm.

O zamanlar Tisha ve ben ondan tam üç yaş büyüktük ve açıkça yersiz bir üstünlük kompleksine kapılmıştık. Artık küçük Nyota'nın yirmi dört yaşında, bir hukuk fakültesi dahisi ve faturalanabilir saatleri trajik derecede yüksek araba sigortası primimden daha değerli olan yeni bir iflas avukatı olduğunu daha iyi biliyorduk. Yaralanmaya hakaret eklemek için, onu Instagram'da takip ediyordum, bu yüzden onun kendisinden daha fazla bench press yapabildiğini biliyordum.

ağırlığında, monokini içinde inanılmaz görünüyordu ve düzenli olarak sıfırdan soğanlı biberiyeli focaccia pişiriyordu.

Nyota, parlaklığıyla geceleri uykularımı kaçıran güçlü bir esneklikle beni hiç takip etmemişti.

"Bizi tanıyorsun," dedim, gurur yerine dürüstlüğü seçerek. Tisha ve ben Kline'daki dolap büyüklüğündeki ofisime kapanmış, muhtemelen telefon numaralarımızı bile kaydetmemiş biriyle FaceTiming yapıyorduk. Saygınlık endişelerimizin en önemsiziydi. "Zar zor dayanıyoruz."

"Sadece soruya cevap verebilir misin?" Tisha sinirlendi. Bu benim için ne kadar aşağılayıcı bir durumsa, onun için çok daha kötü olmalıydı. Ne de olsa Nyota onun kız kardeşiydi.

"Gerçekten mi? Beni iş gününün ortasında arayıp kredi ödevinin ne olduğunu mu soruyorsun? Google'da aratamadın mı?"

"Yaptık," dedim, aptallar için eklediğimizi atlayarak aramaya. Ve yine de. "İşin özünü anladık, sanırım." "Harika, o zaman altın değerindesiniz. Kapatıyorum, ikinizle de görüşürüz.
Şükran Günü'nde-"

"Ancak," diye araya girdim. Mayıs sonlarıydı. "Diğer Kline çalışanlarının tepkileri, bu kredi görevinin sonuçlarını tam olarak kavrayamamış olabileceğimizi gösteriyor." Tuhaflık eşiğim yüksekti ve ayakta durduğu masasında monster.com'a küstahça göz atan İK temsilcisini, bana yüzüstü çarpıp hiç istifini bozmadan kaçan kimyagerleri, beklediği raporun en az üç saat daha süreceğini söylediğimde her zamanki diktatör patronum Matt'in boş bakışlarını atlatabilmiştim. Sonra, mola odasında benden daha uzun süredir yaşayan bir saksı bitkisine su şişemi boşaltırken, bir teknisyen gözyaşlarına boğuldu ve "Christofern'i eve götürmelisiniz, Dr. Siebert" diye öneride bulundu. Sırf Kline'ın başına gelecekler yüzünden ölmemeli.

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim Kline'daki mevcut işimi sevdiğim, hayatımın en önemli projesinin çok önemli bir noktada olduğu ve benim de

sosyal olarak

başka bir işyerine kolayca geçiş yapmakta zorlandı. Bugünkü etkinlik pek hayra alamet değildi. "On beş dakika içinde bir toplantı olacak," diye açıkladım, "ve oraya ne hakkında daha iyi bir fikir edinmiş olarak gitmek isteriz-"

Tisha, "Ny, sızlanmayı bırak ve beş yaşındaymışız gibi bize anlat," diye emretti.

"Sizler doktorsunuz," dedi Nyota - iltifat olarak değil.

"Tamam, dikkatle dinle Ny, çünkü bu aklını başından alacak ve bunu BM'ye bildirmemiz ve Lahey'de bir duruşma yapmamız gerekebilir: özel sermaye şirketleri ve kredi tahsisleri konusu kimya mühendisliği doktoralarımız sırasında hiçbir derste gündeme gelmedi. Şok edici bir dikkatsizlik, biliyorum ve eminim NATO askeri önlem almak isteyecektir-"

"Kes sesini, Tish. Benden bir şey istediğinde laf atamazsın. Rue, kredi işini nasıl öğrendin?"

"Florence şirket çapında bir e-posta gönderdi," dedim. "Bu sabah."

"Florence Kline'ın CEO'su mu?"

"Evet." İndirgeyici göründü, ben de "Ve kurucu." diye ekledim. Yine de kapsamlı değildi, ama fangirling için bir zaman ve yer vardı ve bu o değildi.

"Kredinizi hangi özel sermayenin aldığı hakkında bir şey yazıyor mu?"

E-postanın gövdesine göz attım. "Harkness Grubu."

"Hmm. Bir şeyler çağrıştırıyor." Nyota sessizlik içinde yazmaya devam etti.

New York City silüeti arkasında parıldıyordu. Ofisi yüksek bir binadaydı - Kuzey Austin'den binlerce kilometre ve koca bir evren uzakta. Tisha ve benim gibi o da Teksas'tan ayrılmak için can atıyordu. Bizim aksimize, o hiç geri dönmemişti. "Ah, evet. Şu adamlar," dedi sonunda, gözlerini kısarak bilgisayar ekranına bakarken.

"Onları tanıyor musun?" Tisha sordu. "Onlar ünlü falan mı?"

"Bu bir özel sermaye şirketi, bir K-pop grubu değil. Ama teknoloji çevrelerinde iyi tanınıyorlar." Dudağını ısırdı. Birden yüz ifadesi güven vermenin tam tersine döndü ve Tisha'nın yanımda gerildiğini hissettim.

Paniğe kapılmayı reddederek, "Böyle bir şey ilk kez olmuyor," dedim. UT Austin'den bir yıl önce mezun olmuştum ama doktoramı bitirmeden önce Florence Kline için çalışıyordum. Bunların hiçbiri yeni değildi. "Yönetim sarsıntıları ve yatırımcı sorunları her zaman olur. Her zaman yatışır."

"Bu sefer emin değilim, Rue." Nyota'nın kaşları çatıldı. "Dinle, Harkness bir özel sermaye şirketidir."

Tisha, "Bunun ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyorum," diye kızdı.

"Açıklayacağım gibi, özel hisse senetleri ... çok fazla parası ve boş zamanı olan insan gruplarıdır. Ve zor kazandıkları paralarını Scrooge McDuck tarzında harcamak ya da ikiniz gibi tasarruf hesaplarında bırakmak yerine-"

"Birikimim olduğunu varsayman büyük cesaret," diye mırıldandı Tisha. "-Onları başka şirketleri satın almak için kullanıyorlar."

"Ve Kline'ı satın mı aldılar?" Ben sordum.

"Hayır. Kline halka açılmadı. Kline halka açılmadı - Kline'ın hisse senetlerini satın alamazsınız. Ama kurulduğunda, mantı geliştirmek için paraya ihtiyacı vardı. Yaptığınız şey bu mu?"

"Gıda nanoteknolojisi."

"Elbette. Bunun bir anlamı varmış gibi davranalım. Her neyse, Florence Kline'ı kurduğunda büyük bir kredi aldı. Ama şimdi, ona parayı kim verdiyse, o krediyi Harkness'a satmaya karar verdi."

"Bu da Kline'ın parayı Harkness'a borçlu olduğu anlamına mı geliyor?"

"Doğru. Gördün mü Rue, tamamen işe yaramaz biri olmadığını biliyordum. Öte yandan kız kardeşim hiç durmadan ..." Nyota'nın sesi, bilgisayarına kaşlarını çatarak bakarken dağıldı.

"Ne?" Tisha telaşla sordu. Nyota hakaretin ortasında duracak bir tip değildi. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Sadece Harkness hakkında bir şeyler okuyordum. Çok saygınlar. Orta ölçekli teknoloji girişimlerine odaklanmışlar. Sanırım içeride birkaç bilim adamı var. Gelecek vaat eden şirketleri satın alıyorlar, büyümeleri için sermaye ve destek sağlıyorlar, sonra da kâr amacıyla satıyorlar. Kredi satın almak onların tarzının biraz dışında görünüyor."

Tisha'nın parmakları kalçama dolandı ve ben de elini avucumla kapattım. Fiziksel rahatlık repertuarımda nadiren yer alırdı ama Tisha için istisna yapmak sorun değildi. "Yani Florence'ın tek yapması gereken Harkness'a olan borcunu geri ödemek ve Harkness'ı aradan çıkarmak mı?" diye sordum. Yeterince basit görünüyordu. Monster.com'u karıştırmaya gerek yoktu.

"Senin yaşadığın gökkuşağı dünyasında, belki. Tek boynuzlu atlarla eğlenmene bak, Rue. Florence'ın o kadar parası olmasına imkan yok."

Tisha'nın tutuşu sıkılaştı. "Ny, pratikte bu ne anlama geliyor? Şirketin kontrolünü ele geçirdikleri anlamına mı geliyor?"

"Olabilir. Bu kredi sözleşmesine bağlı."

Başımı salladım. "Florence bunu yapmalarına asla izin vermezdi."

"Florence'ın başka seçeneği olmayabilir." Nyota'nın sesi aniden yumuşadı ve bu, her şey bir yana, midemde ilk korku kırıntılarının belirmesine neden oldu. "Anlaşmanın şartlarına bağlı olarak, Harkness yeni bir CTO atama ve günlük operasyonlara ciddi şekilde müdahale etme hakkına sahip olabilir."

CTO'nun ne olduğunu sormak beni bir Instagram takipçisine yaklaştırmayacaktı, bu yüzden sadece "Tamam. İşin özü nedir?"

"Harkness bir sorun olmaktan çıkabilir. Ya da yeni bir iş bulmanızın nedeni olabilir. Şu anda bunu söylemek imkânsız."

Tisha'nın "siktir" deyişi yumuşak bir mırıldanmaydı. Florence, diye düşündüm ve ağzım kurudu. Florence şu anda nerede? Nasıl?

Floransa şu anda nasıl? "Teşekkür ederim Nyota," dedim. "Bu çok yardımcı oldu."

"Bugünkü toplantıdan sonra beni arayın, o zamana kadar daha iyi bir fikrimiz olur." Çok nazikti. "Ama her ihtimale karşı CV'nize çeki düzen vermekten zarar gelmez. Austin teknoloji girişimleri için harika bir yer. İnternete bakın, inek arkadaşlarınıza ipucu olup olmadığını sorun. Birbirinizden başka arkadaşınız var mı?"

"Bruce bende."

"Bruce bir kedi,
Tish." "Ne demek
istiyorsun?"

Tartışmaya başladılar ve ben onları duymazdan gelerek Tisha ile birlikte başka bir iş bulma olasılığımızı hesaplamaya çalıştım. İyi para kazandıracak ve bize şu anda sahip olduğumuz bilimsel özgürlüğü sağlayacak bir iş. Florence bana izin bile vermişti-

Korkunç bir düşünce içime saplandı. "Peki ya kişisel projelerimiz? Çalışanların patentleri?"

"Hı?" Nyota başını eğdi. "Çalışanların patentleri mi? Ne için?"

"Benim durumumda, bir biyo-
nanokompozit-" "Hı hı, TED Konuşmasını
tut."

"Bu bir şey o yapar üretmek kal Daha taze. Daha uzun."

"Ah. Anlıyorum." Anlamak için başını salladı, gözleri aniden daha sıcaktı ve ne bildiğini merak ettim. Tisha geçmişimden asla bahsetmezdi ama Nyota gözlemciydi ve pekâlâ kendi başına fark etmiş olabilirdi. Ne de olsa yıllarca sırf kendi evime dönmemek için her boş anımı onların evinde geçirmiştim. "Bu sizin projeniz mi? Patentiniz mi? Ve bu teknolojinin size ait olduğunu garanti eden bir anlaşmanız var mı?"

"Evet. Ama Kline el değiştirirse-"

"Anlaşma yazılı olduğu sürece sorun yok."

Florence'dan gelen bir e-postayı hatırladım. Uzun kelimeler, küçük yazı tipleri, elektronik imzalar. Kabartma delinmiş

Ben. Teşekkür ederim, Florence.

"Çocuklar, bunu çok fazla kafanıza takmamaya çalışın, tamam mı? Muhtemelen zaten geç kaldığınız toplantıya gidin. Öğrenebildiğiniz her şeyi öğrenin ve rapor verin. Ve Adalet Brown Jackson aşkına, CV'lerinizi güncelleyin. Üniversiteden beri hayvan bakıcılığı yapmıyorsun, Tish."

"LinkedIn'imden çık," diye mırıldandı Tisha, ama zaten boş olan bir ekranı çeviriyordu. Bu yüzden sandalyesinde arkasına yaslandı ve başka bir bastırılmış "siktir" ile yetindi.

Önüme baktım ve başımı salladım. "Kesinlikle."

"İkimiz de iş güvensizliğini kaldırabilecek duygusal yapıya sahip değiliz."

"Hayır."

"Yani, bize bir şey olmaz. Teknolojinin içindeyiz. Sadece ..."

Bir kez daha başımı salladım. Kline'da mutluyduk. Birlikte. Florence ile.

Florence. "Dün gece Florence bana mesaj attı," dedim Tisha'ya. "Onun evine gitmek isteyip istemediğimi sordu."

Döndü. "Nedenini söyledi mi?"

Yarı mahcup, yarı suçlu hissederek başımı salladım. Arkadaşların için ortaya çıkmanın yolu, Rue. "Ona planlarım olduğunu söyledim."

"Ne yapıyordun-oh, doğru. Üç aylık seks partin. Rue After Dark. Aman Tanrım, bu adam hakkında nasıl konuşmadık."

"Hangi adam?"

"Gerçekten mi? Bana bir adamın ehliyetinin fotoğrafını gönderip sonra da hangi adam olduğunu mu soruyorsun? İyi denemeydi."

"Cesur bir girişimdi." Ayağa kalktım, derin mavi gözlerini hatırlamaktan kaçınmaya çalışıyordum. Beni bakmaya zorlayan o Grek vazosu profilini. Kısa kahverengi bukleleri, fazla dağınıktı. Beni eve bırakırken gözlerini benden ayırmamıştı, sanki bana doğru bakmamakta kararlıydı.

"Ondan haber aldın mı? Akla hayale gelmeyecek bir şey yaptın ve"-soluk soluğa kaldı, göğüs kafesini tutarak
-"Ona numaranı verdim."

"Telefonumu kontrol etmedim." Artık sırt çantamın en dibinde, fazladan kapüşonlu bir tişörtün, su şişemin ve iki gün içinde kütüphaneye geri dönmesi gereken bir yığın kitabın altında yaşıyordu. En azından kendimi her on dakikada bir mesaj atıp atmadığını merak ederken yakaladığım sürece orada kalacaktı.

Hes söz konusu olduğunda kendimi belli bir mesafeyi korumaya zorlamayı severdim.

"Florence'a gitmeliydim," dedim, pişmanlık midemin dibini sızlatıyordu.

"Hayır. Senin biriyle yatmanla bu karmaşadan haberdar olman arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, muhtemelen senin için orgazmı seçerdim. Ben böyle cömert bir ruhum." Yan yana yürürken Tisha sesini alçalttı, Kline'ın deniz mavisi, ultramodern koridorları çalışanlarla dolup taşıyordu, hepsi birinci kattaki açık alana doğru gidiyordu. Hepsi Tisha'ya gülümsedi ve bana başlarını salladılar, kibar ama çok daha kasvetliydiler.

Kline küçük bir teknoloji girişimi olarak başlamış, sonra hızla birkaç yüz çalışana ulaşmıştı ve ben yeni işe alımları takip etmeyi bırakmıştım. Ayrıca, projemin yalnız doğası beni biraz bilinmeyen bir miktar haline getirdi. Uzun boylu, ciddi, mesafeli kız -her zaman diğer uzun boylu kızla takılan, herkesin sevdiği komik ve keyifli kız. Kline'da, Tisha'nın ve benim popülerlik seviyelerimiz ilkokuldan beri olduğu gibi uyumsuzdu. Neyse ki aldırmamayı öğrenmiştim.

"Ne yazık ki," diye mırıldandım, "hiç orgazm olmadı." "Ne? Seks konusunda kötü biri gibi görünmüyordu!" "Bilemiyorum."

Kaşlarını çattı. "Onunla bunun için tanışmadın mı?"

"Aslında."

"Ve?"

"Vincent geldi."

"Vincent'ı sikeyim. Nasıl yaptı, bilmek bile istemiyorum. Bir dahaki sefere o zaman?"

Sen hiç tekrar yapmadığın için, demişti ve ses tonundaki hüzünle bedenim ısınmıştı.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım içtenlikle, Tisha ve ben odanın arka tarafındaki kanepeye otururken o özlemin bir kısmını kendim de hissediyordum. "Sanırım-"

"Asla sıkıcı bir an yoktur," dedi müzikal bir ses ve minder sol tarafıma doğru eğildi. Jay en sevdiğimiz laboratuvar teknisyeniydi. Ya da daha doğrusu Tisha'nın en sevdiği ve kısa sürede arkadaş olduğu kişiydi. Her zaman onun yanında olduğum için ben de bu ilişkiye dahil olmuştum. Bu benim sosyal hayatımın kısaltılmamış hikâyesiydi. "Yemin ederim," dedi, "eğer hepimizi kovarlarsa ve benim vizem çıkmazsa ve Portekiz'e geri dönmek zorunda kalırsam ve Sana benden ayrılırsa-"

"İyimserliğine bayıldım, bebeğim." Diğer tarafımdan Tisha sırıtarak öne doğru eğildi. "Bu arada tüm bu karmaşayı araştırdık. Sana bir kredi görevinin ne olduğunu söyleyebiliriz."

Jay'in kaşı kalktı ve içinden geçen piercingler titredi. "Daha önce bilmiyor muydun?"

Tisha geri çekildi ve arkamda kayboldu. "İşte, işte." Bacağını rahatlatıcı bir şekilde okşadım. "En azından hiçbir zaman olduğumuzdan başka bir şeymişiz gibi davranmadık."

"Aptallar mı?"

"Görünüşe göre."

Kalabalığın arasında kırmızı buklelerden oluşan bir şelale belirdi ve göğsümdeki panik düğümü anında çözüldü. Florence. Zeki, becerikli Florence. O Kline'dı. Bunun için dişiyle tırnağıyla mücadele etmişti ve kimsenin bunu ondan almasına izin vermeyecekti. Özellikle de birilerinin-

"Kim bu dört kişi?" Tisha odanın ani sessizliğinde fısıldadı. Bakışları Florence'ın yanından geçip yanında duran figürlere kaydı.

"Harkness'tan biri mi?" Jay tahmin etti.

Arkaya taranmış saçlar, takım elbiseler ve o benzersiz, itici finans kankası havasını bekliyordum. Ancak Harkness çalışanları Kline'a aitmiş gibi görünüyorlardı.

farklı bir zaman çizelgesi. Belki de giyinmek onlar için sadece bir güç gösterisiydi ama normal görünüyorlardı. Yaklaşılabilir. Uzun saçlı kadın kot pantolonunun içinde rahattı ve katılımdan memnun görünüyordu; ona biraz fazla yakın duran geniş omuzlu adam da öyle. Uzun boylu, bakımlı sakallı adam odayı biraz kibirli bir şekilde inceliyordu ama ben kim oluyordum da yargılıyordum? Daha önce de birkaç kez bana pek de sıcak bir izlenim bırakmadığım söylenmişti. Ve dördüncü adam, gruba en son katılan, telaşsız yürüyüşü ve kendinden emin gülümsemesiyle ... ... görünüyordu.

Damarlarımda kan pıhtılaştı.

"Onlardan zaten nefret ediyorum," diye mırıldandı Jay,

Tisha'yı güldürerek. "Herkesten nefret ediyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun. Öyle değil mi, Rue?"

Dalgınca başımı salladım, gözlerim petrol sızıntısına yakalanmış bir kuş gibi dördüncü Harkness adamına takılı kalmıştı. Başım döndü ve odanın havası tükendi, çünkü diğerlerinin aksine yüzü tanıdıktı.

Diğerlerinin aksine, onun kim olduğunu tam olarak biliyordum.

2

DEVAM ETMESINE IZIN VERMEYE ÇOK ISTEKLI

ELI

ÖNCEKI GECE

S resmindekinden bile daha güzel görünüyordu.

Ve acı verici bir şekilde tanıdık gelen UT Austin tabelasının önünde dururken de oldukça çarpıcı görünüyordu. Bir selfie değil, arkadaşını kesmek için kırpılmış sıradan eski tip bir fotoğraf. Geriye sadece omzuna tembelce atılmış ince, koyu tenli bir kol kalmıştı. Ve Elbette, o. Gülümsüyor, ama sadece belli belirsiz. Orada, ama uzakta.

Çok güzel.

Çok önemli olduğundan değil. Eli, bir insanın dış görünüşünün gündelik seksin kalitesi üzerinde o kişinin ne aradığından daha az etkisi olduğunu bilecek kadar çok insanla birlikte olmuştu. Yine de otelin lobisine vardığında onu barda, uzun taburenin üzerinde dimdik otururken görünce olduğu yerde durdu. Hark ve diğerleriyle buluşması gecikmiş olsa da tereddüt etti ve

Tiny'yi kontrol etmek için eve uğraması onu birkaç dakika geciktirmişti.

Sanpellegrino içiyordu; bu rahatlatıcıydı, zira bu geceki planları göz önüne alındığında, başka bir şey onu duraksatabilirdi. Kot pantolonu ve kazağı sadeydi ve duruşu çok güzeldi. Rahat ama muhteşemdi. Omurgası bükülmemişti ama gergin de değildi. Gergin görünmüyordu ve bu işi ne bekleyeceğini bilecek kadar sık yapan birinin rahat havası vardı.

Eli onun yerinde sorularını ve doğrudan verdiği cevapları hatırlıyordu. Bir gün önce ona mesaj atmış ve "Nerede buluşmak istersin?" diye sorduğunda Eli'nin yanıtı şöyle olmuştu,

Benim dairem değil.

Benim evim de çalışmıyor. Bir otel ayarlayıp masrafları karşılayabilirim.

Bölünmeye razıyım.

Gerek yok.

Benim için çalışıyor o zaman. Bilginize, uygulamaya giriş bilgilerime sahip bir arkadaşımla konumumu paylaşacağım.

Lütfen yap. Telefon numaramı ister misiniz?

Burada mesajlaşmaya devam edebiliriz.

Kulağa hoş geliyor. Onu en güvende hissettiren neyse o. Flört uygulaması oyunu tehlikeli olabilirdi. Öte yandan, kullandıkları uygulama flört etmek için değildi, kelimenin doğru anlamıyla değil.

Eli kadına son bir kez baktı ve içinde eskiden sahip olduğu beklentiye benzer bir şey yükseldi. Güzel, dedi kendi kendine. Bu iyi olacak. Tekrar yürümeye başladı ama birkaç adım ötede durdu.

Başka bir adam yaklaştığında.

Eli başlangıçta zavallı bir pisliğin ona asıldığını düşünmüştü ama kısa süre içinde onu zaten tanıdığı ortaya çıktı.

Gözleri genişledi, sonra bir-iki yumrukla daraldı. Omurgası kilitlendi. Daha fazla mesafe aramak için geriye kaydı.

Adam aceleyle konuşurken Eli bir tür eski sevgilisi olduğunu düşündü. Sessiz bir konuşma başladı ve asansör müziği Eli'ın kelimeleri algılayamayacağı kadar yüksek olsa da, kürek kemiklerindeki gerginlik iyiye işaret değildi. Başını salladı, sonra bir elini koyu, parlak buklelerinde gezdirdi ve bukleler yana doğru savrulduğunda Eli ensesinin çizgisini yakaladı: kaskatı. Adam daha hızlı konuşmaya başladıkça daha da sertleşti. Daha da yaklaştı. El kol hareketleri sertleşti.

Sonra eli kızın üst koluna dolandı ve Eli araya girdi.

Adam saniyeler içinde bardaydı ama kadın çoktan kendini kurtarmaya çalışıyordu. Taburenin arkasında durdu ve "Bırak onu" diye emretti.

Adam cam gibi gözlerle yukarı baktı. Sarhoştu belki de. "Bu seni ilgilendirmez, kardeşim."

Eli bir adım daha yaklaştı, pazusu kadının sırtına değdi. "Bırak. Onu. Bırak."

Adam baktı, gerçekten baktı. Kısa bir sağduyu anı yaşadı ve Eli'ye karşı hiç şansı olmadığını doğru bir şekilde tahmin etti. İsteksizce, yavaşça kadının ellerini çözdü ve kollarını barışçıl bir jestle kaldırdı, bu sırada kadının bardağını devirdi. "Bir yanlış anlaşılma var-"

"Var mı?" Telefonunu bir Sanpellegrino birikintisinden kurtarmaya çalışan kadına baktı. Kadının sessizliği yeterli bir cevaptı. "Hayır, yok. Çık dışarı," diye emretti, aynı anda hem sevimli hem de tehditkâr. Eli'ın tüm profesyonel hayatı, insanları işlerini başarıyla yapmaları için motive edecek bir şeyler bulma becerisine dayanıyordu ve uzman görüşüne göre bu bok kafalının biraz korkutulması gerekiyordu.

İşe yaradı: bok kafa ters ters baktı, çenesini yere vurdu, maruz kaldığı adaletsizliği kınamak için kendisine katılacak tanıklar arıyormuş gibi etrafına bakındı. Ne zaman

Kimse öne çıkmadı, adam öfkeyle otelin girişine doğru ilerledi ve Eli kadına döndü.

Elektrik çarptı. Gözleri iri ve akıcıydı, daha önce karşılaştığından emin olmadığı koyu bir maviydi. Eli gözlerini onlara dikti ve kısa bir süreliğine sorusunu unuttu.

Ah. Doğru. Çok karmaşık bir şeydi, "İyi misin?" gibi bir şeydi.

Cevap vermek yerine, "Sorunlarınız her neyse onları telafi etmek için sık sık kanunsuz saçmalıklar yapar mısınız?" diye sordu. Sesi uysaldı ama bakışları alev alev yanıyordu. Eli onun üst dudağının alt dudağından biraz daha dolgun olduğunu fark etti. İkisi de koyu pembeydi. "Çünkü belki de bir piyade tankı satın alabilirsin."

Kaşı kalktı. "Ve belki de zamanını geçirmek için daha iyi erkekler seçebilirsin."

"Bu kesin, çünkü buraya birlikte vakit geçirmek için geldim. sen."

Ah. O zaman onu tanıdı. Ve hayranı değildi.

Eli onu küstah, asabi bir pislik olarak gördüğü için suçlamıyordu ama istediği son şey onu rahatsız etmekti. Belli ki onu etrafında istemiyordu ve bu da küçük bir hayal kırıklığı hissetmesine neden oldu. Dudaklarına son bir kez baktığında bu his daha da büyüdü ama omuz silkti.

Çok kötü ama o kadar da kötü değil. Ona son bir kez başını salladı, arkasını döndü ve-

Bir el bileğine dolandı.

Omzunun üzerinden ona baktı.

"Özür dilerim." Gözlerini sıkıca kapattı. Sonra derin bir nefes aldı ve o güne kadar gördüğü en zayıf gülümsemeyi takındı.

Eli estetikçi değildi. Bu kadının nesnel, bilimsel olarak güzel olup olmadığı ya da yüzünün ona mükemmel görünen bir şekilde bir araya gelip gelmediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Her iki durumda da sonuç aynıydı.

Büyük bir tahrik. "Eli,
değil mi?" diye sordu.

Başını salladı. Tamamen ona döndü.

"Özür dilerim. Hala savaş ya da kaç modundaydım. Genelde daha az savunmacı olurum..." Eliyle belli belirsiz bir işaret yaptı. Tırnakları kırmızıydı. Elleri zarifti ama titriyordu. "Yardım edilmek. Yaptığın şey için teşekkür ederim." Elini bileğinden bırakıp kucağına kıvrıldı ve adam bu yolculuğun her santimini büyülenmişçesine takip etti.

"İsminizden bahsetmediniz," dedi.
Rica ederim. Uygulamada sadece bir harf kullanmıştı: R.

"Hayır, k u l l a n m a d ı m." Ayrıntıya girmedi ve tavizsiz tonu başlı başına bir heyecandı.

Rachel mı? Rose. Ruby dönüp girişe baktı, adam hâlâ orada durmuş, onlara kızgın bakışlar atıyordu. Ruby'nin boğazı düğümlenince Eli kayıtsızca, "Gidip onu korkutabilirim," dedi. Kavgacı günleri geride kalmıştı; liseden beri hayatı hokey antrenmanları, cezalar ve bolca öfkeyle geçmişti. Yine de pisliklerle nasıl başa çıkacağını biliyordu.

"Sorun yok." Başını iki yana
salladı. "Ya da polisi arayın."

Bir kez daha salladı. Bir anlık isteksizlikten sonra ekledi: "Ama belki sen ..."

"Kalacağım," dedi ve kızın duruşu rahatlayarak yumuşadı. Bok kafalının davranışlarına bakılırsa Eli yine de ona göz kulak olmayı planlamıştı -ki bu da muhtemelen ürkütücülüğün başka bir derecesiydi ama işte buradaydı. Adını bile bilmediği bu rastgele kızı kendine iş edinmişti. Tezgâha yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu. Büyük bir grup bara yaklaştı ve yanlarına oturdu, bu da onu kıza biraz daha yaklaşmaya zorladı.

R.
Rebecca.
Rowan.

"Yapmamız gerektiğini biliyorum..." Belli belirsiz bir şekilde yukarı doğru işaret etti ve işaret parmağının hareketiyle adamın beyninde milyonlarca şey yanıp söndü.

Ona gönderdiği ilk mesajın pragmatik tonu: Hâlâ Austin bölgesinde misin? Buluşmak ister misin?

Sadece sıradan-ilişki yok veya tekrarlanan toplantılar Biyografisi.

Açık anketteki "Kinks?" sorusuna verdiği cevap.

Yapmak istemediği şeylerin listesi. Ne o
öyleydi.

Bu noktada, bu gece aralarında bir şey olacağından şüpheliydi ama yine de ikincisini düşünecekti. Hem de çok.

"Artık istemiyorum," diye devam etti, sesi sabitti. Yapamam değil de istemiyorum demesi hoşuna gitmişti. Ses tonunda özür dileme eksikliği vardı. Ciddi, sessiz ifadesi.

"Yani, tanıdığın bir adamın sana saldırmasından dakikalar sonra yukarı çıkıp tanımadığın bir adamla sevişmek istemiyor musun?" Adam ona alaycı bir şaşkınlıkla baktı ve kadın düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Bu iyi bir özet. Eminim otel odasını iade etmek için çok geçtir, o yüzden bu gece için başka biriyle plan yapmak istersen, çekinme."

Ağzının kenarının yukarı doğru kıvrıldığını hissetti. "Hayatta kalacağım," dedi kuru bir sesle.

"Nasıl istersen," dedi ona kayıtsızca. Adamın telefonunu çıkarıp şehrin yarısını araması ya da ona sonsuz sadakat yemini etmesi Eli'ın umurunda değildi ve Eli gülümsemekten kendini alamadı. Başını eğdi. "Bunu çok sık yapar mısın?" diye sordu.

"Ne yapmak? Sikmek mi?"

"Başı dertte olan genç
kızları kurtar." "Hayır."

"Çok fazla karşılaşmadığınız için mi, yoksa onları zor durumda bıraktığınız için mi?" Sesi yumuşaktı ve herkesin

başka birinin dudaklarından dökülse kulağa flört ediyormuş gibi gelirdi. Ama onunkiler değil. "Her iki durumda da gururum okşandı," diye ekledi.

"Öyle olmalısın." Hâlâ dışarıda duran ve ters ters bakan adama baktı. "Yalnız mı yaşıyorsun?"

Kaşları kalktı ve adam sağ kaşını ikiye bölen belli belirsiz bir yara izi fark etti. İşaret parmağı tezgâha bir kez vurdu, izini sürmek için kaşınıyordu. "Bekâr olup olmadığımı mı öğrenmeye çalışıyorsun?"

"Yaşadığınız yerde o salağın sizi bekliyor olma ihtimalinin ne olduğunu, bekliyorsa size kimin yardım edebileceğini ya da evcil hayvanınızın sizi koruyup koruyamayacağını anlamaya çalışıyorum."

"Ah." Onu yanlış anladığı için telaşlanmış görünmüyordu. Büyüleyici. "Yalnız yaşıyorum. Ve o nerede olduğunu bilmemeli."

"Olmamalı mı?"

"Beni buraya kadar nasıl takip ettiğinden emin değilim. Sadece nerede yaşadığımı öğrendiğini, kapıcım tarafından içeri alınmadığımı ve beni alan Uber'imi takip ettiğini tahmin edebiliyorum." Bir dakika öncesine kadar sarsılmıştı ama şimdi sesi silahsızlandırıcı bir şekilde faydacı geliyordu. Tıpkı mesajlarındaki gibi, diye düşündü Eli. Ona hiç emoji kullanmadan mesaj atmıştı. LOL ya da LMAO yok. Noktalama işaretlerini doğru yerleştirmiş ve büyük harfleri düzgün kullanmıştı. Bunun yerel bir tuhaflık olduğunu tahmin etmişti ama kızın tavırları yazdıklarının vücut bulmuş hali gibiydi.

Ciddi. Biraz anlaşılmaz. Karmaşık. Ve Eli hiçbir zaman kolay olanın hayranı olmamıştı.

"Eve nasıl gidiyorsun?" diye sordu.

"Uber. Ya da Lyft. Hangisi daha hızlıysa." Telefonunu eline aldı ama üzerine dokunduğunda telefonun ışığı yanmadı. Eli dökülen suyu hatırladı. "Bu yeni bir gelişme." İçini çekti. "Bir taksi çağırayım."

Hayatta olmaz, diyecekti neredeyse ama ağzı yarı açık durdu. Bu kadın onun arkadaşı, kız kardeşi ya da iş arkadaşı değildi. Gecenin bir bölümünde cinsel bir ilişki

yaşamayı planladığı, sonra da bir daha asla görüşmeyeceği biriydi. Ona ne yapacağını söylemeye hakkı yoktu.

Yine de onu ikna etmeye çalışabilirdi.

"Hâlâ dışarıda bir yerde," dedi Eli, çenesiyle adamı işaret ederek. Döner kapının dışında volta atıyordu, teni terden parlıyordu. "Bardan çıkmanı bekliyor."

"Doğru." Uzun boynunu kaşıdı. Eli olması gerekenden çok daha uzun süre baktı. "Benimle dışarıda yürüyebilir misin?"

"Yapacağım. Ama ya nerede yaşadığını biliyorsa ve seni orada bekliyorsa? Ya seni takip ederse?" Onun durumu düşünmesini izledi. "Güvendiğin bir komşun var mı? Bir arkadaşın? Bir kardeş?"

Bir kez güldü, sessizce, Eli'nin anlamadığı hüzünlü bir şekilde. "Pek sayılmaz."

"Tamam." Başını salladı, olacakları düşündükçe kızgınlığın tam tersini yaşıyordu. "Seni eve bırakayım o zaman."

Bakışları uzun ve düzgündü. Eli onun geniş, donuk gözlerinin neden midesine bir yumruk yemiş gibi hissettirdiğini merak etti. "Tanıdığım bir adam tarafından taciz edilmekten kaçınmak için tanımadığım bir adamın arabasına binmemi mi öneriyorsun?"

Omuz silkti. "Hemen hemen."

Alt dudağını ısırdı. Eli aniden, uzun zamandır hatırlamadığı kadar başka bir insanın fiziksel olarak farkına vardı. "Teşekkür ederim ama pas geçmek zorundayım. Durumsal ironi potansiyeli benim için bile biraz fazla yüksek."

"Bunun durumsal ironi olarak nitelendirilebileceğini sanmıyorum." "Eğer bir seri katil olduğun ortaya çıksaydı olurdu."

Gülümsemek ona puan kazandırmayacaktı ama kendini tutamadı. "Üst katta benim adıma rezerve edilmiş bir otel odasına çıkacak ve benimle baş başa saatler geçirecektin."

"Saatler mi?"

Şu anda hissettikleri bundan çok daha fazlaydı. "Saatler," diye tekrarladı. Her harf için onun bakışlarını tuttu.

"Seni öldürüp öldürmeyeceğim konusunda endişelenmek için geç kalmış gibi görünüyorsun."

"Bir arkadaşım nerede olacağımı ve beni nasıl kontrol edeceğini biliyordu," diye karşı çıktı. "İkinci bir konum tamamen farklı bir canavar."

"Öyle mi?" Kızın kendini korumasından bu kadar memnun olacak hali yoktu.

"Vincent pisliğin teki. Ama tek bildiğim, senin Unabomber olduğun."

Vincent. O sik kafalının adını biliyordu ve Eli hâlâ onunkini bilmiyordu. Çok sinir bozucu. "Unabomber öldü."

"Bu Unabomber'ın beni başından savmak için söyleyeceği bir şey," diye kestirip attı. Flört mü ediyordu, onunla dalga mı geçiyordu, yoksa çok mu ciddiydi anlayamadı.

Heyecan vericiydi.

"Bombalar yaptı ve matematik teoremleri çözdü. Genç kadınları kaçırmadı."

"Unabomber olmadığı söylenen biri için onun hakkında çok şey biliyorsun."

Eli eğlencesini gizlemek için tavana baktı ve yavaşça nefes verdi. Sonra doğruldu. Kot pantolonunun arka cebinden cüzdanını, cüzdanından da ehliyetini çıkardı. Tezgâhın üzerine, tam elinin yanına bıraktı.

"Bu da ne?"

Adam cevap vermeden tezgâha yaslandı ve kadın çevik bir hareketle kartı aldı. Gözleri, sanki bir farkı bulmaca çözer gibi, adamla karttaki resim arasında gidip geldi. "Eli Killgore," diye okudu. "Bu güven verici bir isim değil, Eli."

Kaşlarını çattı. "İskoçyalı."

"Kulağa kızların kıllarını kesip bebeklere diken birinin adı gibi geliyor. Otuz dört yaşından daha genç görünüyorsun. Ve gerçekten o kadar uzun musun?" Adam derin bir iç geçirdi ve kadın da onun ehliyetine karşılık verdi. "Böylece soyadınızın 'kan sıçraması' terimiyle yakından ilişkili olduğunu tespit ettik. Ama yine de bunun bir

kadınları güve süslü inine çekmek için yaptığın sahte kimlik."

"Eminim kendini çok komik sanıyorsundur."

"Aslında, öyle olmadığımı biliyorum. Mizah duygusu olmadan doğmuşum."

Eğlenceli bir şekilde ofladı. Onunla taşak geçiyordu, öyle olmalıydı. Ve Eli görünüşe göre onun devam etmesine izin vermeye çok istekliydi, çünkü tüm cüzdanını ona doğru itti. "Keyfine bak." Kızın ince parmaklarının cüzdanı açışını hevesle izledi ve zarif hareketlerinin neden beyninin uzun zamandır saklı kalmış bir tür fetiş parçasının kilidini açıyor gibi göründüğünü merak etti. Deriyi koklamak için burnuna götürdü (garip, açıklanamayacak kadar çekici bir hareket), rastgele bir kredi kartı çıkardı, sonra bir tane daha.

"Eli Massmurderer," dedi.

"Benim adım değil."

"Kütüphane kartınız var." Kadının sesi şaşkındı ve adam dilini şaklattı.

"Ben burada zor bir durumda sana yardım etmeye çalışıyorum ve sen de bunun karşılığını okuyabildiğime şaşırarak veriyorsun."

Gülümsedi, adamın omurgasında heyecan yaratmaması gereken küçük ve gizemli bir şeydi bu. "Senin daha çok Planet Fitness kart sahibi olduğunu sanıyordum."

"Hiç de küçümseyici değil." Sırıtmamaya çalıştı ama başaramadı. Ama sorun değildi, çünkü cüzdanı aracılığıyla hayatını metodik bir şekilde karıştırmaya devam etti, daha ilginç parçaları incelemek için durdu, bir keresinde sesli bir şekilde mırıldandı. Eli bunu fiziksel bir şey gibi hissetti, havada ve ette bir tını gibi. Sanki ince parmakları yavaşça, amansızca onun katmanlarını soyuyordu.

"Sağlık sigortanız var, umarım gerekli miktarda cinayet önleme terapisini kapsıyordur," dedikten sonra cüzdanı katladı ve ciddi bir baş hareketiyle ona geri verdi. Vincent'ın gergin bir şekilde sigara içtiği kapıya son bir kez baktı. Hâlâ bekliyordu.

"Bu tutarlı bir cüzdan. İsminizin tam anlamıyla Carnagemonger olmasına rağmen."

"Gerçek anlamda değil. Mecazi anlamda da değil."

"Ne olursa olsun." Dudakları bir gülümsemenin gölgesinde kıvrıldı. Eli bunu iliklerinde hissetti, taşaklarını sarmıştı. "Bay Killgore, beni eve bırakabilirsiniz."

3

EĞLENCELI OLURDU.

ELI

Hkalbi bir kez çarptı, sonra sertçe çarptı. Garip hissediyordu,
Aptalca bir şekilde barın etrafında zafer turu atar gibi koştu. Dürtüsünü dizginledi ve olabildiğince kuru bir şekilde şöyle dedi
toplamak: "Ne büyük bir onur."

"Rica ederim." Yine gülümsemeden başını salladı. Bu kadında şaşırtıcı derecede zahmetsiz bir şey vardı. Sanki kendisinden başka hiçbir şey olmak gibi bir derdi yoktu.

"Artık adını bilmeme izin var mı?"

"Hayır."

"Anlaşıldı." Eli içini çekti ve kilidi açık telefonunu ona uzattı. "Ehliyetimin fotoğrafını çek, bir arkadaşına mesaj at ya da e-posta ile gönder, sonra gidelim. Yerimi de onlarla paylaş."

"Bu bir emir mi?"

Evet, hem de yersiz bir yersiz, ama çok da rahatsız olmuşa benzemiyordu. Arkadaşı her kimse, numarası ezberinde olacak kadar yakındılar. Ehliyetinin bir resmini gönderdi ve Eli'nin arkadaşıyla ilgili kısa bir açıklama yazdı.

bakmamak için kendini zorladı ve telefonu geri verdi. Sonra zarifçe taburesinden zıpladı.

Kahretsin, çok uzundu. Düz ayakkabı giyse bile gözleri Eli'ınkinden sadece birkaç santim aşağıdaydı ve bu noktada bunu inkâr etmenin bir faydası yoktu, tam da muhteşemliğin eşiğindeydi. Gözlerini kaçırmak için kendini zorladı.

"Araba kullanabilecek kadar ayıksın, değil mi?" diye sordu. "Evet. Planlarım ayıklığa daha uygun."

"Pekâlâ." Kadının sözleri biraz kraliçe edasındaydı ve adamın sırıtışı genişledi.

"Bana iyilik yapmadığını biliyorsun, değil mi?" diye sordu, öyle olsa bile. Vincent etraftayken onun eve tek başına dönmesine izin veremezdi, zaten çok az olan iç huzurunu da kaybetmeden.

Kadın ona sakin sakin göz kırptı ve adam kısa bir süre için onun aklından geçenleri okuyabildiğinden emin oldu. Dizginleyemediği iğrenç düşünceleri. Onun tatlı kokusu beyninin içine yerleşmiş gibiydi.

Hayır. Yapamazdı, çünkü ona karşı rahat olduğu belliydi. Onu biraz güç yolculuğuna çıkaracak kadar güveniyordu. Bunu anlamak hâlâ zordu ama içgüdüleri ona, birlikte geçirdikleri zamanı uzatmanın onun için de sorun olmadığını söylüyordu. "Gel hadi. Arabam kapalı otoparkta."

Vincent'ın beklediği ana girişten kaçındılar ve asansörü çağırdılar, aralarında rahat bir sessizlik vardı. Kabinin içinde onlara orta yaşlı bir adam katıldı ve Eli onun uzun, yapışkan bakışlarından hoşlanmadı.

Hâlâ kızın adını bile bilmiyordu. Bu da sırf onun göğüslerine bakıyor diye bir sürüngene kaşlarını çatmaya hakkı olmadığı anlamına geliyordu. Yine de yaptı ve adam Eli'dan dalga dalga yayılan saldırganlığı hissetmiş olmalıydı, çünkü utanarak bakışlarını indirdi. Eli kendini yarı yarıya saçma bir baskınlık savaşına kilitlenmiş bir primat gibi hissetti, sanki son yirmi dakika onu evrimin elli bin yılı kadar geriletmiş ve-

Tanrım. Muhtemelen sevişmesi gerekiyordu. Ya da uyumaya. Bir tatile. Zaman, ihtiyacı olan şey buydu. Son altı ay yorgunluk ve işten başka bir şeyle geçmemişti ve bunların hiçbirini düşünmeye fırsatı olmamıştı. Sonra, dün, neredeyse bir yıldır açmadığı bir uygulamadan ona mesaj atmıştı ve bu kozmik bir hediye gibi gelmişti.

O, Hark ve Minami'nin başardıkları için bir kutlama. Olacakların başlangıcı. Yarın.

Kandırılmıştı. Lanet olası bir mola, ihtiyacı olan şey buydu. "Nerede yaşıyorsun?" diye sordu, elinin bir hareketiyle onu arabasına doğru yönlendirerek. Ona mümkün olduğunca az dokunmaya çalıştı ama yaklaşan o olunca bu çok zordu. Omzu koluna değdi ve o nokta elektrik çarpmış gibi hissettirdi, giysileri bile kaşındırdı. Arabanın serin havası yeraltı otoparkı hoş bir dikkat dağıtıcıydı.

"Adresi GPS'inize koyabilirim-"

"Lütfen bir dakika beni dinler misiniz?" diye seslendi biri ve geri döndüklerinde Vincent boş otoparkta onlara doğru koşuyordu. "Bu kararı ikimiz adına veremezsin ve senden sadece şunu istiyorum-"

"Evine git, Vince," dedi.

Vince durdu. Sonra tekrar onlara doğru yürümeye başladı, yürüyüşü daha tehditkârdı. "Hayır, beni dinleyene kadar olmaz-"

"Dinledim. Ve sizden birkaç gün istedim, böylece iyice düşünebilirim."

"Her zamanki gibi kaltaklık ediyorsun-"

Eli yeterince dinlemişti ve kadının önüne geçti. "Hey. Özür dile ve kaybol."

"Oh, Tanrı aşkına." Vince ters ters baktı. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

Eli o kadar emin değildi. Arabasının kilidini uzaktan açtı ve kadına anahtarlarını fırlattı. Kadın tereddüt etmeden anahtarları aldı. "Yolcu koltuğuna geç. Bir saniye içinde yanında olacağım."

Kıpırdamadı, onun yerine Eli'a, Eli'ın sadece "düş kırıklığı" olarak tanımlayabileceği bir ifadeyle baktı. Uzun bir süre sonra dudakları aralandı. Ona zarar verme, diye

mırıldandı.

Eli dişlerini sıktı, bu eziğin onun üzerinde nasıl bu kadar güce sahip olabildiğini merak ediyordu. En başta onun gibi birini nasıl elde etmişti. Ama başını salladı, onun arabanın içinde kayboluşunu izledi ve Vincent'a döndü.

O da uzun boyluydu ve Eli kadar olmasa bile geniş omuzluydu. Yine de Eli'nin gözlerinde bir şey görmüş olmalıydı, çünkü ilk tepkisi bir adım geri gitmek oldu. Sonra, omurgası bir sütunla karşılaştığında, kendini ona yaslamak oldu.

"Senden siktir olup gitmeni isteyen kadınları rahatsız etmeyi bırakmalısın, Vincent," dedi Eli. Dostça, diye düşündü. Bu konuda tam bir centilmen gibi davranıyordu.

"Onun ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok-"

Vincent'ın içki kokusu üzerine sinecek kadar yaklaştı. "Önemli değil," dedi sakince. Ona zarar verme, diye rica etmişti ama Tanrım, Eli baştan çıkmıştı. "Şimdi kendi başına çekip gidebilirsin ya da ben seni zorlayabilirim. Seçim senin."

Vincent'ın düşünmesi uzun sürmedi. Birkaç küfür savurarak koşar adım uzaklaştı, her birkaç adımda bir zıplayarak dönüyor ve Eli'yi hep kendisine bakarken buluyordu. Adam ortadan kaybolduğunda, Eli kadının arabanın yolcu koltuğunda, elleri kucağında olduğunu gördü.

Rosie, belki. Rosamund da ona uyabilirdi.

"Nerede yaşadığınızı söylemiştiniz?"

Gözlerini kaldırdı ama cevap vermedi. "Şaşırdım." Etrafına bakındı ve adam onun kokusunu o kadar yoğun alıyordu ki, kendini toparlamak zorunda kaldı. Ten, çiçekler ve yumuşatıcı. İyiyi çoktan geçmiş, tehlikeli bölgeye doğru ilerliyordu. "Seni melez bir adam olarak düşünmemiştim."

Homurdandı ve motoru çalıştırdı. "Ne dediğini söyleme beni soydu."

"Bir Mustang, belki."

"Tanrım." Bir elini yüzüne sildi. "Ya da

bir Tesla."

"Defol git. Eve yürüyeceksin."

Bir kez boğazından kısık bir sesle güldü ve bu ses onun başının dönmesine, güçlü ve başarılı hissetmesine neden oldu. Arabasında güvendeydi, şakalar yapıyordu. Daha önce olduğu gibi yüksek alarmda değildi. Onun kendisiyle ilgilenmesine izin veriyordu.

Sadece onun ne kadar yakın olduğunu fark etmeyi bırakması gerekiyordu.

"Al." Ona telefonunu uzattı. "Adresini yaz." "Kilitli. Şifrenize ihtiyacım var."

Ona söylemek için döndü ve konuşmayı unuttu. Saç kesiminin ilk başta düşündüğünden daha özenli olduğunu fark etti. Sol kulağının etrafındaki birkaç santim boyunca kafatasına yakın kesilmişti. Güzelmiş. Minami'ye bu tarza ne ad verildiğini sorması gerekecekti.

"Altmış dokuzluk bir dizi olduğu için mi utanıyorsun?"

Zihni kaba, uygunsuz ve cinsel bir hal aldı. Bu da kaçınılmazdı. Bir süredir bunun sınırındaydı ve onu geri dizginlemek giderek zorlaşıyordu. "İki yedi bir sekiz iki sekiz."

"Parolanız Euler'in sayısı mı?"

Şaşırmış bir şekilde birbirlerine baktılar. Sanki daha yeni tanışıyorlarmış gibi.

"Bilim adamı mısınız?" diye sordu, birdenbire meraklanmıştı ve adam ilk kez onun kendisine karşı bu tür bir ilgi duyduğunu fark ediyordu. Onun bedenini kullanmayı istemiş ve karşılığında kendi bedenini vermeye gönüllü olmuştu, bir DMV memurunun verimliliğiyle onun belgelerini incelemişti, ama onu burada ve şu anın ötesinde düşünmemişti.

Bu ana kadar.

"Evet dersem, bunu Unabomber olduğumun kanıtı olarak mı alacaksınız?"

Gülümsedi. Öncekinden biraz daha geniş.

"Ben bir bilim adamı değilim," diye itiraf etti, onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu. Ama acı da olsa dürüst bir cevaptı bu. "Sadece biraz bilim okudum."

"Üniversitede yan dal mı?"

"Onun gibi bir şey." Gerisini getirmenin anlamı yok.

"Ne iş yapıyorsun o zaman?" "Sıkıcı para işleri."

"Anlıyorum." Hayal kırıklığına uğramış görünmüyordu. Hâlâ ona bakıyor, araştırıyordu. Gözlerinin onun üzerinde olması sarhoş ediciydi. Onun dikkati altından, hisse senetlerinden, piyasa çöküş tahminlerinden daha değerliydi.

"Bilim insanı mısınız?" Başını salladı.

"Ne tür?"

"Mühendis." Araziden çekildi, sonra elinin yumuşak ağırlığı koluna yerleştiğinde ona döndü, klimanın darbesinde ani bir sıcaklık şoku.

Sikeyim. Sadece sik.

"Teşekkür ederim," dedi basitçe. Sesi her zamanki gibi ciddiydi. Samimiydi.

"Tesla sahibi olmadığınız için mi?"

Başını iki yana salladı. "Nazik olduğun için."

O nazik değildi. Hiç kimse yarın uyanıp Eli'ın yapacağı şeyi yapmaz ve bunun her anından zevk almazdı. Ama onun böyle düşünmesi iyi hissettiriyordu.

"Ve sanırım önemsediğim için."

Ses tonunda kaybolmuş bir şeyler vardı. Eli'nin sesini sertleştiren bir şey, "Yetkilileri aramalısın, onlara bu gece olanları anlatmalısın. Bir yasaklama emri çıkart."

Gözlerini kapatıp koltuk başlığına yaslandı; Eli'ın gördüğü en derin güven işaretiydi bu. Eli onun ince boğazını inceledi, yüzünü boğazına gömdüğünü hayal etti, sonra kendine trafiğe karışmak üzere olduğunu hatırlattı.

Gözler. Açık. Yolda. Yolda.

"Bu sizin güvenliğiniz için," diye ekledi. "Durum biraz karışık."

"Bundan şüphem yok. Ama ikinizin birlikte çocukları olsa ya da evli olsanız bile, bu onun çok tehlikeli olabileceği gerçeğini değiştirmez-"

"O benim kardeşim," dedi.

Eli yüzünü buruşturdu. "Kahretsin."

"Evet." Geçmekte olan sokak lambalarına doğru döndü. "Kahretsin."

Benzerlik oradaydı, şimdi onu aramayı biliyordu. Boy. Siyaha yakın saçlar. Göz rengi farklıydı ama şekli farklı değildi. "Kahretsin," diye tekrarladı.

"Her zaman böyle değildir. Ama içtiği zaman. . . şey. Sen gördün."

"Gördüm."

"Bana gerçekten zarar vereceğini sanmıyorum." "Düşünmüyor musun? Yeterince iyi değil."

"Hayır." Yanağının içini ısırdı. "Benim ... babam, ayrı yaşadığımız babamız, birkaç ay önce öldü. Bize Indiana'da küçük bir kulübe bıraktı - orada yaşadığını bile bilmiyorduk. Onunla ne yapacağımız konusunda anlaşamıyoruz." Başını Eli'a doğru çevirdi. Yalnızdılar ve onun bu kadar rahat görünmesi çok etkileyiciydi. "Sıkılmadın mı daha?"

"Hayır."

Gülümsemesi soluktu. "Genlerinizin yüzde ellisini paylaşan birine hayır demek kolay değil."

"Biliyorum."

"Öyle mi?"

Bir kez başını salladı.

"Kardeşim?"

"Abla. Aleni taciz yok ama beni çıldırtmak için her zaman son derece yaratıcı yollar buldu."

"Ne gibi?"

Eli genç Maya'yı düşündü, ona hayatını mahvettiğini haykırıyordu ve ölmesini diliyordu. Mezuniyet balosunda ekildikten sonra gömleğini avuçlayıp pamuğu ıslatmasını. "Pil arıyorum" diye onun eşyalarına burnunu sokmak, sonra da prezervatif ve kayganlaştırıcı seçimini eleştirmek için mutfakta onu takip etmek. Telefonda onu hep yalnız bıraktığı için ona söyleniyordu.

ve sonra onunla zaman geçirmeye çalıştığında ona saldırdı. "Kardeşler zor olabilir."

"Eminim Vincent da aynı fikirdedir."

"Vincent'ın bunu kabul etmeye hakkı olduğunu sanmıyorum."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Eli konuşmanın sona erdiğini düşünürken, usulca, "Bir gün, biz daha çocukken, bir arkadaşının evinden eve geç gelmişti. Bir, iki, üç saat boyunca aklımı kaçıracak kadar endişeli bir şekilde onu bekledim. Acaba ezildi mi diye düşündüm. Sonunda eve döndü ama onu girişte gördüğümde rahatlamak yerine, 'Ortadan kaybolsa hayatım çok daha kolay olurdu' diye düşündüm."

Onun gözleriyle karşılaşmak için döndü. Gözlerinde şaşkın bir ifade buldu, sanki derin bir utanç kaynağı olan bir şeyi açıklayarak kendini şaşırtmıştı. "Kız kardeşim doğduğunda, ailem onun ne kadar mükemmel olduğunu söyleyip durdu ve ben o kadar içerledim ki haftalarca ona bakmayı bile reddettim." diyerek kendini şaşırttı.

Ne basmakalıp sözler, ne kaş kaldırma, ne de az önce söylediklerini yumuşatma çabası vardı. Sanki az önce en berbat hikâyesini paylaşmamış gibi, gözlerini kaçırana kadar, onun kendisi için ayırdığı aynı yargısızlıkla onu inceledi. Onun adını bile bilmiyordu ve daha önce en yakın arkadaşlarına bile itiraf etmediği bir şeyi anlatmıştı.

Muhtemelen adını bilmediği içindir.

"Kardeşinin adresini nasıl öğrendiğini düşünüyorsun?" diye sordu, çoğunlukla bu alışveriş her neyse onu kapatmak için. Bir anormallik. Öyle olmak zorundaydı.

"Çevrimiçi mi?"

"Lanet olsun." Sağa döndü, Kuzey Austin'e doğru ilerliyordu - yarın sabah da aynı yoldan gidecekti. Önündeki gün yerine onu düşünerek araba kullanacaktı, bunu biliyordu. Bu kız, sadece kafasında olsa bile, etrafta kalacaktı.

"Doğru. Siktir." Tekrar yaptı -koltuğa yaslandı, gözlerini kapattı- ve bu sefer adam bundan faydalandı ve bakışlarının onun üzerinde dolaşmasına izin verdi. Uzun, upuzun bacakları. Dolgun göğsü. Kulağının güzel, yuvarlak kıvrımı. Kişiliğinde sivri, keskin bir şeyler vardı ama vücudu yumuşaktı. Gerçekten de onun tipiydi, tabii eğer bir tipi varsa.

Eğer kardeşi olmasaydı, bunu kesin olarak bilebilirdi. Ne yazık.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu dikkatini dağıtmak için.

"Senden altı yıl, iki ay ve beş gün daha genç," dedi hiç vakit kaybetmeden.

"Güzel. Sosyal güvenlik numaramı da ezberledin mi?"

"Öğrenmeden önce kimlik hırsızlığına karşı koruma için yatırım yapmalısınız."

"Kardeşine karşı yasaklama emri çıkartırsan çıkartırım." İşte yine oldu. Göz göre göre haddini aşıyor. "İstediğini elde etmek için sana zarar vermeyeceğine inanıyorsan, fazla güveniyorsun demektir."

"Bence fazla güveniyorsun."

"Bana mı?"

"Evet. Seri katil olabileceğim hiç aklına geldi mi? Tam burada, arabanda."

Eli ona tekrar baktı. Gülümsemesi zayıftı, gözleri hâlâ kapalıydı. Parmak eklemlerini onun elmacık kemiklerinde gezdirmek istedi. "Şansımı deneyeceğim."

"Seni ikinci bir yere çeken ve sana adını bile söylemeyen bir kızla."

Robin mi? Hayır, ona uymuyordu. Ve Eli cehaletin en iyisi olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Ne kadar az şey bilirse, kız hayalinde ne kadar belirsiz ve bulanık kalırsa, onu düşünmeyi o kadar çabuk bırakacaktı. Ve yine de: "Anlat o zaman."

"Üçüncü kez soruyorsun."

"Üçüncü kez cevap vermiyorsun. Sence bu iki şey birbiriyle bağlantılı olabilir mi?"

Dudaklarını birbirine bastırdı - gerçekten de onları hayalinde canlandırmış olabilirdi. Çok genç ve hormonlu olduğu zamanlarda gördüğü son derece korkunç rüyalardan fırlamış gibiydiler. "Bence eğlenceli olurdu," dedi biraz melankolik bir sesle.

"Ne?"

"Bu gece. Sen ve ben."

Eli'nin kanı damarlarında gümbürdedi -bir kez, gürültülü, şiddetli. GPS'e baktığında varacakları yere üç dakika kaldığını gördü. Yavaşlayarak limitin çok altına indi, birden titiz bir sürücü oluverdi. "Öyle mi?"

"Ne yaptığınızı biliyor gibi görünüyorsunuz."

Hiçbir fikrin yok. Hâlâ vaktimiz var. Nazik olabilirim. Ya da olmayabilirim. Bir sürü şey olabilirim eğer sen-

Tanrım. Az önce kardeşi tarafından tartaklanmıştı. Adam iğrençti. "Belki de beni gözünde büyütüyorsundur." Yine de, hayır. Kızın eğlenmesini sağlardı. Ve bu süreçte kendisi de eğlenirdi.

"Sanırım kendimi doğru tahmin ediyorum." Küçük bir gülümseme. "Ne de olsa sana mesaj atan bendim."

Keşke yapmasaydı demeye başlamıştı. Ayaklarının yere sağlam basması gereken bir zamanda, tüm bunlar dengesizleştiriciydi. "Bunu neden yaptın ki?"

"Fotoğrafınızın bir spor salonu selfie'si ya da sakinleştirilmiş bir kaplanın yanında barış işareti yapmanızı takdir ettim."

"Barın yeraltında olduğunu görüyorum." Fotoğrafının ne olduğunu hatırlamaya çalıştı. Muhtemelen Minami'den bir şeydi. Her zaman onun ve Hark'ın fotoğraflarını çekerdi. Web sitesi için. Şimdiki takım elbiseli ve kravatlı fotoğraflarımızdan çok daha iyiydi.

"Profilinde bir süredir aktif olmadığın yazıyordu. Ya durulup birini bulmuşsundur ya da gecikmişsindir diye düşündüm. Buldun mu?"

"Ne yaptım?"

"Birini mi buldun?" Sesi çok meraklı değil ama en azından ilgili geliyordu.

herhangi bir umudu sıkıştırmak. Ne için umut? Bir kız arkadaş arayışında değildi. Bu konuda berbat bir şekilde başarısız olmuştu.

Herkesin sevgi kapasitesi yoktur, Eli.

"Hayır. Peki ya sen? Profilinde 'tekrar yok' yazmışsın."

"Evet," diye onayladı ve hiçbir açıklama yapmama alışkanlığı yüzünden ona lanet olsun. Daha uzakta yaşamadığı için ona lanet olsun. İşte oradaydı, apartman kompleksi. Direksiyonu kavradı, kenara çekilmeden daha yavaş gidemeyeceğinin farkındaydı.

"Bu senin bir kuralın mı?"

Başını salladı, rahatsız olmamıştı.

"Keyfi görünüyor," dedi park ederken gelişigüzel. Benimle senin muhteşem zaman geçirmen arasında duran şey gibi görünüyor.

"Tüm kuralların bir sebebi vardır."

Motoru durdurdu ve kendi kendine bırakmasını emretti. Gerçekleşmeyecek bir şey hakkında konuşmak ikisi için de iyi değildi. "Gel hadi. Kardeşin bekliyordur diye seni içeri götüreyim."

Ama Vincent en azından bu gece için ondan vazgeçmişti. Hiçbir araba onları takip etmemişti.

Mayıs sonuydu ve Teksas'taydık, bu da geceleri bile aniden bastıran sıcak anlamına geliyordu. Eli lobide sadece iri yarı ve tetikte görünmekle kalmayan, aynı zamanda Eli'dan oldukça şüphelenen bir kapıcı görmekten memnun oldu. İşte tavır bu, diye düşündü, ona başını sallayarak, dönüş yolunda durumu ona bildirmeyi aklına not etti.

Dairesinin önünde durduklarında, "Seni içeri davet etmeyeceğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Eli'ın aklından son yirmi dakika içinde sayısız uygunsuz düşünce geçmişti ama bu düşünce beyninin ucundan bile geçmemişti. "İçeri girdiğinde ve kapını kilitlediğini duyduğumda gideceğim. Telefonunu da pirince koymalısın," diye ekledi, ona ne olduğunu merak ederek.

Arkadaşları arasında, rahat biri olmasıyla ünlüydü. Rahat. Asla böyle müdahaleci, buyurgan olmazdı - kız kardeşine karşı bile. Muhtemelen Maya onu giyotine gönderirdi.

Ama bu kadın sadece hafifçe eğlenmiş görünüyordu. Eli'ın çoktan alışmaya başladığı o sakin, sfenksvari ifadeyle ona baktı ve bir adım daha yaklaştı -bu, Eli'ın kalbinin sebepsiz yere daha yüksek ve daha hızlı atmasına neden oldu, çünkü söylediği tek şey "Teşekkür ederim. Bu gece benim için yaptıklarını gerçekten takdir ediyorum."

"Asgari düzeydeydi." Sırf aptal kardeşinin yolunu kesmek için arabasının içinde uyumayı düşündüğünü söylemek için iyi bir zaman değildi.

Siktiğimin delileri. Birinden hoşlanmaya mı başlamıştı? Böyle bir yeteneği olduğunu bile bilmiyordu.

"Değildi." Anahtar zincirleri avucunun içinde şıngırdıyordu. Işıltılı bir buz pateni ayakkabısı, şu el feneri ve kalem kombinasyonlarından biri, arkasında H-E-B yazan bir süpermarket sadakat kartı. Aynısından onda da vardı. "Çok naziksiniz. Ve seni çok çekici buluyorum."

Eli'ın beyni bir an için durdu. Utangaç değildi, hiçbir şekilde değildi ama en son ne zaman birinin ona bu kadar içten iltifat ettiğini hatırlamıyordu. Gözlerinde o kasvetli bakış vardı ve hiçbir kurnazlık yoktu ve Eli yarı bayılmıştı.

Eve gitmesi gerekiyordu.

"Bu konunun dışında gibi görünüyor," dedi, sesinin çakıllı olmasından hoşlanmamıştı.

"Öyle mi?"

"Asla tekrar yapmadığın için. Bu senin kuralın değil mi?"

Bir an için dalgındı. "Haklısın. O zaman, elveda."

Öyleydi. Kaçınılmaz olarak. Ama Eli ona güvende olmasını bir kez daha hatırlatamadan, beklenmedik olduğu kadar basit bir şey yaptı: Ona doğru bir adım daha attı, parmak uçlarında yükseldi ve yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu.

Eli'nin eli kendi iradesiyle kızın belini tutmak için kalktı ve neredeyse fark edilmeyen bu dokunuş katlanarak büyüdü.

Olasılıklar.

Şu anda.

Sıcaklık.

Kızın kokusu onu sarmıştı. Dünya onlara doğru küçüldü ve başka hiçbir şey kalmadı. Eli başını çevirdi, tüm bu elektriğe karşılık kızın yüzünde ne bulacağını merak ediyordu. Kız kısa bir süre Eli'ın gözlerini tuttu, sonra ağızları arasındaki mesafeyi kapattı.

Bu bir öpücük bile sayılmazdı. Dudakları onunkilere en ufak bir temasla değdi ama vücudu alev alev yanıyordu. İçinden şiddetli ve ani bir sıcaklık dalgası geçti. Eli en son ne zaman buna yakın bir şey hissettiğini hatırlamaya çalıştı ve eli boş döndü. Ama bunun bir önemi yoktu, çünkü kızın parmakları onunkileri bulmuştu ve Eli'nin başı dönüyor, hayal ettiği onca şey yüzünden sersemliyordu.

Onu alabilirdi. Onunla kaçabilirdi. Onu sırtını evinin kapısına yaslayabilir, iri bedeninin altına sıkıştırabilirdi. Ona ne kadar güzel olduğunu gösterebilirdi ve-

"Yine de aklıma geliyor," diye mırıldandı onun ağzına karşı, düşüncelerinin sarmalını kırarak, "kuralların bir nedeni var."

Bir adım geri çekildi. Eli büyülenmişti. Hizmetçisi. Büyülenmişti. Ona dokunmasına izin vermesi için yalvarmayı düşündü. Koridorda ona oral seks yapmasına izin vermesi için. Market alışverişine gidecek ve ona kendi seçtiği bir YouTube tarifinden akşam yemeği hazırlayacaktı. Arabasını yıkayacak, ona kitap okuyacak, kapısının önünde oturacak ve sadece güvende ve korunmuş olduğundan emin olacaktı. Bütün gece el ele tutuşabilirlerdi. Scrabble oynayabilirlerdi. Bir şey, her şey, herhangi bir şey için yalvarmaya çok yaklaşmıştı ki kadın ekledi, "Ve bazen bunun nedeni kırılmaları gerektiğidir."

Parmakları hâlâ Eli'nin parmaklarının arasındaydı, başparmağı avucunu okşuyordu ama Eli gözlerini onunkilerden ayıramıyordu. O sıcak,

mavi batıyor. Elleri, onunkilere karşı serin. Lanet teni, diye düşündü. Yumuşacıktı. Onun tenine çok şey yapabilirdi. Teni ona çok şey yapabilirdi. Milyonlarca farklı nedenden ötürü kızarmasını, kızarmasını ve morarmasını görmek istiyordu. Onu kirletmek istiyordu.

"İyi geceler, Eli." Kadının dolgun, güzel, müstehcen dudakları son bir gülümsemeyle kıvrıldı ve beynine oksijenli kan gitmeden önce kadın gitmişti. Kapısının donuk grisi Eli'nin yüzüne kapandı ve loş koridorda geriye kalan tek şey onun temiz kokusu, dudaklarının tenindeki sıcaklığı ve azgın ereksiyonuydu.

Kilidin tık sesini duydu ve bu kadının ona ne yaptığını merak ederek şaşkın bir şekilde geri adım attı. Sonra gecenin serin havası eline çarptı ve sonunda gözlerini indirdi.

Adam onun içinde boğulurken, en iğrenç düşünceleri ortaya dökmekle meşgulken, kadın işte olmalıydı, çünkü avucunda on rakam yazılıydı - bir telefon numarası için yeterliydi.

Ve altında, nefesini kesen üç harf vardı.

Rue.

4

DÜŞMAN DEĞİL

RUE

"Bu toplantıyı düzenlememin iki ana nedeni var," dedi Florence.

Kline, çalışanlarının yaşadığı paniğin onda birini bile yaşayıp yaşamadığını merak ettiğini söyledi,
kimse tahmin edemezdi.

Sonra tekrar, Florence böyleydi. Çelik gibi sinirliydi. Evet, yapabilirim. Yılmaz. Yükselen bir dalga. Kendinden şüphe ettiğini hiç görmemiştim ve hiçbir özel sermaye şirketi onu başlamaya zorlayamazdı.

"Birincisi, hepinizin işlerinin yolunda olduğu konusunda içinizi rahatlatmak.
güvenli."

Rahatlama mırıltıları şekerin içindeki karıncalar gibi odanın içinde dolaşıyordu, ancak çoğu kişi ikna olmamıştı.

"Yeniden yapılanma gibi bir planımız yok. Ben hala bu şirketin CEO'suyum, yönetim kurulu değişmedi ve sizin istihdam durumunuz da değişmedi. Eğer yazıcı mürekkebini cebe indirmiyorsanız, profesyonel hayatınızın sabit kalmasını bekleyebilirsiniz."

Bu çoğu insanı güldürüyordu. Florence Kline'ın sadece birkaç yıl içinde başarılı bir şirket kurmasının nedeni de özetle buydu. Gelecek vaat eden bir ürünün mucidi olmak

biyoyakıt onu olağanüstü bir bilim insanı yaptı, ancak Florence bundan daha fazlasıydı. Florence bir liderdi.

Aynı zamanda en yakın arkadaşlarımdan biriydi. Bu da onun ağzından çıkan çoğu kelimeden şüphe duyacak kadar iyi tanıdığım anlamına geliyordu.

"İkincisi: yeni kreditörümüz Harkness'ın temsilcileri düşman değil. Harkness'ın teknoloji ve sağlık sektöründeki girişimleri destekleme konusunda uzun bir geçmişi var ve bu yüzden buradalar. Amaçları elbette durum tespiti yapmak ve mali çıkarlarının karşılandığından emin olmak, ancak bizim işimiz -sizin işiniz- her zaman kusursuz olmuştur. Bazılarınızla toplantılar düzenleyecekler ve siz de onlara öncelik vermelisiniz. Ve onları etrafta gördüğünüzde tanıdığınızdan emin olmak istiyorum: Dr. Minami Oka, Dr. Sullivan Jensen, Bay Eli Killgore ve Bay Conor ..."

"Rue?" Tisha kısık bir fısıltıyla sordu.

Cevap vermedim ama o yine de devam etti.

"Dün gece gönderdiğin ehliyet mi?"

Başımı salladım. Ayaklarımın altındaki zemin gitmiş, yeryüzünün çekirdeğine düşmüştü. İçine doğru kayıyordum ve hiçbir şey düşüşümü engelleyemeyecekti.

"Şu adamın fotoğrafı... yüzü."

Tekrar başımı salladım. İnkar edilemez, unutulmaz bir yüzdü. Çarpıcıydı. Çekici, demiştim ona, ciddiydim. Kısa, dalgalı - hayır, kıvırcık saçlar, fazla vahşinin bu tarafı. Kare çene. Adriyatik'in derinliklerinde, Roma ve Yunan uygarlıkları arasında bir yerde duran güçlü, ince bir burun. Uzun sesli harfler ve ara sıra düşen sessiz harfler.

"Ve onun adı. Killgore."

Onunla bu konuda dalga geçmiştim ve bu bana bir ilk gibi gelmişti. İnsanlarla şakalaşmak, genellikle on yıllarımı alan bir rahatlık derecesi gerektiriyordu, ama Eli'yle bu, anlayabildiğim hiçbir neden olmaksızın basitti.

Sıradan bir adamdı ve dün gece de şu anda yaydığı enerjiyi yaymıştı: iyi adam, radikal

Korkusuz, kendisiyle ve başkalarıyla temelde rahat. Araba yolculuğumuz boyunca bu rahatsız edici sakinliğini korumuştu. Bu arada ben gözlerimi ondan güçlükle ayırabilmiştim, numaramı avucuna yazmak için onun sıcak, odunsu kokusunun çemberine girdiğimde ellerim titriyordu.

"Sahnedeki adam. Bu o, değil mi?"

Konuşamadan son bir kez başımı salladım.

"Tamam. Evet. Vay canına." Tisha gözlerine masaj yapmak istedi, sonra özenle yaptığı makyajı hatırladı. "Bu oldukça ...
. Sanırım bunun bilimsel karşılığı 'coinkydink'."

Öyle mi? Olabilir mi? Boğazımda asit yükseldi, çünkü bu büyüklükte tesadüflerin var olduğundan emin değildim. Eli kim olduğumu biliyor muydu? Nerede çalıştığımı? Yüzünde bir cevap belirmesini umarak baktım. Bugün gözlük takıyordu. Koyu çerçeveli. Clark Kent'in kılık değiştirmelerinin en gülünç olanı.

"Dört kredi temsilcisi gönderdiklerine inanamıyorum," dedi Jay, beynimdeki sisi dağıtarak.

Şaşkınlıkla ona döndüm. "Bu garip mi?"

"Henüz bize sahip bile değiller, değil mi? Henüz satın almadıkları bir şirket için çok fazla kaynak harcamışlar gibi görünüyor ama"- omuz silkti-"ben ne bilirim ki? Ben sadece mütevazı bir taşra laboratuarı teknisyeniyim."

Tisha, "Lizbon'da doğdun ve New York Üniversitesi'nden yüksek lisans derecen var," dedi. "Belki de sadece birlikte seyahat etmeyi seviyorlardır, maiyet tarzı. Bir omlet şefini ve CVS kartını paylaşırlar."

"Bu dört kişi ... hepsi özel sermaye tarafından mı istihdam ediliyor?" diye sordum.

"Az önce Harkness'ın web sitesine baktım - kurucu ortaklar onlar. Anladığım kadarıyla sözleşmelere uyulup uyulmadığını kontrol etmek için birini göndermek istiyorlar. -"

"Şimdi ne olacak?" Tisha'nın sesi bu lanet günden bıkmış gibiydi. Şiddetle bağdaştırabilirdim.

"Hani şu sözleşme imzalarken verdiğiniz sözler var ya? Onlar bize parayı verir, biz de karşılığında armut ağacında keklik teslim ederiz. Ortaklar neden burada? Neden bir başkan yardımcısı göndermediler? Kline onlar için bu kadar önemli mi? Kulağa biraz şüpheli geliyor."

Tisha ve ben uzun, ağır bir bakış alışverişinde bulunduk.

"Florence ile konuşmamız gerek," diye fısıldadım. "Özel olarak." "Ofisinin anahtarları hâlâ sende mi? Ondan Doğum günü, hani şu 'bok gibi yaşlısın' balonlarıyla doldurduğumuz zaman?"

Ayağa kalktım. "İstiyorum."

"Harika. Jay, sonra görüşürüz."

"Kovulmazsam, vizemi kaybedersem ve sonunda ülke dışına sınır dışı edilirsem."

"Evet." Tisha ona el sallayarak veda etti. "Denize girmemeye çalış, tamam mı?"

Florence herkesi sakin olmaya ve işyerlerine dönmeye davet ederken biz de odadan çıktık.

Her şey fermantasyonla başlamıştı. Kuşkusuz, bu daha az-

Benim gibi kimya mühendisliğine karşı amansız bir tutkusu ve etanol üretimine karşı hantal bir ilgisi olan biri için bile heyecan verici bir konuydu. Yine de birkaç sıkıcı kimyasal reaksiyon gıda mikrobiyolojisinin gidişatını değiştirmişti ve Florence Kline bunun için övgüyü hak eden kişiydi.

On yıldan daha kısa bir süre önce Florence, gıda atıklarını ucuz bir şekilde kitlesel ölçekte biyoyakıta dönüştürebilecek bir sürecin nasıl mükemmelleştirilebileceğine dair gerçekten çok iyi bir fikri olan UT Austin'de bir profesördü. Öğretim üyesi olduğu için UT'nin laboratuarları onun emrindeydi, ancak Florence kampüs arazisinde, kampüs kaynakları kullanılarak yapılan her türlü keşfin

patentin sahibi olan üniversite. Ve Florence
Bu konuda değil.

Bu yüzden yakındaki bir tesiste laboratuvar alanı kiraladı. Kendi işini kendi yaptı. Kendi patentini aldı ve kendi şirketini kurdu. Daha sonra diğerleri de geldi: özel hibeler, melek yatırımcılar, risk sermayedarları, bir avuç, sonra düzinelerce, sonra yüzlerce çalışan. Şirket büyüdü, Florence'ın devrim niteliğindeki teknolojisini mükemmelleştirdi ve pazara sundu.

Sonra, yaklaşık dört yıl önce, gemiye atladım.

Florence ve ben o zamanlar Austin'de yaşıyorduk ama kaderin bir cilvesi olarak ilk kez Chicago'da, Society for Food Technology'nin yıllık konferansında tanıştık. Üzerimde rüküş bir hırka ve belime çok sıkı oturan bir çift Tisha pantolonu olduğu halde posterimin başında dikiliyordum ve canım çok sıkılıyordu.

Tek başına.

Akademik ağ kurma oyunu, bende hiç olmayan sağlıklı sayıda kişiler arası zarafet gerektiriyordu. Aslında, yüksek lisans okuluna ulaştığımda, on yıldan fazla bir süredir kendi yoluma koyulmuştum - utangaçlığımı, öz-bilincimi ve başka bir insana ödüllendirici sosyal etkileşimler sunma konusundaki genel yetersizliğimi, çoğunlukla soğuk bir cephenin arkasında gizlemeyi gerektiren yollar. Ama insanları okumak, anlamak ve memnun etmek zordu. Gençliğimin bir noktasında, bunu yapmayı tam olarak istemeden, bir konuşma yürütmekten aciz olmaktan, konuşmak için bana yaklaşılmasını istemiyormuşum gibi görünmeye başlamıştım, asla, hiç kimse tarafından ve hiçbir koşulda. Ortaokulda bunu fark ettiğim günü hala hatırlıyorum: Eğer insanlar beni uzak ve mesafeli olarak algılarlarsa, o zaman mesafelerini korumak isteyeceklerdi. Ve eğer mesafelerini korurlarsa, o zaman ne kadar gergin, beceriksiz ve yetersiz olduğumu fark etmezlerdi.

Benim naçizane fikrime göre net bir kazanç. Bir çeşit maskeleme.

Terapistimin profesyonel olanı. Saklandığımı düşünüyordu.

Gerçek benliğimi ve duygularımı jumbo lokumlar gibi ezmek istiyordum ama o kadar uzun zaman olmuştu ki içimde saklayacak bir şey olduğundan emin değildim. Dünyanın geri kalanına karşı sürekli hissettiğim kopukluğun bir yere gitmesi olası değildi ve gerçek olsun ya da olmasın, beni rahatlatıcı bir güvenlik duygusuyla örtüyordu.

Ancak bazı dezavantajları da vardı. Örneğin, insanlar benimle takılmak için sıraya girmiyordu, bu da Chicago'da oldukça yalnız ve sıkıcı bir konferans geçirmeme neden olmuştu. Sunum başlığımı ("Bahçe Bitkilerinde Hasat Sonrası Kaybın Azaltılmasında Üç Polisakkarit Bazlı Kaplamanın Etkisinin Gaz Kromatografisi ve Kütle Spektrometresi ile İncelenmesi") danışmanımın tercih ettiği "Trençkotta Üç Mikrop" olarak değiştirmeyi kesin bir dille reddetmem de işe yaramadı: Ürünlerinizi Daha Uzun Süre Taze Tutmak İçin Polisakkaritleri Kullanmak" ya da yardımcı yazarımın önerisi olan "Bir Kat Alın, Daha Uzun Süre Dayanır" ya da Tisha'nın dehşet verici "Beğendiyseniz, Üzerine Bir Kat Giymeliydiniz".

Bilim iletişiminin önemli bir iş olduğunu, halkın güvenini kazanmak ve çok çeşitli politikaları bilgilendirmek için hayati önem taşıdığını biliyordum, ama bu benim işim değildi. İnsanları çalışmalarımı önemsemeye ikna etme konusunda hiçbir yeteneğim yoktu: ya değerini görüyorlardı ya da yanılıyorlardı.

Ne yazık ki ezici çoğunluğun yanıldığı ortaya çıktı. Sıkıntıdan uyukluyordum ve erken çıkmayı düşünüyordum ki bir kadın posterimin yanında durdu. Çok daha kısaydı ama yine de heybetliydi. İddialı havasından ya da belki sadece kırmızı buklelerinin çokluğundan.

"Bana bu mikrobik kaplamadan biraz daha bahset," dedi. Sesi derindi, görünüşünden daha yaşlıydı. Pek çok yerinde soru sordu, doğru yerlerden etkilendi ve konuşmamı bitirdiğimde "Bu harika bir çalışma" dedi.

Bunu zaten biliyordum, bu yüzden pek gururlanmadım ama yine de ona teşekkür ettim.

"Rica ederim. Benim adım-"

"Florence Kline."

Florence gülümsedi. "Doğru ya. İsimlik taktığımızı unutup duruyorum ve ..." Kendine baktı, kordon yoktu. Etiket yoktu. İsim yoktu. Sonra tekrar bana baktı. "Nereden biliyorsun?"

"Sizi okudum. Patent destanınızı." "Patent destanım."

Florence'ın davasının yasal olarak yüksek profilli mi olduğu yoksa sadece içinde hareket ettiğim çevreler nedeniyle mi böyle hissettirdiği konusunda hiçbir fikrim yoktu, ancak gerçekler basitti: Biyoyakıt teknolojisini bağımsız olarak geliştirdiğine dair tartışılmaz kanıtlara rağmen, UT hala (çok kazançlı) patentinin sahibi olduğunu iddia ediyordu. İşin içine avukatlar girmişti, bu da dengeyi büyük ölçüde üniversitenin lehine çevirecekti, ancak Florence konuyu medyaya taşıyarak işleri tersine çevirmeyi başardı.

Halkla ilişkiler stratejisti değildim ama çerçevelemenin zekice olduğu açıktı: bir kadın, bir kadın bilim insanı, açgözlü bazı Teksaslı bürokratlar tarafından hayatının çalışması ve fikri mülkiyeti elinden alınıyordu. Haberler hızla yayıldı ve UT bir yo- yo'dan daha hızlı geri adım attı.

Florence'a dürüstçe, "Yarattığın şeyin sahipliğini koruyabildin," dedim. "Bunun çok etkileyici olduğunu düşündüm."

"Doğru. Bu çok hoş." Başka birinin çok küçük pantolonunu giydiği belli olan bir yüksek lisans öğrencisi tarafından himaye edilip edilmediğini merak ediyor gibiydi, bu yüzden patent skandalı olmasa bile Florence'ı bildiğimden bahsetmedim, çünkü adı UT'nin kimya mühendisliği bölümünde sık sık gündeme geliyordu, genellikle her üç sömestrde bir Biyofizik 101 dersini vermenin acımasız akademik pençelerinden kurtulmayı başardıkları için derinden içerleyenlere ayrılan sessiz tonlarda.

"Harika bir bilim insanına benziyorsunuz," dedi Florence. "Eğer iş başvurusunda bulunursanız, Kline'ı da göz önünde bulundurun."

Birkaç saniye düşündüm ama bu fikri reddettim. "Biyoyakıt benim ilgi alanıma girmiyor."

"İlgi alanınız nedir?" "Raf ömrünün uzatılması."

"Şey, oldukça yakından ilişkili."

"İstediğim kadar değil." Sesim esnek olmayan ve inatçı çıkıyordu ve bunun farkındaydım. Ama aynı zamanda nihai hedefimin ne olduğunu da biliyordum ve müzakere edilemez şeyler tartışmaya açıkmış gibi davranmanın hiçbir faydasını göremiyordum.

Uzlaşma hiçbir zaman benim uzmanlık alanım olmadı.

"Anlıyorum. Akademide kalmak ister misin?"

"Hayır, gerçekten işe yarar bir şey yapmak istiyorum," dedim ciddiyetle, yirmili yaşlarımın ikinci yarısında üzerimden atmayı başardığım ama seksenli yaşlarıma kadar hatırladıkça yüzümü buruşturacağım bir kendini beğenmişlikle.

Ancak Florence güldü ve bana bir kart uzattı. "Eğer ücretli bir staj arıyorsan, bana bir e-posta gönder. Proje fikirlerini dinlemeye açığım."

Yoksul bir şekilde büyümüştüm; dizlerimin derisini bantlamak, tostun üzerine ketçap sürmek ve yakında boyumun uzamaması için dua etmek anlamına gelen bir şekilde yoksuldum, çünkü elden düşme kıyafetlerimin sonuna gelmiştim. Burslar ve doktora bursum sayesinde kısa süre önce fakirlikten beş parasızlığa terfi etmiştim ki bu düpedüz sarhoş ediciydi ama yine de parayı geri çevirecek biri değildim.

O yaz Florence'a bir e-posta gönderdim. Ve Kline'da bir staja başladım, sonra bir tane daha ve birkaç tane daha. Araştırma ve geliştirme, üretim, kalite güvence ve hatta lojistik alanlarında çalıştım. Hepsinden önemlisi, Florence ile çalıştım ve bu da hayatımı mümkün olan en iyi şekilde değiştirdi.

Ondan önce, akıl hocalarımın hepsi erkekti - bazıları harika, destekleyici, parlak erkeklerdi ve beni

bilim adamı olacağımı düşündüm. Ama Florence farklıydı. Bir arkadaşa ya da reaksiyon kinetiği sorularıma cevap verebilecek, deneylerim işe yaramadığında sırtımı sıvazlayabilecek ve daha sonra, mezun olduğumda, istediğim türde bir iş yapmamı sağlayacak parlak bir ablaya daha yakın bir şeydi. Elimden geldiğince duygularımla oynamazdım ama Florence'a karşı hissettiklerimi anlamak için bir terapiste ve aylarca içime bakmaya gerek yoktu: minnettarlık, hayranlık, sevgi ve biraz da koruyuculuk.

Bu yüzden ofisine girdiğinde alnını ikiye bölen derin çizgilerden kesinlikle nefret ediyordum.

"Memeye sıçmak!" Florence irkilerek göğsünü tuttu. Sakinleştirici bir nefes aldıktan sonra hoşgörülü bir ifadeyle bizi süzdü: ortopedik sandalyesine uzanmamı ve Tisha'nın masasındaki fıstık ezmeli krakerleri hevesle ağzına atmasını. "Çekinmeyin. Kendinizi evinizde hissedin. Ekmeğinizi kırın."

"İyi bile değiller," dedi Tisha, iki tane daha mideye indirirken.

Florence kapıyı kapattı ve alaycı bir şekilde gülümsedi. "O halde fedakârlığınız için teşekkür ederim."

"Sizin için her şeyi yaparım, efendim."

"Bu durumda, birkaç kişinin arabasını anahtarlamak için sizi rahatsız edebilir miyim?" Tabletini masanın üzerine bıraktı ve kan çanağına dönmüş gözlerine masaj yaptı. Başarısının büyüklüğüne göre gençti, kırklı yaşlarındaydı ve daha da genç görünme eğilimindeydi. Ama bugün öyle değildi. "Bu zevki neye borçluyum?" Bizi gördüğüne memnun olduğu belliydi.

"Kötü bir gün geçiriyorsun gibi geldi, biz de kendimizi içeri aldık." Tisha'nın göz kamaştırıcı gülümsemesi hiç utanç göstermiyordu.

"Acıma ziyaretlerini severim."

"Peki ya keşif ziyaretleri?" Tisha çenesini ellerinin üzerine koydu. "Onların da hayranı mısın?"

Florence içini çekti. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Çok fazla. Örneğin, şu Harkness denen insanlar da kim ve ne istiyorlar?"

Florence kapının kapalı olduğundan emin olmak için arkasına baktı.

Sonra yavaşça nefes verdi. "Biliyorsam ne olayım."

"Anticlimactic. Ve beklediğimden biraz daha az bilgilendirici. Bekle, bu bakışı biliyorum. Biliyorsan siktir git, ama . . . ?" "Söylediklerim bu odadan dışarı çıkmıyor."

"Tabii ki."

"Ben ciddiyim. Biri bunu duyarsa paniğe kapılır-"

"Florence," diye araya girdim, "kime söyleyeceğiz ki?"

Kısa bir süre anlamlı ilişkilerimizin olmadığını düşündü ve sonra isteksizce başını salladı. "Bildiğiniz gibi kredimizi satın aldılar. Ne yönetim kurulunun ne de benim satışta herhangi bir söz hakkımız yoktu ve Harkness sadece kredi verenle iletişim kurdu. Biz sadece avukatlar aracılığıyla iletişim kuruyoruz." İçini çekti. "Hukukçulara göre, en olası durum Harkness'ın krediyi satın alması çünkü fermantasyon teknolojisinin tam kontrolünü istiyorlar."

"Yine de teknoloji senin." Kaşlarımı çattım. "Şirketi alabilirler ama patenti alamazlar, değil mi?"

"Ne yazık ki Rue, teknoloji şirketin kendisi. Daha doğrusu, patent kredinin teminatının bir parçası." Sandalyelerden birini kaptı ve oturdu. "Sorun şu ki, faaliyetlerimizi genişletmek için ne zaman borç alsak, bazı sözler vermek zorundayız."

"Tabii ki. Sözleşmeler," dedi Tisha, Tanrı'nın yeşil dünyasına iflas hukukunun sayısız yönü hakkında genetik bir bilgiyle gelmiş ve bu kelimeyi beş dakika önce yirmi üç yaşındaki bir laboratuvar teknisyeninden öğrenmemiş birinin ses tonuyla. Florence onu onaylayan bir baş hareketi yaptı ve Tisha tozunu almak için bir gösteri yaptı.

Ona başımı salladım.

"Bu sözleşmelerden bazıları basittir - mali tablolar sunmak, rekabet etmemek, bu tür şeyler. Ancak diğerlerini yorumlamak daha zor."

Şakağımı kaşıdım, yönetimsel cehaletimin doruklarına rağmen bunun nereye gittiğinden zaten şüpheleniyordum.

Her iki taraf da bir sözleşmeye iyi niyetle yaklaşırsa, bulanık sözleşmeler basit bir konuşmayla çözülebilir. Ancak taraflardan birinin art niyetli olması durumunda ...

"Harkness kredinin sahibi olduğu için hala şirketin sahibi değil ama bu sözleşmeleri uygulama hakkına sahipler. Bu da onlara içeri girme, etrafı gözetleme ve şikayet edecek bir şeyler bulma hakkı veriyor. Onlara sorarsanız, sadece iyi küçük borçlular gibi sermayelerini en iyi şekilde kullandığımızdan emin olduklarını söyleyeceklerdir." Florence sandalyesinde geriye yaslandı. Duruşu öfkeliydi ama yenilmiş değildi. "Bu haftalardır hazırlanıyordu."

"Haftalar mı?" Tisha'nın çenesi düştü. "Florence, bize söylemeliydin. Söyleyebilirdik-"

"Hiçbir şey yapmadım ve bu yüzden size söylemedim. Legal kavga ediyor, ama ..." Omuz silkti.

"Teknolojiyi senden almaya çalışıyorlar." Öne doğru eğildim, içimde adını hemen koyamadığım yoğun duygular kıpırdanıyordu.

Endişeliydim. Ya da kızgın. Ya da kızgın. Ya da yukarıdakilerin hepsi.

"Durum böyle görünüyor, evet."

"Neden? Neden diğer milyonlarcası değil de senin teknolojin?"

Florence ellerini iki yana açtı. "Bir zamanlar Conor Harkness'ın köpeğini kaçırıp pelisse üreticilerine götürdüğüm ve Kline'a olan ani ilgisinin intikam planında sadece bir püskül olduğu gibi ayrıntılı bir hikaye anlatmak isterdim. Ama bence bunun biyoyakıtın kazanç potansiyeliyle bir ilgisi var."

Tisha bana döndü. "Rue, dün gece ikiniz buluştuğunuzda Eli, Kline hakkında bir şey söyledi mi?"

"Bekle-Eli?" Florence'ın gözleri büyüdü. "Dün gece Eli Killgore'la mı tanıştın?"

Eğer kıpır kıpır bir tip olsaydım, bu benim kıvranma zamanım olurdu. Neyse ki kendimi uzun zamandır bu tür şeylerden uzak tutuyordum. Robotik, bir keresinde biyo-nanoteknoloji sınıfında soğuk çağrıldıktan sonra başka bir yüksek lisans öğrencisinin fısıldadığını duymuştum ve

uygun miktarda sıkıntı göstermeyi ihmal ettim. Buz patencisi arkadaşlarım, takımımız podyumu çok az bir puanla kaçırdığında gözyaşlarına boğulmayan tek kişi olduğum için taş gibi bir kaltak olduğumu söylemişlerdi. "Ben yaptım."

"Nasıl?" Florence kaşlarını çattı. "Randevu muydu?"

"Ha. Bir randevu." Tish elini salladı ve ona attığım dar bakışı görmezden geldi. "Bu, ev kızının ancak kalp naklinden sonra arzulayabileceği bir duygusal uygunluk derecesi anlamına gelir."

Yeterince doğruydu. Daha önce biriyle çıktığımdan emin değildim.

-Aslında yapmadığımdan emindim. "Bir uygulamada eşleştik, dün gece buluşmak için plan yaptık. Fiziksel bir şey olmadı." Olmuş gibi hissettirse bile.

İlişkiye girmelerim hayatımın zevkli ama sonuçta önemsiz parçalarıydı ve benim yerleşik güvenli telefonum olan Tisha dışında -eğer kaçırılırsan, adamın aletini peynir rendeleyip seni hemen kurtarırım- onlardan hiç bahsetmedim. Florence'ın seks hayatım hakkında bildiği her şey Tisha'nın ara sıra yaptığı şakalardan ibaretti, ama yine de oldukça kapsamlı bir genel bakış olmalıydı, çünkü bir adamla çıkıp sevişmemem fikri onu şaşırtmış görünüyordu. "Neden olmasın?"

"Uzun hikaye. Vince de işin içinde."

"Anlıyorum." Diğer erkeklerin aksine, Vince aramızda sıkça konuşulan bir konuydu.

"Tam bir pislik," diye mırıldandı Tisha. "Yıllarca sana ebeveynlik yapmasına ve annenin içine ettiği pislikten seni sorumlu tutmasına izin verdim, ama şimdi seni engelliyor mu? Benim gözetimimde olmaz."

"Sanırım bir sınır çizilmesi gerekiyor," diye mırıldandım. "Çok doğru."

"Yaptı mı o söyle herhangi bir şey hakkında Ben mi?" Florence telaşla sordu.

"Kim?" Başımı eğdim. "Vince mi?"

"Hayır, Eli. Kline hakkında bir şey söyledi mi?"

"Hayır. O . . . Burada çalıştığımı bildiğini sanmıyorum." Yoksa biliyor muydu?

Florence'ın gözleri kısıldı. Bir şey eklemek için dudaklarını araladı ama Tisha daha hızlıydı. "Dinle Rue, onu bir daha gördüğünde-"

"Aramayacağım." Bu sabah göğsümde filizlenen sıcaklığı hatırladım, kendimi on yıllardır ilk kez -belki de hiç- bir erkeğin arayıp aramayacağını merak ederken bulmuştum. Dün gece beni inceleyişini, sanki beni çözemediği için eğleniyormuş gibi. Onu yanağından öptüğümdeki sıcak teni, yeni tıraş olmuş ama şimdiden inatçı. "Artık ne yaptığını bildiğim için değil."

Florence yavaşça, "En iyisi bu olabilir," dedi. "Ama düşündüğün kadar kolay değil."

"Neden?"

"Harkness bir süre burada olacak. Sözleşmeye göre, her araştırma ve geliştirme projesinin başındaki kişiden brifing isteyebilirler. Ve istediler de." Florence tabletini eline aldı, birkaç kez dokundu ve sonra bana uzattı. Üzerinde bir liste vardı. Ve listede benim adım vardı.

Kafamı kaldırdığımda Florence'ın ağzında ince bir çizgi vardı. "Röportajların bazılarını Eli Killgore yapacak" derken sesinden hiçbir şey okuyamıyordum.

5

BÜYÜK BIR SUÇLAMA

RUE

Arjun'u görmek için tam zamanında geldi, umutsuzca dilediğim adam

Matt'in yerine amirim olacak kişi konferans odasından çıktı. Bana gülümseyerek yaklaştı ve
Başını kulağıma doğru eğerek alçak sesle, "Oraya girerken çok gergindim ama iyi insanlar." dedi.

"Kim onlar?"

"Dürüst olmak gerekirse isimlerini unuttum. Adamlardan ikisi mi?" Eli'ın yüzde altmış altı şansı var o zaman.

"Cana yakınlar," diye devam etti Arjun. "Herkesin pozisyonunun gereksiz olduğunu söylemek için neden arayacaklarından emindim ama bilimle gerçekten ilgileniyor gibiler. Bir sürü soru sordular."

"Ne hakkında?"

"Üzerinde çalıştığım ölçek büyütme işi. Geçen çeyrekte yaşadığımız pH efsanesinden şikayetçiyim. İlk hidroliz adımı. Acımı anladılar."

"Hidrolizden anlıyorlar mı?" Sorunun kulağa ne kadar kibirli geldiğinin farkındaydım ama normal bir insanın

çalışma bilgisi. Yine de Tisha olmayan insanlarla çok az konuşuyordum, yani ne biliyordum ki?

"Ah, evet. Onlara pastel boya versiyonunu vermeye başladım, ama onu da hemen kestiler. Bir çeşit kimya geçmişleri olmalı, çünkü bu işten anlıyorlar. Belki-"

"Siz Dr. Siebert misiniz?"

Arjun'un omzunun üzerinden, konferans salonunun yanında boş boş duran kişiye baktım. "Evet, benim."

"Ben Sul Jensen. İçeri buyurun." En son 2000'li yılların başında gülümsemiş gibi görünen, kare şeklinde, tıknaz bir adamdı. Pek kaba sayılmazdı ama taş yüzlüydü ve hoşbeş etmekle hiç ilgilenmiyordu. Onun hakkındaki ilk izlenimim muhtemelen başkalarının benim hakkımdaki ilk izlenimlerine oldukça benziyordu - ciddi, gülümsemeyen erkeklerin mükemmel profesyoneller olarak görülme eğiliminde olduğu, ciddi, gülümsemeyen kadınların ise genellikle kibirli şirretler olarak yazıldığı uyarısı ile.

Oh iyi.

Sul Jensen'ın soğukluğu benim dışadönüklük konusundaki yetersizliğime gayet uygundu. Bana odaya doğru işaret etti, hareketleri hafif bir animatronik kaliteyle sarsıntılıydı ve kendimi çarpışmaya hazırlayarak takip ettim.

Eli Killgore'u içeride bulmak beni şaşırtmadı, midemdeki sıcaklık sarsıntısı kadar değil. Siyah bir kot pantolon ve kolları güçlü kollarının üst kısmına kadar kıvrılmış bir gömlek giymişti ve şimdi onu yakından gördüğümde bunu bir türlü bağdaştıramıyordum; aynı anda hem dün gece tanıştığım adam hem de ondan tamamen ayrı biri olabiliyordu; birkaç saat önce onu derinden kesip kan akıtacak kadar kaba bulurken, bir yığın kâğıdı karıştırırkenki darmadağınık zarafet havası.

Gözlükler kesinlikle ilginçti. Yüzü zaten karmaşıktı, sert ve zarifin uyumsuz bir birleşimiydi ve çerçeveleri de bu karışıma eklenince, birdenbire ayrıştırılması gereken çok fazla unsur ortaya çıkmıştı. Ama bir de

Onda tartışılmaz bir çekicilik, yakalayıp tuzağa düşürebilecek bir şey vardı. Dikkatinin bana bakamayacak kadar kâğıtlara odaklanmış olması küçük, geçici bir merhamet gibi geldi.

"Oturmak mı?" Sul kapıyı kapattı ve en yakın sandalyeyi işaret etti, sanki burası Tisha'yla ayda bir dergi kulübü düzenleyip bira içtiğimiz konferans odası değil de onun eviymiş gibi. Kızgınlık karnımda seğirdi.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim ve Eli . . . sesimi tanımış olmalıydı. Boynu dikleşti ve gözleri gözlüklerinin ardında genişleyerek bana doğru fırladı.

Onun için hazırdım. Bakışlarını karşıladım, yüz hatlarındaki şaşkınlığı izledim, ayrılmış dudaklarındaki şaşkınlığın tadını çıkardım.

Evet. Seni orada görmek tam olarak böyle hissettirdi.

Telaşsızca Sul'a döndüm. "Florence tüm ekip liderlerini görmek istediğinden bahsetti ama muhtemelen ben dahil edilmemeliyim. Benim pozisyonum geleneksel değil. Zamanımın yüzde yirmisini -haftada bir tam gün- Matt Sanders için mevzuata uyum konusunda çalışarak geçiriyorum."

"Rue?" Eli söyledi. Sul şaşkınlıkla ona baktı ama ben devam ettim.

"Geri kalan zamanda biyoyakıt teknolojisiyle ilgisi olmayan kendi projemi yürütüyorum."

"Rue."

"Bana yardım eden birkaç laboratuvar teknisyenim var, ancak bunun dışında sadece ismen bir ekip lideriyim-"

"Rue." Eli'ın sesi odayı böldü, konuşmamın ipini kopardı ve beni dönmeye zorladı. İnançsızlık ve milyonlarca başka şeyle aynı anda bana bakıyordu.

"Evet mi?" diye sordum. Neredeyse tatlı bir sesle çıkmıştı ve Eli da en az benim kadar şaşırmış görünüyordu. Sul'a tek bir bakış bile atmadı. Onun yerine, sanki beni büyülemesinin bir aracıymış gibi gözlüklerini yavaşça çıkardı. Gözlüklerin camlara çarparken çıkardığı donuk ses

Konferans masası kemiklerimin içinde yankılandı ve Eli'nin yumuşak sözleri de öyle. "Bizi yalnız bırak, Sul."

Sul, itiraz edecek gibi görünerek aramıza baktı, ama birkaç vuruştan sonra, geldiği gibi sert bir şekilde gitti - dikkat çekici bir şekilde kapıyı arkasında açık bıraktı.

Oda, Eli'ın bir kez daha, "Rue," demesiyle sona eren uzun ve tatsız bir sessizliğe gömüldü. Burada ne yapıyorsun? Bana neden söylemedin? Bunu biliyor muydun? Bu güzeldi, çünkü bunlar aptalca sorular olurdu ve ikimizin de bu tür soruları sevdiğinden şüpheliydim. "Sen beni gördüğüne benim seni gördüğüme şaşırdığımdan daha az şaşırmış görünüyorsun," dedi.

"Kalabalığın içinde durmanın avantajını yaşadım," diye kabul ettim.

Yavaşça başını salladı. Yeniden toparlanıyor ya da belki de aç, istekli, hesapçı gözlerle bakmak için zaman kazanıyordu. Bu yeni günün ışığında benim şeklimi almak için.

Beni gururlandırdığından şüpheliydim.

"Rue Siebert," dedi, görünüşe göre daha kontrollüydü. Sonra bir bulmacanın cevabını bulmuş birinin ses tonuyla, "Dr. Rue Siebert," diye tekrarladı.

Kafasının bir yerinde ya da en azından telefonunda, bu adamın seks tercihlerimin bir listesi vardı. Penetratif seksten hoşlanmadığımı, ancak bastırılmayı umursamadığımı biliyordu. Üçlü seks ya da aşağılayıcı bir dille ilgilenmediğimi ama oyuncakları kullanmaya açık olduğumu biliyordu.

Hoşlandığım şeyden utanmayı reddettim ama yine de rahatsız edici hissettim. Yırtılmış gibi.

"Uygulamadan benimle iletişime geçtiğinde kim olduğumu biliyor muydun?" diye sordu ve ben de alay etmek ya da bunu onun dengesiz paranoyası olarak görüp geçiştirmek isterdim ama benim de aklım ilk başta o yöne gitmişti.

Bu bir tesadüf olamaz.

Ama olabilirdi. Olmak zorundaydı, çünkü ona mesaj atan bendim. Gerçek adımı açıklamamayı seçmiştim. Ona telefon numaramı vermiştim. Bu gerçek bir

Zihnimin üretmek istediği tüm komplo teorilerine engel oldu.

"Hayır. Bu sabaha kadar Harkness'ın varlığından haberim yoktu. Ve ben ..." Tereddüt ettim. "Tam adınıza bakmadım. Dün geceden sonra bile." Benimkini bilmemesi bana yanlış gelmişti. Ayrıca, buna alışık değildim. Bir erkek hakkında bir şeyler bilmek istiyordum.

"Tamam," diye mırıldandı, bir elini saçlarında gezdirdi ve artık dağınık bırakmadı. Belli ki bir tür tavan etkisi. "Ben de bilmiyordum," dedi, ne kadar saçma olsa da bu olasılığı düşündüğümün açıkça farkındaydı. Eli şirket casusluğuna meyilli olsaydı, ben berbat bir seçim olurdum. Kline'ın büyük planında tamamen, fevkalade önemsizdim.

Ama yine de buradaydı. Sanki dünyada başka hiçbir şey yokmuş gibi bana bakıyordu.

"Sorun değil. Önemli değil." Eliyle bir hareket yaptı ve dün gece avucuna karaladığım numarayı fark ettim. Sadece silik, okunaksız bir gölgesi vardı, sanki arada geçen sürede ellerini birkaç kez yıkamış ve tüm izleri silecek kadar sert bir şekilde ovalamaktan bilerek kaçınmış gibiydi. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diye ekledi.

"Hiçbir şey mi?"

"Arasında bize." O Gülümsedim. Bu Nakavt, iyi adam, sevgi ve güvenle kuşatılmış yetişkin ve değerinden emin bir gülümseme. "İK ile konuşacağım ama bunun herhangi bir çıkar çatışmasına yol açacağını sanmıyorum. Biz ..."

Durakladı, ben de başımı eğip ona doğru meraklı bir adım attım ve yeni bir çekim alanına girdim. Onunla mesajlaşmayı seçmemin nedeni vücudu değildi ama güzel olduğunu da inkâr edemezdim. Büyük çerçeve. Dolgun pazılar. Geçimini masa başında sağlayan birinden çok, profesyonel bir atletten bekleyebileceğim bir vücut. "Biz mi?" diye sordum.

Kirpikleri titreyerek bana baktı. "Dün gece bizimle ilgileniyor gibiydin."

"Öyleydim." Yanağımı ısırdım. "Ama dün gece çalıştığım şirketi çalmaya çalıştığından haberim yoktu."

Birdenbire odadaki sıcaklık düştü. Gerginlik çekildi, anında düşmanca.

Eli'nin çenesi seğirdi ve öne doğru bir adım attı. İfadesi dıştan eğlenmiş gibiydi ama kasları gergindi. "Şirketi çalmak." Başını salladı, sözlerimi değerlendiriyormuş gibi yaptı. "Bu büyük bir suçlama."

"Eğer ayakkabı uyarsa."

"Bir ayakkabı için oldukça kötü bir uyum." Gözlerimi tuttu. "Harkness içeri kar maskesi takarak mı girdi? Çünkü hırsızlar böyle yapar."

Cevap vermedim.

"Tazminat ödemeden başka birinin malını mı aldık? Hile yoluyla bir şey elde ettik mi?" Omuz silkti. Rahatlıkla. "Ben öyle düşünmüyorum. Ama eğer bir suiistimalden şüpheleniyorsanız, elbette. Bizi ihbar edebileceğiniz çeşitli makamlar var."

Kendimi rasyonel bir insan olarak görüyordum ve rasyonel olarak onun haklı olduğunu biliyordum. Yine de Eli'ın Harkness'ın bir parçası olması kişisel bir ihanet gibi geliyordu. Birlikte sadece bir saat geçirmiş olmamıza rağmen. Belki de sorun Vince'i Eli ile paylaşmamdı, paylaşmam gerekenden fazlasını paylaşmıştım çünkü ...

Çünkü ondan hoşlanmıştım. Eli'dan hoşlanmıştım ve işin özü de buydu. Sonunda bunu kendime itiraf ettiğime göre, artık b ı r a k a b i l i r d i m . Onu.

Ne kadar özgürleştirici.

"Biz bir şey çalmadık, Rue," dedi bana, sesi kısık. "Yaptığımız şey bir kredi satın almaktı. Ve yaptığımız şey, yatırımımızın karşılığını almasını sağlamak. Hepsi bu."

"Anlıyorum. Söyler misiniz, bir özel sermaye şirketinin en yüksek rütbeli üyelerinin sahada çalışanlarla görüşmesi normal midir?"

Ağzı seğirdi. "Mali hukuk konusunda uzman mısınız, Dr. Siebert?"

"Görünüşe göre bunun cevabını zaten biliyorsunuz."

"Sen de öyle."

Birbirimize sessizce baktık. Daha fazla dayanamayınca bir kez başımı salladım, sustum ve arkamı döndüm, böylece-

Eli bileğime dolandı ve temas anında sinir uçlarıma yayılan elektrik yanmasından nefret ettim, nefret ettim. Daha da çok, sanki o da yanmış gibi anında bırakmasından nefret ettim.

Hissettiklerim yeterince kötüydü. Eli'nin de aynı şeyi yaşayacağı düşüncesi felakete davetiye çıkarıyordu.

"Rue. Konuşmalıyız," dedi ciddiyetle, her türlü numara ya da düşmanlık bir yana bırakılmıştı. Parmakları bileğime geri döndü. "Burada olmaz."

"Ne hakkında konuşacağız?"

"Dün gece olanlar hakkında."

"El ele bile tutuşmadık. Konuşacak pek bir şey yoktu." "Hadi ama Rue, biliyorsun ki biz-"

"Eli?"

İkimiz de döndük. Conor Harkness eğilmiş, avuçlarını kapının pervazına dayamış, kan kokusunu kilometrelerce öteden alabilen bir köpekbalığı edasıyla bizi izliyordu. Bakışları yakınlığımıza, Eli'nin gözlerinin beni bırakamıyor gibi görünmesine, hâlâ bileğimi çevreleyen eline odaklanmıştı.

"Bir dakika," dedi Eli. "Sana ihtiyacım var-"

"Bir dakika," diye tekrarladı sabırsızca ve bir kaş daha kaldırıp sonsuz küçük bir tereddütten sonra Conor Harkness gitmişti ve ben kendimi hatırladım.

Eli'dan bir adım geri çekildim, alnının güçlü duruşunu, güzel mavi gözlerini ve çenesindeki gerginliği fark ettim. Birinin buna bir son vermesi gerekiyordu. Ben buna bir son vermeliydim, çünkü o bunu yapmayacaktı. "Hoşça kal, Eli."

"Rue, bekle. Yapabilir miyiz-"

"Benim numaram." Kapıda topuklarımın üzerinde döndüm. "Hala sende mi?"

Başını salladı. Hevesle. Umutla.

"Ondan kurtulsanız daha iyi olabilir."

Eli başını eğdi ve sessiz bir kahkaha attı. Odadan çıktım, onun hayal kırıklığının nerede bitip benimkinin nerede başladığından tam olarak emin değildim.

6

BEYNININ IHTIYAÇ DUYMADIĞI BIR KESTIRME YOL

ELI

Hark'ın bugün erken saatlerde tanık olduğu sahneden sonra, Eli Hark'ın Old Enfield'daki evine girdiğinde sorduğu ilk şeyin bu olması şaşırtıcı değildi: "Ne oluyor? Kızın nesi var böyle?"

"Kadın," diye düzeltti Minami dikkati dağılmış bir şekilde. Hark'ın koltuğunda, ayakları Sul'un kucağında, PlayStation kumandasının düğmelerine çılgınca basıyordu. Eli kimi vurarak öldürdüğünü merak ederek ekranı kontrol etti.

İlginç bir şekilde, oyun pasta süslemeyle ilgili görünüyordu.

"Doğru. Elbette." Hark gözlerini devirdi. "Bu kadının nesi var böyle?"

Eli, sadece hiç kullanılmamış çelik yüzeylerin başarabileceği şekilde tertemiz olan mutfağa girdi. Kendine bir şişe Hark'ın ithal birasından aldı ve oturma odasına döndü. "Sadece kontrol ediyorum: Eğer cevabım 'Hangi kadın?' olacaksa o zaman ..."

"Sana olan tüm saygımı kaybederim."

"Sanırım bunu halledebilirim." Sırıtarak Hark'ın yanına oturdu. Hep birlikte Austin'de bulundukları zamanki rutinleri buydu - Harkness genişledikçe bu rutin giderek azalıyordu. Bölümün bir yarısında Minami ve Sul iğrenç bir şekilde birbirlerine aşıkken, diğer yarısında Eli ve Hark ... . Minami bir keresinde, kendi erkeksi, homurdanan tarzında iğrenç bir şekilde aşık olduğunu söylemişti. Muhtemelen haklıydı.

Sul, "Adı Dr. Rue Siebert," diye gönüllü oldu.

Eli bir kaşını kaldırdı. "Dostum, günde elli kelimelik bir bütçen var ve bunun altısını bana bok atmak için mi kullanıyorsun?"

Sul gülümsedi, iyi bir iş çıkardığı için memnundu ve kırbaçlanmış bir hain gibi Minami'nin ayaklarına masaj yapmaya geri döndü. "Rue Siebert'in nesi var, Eli?" Hark, "Rue Siebert'in nesi var, Eli?" diye sordu. On dakika önce cevap isteyen birinin ses tonuyla. Eli ona bir cevap vermemek için özel bir neden görmüyordu.

"İnternetten eşleştik. Bir uygulama. Ve dün gece buluştuk."

Minami oyununu o kadar güçlü bir şekilde durdurdu ki başparmağının röntgen çekilmesi gerekebilirdi. "To . . . ?"

"Siktir."

"Aslında bunu biliyordum. Sadece senden duymak istedim."

"Tanrım, Eli. Ona bindin mi?" Hark sordu ve Minami Güldü.

"ABD'de geçirdiği on beş yılın ardından Hark'ın hâlâ yaşayan, nefes alan bir İrlandalı olduğunu görmek güzel."

"Kapa çeneni, Minami."

Eli gülümsemekten kendini alamadı. "Kimse kimseye binmedi, çünkü zor bir gece geçiriyordu. Ama."

Ben istedim.

Son yirmi dört saattir durmadan onu düşünüyorum.

Dikkatim dağınık, sinirli ve azgındım ve sabah ilk iş ona mesaj atmak istedim. En iyisinin beklemek olduğuna karar verdim çünkü telefonu bozuk görünüyordu ve başka bir tane alması gerekebilirdi ve lanet olsun, tereddüt etmemeliydim.

Eli bir kadınla olan ilişkisini hiç bu kadar fazla düşündüğünü hatırlamıyordu. Ve nişanlıydı.

"Ama?"

"Aması yok aslında. Kline'ı ele geçirmeye çalıştığımızı düşündüğü için kızgın."

Minami nefesini tuttu ve boğazını sıktı. "Biz mi? İmkânı yok."

Eli bu kez gülümsemesini gizleyemedi. Ta ki Hark dikkatle "Dikkat dağıtacak mı?" diye sorana kadar.

"Bilmiyorum." Eli öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve meydan okurcasına Hark'a baktı. "Hiç dikkatim dağılır mı, Hark?"

Hark'ın bakışları daraldı. İkisi arasında kalın, yağlı bir gerilim yükseldi ve sonra herkes kahkahalara boğuldu. Sul'un omuzları bile sessizce titredi.

"Şimdi hatırladım!" Minami ellerini çırptı. "Hani bir keresinde Eli bisiklet sürerken uyuyakalmıştı?"

"Peki ya Semper anlaşması?" Hark sanki Eli orada değilmiş gibi konuştu. "Kendini o kadar kaptırdı ki Maya'yı gece kampından almayı unuttu - onu travmatize etmenin bir yolu, pislik."

"Bisiklet olayı sabahın üçünde, kırk sekiz saatlik bir deneyden sonra oldu ve hepimiz Maya'nın travmasının yüzde doksanının zaten orada olduğunu biliyoruz." Birasından bir yudum daha aldı. Sonra Minami'ye odaklanarak, "Ayrıca, talihsiz sürüş talihsizlikleri hakkında konuşmak istiyorsak, çarpışan araba pistinde alkollü araç kullandığın Missouri fuarını tartışalım," dedi.

"Mahkemede reddedildi!"

"Ya da" - parmağıyla Hark'ı işaret etti - "birisinin tüm Harkness posta listesine kamusal sorumluluk sigortasıyla ilgili bir mesaj gönderdiği zaman."

"Utanç verici," diye kabul etti Hark, "ama sürüşle ilgili değil."

"Ya da"-Eli, Sul'a doğru döndü-"düğün töreninin ortasında yeminini unutan adam."

Sul, "Bu anlatının dışında tutulmak istiyorum," diye talepte bulundu.

"Karını dizginle o zaman. Tabii bu evlilik yasalsa." "Oh,

öyle." Minami gülümsedi ve Sul'un yanağına dokunarak çoraplı ayak parmağı. Bazıları eski sevgililerinin evinde bu düzeyde bir yakınlaşmadan utanç duyabilirdi ama Minami, Hark'ın bunu umursamadığına dair defalarca teminat almıştı. Bunun ne kadar yalan olduğunu sadece Eli biliyordu.

Sessizlik çöktü, rahat, tanıdık, yıllarca aynı odada birlikte olmanın ürünü, yorulmak bilmeyen ve inatçı, her zaman aynı hedefin peşinde. "Bugün iyi geçti," dedi Hark sonunda. "Hayal ettiğim gibi değil."

"Nasıl yani?" Eli sordu.

Tek omzunu silkti, bu da omuz silktiği anlamına geliyordu. biliyordu ama bunu kelimelere dökmeye hazır değildi.

Yakında öğrenecekti. İçlerinde en öfkeli olan oydu ve öfkesinin keskin ve odaklanmış bir şeye dönüşmesine izin verme olasılığı en yüksek olan da oydu. Dokuz yıl önce Eli bir yandan öğrenci borçları içinde boğulurken bir yandan da küçük bir çocuğa bakma konusunda epeyce başarısız olmuştu ve Minami de sabahları dişlerini fırçalamak için yataktan kalkmakta zorlanmasına neden olan başka bir şeyin içinde boğuluyordu. Onları içinde bulundukları durumdan çıkaran, küçümsediği babasına gidip şirketin başlangıç sermayesi için yalvaran kişi Hark olmuştu. "Bu şekilde ödeşeceğiz," diye ısrar etmişti ve haklıydı da.

Eli, evrakları imzalamadan bir hafta önce, kız kardeşinin ödev kâğıtlarıyla dolu bir masada otururken, kız kardeşinin üniversite düzeyinde matematik çözebildiği halde neden hayatı boyunca spagetti heceleyemediğini ve bu konuda ne yapması gerektiğini merak ederken, "Şirketin adını Harkness koymalıyız," diye önermişti.

"Boktan bir isim," diye homurdandı Hark.

"Öyle değil. Bu sadece babanın adı," demişti Minami, merhamet göstermeden değil. "Bence sofistike bir ismi var.

süper kötü yeteneğimiz var. Ayrıca, alternatifi ne? Killgore mu? Çok burnu havada."

Eli ona parmağını göstermişti. Neredeyse on yıl sonra, bir de onlara bakın: hâlâ her gün birbirlerine parmak atıyorlar.

"Dr. Florence Kline," dedi Hark, kelimelerin tadı ağzında kötü kalmış gibi. "Aranızda onunla konuşan oldu mu? Özel olarak?"

"Sul yaptı, bazı küçük lojistik işler için. Ve tabii ki avukatlar," diye ekledi Minami.

"Sen ya da Eli değil mi?"

Başını salladı. Ve bir süre sonra, "Bana e-posta yoluyla ulaştı." dedi.

"Ve?"

"Sadece konuşabilir miyiz diye sordum. Tek başıma. Kline'ın dışında." Dudaklarını yuvarladı. "Eminim benim zayıf halka olduğumu düşünüyordur."

"Belli ki seni turşu kavanozu açarken görmemiş," diye mırıldandı Eli ve gülümsedi.

"Değil mi? Birini çim biçme makinesinin altına itme olasılığı en yüksek olan kişi olduğum düşünülürse, bu biraz komik."

"Cevap verdin mi?" Hark sordu.

"Hayır. Akü asidi içmeyi tercih ederim, çok teşekkür ederim. Neden? Sence içmeli miyim?"

Hark Eli'ye baktı. "Minami'nin onunla bire bir görüşmesinin herhangi bir faydasını düşünebiliyor musun?"

Eli bunu düşündü. "Belki ileride. Şimdilik Floransa'nın biraz terlemesine izin verin."

Minami başını salladı. "Çok korktuğunu söyleyebilirim. Bugünkü saçma sapan konuşmasına rağmen bir şeyler saklıyor olmalı."

Eli kuru bir sesle, "Ben kendi adıma, geliştirmeye çalıştığı işbirlikçi ortamı gerçekten takdir ediyorum," deyince Minami kıs kıs güldü, Sul da homurdandı.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" Hark sordu. "Eğer bir şeyler saklıyorsa, bunu sadece bizden değil, kuruldan da saklıyor. Ve bizim bunu öğrenmeyeceğimizden çok emin."

"Sorun değil." Eli birasından arta kalanı boşalttı. "Onun yanıldığını kanıtlamak umurumda değil." Biyoyakıt teknolojisi onlarınki kadar iyiydi. Önemli olan da buydu.

Hark, "Yarın çekirdek araştırma ve geliştirme ekibiyle bir araya geleceğim," dedi. "Çapraz ateşe yakalanmayacakları konusunda onlara güvence vereceğim."

"Evet. Endişelenmesi gerekenler onlar değil." Eli gitmek için ayağa kalktı. "Tiny'nin yanına gitmeliyim. Görüşürüz-"

"Bekle," diye araya girdi Minami, gözleri telefonundaydı. "Rue Siebert hakkında."

Eli durdu.

Adını bilmek bir sorundu. Bu, onun görüntüsünü gözünde canlandırmayı çok daha kolay hale getiriyordu - beyninin ihtiyaç duymadığı bir kestirme yol. "Hâlâ onun hakkında konuşuyoruz, değil mi?"

"Onu Google'da arattım. Bugünlerde tipinin neye benzediğini öğrenmek için."

Eli iç çekti.

"Görünüşe göre o da senin gibi sporcu bir öğrenciymiş, ki bu ilginç. Ama daha da ilginci, Austin Chronicle'dan gelen bu saçma makale." Telefonunu uzattı ve adam başlığı yüksek sesle okudu.

"'Endüstri Mentoru STEM Alanındaki Kadınlar İçin Heyecan Verici Yeni Fırsatlar Sunuyor-' Bu Floransa ile mi ilgili?"

"Evet. Belli ki alt sınıfın şampiyonu olmuş." Minami homurdandı. "Rue Siebert ve Tisha Fuli bir yıl önce onun tarafından işe alındı. Kız arkadaşının bulabildiğim hiçbir sosyal medya hesabı yok, ben de Tisha'yı araştırdım - bu arada o bir rock yıldızı. Harvard'da yüksek lisans, burslar, ödüller. O bir Sıcak Lanet olsun, ve yargılamak tarafından onu Instagram hesabının kilidini açtığına göre Rue ile kanka olabilirler. Şu #tbt fotoğraflarına bakın. On yaşından büyük olamazlar."

Eli baktı. Rue köşeli ve hantaldı, gözleri ve ağzı yüzüne göre çok büyüktü, buz pistinin ortasında yan yana kayarken arkadaşıyla el ele tutuşuyordu. Uzun boylu ve güçlü bir yetişkin haline gelmişti.

ve gür, Eli'nin daha yakından incelemek için eğilmesine neden oldu, ancak Minami telefonu çoktan çevirmişti.

"Bu arada Tisha'nın biyografisine bayıldım. "Hayır, para babası aramıyorum ve Keanu Reeves de değilsin, bana DM atmayı bırak. Çalabilirim. Neyse, önemli olan bu." Bu kez ona telefonunu uzattı. Gökkuşağı renginde tuğla bir duvarın önünde kucaklaşan üç kadının fotoğrafıydı. Ortadaki kızıl saçlı kadın çok daha kısa boylu, biraz daha yaşlı ve çok tanıdıktı.

> Küçük kız kardeşim @nyotafuli Hâlâ beni takip etmediği için Florence Kline ile resmen değiştiriyor. En iyi arkadaş, en iyi patron ve şimdi de en iyi kardeş. Ilu, doğum günün kutlu olsun!

Resme tekrar baktı. Florence ve Tisha'nın sırıtışları güneş ışını gibiydi. Rue'nunkiyse daha bastırılmıştı, sanki kendini tutma ihtiyacı hissediyormuş gibi ağzı kapalıydı. Eli gözlerini onun yüzünden ayırmak zorunda kaldı.

"Anlıyorum." Anladı. Burada açıkça kişisel bir ilişki vardı. Rue'nun bugünkü sözleri, düşmanlığı, birdenbire çok daha anlamlı gelmişti.

Ne biliyordu? Florence Kline ona Harkness hakkında ne anlatmıştı? Eli hakkında?

"Dahası da var. Tahmin et müstakbel eşin doktorasını nerede yaptı?" Minami sordu.

"UT mühendisliği deme lütfen."

"Tamam. Söylemem."

"Lanet olsun." Eli Hark'a döndü. Tedirgin bir bakış alışverişinde bulundular.

Minami, "Tisha ve Rue, Florence'a Kline'daki diğer pek çok kişiden daha iyi erişebilirler," diye devam etti. "Onlara göz kulak olmak isteyebiliriz. Bakalım bir şey biliyorlar mı?"

Eli burun kemiğini sıktı. "Dur tahmin edeyim. 'Biz' demek 'ben' mi demek?"

"Onu zaten tanıyorsun. Sadece söylüyorum."

Hark, "Bugün erken saatlerde girdiğim şeye bakacak olursak, bunun bir avantaj olduğundan emin değilim," dedi.

Minami sadece meraklı ve gizemli bir şekilde gülümsedi. "Neden yarın onun laboratuarına gitmiyorsun Eli? Ne üzerinde çalıştığını görürsün. Snoop."

Eli'ın "siktir "i yumuşaktı. "Bu başarısız bir çöpçatanlık girişimi mi?"

"Kim? Ben mi?" Göğsünü tokatladı. "Asla."

"Minami. Yaptığı işin biyoyakıtlarla ilgisi bile yok. Alakasızın da ötesinde."

"Kaybedecek neyimiz var ki?"

Eli itiraz etmek için ağzını açtı ama tepkisinin kulağa ne kadar dengesiz geleceğini fark edince kapattı. Bunu yüksek sesle söyleyemezdi, bir şeyi ya da en azından bir olasılığı çoktan kaybetmiş gibi hissediyordu. Rue'yla arasına mesafe koymaya ihtiyacı vardı. Bu saçmalıktı, çünkü birbirlerinden uzaktaydılar, paralel sokaklarda kilometrelerce uzaktaydılar ve kendini onun hayatına sokmak onları daha da yakınlaştırmayacaktı. "Zamanım konusunda çok cömertsin."

Hark, "İki gün ver, sonra bilgi almak için onunla yatmanı ister," diye mırıldandı. Eli'ın araba anahtarlarını aramak için ceplerini yoklayan eli kısa bir süre kekeledi.

"Zavallı Eli." Minami sinsice gülümsedi. "Bu fikir onu çok rahatsız etti. Ne kadar zor."

Eli hepsini gönülsüzce tersledi ve boyun eğmiş bir halde eve doğru yola koyuldu. Minami her zaman en iyisini bildiğini düşünürdü. Ne yazık ki, haklı olma eğilimindeydi.

Mutfağa girdiğinde Maya tezgâhta oturmuş, bir fizik makalesi ya da Wattpad hayran kurgusu olabilecek bir şeyi tabletine bakarak kaşlarını çatıyordu. O kadar eklektikti.

"Akşam yemeği hazırladım," dedi dalgın dalgın. "Aç mısın?"

Anahtarlarını tezgâhın üzerine bıraktı ve başını şüpheyle yana eğdi. "Akşam yemeği hazırlamışsın."

Başını k a l d ı r d ı . "Grubhub'dan Çin yemeği sipariş ettim - senin paranla - ve kağıt tabaklardan birine koydum.

bulaşık makinesini doldurup boşaltmaktan bıktığım için - yine senin paranla- aldım. Biraz ister misin?"

Başını salladı, kadın onun için kaplardan pilav ve tavuk çıkarırken hafifçe gülümsedi. Bakışları, kadının devam eden satranç oyunlarında bir hamle yaptığı masaya kaydı. Daha sonra incelemek üzere aklına bir not aldı ve tabağını aldı.

Büyüdükleri ev on yıl önce haczedilmişti ama Eli bu evi yaklaşık altı yıl önce, Harkness yükselişe geçtikten, yüklü borcunu ödedikten ve Maya'nın üniversite masraflarını karşılayabilecek kadar mali istikrara kavuştuktan sonra satın almıştı. O zamanlar Allandale'in bakımlı parkları, sakin atmosferi ve iyi yemekleriyle yerleşmek için güzel bir mahalle olacağını düşünmüştü. O ve McKenzie evlilik hakkında konuşuyorlardı, belki hevesli bir şekilde değil, ama eninde sonunda bunu yapacaklarına kesin gözüyle bakmasına yetecek kadar sık. Burada yaşayacaklar ve ... pastoral aile fotoğrafları için bir fotoğrafçı tutacaklar, termostat üzerinde tartışacaklar, her gece ızgara yapacaklardı. Mutlu, uyumlu insanlar ne yapıyorsa onu yapacaklardı. İlişkileri tamamen sükûnet, uyum ve itidal üzerine kurulu olduğu için buranın huzurunu içlerine çekeceklerdi.

Ama işte buradaydı, kız kardeşiyle birlikte yaşıyordu. Onu insanlığa karşı suç işlemekle itham eden ve on sekiz yaşına geldiğinde bir türlü yanından ayrılamayan kız kardeşi, yüksek lisansı için "eve dönmeye" karar vermiş, mıknatıslı şiirleri buzdolabına yapışmış ve mumlarının şuruplu kokusu akşamın sıcağında onu rahatlatmıştı. McKenzie'ye gelince. . . Eli bugünden önce onu en son ne zaman düşündüğünü hatırlayamıyordu.

Bu yeterince açıklayıcıydı.

"Tiny nerede?" diye sordu.

"Emin değilim. Tiny? " Çağrılan Tiny bahçe köpek kapısından içeri daldı ve yüz seksen kiloluk it sevincinin tamamını onu gördüğüne çok sevinen Eli'ye fırlattı. Maya gözlerini devirdi. "O meşguldü

gerçek aşkının savaştan dönmesini bekliyor. Bu arada az önce onunla yürüdüm. Nankör herif. İşler nasıldı?"

Eli sadece homurdandı ve Tiny'nin kulaklarının arkasını tam olarak istediği gibi kaşımaya başladı. Ödül, bir köpeğin fiziksel olarak elde edebileceği kadar gülümsemeye yakındı. "Okul nasıldı?"

O da aynı şekilde homurdandı ve aralarında eğlenen bir bakış alışverişi oldu.

Şu halimize bak. Ne de olsa akrabayız.

"Bugün Hark'ı gördün mü?" Maya'nın ses tonu sıradan bir ilgisizliğin kişileşmiş haliydi. Eli homurdanarak yutkundu ve onun yanındaki tabureye oturdu. "O nasıl?"

"Hala senin için uygun yaşta değil." "Sanırım benden hoşlanıyor."

"Sanırım bu ağır bir suç."

"Neredeyse yirmi iki yaşımda olduğumdan beri bir süre olmadı." Minik, Eli'nin ayaklarının dibinde, sanki aynı fikirdeymiş gibi usulca inledi. Hain.

"Evet. Haklısın. Ta ki Hark yirmi iki yaşındayken senin henüz bağırsaklarını tam olarak kontrol edemediğini hatırlayana kadar."

Kız ona sinirli bir bakış fırlattı. "Dokuz yaşındaki çocukların bez kullandığını mı sanıyorsun?"

Evet. Hayır mı? O ne bilirdi ki? Hayatına girmeden önce ona neredeyse hiç dikkat etmemişti. "Bu hileli bir soru gibi geliyor ve bununla uğraşmayı planlamıyorum."

"Tüm indirme geçmişi yürüyüş parkuru haritaları, solitaire ve seks odaklı arkadaşlık uygulamaları olan biri olarak biraz bağnaz görünüyorsunuz."

Kaşı kalktı. "Hark da ilişki kurmuyor."

"Sorun değil. Onunla evlenmek istemiyorum. Sadece istiyorum-" "Sakın söyleme."

"-Güzel, eski kürekçi vücudunu kullan."

"Söyledi amına koyayım," diye mırıldandı. "Lütfen beş yıl sonra bir terapistin oyuncak bebeklerle canlandırmamı isteyeceği görüntüleri kafama sokmaz mısın?"

"Ama çok eğlenceli."

"Dinleyin, yasal olarak sizden dört kat büyük insanlarla seks p a r t i l e r i yapmakta özgürsünüz ama-"

"'Ama benden bunların hiçbirini kolaylaştırmamı beklemeyin,' biliyorum, b i l i y o r u m." İç çekti. "Dün geceki randevu nasıldı?"

"Öyleydi ..." Tanrım, her şey o kadar berbattı ki aklına gelen tek şey "İyi" demek oldu.

Çünkü bu doğruydu. Rue'yla birlikte olmak, sadece konuşmak bile güzeldi. Bu inanılmaz derecede acınası değil miydi?

"Onu tekrar görecek misin?"

Ertesi günü düşündü. "Belki." Başını eğerek önce yemeğine, sonra Maya'nın bilgisayarlı fizik dersini anlatışına, sonra da Tiny'nin ayaklarının dibinden yükselen yumuşak horultusuna odaklandı. Ve kendi kendine, Rue Siebert'ten kaçamıyorsa bile en azından onu biraz daha az düşünmeye çalışması gerektiğini söyledi.

7

HIÇBIR ŞEY IÇIN KOŞUL DEĞIL

RUE

Yemekler benim için her zaman zor olmuştur, ama hiçbiri

Birkaç saat laboratuvarda kalmayı planladığım günlerde kahvaltı. Yemek yemeyi atlayamazdım, eğer Gün ortasında bayılacakmışım gibi hissetmekten kaçınmak istedim. Yine de o günler sabahın çok erken saatlerinde başlama eğilimindeydi, bu da önemli bir aşırı uyku riski anlamına geliyordu. Bu da oturup yemek yemek için zaman olmadığı anlamına geliyordu.

Bu da bir sürü lanet sefalet demekti.

Normal bir insan otomattan atıştırmalık bir şeyler alır ya da yanına bir sandviç alırdı. Ancak konu yemek olduğunda normal değildim: hızlı yemek, ayakta yemek, hareket halindeyken yemek, bunların hepsi en büyük endişelerimden bazılarını tetikliyordu. Ve açlığı her gün bunlara tercih ederdim.

Yemek yemek için zamana ve sessizliğe ihtiyacım vardı. Yemeğime bakmaya ve az önce yuttuğum lokma bittikten sonra beni daha fazla yemeğin beklediğini bilmeye, hissetmeye ihtiyacım vardı. Benim sorunlarım

köklü, çok katmanlı ve son kullanma tarihi geçmiş Twinkie'leri gizli yerlerde saklayarak büyümemiş, taze ürünleri ancak onlu yaşlarında keşfetmemiş, son bayat kraker için kardeşiyle kavga etmemiş birine açıklaması imkansızdı.

Gerçekten denediğimden değil. Tisha zaten biliyordu, terapistim yıllar boyunca geçmişimi parça parça ortaya çıkarmıştı ve beni dinlemek isteyecek kadar önemseyen başka birini hayal edemiyordum. Ne de olsa on yılı aşkın süredir gıda güvensizliği yaşamamıştım ve bu boku aşmış olmalıydım.

Açıkçası öyle değildim.

O sabah, şaşırtıcı sayıda düzeyde çuvalladım: Uykusuz bir gecenin ardından geç uyandım, sıcak duşun cildimi çok uzun süre kaynatmasına izin verdim, arabamın anahtarları olmadan aşağı indim ve nihayet otoparkta kalite güvenceden Samantha ile tanıştım, bana göre "Florence'ın favorisi" olarak, yakında hepimiz büyük ve mutlu bir aile gibi alt geçidin altında bir çadırda yaşayıp yaşamayacağımızı öğrenmek istiyordu. Yemek yemek aklımdaki son şeydi ve rezervasyon yaptırdığım laboratuvara girdiğimde on iki dakika gecikmiştim.

Ve o oradaydı. Bir

tabureye park etmişti.

Beni beklerken gevşek eklemli ve rahattı.

Birbirimize eşit derecede maskelenmiş ifadelerle baktık. İkimiz de merhaba deme zahmetine girmedik ya da Tanrı korusun, Nasılsın? Gözleri üzerimde gezinmeye başlayana, göz bebekleri büyüyene ve tenim karıncalanmaya başlayana kadar sabahın ölümcül sessizliğinde öylece baktık, baktık ve baktık.

Bir gün önceki davranışımdan gurur duymuyordum; Harkness neyin peşindeyse bunun ortaya çıkarılmasını hak etmediği için değil, kontrolü kaybetmekten nefret ettiğim için. Dünya sürekli, tam bir girdaptı ve duygularım yönetebildiğim tek şeydi. Eli Killgore bunu elimden almak isteyecek birine benziyordu.

"Neden?" Açıkça sordum. Diplomasi geçmişte kalmıştı.

"Yaptığın iş hakkında bir şeyler duymak isterim." Sesi derindi, düne göre daha çakıllıydı. Sabah insanı da değildi.

"Bu görüşmeyi Florence'la netleştirdin mi?"

Çenesi gerildi. "Vermedim."

"Bu durumda-"

"Genel danışmanınız yaptı ama."

Gerginlik sırası bendeydi. "Sürekli izlenmesi gereken bir deneye başlamak üzereyim. Zamanlamanız ideal değil."

"Deney nedir?"

Alt dudağımı ısırdım ve gözleri karardığında hemen pişman oldum. İkimizin aynı odada yalnız olması tehlikeli hissettiriyordu. Tekrar.

"Meyve ve sebzeler için yeni bir tür koruyucu tabaka yarattım. Bu, ürünlerin etrafına koyduğum görünmez bir madde. Daha sonra farklı durumlarda bu ürünün raf ömrünü uzatıp uzatmadığını ölçüyorum."

"Ne gibi?"

"Bugün nem var. Bu yüzden yapabileceğimden emin değilim-"

"Katman neyden yapılmış?"

Bu anlamsızdı. İçimi çektim. "Ana maddesi kabuklardan geliyor ama laktik asitle birleştiriliyor."

Eli'ın gözleri eğlenceyle parlıyordu; bana güldüğü belliydi. Birdenbire her zaman olduğum Rue oluvermiştim: garip, kaybolmuş, sosyal etkileşimlerin nüanslarını çözemeyen ya da insanların söylediklerimi neden bu kadar komik bulduklarını anlayamayan. Dünyanın şakanın içinde olduğu ve benim bir kez daha ayak uyduramadığımın kesinliğiyle doluydum. Çok geç kalmıştım. Senkronize olamadım.

Hayatımın kısaltılmamış bir özeti daha.

Ancak geçen gece tanıştığım Eli bana bir kez bile böyle hissettirmemişti. Bu da canımı bu kadar acıtmasının sebebiydi.

"Bilmek istediğin başka bir şey var mı?" Soğukkanlılıkla sordum.

"Evet. Bu kitosan ve laktobasil bazlı mikrobiyal kaplamanın etkinliğini nasıl test edeceksin Rue?"

Şaşkınlıkla kaskatı kesildim. Nasıl oldu da-

"Tuz solüsyonu kullanacak mısınız?" diye sordu, cevap vermeyince devam etti. "Püskürtme mi?"

"Bir nem odamız var."

Nem odasının neye benzediğini bilen birinin havasıyla etrafına bakındı ve çevresinde hiç nem bulamadı.

"Bitişik odada." Dosya dolabının arkasında yarı gizli duran kapıyı işaret ettim.

"Ah. Kaç saat?" "Altı."

"Peki sen nasıl-"

"Buradayım, lanet olası buradayım, üzgünüm." Jay kapıyı çarparak açtı ve laboratuvara daldı. Yeşil Mohawk saçları kafasının sol tarafına dökülmüş, neredeyse kulağına değecekti. "Özür dilerim, o lanet olası pislik yüzünden. Matt gece yarısı beni öldürüp cesedimi becermenin çok eğlenceli olacağına karar verdi ve bugün dokuzdan önce alerjen raporunu istedi. Bitirmeye çalışıyordum ama başaramadım ve şimdi o orospu çocuğu-"

Jay Eli'yi fark etti ve ağzını öyle enerjik bir şekilde kapattı ki dişleri takırdadı. Yüzünden insani duyguların tüm yelpazesi geçti -şaşkınlık, utanç, boyun eğme, suçluluk, öfke ve sonunda meydan okuma. "O bir fahişe. Söylediklerimin arkasındayım."

Eli sanki daha azını beklemiyormuş gibi başını salladı ve elini uzattı. "Ben Eli Killgore. Harkness'tan."

"Jay Sousa." Dili dudağındaki halkayla oynamak için dışarı fırladı. "Tanıştığımıza memnun oldum?"

"Jay bugün bana yardımcı oluyor," dedim. "Nem odası odası oldukça küçük, bu yüzden burada kalmak istersen yer biraz dar olabilir." Git başımdan. Beni yalnız bırak. En iyisi bu ve sen de bunu biliyorsun.

Eli keskin gözlerle Jay ve bana baktı. "Cesedinin kirletilmemesini ne kadar isterdin, Jay?"

"Um. Normal bir miktar mı?"

"Sanırım verilerin kaydedilmesine yardım edecektiniz?" "Evet mi?"

"Bunu yapabilirim. Neden raporunu bitirmiyorsun?"

Jay ayaklarının üzerinde kaydı. "Bunu yapabilecek kapasitede misin ki?"

"Tıklamalı kalem kullanabiliyor musunuz yani?"

Jay konuyu düşündü. "Sanırım idare edeceksin," diye kabul etti. "Rue? Senin için uygun mu?" diye sordu, içinde umut gibi bir his vardı.

Seçeneklerimi düşündüm. Hayır de, Matt'in Jay'i haksız yere şamar oğlanı olarak kullanmasına izin ver - muhtemelen ev sahibinin bahçe cücesi ya da benzeri bir şey yerleştirmesine izin vermemesinin acısını masum bir seyirciden çıkarmak için- sonra Eli ile anlaş. Evet de, Jay raporu teslim etsin, Eli'yle olan işimi sonsuza dek bitireyim.

"Bana uyar," dedim. Şimdi acı, sonra özgürlük. Gecikmiş haz. "İşin bitince geri gel. Aceleye gerek yok."

Jay tavana baktı, haç işareti yaptı ve geldiği gibi hızla dışarı fırladı, bana da kurtuluşunun Eli'nin eseri olduğu açıkken Tanrı'nın neden minnettarlığı hak ettiğini merak etmek kaldı. Tekrar yalnız kaldığımızda ona yaklaştım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum.

O kadar insan arasından neden ona mesaj atmayı seçtiğimi hatırlayamıyordum. Penis resimlerinden, isim takmalardan ve merhaba yerine kullanılmış külotumu koklama taleplerinden kaçınmak için, yalnızca kadınların ilk hamleyi yapmasını gerektiren uygulamaları kullandım - sekse açık alanlarda kendimi ne kadar rahat hissetsem de, birinin aletini görmeden önce rıza göstermeyi seviyordum. Ancak seçim kriterlerim seyrekti: yerel, diğer kullanıcılar tarafından güvenli olarak işaretlenmiş, sınırlarımı kabul etmeye istekli erkekler. Görünüşleri her zaman ikinci plandaydı ve nesnel olarak seksi olmayan erkeklerle mükemmel şekilde tatmin edici seks yapmıştım.

yakışıklı ve çekiciliği bana pek bir şey ifade etmeyen adamlarla.

Ancak Eli. Kategorilere meydan okuyordu. Varlığında her şeyi kapsayan bir şey vardı; üzerimde neredeyse kimyasal bir etki yaratan fiziksel, içgüdüsel ve kaynayan bir şey. O da kollarını kavuşturmuştu ve ince gömleğinin altındaki kas bantları bana uzanmayı hayal ettirdi. İz sürmek. Dokunmayı.

"Bu çok ağır oldu," dedim sözümü eğip bükmeden.

"Öyleydi," diye kabul etti. Sonra aklına bir şey geldi. "Kendini güvende hissetmiyor musun? Benimle yalnız olmak?"

Bunu düşündüm. Yalan söylemeyi düşündüm ve bu fikri reddettim. "Hayır."

"O zaman onu geri aramayacağım." Omuzları gevşedi. "Hangi aralıklarla ölçüm yapıyorsunuz?"

Başımı eğip onu inceledim, Kline'daki rolünü yeniden değerlendirdim. Euler'in numarasını hatırlıyorum. Bu adamın telefonunun şifresini, anal seks hakkındaki fikirlerini ve müzakere edilen sapkınlıklara olan ilgisini biliyorsun ama gıda mühendisliği hakkındaki bilgisinin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrin yok. İyi iş, Rue. "Neden tahmin etmiyorsun?"

Ağzı seğirdi, hoşgörülüydü. "Ben senin dans eden ayın değilim, Rue. Emir üzerine gösteri yapmam."

"Hayır. Sürpriz unsurunu seviyorsun." Sessizliği onaylar gibiydi. Ben "Eğitim geçmişin nedir?" diye sorana kadar ağzıma baktı.

"Burada yaptığımız şeyle bir ilgisi var mı?"

Dişlerimin arkasını yaladım. Öyle miydi? Bilmem gerekiyor muydu? Yoksa hayatımdan ve zihnimden çıkarmam gereken bu adam hakkında haksız yere, alışılmadık bir merak mı duyuyordum? "Her otuz dakikada bir mikrobiyal büyümeyi topluyorum ve her on beş dakikada bir oda koşullarını kaydediyorum, sadece güvende olmak için." Gözlerimi onun karmaşık yüzünden ayırdım ve laboratuvar önlüğümü giyerek ondan uzaklaştım. Arkamı döndüğümde aç gözlerle bana bakıyordu.

yenecek bir şey, sanki tam tersi yerine katmanları soyuyormuşum gibi.

Jay'in laboratuvar önlüğü benimkinden daha büyüktü ama Eli için yeterince büyük olmadığı ortaya çıktı. Lastik eldivenleri ancak her gün laboratuvara giden birinin -ya da bir seri katilin- sahip olabileceği bir rahatlıkla giydi. Lateksi geren ellerine baktım ve bunun tehlikeli olduğunu düşündüm. O ve ben birlikte olmamalıyız.

"On sekiz ya da on dokuz yaşındayken," dedi, "bir laboratuvarda lisans RA'sı olarak çalışıyordum ve yanlışlıkla sıvı nitrojen tankının ayarlarıyla oynadım. Laboratuvarım, içinde saklanan birkaç önemli hücre dizisini kaybetti. Araştırmalarını haftalarca geriye götüren aptalca bir hataydı." Yanağının içini ısırdı. "Herkes bunun makine arızası olduğunu varsaydı ve kendimi çok suçlu hissetmeme rağmen onları asla düzeltmedim. Sonraki dönem başka bir laboratuvara geçtim."

Ona göz kırptım. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Ağzı buruştu. "Sadece sana korkunç bir şey itiraf ediyorum. Aramızda bir şeyler olabileceğini düşündüm."

Arabayı hatırladım. Vincent'ın ortadan kaybolmasını dilediğimi itiraf etmiştim. Kız kardeşini ne kadar kıskandığını. Sonra, açıklanamaz bir şekilde, "Bir keresinde bir farenin kafatasını kazara ezmiştim, onu kulak çubuğuna koyarken." dediğimi duydum. Yutkundum. "Bana danışmanlık yapan postdoc bunun önemli bir şey olmadığını söyledi, ben de umursamıyormuş gibi davrandım ama üstesinden gelemedim. O zamandan beri laboratuvar hayvanlarıyla çalışmadım."

Arabada olduğu gibi hiçbir şey söylemedi ya da başka bir tepki vermedi. Hayal kırıklığı ve suçlama olmadan birbirimize baktık, korkunç hikayeleri olan iki korkunç insan, belki de birbirlerinden çok kendilerini yargılamakla ilgilenen iki korkunç insan, ta ki ben daha fazla dayanamayana kadar. Çabucak bir elma aldım ve o da beni tuvalete kadar takip edince itiraz etmedim.

nem odası. "Burası çok sıcak," diye yorum yaptı. "Mühür kırılmış mı? Bir göz atabilirim."

"Sadece küçük bir alan. Ve sürekli çalışan bir motor. Hazır mısın?" O cevap vermeden önce zamanlayıcımı başlattım.

Kuşkusuz iyi bir asistandı. Nasıl, nerede ve neyi kaydedeceğini biliyordu, benden tekrar etmemi istemedi ve ben ölçümlerimi yaparken bir kez bile sıkılmış görünmedi. Araştırmam, şirket kültürü ve Kline'a gelmeden önce yaptığım işler hakkında sorular sordu, ancak örnekleri toplarken veya tamponlarla seyreltirken beni rahatsız etmemesi gerektiğini içgüdüsel olarak biliyor gibiydi.

Çoğunlukla cevap verdim. Niyetinin şüpheli olduğundan emindim ama bu bilgileri paylaşmanın Florence'a nasıl zarar vereceğini anlayamıyordum. Yaptığımız iş önemliydi. Florence harika bir liderdi. Belki sapkınca bir davranıştı ama Eli'ın Kline'ın ne kadar başarılı olduğunu bilmesini istiyordum. Harkness'in başarmaya çalıştığı şey yasal olabilirdi ama ahlaki değildi ve bu yüzden kendisini kötü biri gibi hissetmesini istiyordum.

Ama üzgün görünmüyordu, sadece dinlemekten ve soru sormaktan mutluydu. Hepsinden önemlisi, tamamen kendi halinde görünüyordu. Sanki ait olduğu yer bir laboratuvardı.

"Ne kadar oldu?" Yeni bir pipet ucu alarak sordum.

"Beş dakikadan daha az-"

"Yani, en son laboratuvara girdiğinden beri."

Panodan başını kaldırdı, yüzü o kadar boştu ki kasıtlı olduğu belliydi. "Takip etmedim."

"Hayır mı?" Evet. O güne kadar. Bundan emindim. "Neden durdun?"

"Hatırlamıyorum." Aramızda sadece iki ya da üç adım vardı. Gözleri açık, yırtıcı bir maviydi. Yalana dokunabileceğim kadar yakındım.

"Bilim insanı olmaktansa neden serbest fon yöneticisi olmaya karar verdiğini hatırlamıyor musun?"

"Özel hisse senetleri hakkında pek bir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Elim pipetin üzerinde sıkılaştı. "Yine de gıda mühendisliği hakkında çok şey biliyorsun."

"Peki bu bizi nereye götürüyor?"

"Biz diye bir şey olduğunu sanmıyorum." Elim daha da sıkılaştı, öyle ki başparmağımı yanlışlıkla pipetin ejektörüne bastırdım ve ucu düşürdüm. "Kahretsin." Yere diz çöktüm, dar alanda başımı eğdim.

"İşte," dedi Eli. Gözlerimi kaldırdığımda, ucu açık avucunun ortasındaydı. Daha yukarı kaldırdığımda önümde çömelmiş duruyordu.

Kapat.

Geçen geceden beri olduğundan daha yakındı.

"Teşekkür ederim," dedim, bahşişe uzanmadan. Kendime güvenip güvenemeyeceğimden emin değildim.

Eli sanki kafatasım camdan yapılmış ve kafamın içinden geçen karmaşayı tam olarak görebiliyormuş gibi baktı. Serbest elimi tuttu, nazikçe araladı ve ucunu avucuma bıraktı.

Sonra, aynı naziklikle, ama çok daha yavaş bir şekilde parmaklarını benimkilerin etrafına doladı.

Tenlerimiz arasında iki kat eldiven vardı. Sıcaklığını zar zor hissediyordum, ama kavrayışı sahipleniciydi, aynı anda hem alıyor hem de teklif ediyordu. Kalbim boğazımda atıyor ve yanaklarıma sıcaklık doluyordu.

"Bunu sen de benim kadar düşündün mü?" Eli'nin sesi alçak ve boğuktu, adını koymaya cesaret edemediğim ama bir sıralamada kolayca seçebileceğim bir şeyle cızırtılıydı.

"Bilmiyorum. Bu konu hakkında ne kadar düşündün?"

Yumuşak bir kahkaha attı. "Çok."

"O zaman, evet." Dudaklarımı yaladım, sonra ağzıma o şekilde bakmaması için neredeyse yalvardım. "Keşke bunu durdurmanın bir yolu olsaydı."

"Rue." Adem elması kıpırdadı. "Sanırım var."

"Neymiş o?"

"Biliyorsun."

Ben yaptım. Aramızdaki şey bitmemişti. Geçen gece başladığımız şey oradaydı, askıdaydı, çılgınca salınıyordu. Dişlerimde hissedebiliyordum. "Bu iyi bir fikir değil."

"Öyle değil mi?"

"Sen Harkness'la birliktesin. Ben Kline ile birlikteyim."

"Evet, şey." Sanki kendi duygularından pek hoşlanmıyormuş gibi kendini küçümseyen bir ses tonuyla konuşuyordu. "Şu anda Harkness umurumda bile değil. Ya da Kline. Ya da başka bir şey.
. ."

Sen. Bu. Biz. Beynim onun bu kelimeleri söylemesini istiyordu ve ben bu durumdan nefret ediyordum. "Seni bir insan olarak sevdiğimi sanmıyorum. Yaptığın şeyden kesinlikle hoşlanmıyorum, saygı da duymuyorum."

Yaralıysa bile bunu belli etmedi. "Neyse ki, bu hiçbir şey için bir koşul değil."

Haklıydı ve gözlerimi kapattım. Evet dediğimi hayal ettim. Bu şeyi içimden çıkarma sürecini, onu terletme eylemini hayal ettim. Ne kadar iyi hissettireceğini ve daha sonra hissedeceğim huzur ve tatmini. Onun adını duyduğumu, yüzünü gördüğümü ve anlık, kontrol edilemez, kışkırtıcı bir tepki vermediğimi hayal ettim.

Yapabilirdim. Eğer ona sahip olursam, onu istemeyi bırakabilirdim. Her zaman olan buydu. Tekrarı yok.

Ama. "Florence bundan hoşlanmazdı."

Eli ilk kez gerçekten üzgün görünüyordu. "Senin için en önemli şey bu mu? Florence'ın onayı mı?"

"Onun onayı değil. Onun iyiliği."

Başını geriye doğru eğdi. "Tamam." Bu kez hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, belki de bana. Ama ses tonu rahattı, parmakları son bir kez benimkileri hafifçe sıkarken bile bu tutarsızlık sarsıcıydı. "O zaman belki de şunu bilmelisin-"

Cümlesini bitirmedi. Çünkü kapı aniden açıldı ve kafamızı kaldırdığımızda Florence ve Jay bize bakıyordu.

8

KÜTÜPHANEDEN ÖDÜNÇ ALINMIŞ BIR KITABI BITIRMEDEN YENI BIR KITABA BAŞLAMAK GIBI

RUE

düşündüğün gibi değildi," dedim o gecenin ilerleyen saatlerinde, yeşil bir fasulyeyi tabağın kenarına öyle bir bıraktı ki, çınlama sesi oturma odasında yankılandı. Benim aylık YEMEKLER ile Floransa ve Tishabir şeydi I genellikle baktı ileri için,veEğlenceli, ve benim işlev bozukluğu saldırımla hoş bir şekilde uyumlu yemek ve sosyal durumları çevreleyen.

Ama bu gece pek eğlenmiyordum.

"Hiçbir şey değildi." Annesine hayır, yatmadan önce tuvalete gitmesine gerek yok dedikten sonra yatağını ıslatan beş yaşındaki bir çocuk gibi konuşmamak için ses tonumu dengeledim.

"Duyduğuma göre"-Tisha bana bir yengeç sallamış -"Eli Killgore ile nem odası laboratuvarının zemininde tutkulu bir şekilde kucaklaştığınızı ve çocuk yaptığınızı."

Jay. Ve onun meraklı, dedikoducu ağzı. Haftada bir otomatları doldurmaya gelen adam bile

şüphesiz bugünkü olaylardan haberdardı. Katılmaya hiç zahmet etmediğim Kline WhatsApp grubu muhtemelen hayran sanatını çoktan sipariş etmişti.

"Kucaklaşma yoktu."

"Kucaklaşmadan çocuk yapmak." Tisha çenesini sıvazladı. "Olay örgüsü kalınlaşıyor."

"Çocuk yapmak da yok. Bir pipet ucu arıyorduk."

Söndü. "Ne yazık ki, olay örgüsü inceliyor."

"Sen artık yetişkin bir insansın, Rue." Florence'ın sesi anlayışlıydı ama gizleyemediği bir hoşnutsuzluk da duyabiliyordum. "Kendini haklı çıkarmak zorunda değilsin."

"Olayın bir laboratuvarda gerçekleşmesi ve bu nedenle İK'nın sizi yıllarca ek cinsel taciz eğitimine tabi tutmasını gerektirecek son derece profesyonelce olmayan davranışlar içermesi dışında." Tisha keyifle bir ısırık aldı, ben de çatalımı ona doğrulttum.

"Geçen yıl hukuk bölümünden bir adamla çıktın ve onunla en az üç konferans odasında seks yaptın."

"Dostum, bu çok iyi," dedi bir ağız dolusu tofu yerken.

"Benim için en iyisi laboratuarlarımda yaşanan bol miktarda zina olayını bilmemem." Florence'ın sesi acı çekmiş gibiydi. "Gerçekten, Rue, sana kimi yapacağını söylemeyi hayal bile edemem. Ne istersen yapabilirsin." Sesinde hâlâ o incinmişlik ve endişe vardı. "Ama."

"Bu senin Mata Hari anın olabilir, Rue," diye ekledi

Tisha. "Benim neyim?"

"Birinci Dünya Savaşı'ndaki şu seksi casus mu? Ya da İkinci Dünya Savaşı'ndaki? Ya da Roma'nın Yağmalanması - tarihi bilmem. Demek istediğim, bilgi karşılığında Eli ile yatabilirsin."

"Son derece etik dışı." Florence eğlenerek başını salladı. Konuyu kapatmaya hazırdım ama ekledi, "Dikkatli olmalısın, Rue. Çünkü o öyle biri."

"Ne demek istiyorsun?"

"Peki." Düşüncelerini toparlayarak köpüklü çayından bir yudum aldı. "Eli ve arkadaşları Harkness ve Harkness'ın Kline'a ne yaptığını biliyorsunuz. Ben sadece bir bağlamda başkalarına ait olanı rızası olmadan almakta kendini özgür hisseden birinin başka bir bağlamda da aynısını yapmaya istekli olabileceğini düşünüyorum."

Bu imalar karşısında gözlerim büyüdü. Eli gerçekten-

"Seni neden aradı? Bir şey mi öğrenmek istiyordu? özellikle?" Florence sordu.

"Sadece projeme genel bir bakış. Kline hakkında internetten ya da herhangi birine sorarak bulabileceği genel bilgiler." Ama o bana gelmişti. Ve saatler sonra hala kafatasımda vızıldadığını hissediyordum, sanki beynim onun değerli parçalarına tutunmak istiyormuş gibi.

Gözlüğünü silmek için gömleğinin eteklerini çekiştirmesi.

Büyük eli benimkinin etrafındaydı.

Gözlerindeki hırs.

Ve sonra Florence'ın araya girmesi. Bizi birlikte gördüğüne çok şaşırmış ve incinmiş görünüyordu ve Eli, Florence gözlerini kaçırana kadar ona meydan okurcasına bakarak işleri daha da kötüleştirmişti. Geri çekilmek Florence'a hiç yakışmayan bir davranıştı, buna bir anlam veremiyordum ve Harkness'ın Kline'a neden kendi kişisel oyun alanı gibi davrandığını da anlayamıyordum.

Ve bugün erken saatlerde bunu öğrenmeye karar verdim.

İşten sonra arkadaşlık uygulamasını açtım ve Eli gibi olmayan birini bulmak için erkek profillerine göz attım.

-Sonra da kimseye mesaj atmadan vazgeçtim. Temel, içgüdüsel bir düzeyde yanlış hissetmiştim, bir şeyi unuttuğuma dair içimi kemiren bir sızı gibi, kütüphaneden ödünç aldığım kitabı bitirmeden yeni bir kitaba başlamak gibi - henüz devam etmeme izin vermeyen kesik kesik bir şey.

Ben de asıl istediğim şeyi yapmaya devam ettim: Eli Killgore'un anlaşmasını çözmek. Ve araştırmanın verimli olduğu kanıtlanmıştı.

"Minami Oka'nın Cornell'de kimya mühendisliği alanında doktora yaptığını biliyor muydunuz?" Ben sordum. "Bir ara UT'de de çalışıyordu."

Tisha'nın nefesi kesildi. "Yok artık."

"Eli sana söyledi mi?" Florence biraz telaşlanmış bir sesle sordu. Belki de havadan sudan konuşacağımız düşüncesiyle. Ya da belki de üç ay sonra, hayatının eserini çalan adamla evleneceğim yalınayak, göl kenarında bir törene davet edilme ihtimalinden.

Hatta nikahı kıyması bile istenebilir.

"Hayır. Her şeyi internetten

araştırdım."

"Biz oradayken Minami de orada mıydı?" Tisha sordu.

"Emin değilim. Profilinde UT geçmişte çalıştığı bir kurum olarak listelenmiş ama yıl belirtilmemiş." Florence'a baktım. "Sizin oradaki fakülte döneminizle çakışıyor muydu?"

İyice düşündü. "Hatırlayamıyorum. Ama büyük bir bölüm ve yıllar oldu. Eğer üniversite öğrencisiyse... onlardan çok var."

"Çok fazla," diye mırıldandı Tisha karanlık bir şekilde, açıkça TA yıllarına geri dönüyordu.

"Eli laboratuarda ne yapacağını biliyor gibi görünüyor," diye ekledim. St. Cloud State Üniversitesi'nde finans okumuş olmasına rağmen. MBA yapmamıştı, ki bu bana tuhaf gelmişti. Yine de, tek amacı sarı çakıl taşlı diğer şirketleri yemek olan bir Pac-Man şirketi kurmak için gerekli yeterlilikler hakkında ne biliyordum ki?

"Gerçekten mi?" Tisha meraklanmıştı.

"UT'de karşılaştığım bazı mühendislik öğrencilerinden daha fazla olduğu kesin."

"Şey. İnişler ve çıkışlar falan."

"Rue," diye araya girdi Florence, konuyu değiştirerek, "kaplama patenti cephesinde yeni bir şey var mı?"

"Başvuruyu önümüzdeki hafta yapmak için hâlâ yolumuzdayız." Florence'a küçük bir gülümseme verdim. "Temsilci birkaç yeni nem veri noktası toplamamı önerdi. Bunun dışında harika gidiyoruz."

Florence'ın gülümsemesi çok daha parlaktı. "Benden istediğiniz bir şey o l u r s a haber verin."

"Peki ya senden ne istiyorum?" Tisha sordu. Florence'ın gözleri endişeyle büyüdü. "Eğer bir şey varsa -"

"Otomatlarda fındık ezmesi var. Yıllar oldu ve ben hala bekliyorum."

Yeşil fasulyemi kemirdim ve Tish ile Florence çeşitli atıştırmalıkların değeri üzerine tartışırken, kendimi gecenin geri kalanının tadını çıkarmaya zorladım.

9

SEN SİMP

ELI

HO sabah erken saatlerde aklını kaybetmişti ve sonuçları biraz berbat olmuştu.

Ya da çok.

Rue'yla Kline'da buluşmak için arabasına bindiğinde, ona yaklaşmak istememişti. Ama onun fiziksel varlığı baş döndürücü, biraz da hipnotize ediciydi. Oda küçüktü ve Rue harika kokuyordu; az önce aldığı duş, tampon çözümler ve tüm bunların altında yatan tatlı, kişisel ve ona ait bir şey gibi.

Eli'ın en iyi anı değil.

Ama artık kontrol altındaydı. Kadının reddetmesi onu biraz olsun sakinleştirmişti ve sırf korkunç bir şey yapma ayrıcalığına sahip olmak için onun evine gitme cazibesine kapılmadığı için çok rahatlamıştı, örneğin ... karanlık balkon pencerelerine bakıp kendine muhtemelen öfkeyle mastürbasyon yapmamasını emretmek gibi.

Mesafe. Ondan uzamsal, zamansal ve fiziksel olarak uzaklaşmaya ihtiyacı vardı ve bu mesafeyi açmaya kararlıydı.

Eli'nin hiç atmadığı bir sopayı geri getirdiğinde Minik'e "Aferin oğlum," dedi. Sopayı fırlattı, sonra Minik onu almak için yanlış yöne koşarken sevgiyle gülümsedi.

Dünyadaki en iyi arkadaşım, bayanlar ve baylar.

Hark, tırnaklarını kestirmek için bile pahalı ilaçlara ihtiyaç duyan bir köpek tarafından tahtından indirildiğinin farkındaymış gibi, Eli'nin daha önceki çağrısına cevap vermek için o anı seçti. "Ne var ne yok?" diye sordu.

Güneş batmak üzereydi ama bunaltıcı sıcak hâlâ vücudunun her hücresine baskı yapıyordu ve köpek parkını sivrisinekler istila etmişti. Minik köpek getirip götürmekten vazgeçti ve diğer köpeklerin bıraktığı izleri iştahla takip etmeye başladı. Maya onlara çiş postaları diyordu ve Eli da onları böyle düşünmeye başlamıştı.

Belki de kız kardeşiyle çok fazla takılmak diye bir şey vardı.

"Eli?" Hark dürttü.

"Özür dilerim." Alnındaki teri sildi. "Haberlerim var. Önce ne istiyorsun, iyiyi mi kötüyü mü?" Eli sordu.

"Bunu yapmandan nefret ediyorum," diye bağırdı telefondan bir ses, Hark'ınkinden daha zayıftı.

Eli gülümsedi. "Merhaba, Minami." Yaklaşan bir shuffle sesi duydu ve bir sonraki konuşmasında sesi çok daha yakındı. "Eğer kötü haberlerin geleceğini bilirsem, asla iyi olanın tadını çıkarabilir. En iyi yaklaşım şudur: Bana iyiyi söyleyin, beş dakika mutluluk verin ve sonra kötüyü kırın. Bunu size kaç kez açıkladım?"

Arka plandaki kuru "yüzlerce gibi hissettiriyor" tam anlamıyla Sul'a aitti.

"Kendimi savunmak için," dedi Eli, "orada olduğunu bilmiyordum. Ya da iznim olmadan hoparlöre bağlandığımı. Bir cinayet itirafıyla başlayabilirdim."

"İyi haber bu mu?"

"Hayır." İçini çekti. "Kline geldi ve istediğimiz belgelere erişmemi sağladı. Finans, vergiler, envanter, hesaplar, aklınıza ne gelirse."

Bir duraklama. Hark, "Beni şaşırttınız," dedi.

"Ben de öyle. Ta ki -kötü haber bölgesine giriyoruz- onları incelemeye başlayana kadar. Hepsi fiziksel kopya, yaklaşık on iki forklift dolusu kağıt. Eğer bir stajyer altı yıl önce bir Cobb salatası aldıysa, mavi peynirin ağızda bıraktığı tatla ilgili on iki sayfalık bir rapor olduğunu garanti ederim. Muhasebeye dijital dosyaları olup olmadığını sordum ve kibarca gidip kendimi becerebileceğimi ima ettiler. Hukuk departmanı Kline'ın genel danışmanına ulaşmaya çalışıyor ama muhtemelen Florence onları dinlemeyi bıraktı. Hakemleri devreye sokmamız gerekecek."

"Evrak gömme. Sevilen bir klasik," diye mırıldandı Hark. "Lanet olası büyük."

"Her şeyi gözden geçirmek ve sözleşme şartlarından herhangi birinin ihlal edilip edilmediğini ve Kline'ı devralmak için gerekçelerimiz olup olmadığını anlamak on kişinin haftalarını alır. Bunun bir şaşırtmaca olduğunu kesin olarak söyleyemem ama zaman kazanmak için kasıtlı bir çaba olduğuna hiç şüphe yok. Tahmin etmem gerekirse ..."

"Ne?"

"Buna dair bir kanıtım yok. Ama benim tahminim Florence'ın, biz onun ihlali ortaya çıkarmadan önce, krediyi geri ödeyecek sermayeyi bulmak için diğer yatırımcılarla temasa geçerek zaman kazanmaya çalışmakla meşgul olduğu yönünde. Çünkü onu suçüstü yakaladığımızda biyoyakıt teknolojisinin bizim olacağını biliyor."

Hark usulca küfretti. Sul homurdandı. "Daha iyi haberlerin var mı?" Minami ısrar etti. "İyi haber Oreo gibi mi?"

"Olmadığını biliyorsun, çünkü sana önceden söyledim. Yeterince hazırlandığınız için mutlu değil misiniz?"

"Hayır."

"Rue Siebert'in mikrobiyal kaplama projesi iyi bir haber sayılabilir. Çok ileri bir aşamada ve şu an için harika-"

"Seni ahmak," diye mırıldandı Minami ve bunu inkâr etme zahmetine girmedi. Rue'dan hoşlanıyordu. Saçma sapan bakışları, sade konuşması, etrafındaki havanın her

zaman

daha koyu, daha ciddi bir renge bürünüyor, durgun yüzeyinin hemen altında sürekli bir şeylerin kaynadığı hissine kapılıyor.

Vücudu.

Seni bir insan olarak sevdiğimi sanmıyorum.

Eli'nin insanları memnun etme kompleksi ya da aşağılama eğilimi yoktu. Hark'ın aksine, doğuştan aykırı biri de değildi. İnsanlar, hayır, kadınlar ondan hoşlanmadığında, onu rahat bırakmaktan mutluluk duyardı. Birinin fikrini değiştirme dürtüsüyle ne yapacağını gerçekten bilmiyordu.

Rue Siebert'in aklı.

Belki de görmezden gelirdi. İçinde iltihaplanmasına izin verirdi. Bu sağlıklı olmalı.

"Avukatlar zaman açısından ne tahmin ediyor?" Minami sordu.

"Haftalar."

"Kahretsin. Başka bir yolu var mı-"

"Kurul," diye araya girdi Hark. "Peki ya Kline'ın yönetim kurulu? Belgeleri teslim etmesi için onu zorlamayı kabul edebilirler. CEO'yu geçersiz kılarlar."

Minami, "Ama yönetim kurulunu Floransa seçti," diye belirtti. "Bunu araştırdığımı hatırlıyor musun? Hepsi ona çok sadık."

"Biri hariç."

"Kim?" diye sordu Eli. Tiny dörtnala ona doğru dönüyordu, sonunda keşiflerinden memnun kalmıştı.

"Eric Sommers. Geçen hafta sonu golf oynamaya gittim-"

Eli yüzünü buruşturdu. Hattın diğer ucundan derin bir "ew" sesi yükseldi.

"Ne?"

"Sadece ... yapabilir misin?" Minami

iç çekti. "Sadece ne?" Hark

savunmaya geçercesine sordu.

"Bilmiyorum, özel yatırım fonu yöneticisi klişesini biraz daha az açık kollarla karşılamaya çalışmak?"

"Golfü seviyorum. İyi bir spor."

Hepsi öğürme sesleri çıkardı ve sanki nesneler etrafa savruluyormuş gibi şiddetli bir gürültü koptu. Eli, Tiny'nin mutlu bir şekilde sallanan kuyruğuna baktı, onun çok daha üstün arkadaşlığından memnundu. Tiny, Hark'ın golf aletlerinin tamamını ya yiyecek ya da üzerine sıçacaktı.

"Sizler spor önyargılarınızı kıçınıza sokabilirsiniz
-"

"Eli, ona biraz zorbalık yapalım
mı?" "Tek yolu bu."

"-Çünkü Sommers beni emeklilik partisine davet etti."

"Nereye?"

Sessizlik. "Oynadığımız golf kulübünde," diye itiraf etti Hark isteksizce.

Daha fazla öğürme sesi. Eli gözlerini ovuşturdu, bir müdahale gerekip gerekmediğini merak ediyordu.

"Dinleyin pislikler," diye homurdandı Hark. "Onun partisine gidiyoruz, orada Florence'ı zorlaması için onunla konuşmaya çalışacağız."

"O hâlâ sadece bir kişi," diye itiraz etti Minami. "Bir fark yaratabilir mi ki?"

"Diğer yönetim kurulu üyelerinin kulağı onda. Ve çok fazla boş zamanı olacak." Eli'ın onun omuz silktiğini hayal edebildiği bir duraksama. "Kusursuz olduğunu söylemiyorum ama o da ilk yatırımcılardan biriydi. Bu işte bir payı olabilir."

"Elbette. Bir kez daha, kaybedecek bir şey yok," diye kabul etti Minami. "Yine de Sul ve ben yarın sabah Atlanta'ya gidiyoruz. Vault'u sağlık kontrolünden geçireceğiz. Birinci çeyrek rakamları daha yeni kesinleşti."

"Eli benimle çıkabilir."

"Harika." Eli içini çekti ve gözlerini ovuşturdu. "Şehir kulüplerini ve karanlıkta içki içmeyi seviyorum."

"Seni yedide alırım. Güzel bir şeyler giy."

Eli telefonu kapattı ve Tiny'nin başının üstündeki tatlı noktayı kaşımak için eğildi, köpeğini eve geri döndürmek için uzun ve sıkıcı bir süreç başlattı. Bir gece boyunca bazı

Delik tıkamanın onurlu bir faaliyet olduğunu düşünen zengin yaşlı adam, Cuma günlerinin ilk yirmisinde değildi ama en azından bir süreliğine aklını Rue'dan uzaklaştıracaktı.

10

BUNU HALLEDECEĞIZ. BIR KEZ VE HERKES IÇIN.

RUE

Eğlenceli bir Cuma gecesi fikriniz paten kaymak ya da

M Tisha ya da uyku ve Florence'a bir etkinlikte eşlik etmekten memnun olmasam da

Bunlardan herhangi birine sahip olmak pek mümkün olmasa da, partinin kurtarıcı bir lütfu vardı: kıyafetler resmiydi ve giyinme şansını her zaman memnuniyetle karşılamışımdır.

Tanımadığım insanlarla dolu büyük sosyal toplantılar, sonsuz miktarda kâbus yakıtı sağlayan gaz devleriydi, ama en azından dolabıma girip kedi gözü rutinimi göstermem gerekiyordu - aralıksız pipetlemeyle eğitilmiştim, çizgilerim bir kabarcık seviyesinden daha düzdü. Tish'in laboratuvara Met Gala benzeri bir incelikle gelme alışkanlığına ne kadar hayran olsam da, bu tür bir çabayı günlük olarak gösterecek gücüm yoktu, hele sabah 11:00'den önce asla. Uygulamalardan erkeklerle buluştuğumda, kıyafetlerin yakında çıkacağının ve kimsenin yüzümün yapış yapış olmasını istemeyeceğinin farkında olarak nadiren makyaj veya güzel kıyafetlerle uğraştım.

tenlerine bulaşmıştı. Bu, süslü elbiselerimin çoğunun sevildiği ama giyilmediği anlamına geliyordu ve sadece Tisha'nın düğünü için ortaya çıkma şansları olacaktı - çünkü o üç nişan partisi ve bir avuç prova yemeği gerektiren, ancak baş nedimesine ne giyeceğini söyleme zahmetine giremeyen türden bir insandı.

Ve bu akşamki gibi partiler için.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Florence bana, Lyft'in arkasına kaydığımda, cepleri olan yeşil kokteyl elbisemin pırıltılı kumaşını parmaklarken.

"Sen de öyle. Kızılların pembe içinde kötü görünmesi için kromatik bir neden olması gerekiyormuş gibi geliyor ama bu hiç de doğru değil."

Güldü. "İşte bu yüzden eski sevgilimden daha iyi bir eşsin."

"Sana renk teorisine meydan okuduğunu söylediğim için mi?"

"Bu ve umarım muhasebecimle yatmıyorsundur."

Florence ile ilk tanıştığımda, banka ile ilgili bir işte çalışan, çocukluk aşkı olan ve Tisha'ya göre "tam bir gümüş tilki susuzluk tuzağı" olan Brock adında bir adamla evliydi. Özel olarak, onu her zaman umumi bir tuvaletteki harç çizgilerini kazımaya değmeyen dev bir penis torbası olarak görmüştüm. Küstah, araba satıcısı mizahından, Florence'a Kline'ı nasıl yöneteceğini söylemeye kalkışmasından ve Florence ne zaman bizi çağırsa, sanki bir et parçasıymışız, onun zevki için kapısına teslim edilmiş tavuk kanatlarından biraz daha fazlasıymışız gibi göğsüme ve Tisha'nın bacaklarına bakmasından nefret etmiştim. Boşandıklarında rahatlamıştım, çünkü Florence ondan daha iyisini hak ediyordu.

Öte yandan, söz konusu arkadaşlarım olduğunda her zaman biraz fazla korumacı olmuşumdur, belki de çok az arkadaşım olduğu içindir. On birinci sınıfta Cory Hasselblad'ın Tisha'yı onunla yatmadığı için aldattığı ve benim de dolabının ızgaralarına bir şişe Heinz ketçabı püskürttüğüm zamanki gibi. Ya da üniversitede, iki Hefty torbasını

oda arkadaşının eski sevgilisinin eşyalarını çalarken yakaladıktan sonra. Çok az sayıdaki arkadaşım tanıdığım en iyi insanlardı ve ben bir kaltağı kesmeye hazırdım. Ya da unutulmaz bir olayda, bir lastiği.

"Bunu tekrar yapmak ister misin?" Florence'a sordum. Arabanın kliması yaz sıcağına karşı mücadele ediyordu. Güneş birazdan batacak ve hiç soluk aldırmayacaktı ama Austin şehir merkezi saatlerdir cıvıl cıvıldı. Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece havalı bir yer olduğunu biliyordum.

"Ne? Muhasebecimle yatmak mı?"

"Çıkmak. Belki tekrar evleniriz?"

Güldü. "Brock'tan kurtulmak için yaşadığım onca şeyden sonra mı? Hayır, sağ ol. Eğer yalnız kalırsam, Tisha gibi bir kedi evlat edinirim. Bu gece yanında o mu var?"

"Sanırım teknisyen kardeş Diego ile birlikte. Ama Bruce da peşine takılmış olabilir."

"Eminim işler çığırından çıkacaktır." Bana yan yan baktı. "Peki ya sen? Yeniden çıkmaya başlayacak mısın?"

Beynimde Eli Killgore'a dair bir ışık çaktı ve hak ettiği şiddetle onu uzaklaştırdım. "Teknik olarak ..."

"Teknik olarak yine olmaz, çünkü aslında hiç çıkmadınız mı?"

"Doğru." Araba yavaşlarken omuz silktim. Başkalarıyla etkileşim kurmak benim için sadece bir zorluk değil, aynı zamanda karşılıklı bir duyguydu.

Neden hep bu kadar sessizsin?

Daha fazla gülümserseniz, insanlar onlardan hoşlandığınızı düşünecek ve sizinle gerçekten vakit geçirmek isteyeceklerdir.

Keşke ben de senin kadar soğuk olsaydım. Hiçbir şeyi umursamamana bayılıyorum.

Tuhaf bir çocuktum, sonra tuhaf bir genç oldum. Sonra da, belki sonuç olarak, belki de kaçınılmaz olarak, tuhaf bir yetişkin oldum. Tisha kolay biriydi -benimle ip atlamak ister misin? diye sordu birinci sınıfta ve gerisi sorunsuzca gelişti- ama en iyi arkadaşım için ne kadar minnettar olsam da, o aynı zamanda bir

Asla olamayacağım şeyin sürekli hatırlatıcısı. Tisha zeki, dışa dönük, tuhaf, evrensel olarak eğlenceli kabul edilen bir şekilde kusurluydu. Ben tuhaftım. Yaltaklanma. Çok garip ya da çok içine kapanık. İtici. En iyi arkadaşıma hayran olan kalabalıklar tarafından fısıltılar, kıs kıs gülüşmeler ve göze çarpan bir davet eksikliği vardı. Tisha asla başkalarını bana tercih etmedi ve bana açıkça kaba davrananlara defolup gitmelerini söylemekten çekinmedi. Ama ikimiz de gerçeği biliyorduk: insanlar benim için açıklanamaz, bitmez tükenmez bir şekilde zordu. Tisha'nın erkek arkadaşları, arkadaşları, yüksek notları ve gelecek vaat eden bir geleceği varken, ben artistik patinajla ve yakında Teksas'tan defolup gitme umuduyla meşguldüm.

Ama sonra dışarı çıktım. Ve insanlarla birlikteyken üniversitede hiç de kolay olmamıştı ama sosyal etkileşimin bir türünde başarılı olabileceğimi fark etmiştim. Sohbetin akışını sağlamakta zorlanabilir ya da başkalarının benim yörüngemde olmak istemesini sağlayacak türden bir sıcaklık yaymakta başarısız olabilirdim, ancak bazı insanlar bana yaklaştı. Çoğunlukla erkekler, akıllarında çok özel bir şeyle, kendimin de son derece eğlenceli bulduğumu keşfettiğim bir şeyle bana yaklaşıyorlardı. Vücudumu kullanmak istemeleri umurumda değildi, tabii ben de onlarınkini kullanabilirsem.

Adil olduğunu düşündüm.

Üniversite yüksek lisansa, yüksek lisans da stajlara dönüştükçe, yeni insanlarla organik olarak tanışmak zorlaştı. Bunun da ötesinde, benim yaşımdaki pek çok erkek daha fazlasını arıyor gibiydi. Kline'a katıldıktan kısa bir süre sonra, şirketteki başka bir ekip lideriyle oldukça vasat bir seks yaptım ve ertesi gün bana e-posta göndererek akşam yemeğine çıkmayı teklif ettiğinde kafam karıştı.

Kendimi saklamakta daha iyi olmalıyım, diye düşündüm. Kısa bir süre kendimi evet derken hayal etmeye bıraktım ve senaryolar bir film gibi kafamda dönüp durdu. Ben, laboratuvar önlüğü giymiş düzinelerce nevrozdan ibaret değil de çekici, rahat bir insanmışım gibi davranmaya çalışıyordum. Yeteneğimi gösterdiğimde hissedeceğim dehşet

Sonunda ipin ucuna geldi. Maskemin düşmesinden sonra yaşadığı hayal kırıklığı, sosyal açıdan ne kadar beceriksiz ve dağınık olduğumu gösteriyordu. İncinme potansiyeli dipsizdi ve o adamdan hoşlanmıyordum bile.

Uygulamalara bağlı kalmak ve tekrarlardan kaçınmak daha iyi bir hareket tarzı gibi görünüyordu.

"Burası o yer mi?" Lyft malikane benzeri bir binanın önünde durduğunda Florence'a sordum.

"Evet. Uzun süre kalmayacağız, sadece görüneceğiz. Ama onun bir egosu var ve ben gelmezsem fark eder."

"Gitmem gereken başka bir yer yok. Güzel bir köşe bulup seni bekleyeceğim."

Florence deri koltukların üzerinde elimi sıktı. "Bana çok iyi bakıyorsun."

"Sen de aynısını yap."

Austin Gölü'nün bu kısmına hiç gitmemiştim ama kulübün adını annemin bizi çocukken götürdüğü, elden düşme eşyalar ve okul malzemeleri stokladığımız yardım kampanyalarından hatırlıyordum. Benim gibi insanların sadece seçkin, hayırseverlik temalı durumlarda ayak basması gereken, evlilik sözleşmelerini ve havalı öpücükleri seven insanların uğradığı türden süslü bir yerdi. Girişte bir şövale gördüm ve bir yatırım bankacısının stok fotoğrafı olabilecek bir resmin üzerinde el yazısıyla yazılmış Mutlu Emeklilikler Eric yazıyordu. Florence ziyaretçi defterini imzaladı ama ben olabildiğince uzak durdum.

Kalabalık resepsiyon alanı takım elbiseler ve gece elbiseleriyle doluydu. Küçük bir müzik grubu çalmaya hazırlanıyordu ve garsonlar kalabalığın arasından geçerek büyük içki ve meze tepsileri taşıyorlardı. Bu insanların arasında bir şeyler yeme fikri midemi bulandırdı.

"İşte Eric," dedi Florence, stok fotoğrafın bulunduğu yeri göstererek. "Seni tanıştıracağım. 'Bütün gün laboratuvarda olmak için çok genç ve güzelsin' falan diyecek.
-Şimdiden özür dilerim."

Bunu söylemedi. Ama bana "mühendislerin bu kadar güzel olduğunu bilseydi" belki de "bölüm değiştirebileceğini" söyledi. Florence'ı ve Kline'ı sevdiğim için ona dostça gülümsedim ve hiç tereddüt etmeden onu cinsel tacizden şikâyet edeceğimden bahsetmedim. Yüksek topuklu ayakkabılarımla bir metreyi aştım ve saçmalıklarını söylemek için boynunu eğmek zorunda kaldığında duyduğu bariz rahatsızlıktan zevk aldım.

O ve Florence sohbet ederken, sıkıldığımı belli etmemeye çalışarak etrafıma bakındım. Sonra Sommers'ın ses tonu sevinçli bir şaşkınlığa dönüştü. "Ah-gelmişsin! Şu haline bak!"

Conor Harkness'ı bulmak için döndüm ve kalbim sıkıştı. "Hayır, efendim." Gülümsemesi çok çekiciydi. "Şu haline bak."

Hafif bir aksanı vardı - bir araştırma bursu için Dublin'de bir yaz geçirmiş olan Tisha'ya göre İrlanda aksanı. Onunla ilgili ilk izlenimim Eli'den birkaç yaş büyük biri olduğu yönündeydi, ama şimdi onu yakından incelediğimde, sadece erken kırlaştığını söyleyebiliyordum. Çekim gücünün kurbanı olmasam bile fark edebileceğim manyetik bir varlığı vardı. Etrafımızdaki erkekler ve kadınlar dönüp ona bakıyor, gözlerini ayırmıyordu ve o da bu tür bir etki yaratmaya alışkın görünüyordu.

O ve Sommers baba-oğul gibi sarıldılar, ki her ikisinin de yaydığı "New England'da yazları yaşayan paralı beyaz adam" enerjisi göz önüne alındığında kolayca öyle olabilirlerdi. "Hanımlar, bu Conor Harkness, çok sevdiğim bir aile dostum." Sommers tanıştırırken sırıttı. "Gelebildiğine çok sevindim Conor. Florence Kline'ı tanıyor musun, ve .
. ." Bana boş boş baktı, adımı unutmuştu.

Onun yardımına gelmedim. Hadi ama Eric. Aramızda bir şey var sanıyordum.

"Um, Rose muydu ... ?"

"Rue," dedi Harkness'ın yanından gelen derin ve tanıdık bir ses. "Dr. Rue Siebert."

Ciğerlerim betona dönüştü.

"Ah, mükemmel." Sommers ellerini ovuşturdu. "Görüyorum ki hepiniz birbirinizi tanıyorsunuz."

"Garip bir adam olabilirsiniz, efendim. Eli Killgore ile tanıştınız mı? Harkness'ın ortağı."

O buradaydı. Tam burada duruyordu.

"Seninle tanıştığıma memnun olmadım, evlat. Golf oynar mısın?"

"Ben daha çok hokey tipiyim," dedi Eli nazikçe, güneyli aksanıyla. Yumuşak ışıkta gözleri benimkiler kadar karanlık görünüyordu. Bakışlarımı ayıramıyordum.

"Öyle görünüyorsun." Sommers, üç parçalı takım elbisenin içinde genişleyen omuzlarını hayranlıkla inceledi. "Wisconsin'de büyüdüm ve ben de çalardım. Sonra tabii ki yaşlandım." "Seni anlıyorum. Eskiden sahadaki en acımasız kavgalara karışırdım.
buza çıkıp ertesi gün piste geri dönüyorum- sonra otuz yaşıma geldim ve şimdi yataktan bile kalkmadan sırtım ağrıyor."

Sommers'ın kahkahası gerçekti. Conor Harkness pürüzsüz ve güçlüydü, Sommers'ın zengin tarafına hitap ettiği belli olan sofistike bir şekilde acımasızdı. Eli ise tam bir erkek adamdı. Elektrikli aletler kullanan, yanan evlerden kedi yavrularını kurtaran ve NFL seçmeleri hakkında istatistikler bilen, dış görünüşü basit, iyi bir adamdı. Başka bir dizi nedenden dolayı çekici.

Yıllardır bu rutini mükemmelleştirdiklerinden şüpheleniyordum.
Aslında, patentim üzerine bahse girmeye hazırdım.

Harkness aniden ciddileşerek, "Bu canını yakacak," dedi, "ama Eli St. Cloud'da oynadı."

"Huskies." Sommers başını salladı. "Ben de bir Fighting Hawk'ım."

Eli düşünceli bir şekilde başını salladı. "Efendim, sanırım bu konuşma bitmiştir."

Sommers yine keyifle güldü. "Bak ne diyeceğim evlat, hokey sopaları ve golf sopaları o kadar da farklı değil. Bu Pazar sana birkaç hareket öğretmeme ne dersin?"

Eli'ın dili yanağının iç kısmında gezinirken bir yandan da düşünüyormuş gibi yaptı. "Birinden uzaklaşırken

görülemezsin.

bir Hawk'la kavga edebilir miyim?" "Lanet olsun ki yapamazsın."

Yanlışlıkla erkeklerin soyunma odasına girmişim gibi kendimi gereksiz ve yersiz hissetmeme neden olan türden kolay bir etkileşimdi. Aynı eski erkekler kulübü, şimdi Technicolor'da. Yanımda Florence unutulmuştu. Ben hiç var olmamıştım bile.

"Conor, seni karımla tanıştırmam gerek. İrlanda'ya gittiğimizde babanın tatil köyünde kaldığımızı söylemiştim, değil mi? O ve karısıyla birkaç kez akşam yemeği yedik."

"Eğer babamla iki akşam yemeği yediyse, ondan kesinlikle en derin özürlerimi iletmeliyim."

Bana şaka gibi gelmedi ama Sommers kıkırdadı. Florence kanlı, öldürücü bir enerji yayıyordu. "Florence, sen de benim diğer yarımla tanışmadın, değil mi?"

"Henüz değil, hayır," dedi tatlı tatlı. Kopmaya hazır.

"Hadi o zaman, yoksa köpek kulübesinde olacağım. Geçen gün ona Kline'dan bahsediyordum..."

Sommers, beklenmedik üçlüsündeki çekişmeden habersiz bir şekilde konuşmaya devam ederken onlar uzaklaştı ve sonsuz, gergin bir andan sonra sadece ikimiz kaldık.

Eli ve ben. İnsanlarla dolu bir odada yalnız.

Kömür rengi üç parçalı takım elbise ona son derece yakışmıştı ve bunun tek nedeni terzilik değildi. Burnunun düz çizgisi, saçındaki kıvrım, kaşının eğimi bu tür kıyafetlerle eşleşen ve onları güçlendiren bir şeydi. Her nasılsa, bu ortamda da laboratuvarımda olduğu kadar rahattı.

Bu adamı bir türlü anlayamadım.

Bir adım daha yaklaştı, gözleri benimkilerin içine bakıyordu. "Pekala," dedi o derin, sakin sesiyle ve ben cevap vermedim, çünkü

-Söyleyecek ne vardı ki?

Pekala.

Üniversiteye atletizm bursuyla mı gittin? Keşke o lanet uygulamada sana hiç mesaj atmasaydım.

Bu şekilde giyinince farklı görünüyorsun. Eli'm gibi değil, daha çok-

Benim Eli'm. Ne düşünüyordum ki?

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

İç çekti. Bir garson durup bize bardak bardak bir şeyler ikram etti. Eli bir tane aldı, bana uzattı ve ben başımı sallayınca tek yudumda içti. "Senin ve patronunun yaptığı şeyin aynısı."

Bir Kline yönetim kurulu üyesini ayartmak. Harika. "Burada olacağımızı biliyor muydun?"

Ağzı seğirdi. "Hakkımdaki izlenimine rağmen, her şeyi bilmiyorum." Gözleri vücudumdan aşağı kayarak yeşil kumaştaki ışıltılı parlamaları takip etti. Yarı yolda kendilerini hatırlar gibi oldular ve aniden yüzüme geri döndüler.

Burada, kalabalık bir odanın ortasında öylece duramazdık. Sessizce bakıyorduk. "Gerçekten onunla golf oynayacak mısın?" diye sordum.

"Muhtemelen. Tabii Meryem Ana Florence'a ateşli bir rüyada görünüp ihtiyacımız olan belgeleri teslim etmesini emretmezse."

"Onun bir ateist olduğuna inanıyorum."

"Golf o zaman. Yoksa onunla konuşmak mı istersin?"

"Ben mi?"

"Kline'ın saklayacak bir şeyi yoksa neden olmasın?" Hafifçe homurdandım.

"Neden yapayım ki?"

"Beni evrendeki en aptalca spordan kurtarmak için mi?"

I Gülümsedi. Sonra benim Eğlence karardı. "O iğrenç biri."

"Kim?"

"Sommers."

"Evet. Onun yaşında olan ve onun gücünü kullanan çoğu erkek öyledir."

"Bu ona geçit vermez."

"Hayır," diye onayladı Eli, neden kendilerine vaaz verildiğinden emin olmayan bir koro ses tonuyla. "İnanın bana, ben de en az sizin kadar onların çöküp yanmasını görmek istiyorum."

"Onlardan biri olmadığına emin misin?"

Yüzünden, çözülemeyecek kadar hızlı duygular geçti. Sonra telaşsız bir şekilde başladı: "Annemin çok güzel bir gümüş yüzüğü vardı, sayamayacağım kadar çok nesil boyunca aktarılan o paha biçilmez yadigâr parçalardan biri. Ailemdeki bütün kadınlar böyle şeyler yapardı. Annem öldüğünde yüzüğü alıp bir kenara koydum ve yeterince büyüdüğünde kız kardeşime vermeyi düşündüm. Ama kısa bir süre sonra, arkadaşlarıyla bir seyahate çıkmayı çok ama çok istedi ve

Onu gönderecek param yoktu, anlıyor musun? Ben de kendime dedim ki, kolay çözüm. Yüzüğü rehin veririm, sonra da borcumu zamanında öderim." Gülümsemesi kederliydi. Sonunu benim için hecelemesine ihtiyacım yoktu. "Birkaç ay sonra yüzüğü getirdi. Nerede olduğunu bilip bilmediğimi sordu. Ben de neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi davrandım."

Onun açık, gözünü kırpmadan bakan gözlerine baktım ve sormak istedim: Kaç yaşındaydın? Annen nasıl öldü? Neden bunu yapmaya devam ediyorsun, bana en kötü, en savunmasız ve yumuşak taraflarını gösteriyorsun? Bunun yerine, kendime ait bir şeyi ortaya çıkardım. Korkunç bir şey. "On bir yaşındayken en yakın arkadaşımın evindeki çekmeceden otuz dört dolar ve elli sent çaldım." Utanç içinde kendimi Eli'nin bakışlarını tutmaya zorladım, tıpkı onun benimkini tuttuğu gibi. "Ben etraftayken hiçbir şeyi kilitlemezlerdi, çünkü bana güvenirlerdi. Bana kendilerininmişim gibi davrandılar. Ve ben onlardan çaldım."

O başını salladı, ben de başımı salladım, ikimizin de korkunç insanlar olduğumuz konusunda zımni bir anlaşma yaptık. Korkunç hikâyeler anlatıyorduk. Maskelerimizin düşmesine o kadar çok izin vermiştik ki artık yerde paramparça yatıyorlardı ama sorun değildi.

Biz iyiydik.

Sonra grup çalmaya başladı ve aramızdaki anlayış koptu. Notalar yumuşak bir şekilde mırıldanırken Eli varsayılan sevimli ayarına geri döndü, toplantının mülayimliğine mükemmel bir şekilde uyan yatıştırıcı ve pürüzsüz bir şeye dönüştü. Birkaç çift sallanmaya başladı.

"Dans etmeliyiz," diye teklif etti Eli. Şaka yaptığına dair hiçbir belirti yoktu.

"Yapmalı mıyız? Neden?"

Omuz silkti ve aniden kaybolmuş gibi göründü, onun yanındayken her zaman hissettiğim gibi dengesizdi. "Çünkü elbiseni beğendim," dedi anlamsızca. Üç gece önceki buluşmamızdan bu yana ilk kez, belki onun da bunu istemediğini düşündüm. Belki o da aramızdaki bu açıklanamaz çekime karşı umutsuzca savaşıyordu. Belki onun başarısı da benimki kadar berbattı. "Çünkü senden hoşlanıyorum. Bir insan olarak." Gözleri aniden alaycı bir hal almıştı. Sıcak. "Benden hoşlanmasan bile."

"Beni tanımıyorsun," diye belirttim.

"Hayır." Elini uzattı. Yine de sana dokunmak istiyorum, der gibiydi uzanan kolu. Parmaklarımız buluştuğunda, aramızda titreşen elektrik serbest düşüş ve rahatlama gibi hissettirdi.

"Tamam o zaman."

Vücudumu onunkine yapıştırmadı ve buna sevindim, o kadar teması kaldırabilir miydim emin değildim. Elbisem uzun kollu ve yüksek sırtlıydı, ten tene temas için birkaç nokta sunuyordu. Ama eli benimkini sardı ve büyük avucu omurgamda gezindiğinde nefeslerimiz aynı anda kesildi.

"En son ne zaman dans ettiğimi hatırlamıyorum," diye mırıldandım, çoğunlukla kendi kendime. Kesinlikle böyle değildi. Müzikle pek ilgisi yoktu, sadece insanların uygun olandan daha yakın durmaları için bir bahaneydi.

"Cuma gecelerini yemekli gezilerde geçirmiyor musun?" "Öyle mi?"

Küçümsedi. "Cuma gecelerimi nerede geçirdiğimi biliyorsun, Rue."

İyi uyuyoruz. Muhtemelen boylarımız yüzünden. Boynunun derisini koklayabiliyordum; temiz, baharatlı ve biraz da karanlık bir koku. "Gerçekten her Cuma gecesi farklı bir kadınla mı buluşuyorsun?" Bu beklenmedik bir şekilde dehşet verici bir fikirdi. Ne umurumdaydı ki-

"Affedersiniz," diye sözümüzü kesti biri ve anında birbirimizden küçük adımlarla uzaklaşarak aramızdaki mesafeyi açtık. Bu orta yaşlı bir kadındı ve elindeki fotoğraf makinesini gösteriyordu. "İkinizin bir fotoğrafını çekebilir miyim? Bay Sommers'ın emeklilik albümü için."

Eric Sommers'ın hayatının herhangi bir bölümünde yer alma fikri beni içgüdüsel düzeyde itti. Görünüşe göre Eli da öyle. "Resmimizi istemezsiniz," dedi dostça. "İkimiz de Bay Sommers'la on dakika önce tanıştık. Yer israfı olur."

"Ah." Fotoğrafçı kaşlarını çattı, sonra kendini toparladı. "Çok güzel bir çiftsiniz." Daha anlayışlı çayırlara gitmek üzere ayrıldı ve Eli beni bir kez daha kendine çekti.

"O haklı," diye mırıldandı usulca.

"Ne hakkında?"

"Çok güzel görünüyorsun." Sesi bundan memnun değil gibiydi. "Elbise yüzünden. Ve makyaj."

"Hayır. Değil." Gözleri üzerimde oyalandı, sonra uzaklaştı. Sessizliğe dayanamadım.

"Belki de ilişkilerin soytarı tanrısını kızdırdık ve sunağında bir bıldırcın kurban edene kadar bizi bir araya getirmekten vazgeçmeyecek."

"Bizden istediği şeyin bu olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı Eli nefesinin altından. "Ve neden takılmaların soytarı tanrısı bir erkek?"

"Aslında emin değilim."

Karşılıklı eğlenen bakışlar attık. Bir süre sonra bakışlarımı kaçırıp konuyu değiştirme sırası bana geldi. "Sen

tahtayı Florence'ın aleyhine çevirmeye mi çalışıyorsun?" "Hayır."

"Bunu zaten kabul etmiştin."

Omuz silktiğinde, kaslarının ipleri parmaklarımın altında kaydı. Kıçımın bel ağrısı. "Bir tahtanın amacının ne olduğunu sanıyorsun?"

Aynı soruyu o sabah Nyota'ya da sormuş ve sadece biraz küçümseyici bir yanıt almıştım. Ya da belki Nyota e-posta yoluyla daha kibar geliyordu. "Denetliyorlar. Stratejik kararlar alırlar."

"Okuyormuşsun. Güzel."

"Oldukça büyüklük taslıyorsun."

"Hayır, ben ..." Bana şaşkın bir bakış attı. "Özür dilerim. Niyetim bu değildi. Ama yönetimle ilgili hiçbir şeyle ilgilenmediğiniz izlenimine kapıldım." Beni bu kadar doğru tahmin etmesi hoşuma gitmemişti. Ben bu sektörde bilim için çalışıyordum ve taht oyunları beni aşıyordu. "Harkness hakkında ne düşünürsen düşün," diye yumuşak bir sesle devam etti, avucunu sırtıma bastırarak, "CEO'ların hesap verebilirliğe ve ilgili deneyime sahip kişilerin gözetimine ihtiyaç duydukları yadsınamaz."

"Kline Florence'ın şirketi. Şirket için en iyisini o bilir. Eric Sommers gibi insanlar bilim hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Hayır. Ama artık sadece Florence ve petri kaplarından ibaret değil, değil mi? Kline'ın üç yüz altmış dört kişilik bir personeli var."

"Ve?"

"Tek bir kötü karar üç yüz altmış dört ailenin maaş çekini elinden alabilir."

Buna katılmamak mümkün değil. Ama aynı zamanda Florence'ı da tanıyordum, eylemleri mantıklı ve iyi düşünülmüştü. Keşke o da burada olup Eli için bunları sıralayabilseydi.

Sanki çağırılmış gibi, telefonum bir mesajla çaldı. "Affedersiniz," dedim ve cebimden çıkardım.

Florence: İyi misin? Sommers ve karısıyla sıkışıp kaldım. Lütfen bana Eli Killgore'un seni taciz etmediğini söyle.

Rue: Ben iyiyim. Eli ve ben sadece yapmacık bir konuşma yapıyoruz.

Florence: İzninizi isteyin ve ondan uzaklaşın. Ona güven olmaz.

Biliyorum, diye düşündüm ve aniden salon boğucu derecede sıcaktı. "Biraz hava almam lazım," dedim.

Eli tam olarak göremediğim bir yeri işaret etti ve ben tereddüt edince eli belimi buldu ve ileri doğru bastırarak beni kalabalığın arasından taş bir balkona doğru sıkıca yönlendirdi. Balkon küçük bir avluya, bir havuza ve şuna benzeyen bir şeye açılıyordu-

"Lanet olası golf sahaları," diye mırıldandı Eli. İçimden bir kahkaha yükseldi ve kafamı boşalttım. İlk kez sıcaklık katlanılabilir düzeydeydi, gece ılık ve tenimde serindi. Cam kapılardan içeri girdiğimde, müzik bile neredeyse elle tutulur gibiydi. Duvara yaslandım ve başımı eğerek yıldızlı gökyüzünü seyrettim. Eli da aynı şeyi yüksek korkulukta bana dönük olarak yaptı. Boşta görünüyordu ama boşta olmadığını biliyordum ve uygulamanın kontrol listesi zihnimde yanıp söndü.

Kinks? Bir kutu sormuş, o da "Anlaşılırsa" diye cevap vermiş.

Tüm bunlar hakkında daha fazla şey öğrenmek için ölüyordum. Ama Florence haklıydı, ona güven olmazdı.

"Ağabeyin seni yalnız mı bırakıyor?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Dairenize, Kline'a ya da spor salonunuza gelmesi ihtimaline karşı bir acil durum planınız var mı?" Sesi hırçındı. Sanki sormamış olmayı diliyordu ama kendini tutamıyordu.

"Benim spor salonu tipi olduğumu düşünerek seni kandırdığıma inanamıyorum." İlk buluşmamızda iyi tepki verdiği türden, yarım yamalak bir takılma girişimiydi ama ifadesi ciddiydi. Katı bir laboratuar şefi, bakteri kültürümün neden birdenbire şehrin her yerinde dev gibi kabardığını bilmek istiyordu. "Avukat olan bir arkadaşıma seçeneklerimin ne olduğunu sordum. Yine de bir planım yok."

"Bir tane yap," diye emretti. Sonra başını salladı, gözlerine masaj yaptı ve daha nazikçe tekrarladı, "Belki sen

bir tane yapmalı."

"O kadar basit değil."

"Eğer arayacak birine ihtiyacın olursa-" "Seni aramama ne dersin?" Şaka yaptım.

"Evet, lütfen. Lütfen, yap şunu. Numaramı şimdi mi istiyorsun, yoksa . . . ?" Gözlerini dikmiş, cevap bekliyordu. Sonra gözleri yumuşadı. Aramızdaki esinti arttı ve o bakmaya devam etti, baktı, baktı.

Bakıyorum.

"Bunu yaptığında rahatsız edici oluyor," dedim usulca.

Göğsü kabararak arkasını döndü. "Özür dilerim." Adem elması kıpırdadı. "Sen etrafımdayken başka şeylere bakmayı unutuyorum."

"Eminim ben de aynısını yapıyorumdur." Ben de hissediyorum.

Sessiz bir kahkaha attı. "Bu daha önce başına geldi mi?"

İlk başta içgüdüsel bir cevap olarak başımı salladım, sonra kendimi yavaşlamaya ve düşünmeye zorladım. Daha önce de erkeklere ilgi duymuştum ama ilgi duymak bana bilinçli bir seçim, peşinden koşup besleneceğim bir duygu gibi gelmişti. Genel. Beni altına almaktan zevk alıyor gibi görünen bu akıntıdan çok, odaklanmanın ve geliştirmenin bir ürünüydü. "Böyle değil. Sen mi?"

"Ben de öyle." Uzun parmakları metal parmaklığa vuruyordu, ritim neredeyse meditatifti. "Komik olan ne biliyor musun? Bir süre önce neredeyse evleniyordum."

"Ah." Eli gibi birinin nasıl bir kadına aşık olabileceğini hayal ettim ama aklımda sadece belli belirsiz çekici özellikler canlandı. Zeki. Sosyal açıdan becerikli. İçindeki sabırsızlığı bastırmaya istekli, hoş ve sağlıklı bir kız. Sağlam bir yatırım portföyünün gururlu kurucusu, akşam yemeği partilerinde beyin yaralanmasına neden olan sporlara olan tutkusunu nazikçe ama kararlı bir şekilde söyleyebilen. "Özür dilerim," dedim ve hafifçe güldüğünde, "Hayır," diye ekledim.

-Ukalalık etmeye çalışmıyordum. Ama 'neredeyse evleniyorduk' demek bir şeylerin ters gittiğini ima ediyor."

"Kesinlikle yürümedi ama en iyisi buydu. Sanırım o da aynı fikirdeydi. Ama seninle tanıştığımdan beri düşünüyorum ..." Cümle yarım kaldı. Eli şehrin ışıklarına doğru baktı. Ara sıra gökdelenlere.

"Ne?"

"Onun ve benim bu işi bitirdiğimiz bir gerçeklik hayal etmeye çalıştım. Hala onunla birlikteyim, onu seviyorum, bir aileyiz ve ... ve sonra tesadüfen seninle tanıştım. Ve seninle benim aramdaki bu şey, işte orada." Gözleri manzarada gezindi, sonra bana takıldı. Düşünceli. "Bunun ne kadar trajik olacağını düşünüp duruyorum. Benim için. Onun için. Hiçbir zaman bir ortağımı aldatmayı aklımdan bile geçirmedim, ama bu çekiş, hala aklımda olacaktı. Sen hala aklımda olacaksın. Aldatmak için bunu yapmak zorunda mısın? Tüm bunlarla nasıl başa çıkabilirim?"

Bunu söylerken kendini işaret etti ama aramızdaki çekim enerjisinden bahsettiğini biliyordum. İkimiz de buna kapılmıştık.

"Sanırım, şu anda bununla nasıl başa çıkıyorsak," dedim, umursamaz görünmeye çalışarak. Başaramadım. "Evli olmasanız bile aramızda hiçbir şey olmayacak. Arkadaşımın şirketini ele geçirmeye çalışıyorsun. Bu asla görmezden gelebileceğim bir şey değil."

"Evet."

Peki ya aramızdaki bu kimya hayatta bir kez yakalanabilecek bir fırsatsa? Sizi parçalayan kişi, değer vermeyi seçtiğiniz kişi değilse ne olurdu? Benim aşk anlayışım idealize edilmiş olmaktan çok uzaktı ama bu yine de çarmıha gerilmiş gibi görünüyordu.

Hepsi senin kafanda, dedim kendi kendime, ama bu bir yalandı. En azından ikimizin de kafasındaydı. Ve şimdi opal broş takan yaşlı bir kadının çıkıp bu konuşmayı kesmesi için gerçekten iyi bir zaman olabilirdi, çünkü Eli ve ben birbirimize dalmaya başlamıştık

ve içimde pervasız bir fikir filizleniyor, her geçen saniye daha da güçleniyordu.

"Bir şey deneyebilir miyim?" Zar zor duyulacak şekilde sordum. Yine de duydu.

"Neyi denemek?"

"Henüz emin değilim. Yapabilir miyim?"

Yine o yarım gülümseme. "Keyfine bak."

Ayakkabılarımızın parmakları neredeyse birbirine değene kadar bir adım öne çıktım. Geçen gece yukarı doğru itip yanağını öptüğümde içimde oluşan güçlü ürpertiyi hatırladım. Hatıralar gerçek olanı büyütüyor olmalıydı ve tekrar yapmak bunu kanıtlayacak ve büyüyü bozacaktı.

Eğer elimi yüzüne doğru kaldırırsam, işte böyle.

Ve başparmağımla elmacık kemiğinin yüksek çizgisini takip ettim.

Ve yeni tıraş olmuş yanağını avucumun içine aldım.

Ona saniyeler ya da belki dakikalarca dokunsam ve sıcaklığına, kararan gözlerine, içime pompalanan vahşi, kabarcıklı duyguya rağmen ... tüm bunlara rağmen birbirimizden uzaklaşmayı başarsak, o zaman-

Gırtlaktan gelen bir sesle sırtımı balkonun duvarına doğru itti, o kadar hızlıydı ki kendimi bir anda başım dönmüş halde buldum, iki şey beni dik tutuyordu: taş ve Eli'nin güçlü vücudu.

Beni öpmedi. Onun yerine eli çeneme dolandı ve başparmağı alt dudağıma yavaşça, amansızca bastırdı. Onu i t m e k için dünya kadar zamanım vardı ama kendimi onu teşvik ederken buldum.

Eli.

Herkes bizi bulabilir.

Ama ne yapmak üzereyseniz, yine de yapın.

"Lanet olası ağzın," diye mırıldandı, "görmek zorunda kaldığım en müstehcen derecede güzel şey."

Ardından gelen öpücük ağzı açık ve bağsızdı. Birbirimizin dudaklarına doğru nefes verdik ve ellerim ensesine dolandığında Eli boğazından kısık bir sesle inledi. Benden ayrıldığında inledim ama o sadece

boynumun çukurunu, kulağımın arkasındaki vadiyi buldu. "Sadece seni boşaltmak istiyorum. Belki bu süreçte boşalmak da. Tek düşündüğüm bu," dedi kabaca. Elbisemin ince kumaşı arasından köprücük kemiğimi ısırdı. "Ama lanet olası bir ele geçirmenin farklı taraflarındayız ve görünüşe göre bunu istemek çok fazla."

Vücudunun benimkine karşı olan ağırlığında, kalçalarımı kavrayışında kendimi kaybettim. Bu yeni, farklı bir tür zevkti, aynı anda hem uyuşturuyor hem de çığlık attırıyordu. Ağzımı yaladı ve ben de aynısını ona yaptım, daha önce böyle bir şey hissedip hissetmediğimi hatırlamaya çalıştım.

"Bu rahatsız edici." Nefesi yanağımda sıcaktı. "Ama son yetmiş iki saat içinde kendimi defalarca nasıl istersen öyle sevişebileceğimizi düşünürken buldum. Ne kadar uzun süre istersen. Nerede istersen. Her türlü talebine rıza gösterirdim ve bu o kadar iyi olurdu ki muhtemelen hayatımın geri kalanında beni mahvederdin ve ben de orada minnettar bir şekilde otururdum." Bir kahkaha attı. "Rue. Seni bu kadar çok istemem çok alçakgönüllü bir şey." Başparmağı meme ucumu okşadı. Anında sertleşti ve ikimiz de ürpererek başka bir zengin, hayal kırıklığına uğramış öpücüğün içine girdik. Çünkü bu yeterince yakın değildi.

"Bunun benim için daha kolay olduğunu düşünüyorsan," diye nefes nefese kaldım. "Eğer bunu daha az istediğimi düşünüyorsan-"

"Hayır." Eli kalçamda geziniyor, elbisemi de peşinden sürüklüyordu. Parmakları dizlerimin hissettiği gibi titriyordu. "Bu bir oyun değil. Ne senin için, ne de benim için." İç çamaşırımın lastiğine ulaştı, oyalandı ve her şeyi yapabilirdi. Her şeyi yapabilirdi. O anda her şeyi yapmasına izin verebilir, bilmediğim bir şey için ona yalvarabilirdim. Başparmağı kalçamın iç tarafına kaydı, tümseğimi örten pamuğa sürtündü, ne kadar ıslak olduğunu keşfetti. Ağzımın içinde onayını mırıldandı ve klitorisimi bulduğunda üzerinde tek, yavaş bir daire çizdi. Neredeyse hiçbir şey yapmamıştı ama zevk o kadar yakındı ki

Yine de ona doğru savruluyordum. Bu işin bitmesini istiyordum. Eli da istiyordu, yani biz-

Birdenbire üşüdüm. Çünkü Eli bir adım geri atmıştı ve bir adım daha atıyordu.

Titreyerek elbisemin bir kez daha kalçalarımın üzerine dökülüşünü izledim, kendimi eksik hissediyordum.

"Burada değil," dedi, sanki bir bulanıklıktan sıyrılıyormuş gibi başını sallayarak. Rujum dudaklarına bulaşmıştı. "Ve bu şekilde değil."

Aramıza sessizlik yerleşti. Nerede o zaman? Ve nasıl? Yüksek sesle sormadım ama o yine de cevapladı.

"Yarın," diye homurdandı. Yaklaştı ve bir kez daha sıcaklığını hissedebildim. Eli istemsiz bir seğirmeyle yanağıma doğru kalktı, sonra geri çekildi, sanki Eli yapabileceklerinden korkuyordu. Kontrol eksikliğinden. "Yedi. Otel lobisinde. Hangisi olduğunu biliyorsun."

Yutkundum. "Ben-"

"O zaman yapma. Bu senin kararın." Yaklaşmıştı. Beni tekrar öpmesini umuyordum. Beni tekrar öpmesine ihtiyacım vardı. "Ama Rue, eğer gelirsen, bu işi çözeriz. İlk ve son kez."

Gözlerini ayırdı ve içeri girdi.

Balkonda yalnızdım, göğsüm kabarıyor, ellerim yasemin kokulu gece havasında titriyordu.

11

BUNU SISTEMIMIZDEN ÇIKARIRIZ VE BIR DAHA ASLA DÜŞÜNMEYIZ

ELI

Rue'nun gelip gelmeyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bütün işaretler, Eli'nin onu kendi şeytani eğlencesi için akıl hocasını soymaya kararlı bir cani olarak gördüğünü gösteriyordu. Yine de Eli yediyi on dakika geçene kadar aptalca bir umut beslemeyi başarmıştı. Bu noktada, onu ilk kez gördüğü otel lobisinde, gerçekle yüzleşmek zorunda kalmıştı: Rue'ya olan çekimi ne kadar kontrolden çıkmış olursa olsun, Rue onunkiyle çok daha iyi başa çıkıyordu. Ve lanet olsun ona ki Kıskandım.

Fıçı birası hâlâ yarısına kadar doluydu ve bitirmek için acele etmedi. Gidecek hiçbir yeri yoktu ve nasıl olsa tek düşündüğü Rue olacağına göre, bunu ona Rue'yu hatırlatan bir yerde, kötü ruh halini içkisi kadar iyi bir şekilde iyileştirebileceği bir yerde yapabilirdi.

Dikkatini dağıtacak en bariz şey başka birini bulmaktı. Uygulamalar ya da eski moda yöntemler vardı: barlar, iş arkadaşları, arkadaşlarının arkadaşları, birlikte olması gereken son kadını kovmasına yardım edecek kişiler. Ama Eli'nin başka hiç kimsenin yeterli olmayacağını bilmesi için bunu denemesine gerek yoktu. Eve tek başına gitmeyi, Rue Siebert hakkında bildiği her şeyi kataloglamayı ve zavallı bir ezik gibi otuz bir çekmeyi tercih ederdi.

Hark bir gece önce partiden eve dönerken ona "Bu kötü bir fikir," demişti. "Bunu sen de biliyorsun."

"Neymiş o?"

Hark gözlerini devirmişti. "Hadi ama Eli. Rue Siebert'e sanki amının tadı biraya benziyormuş gibi bakıyorsun. Özlemeyi bırak."

"Geçen gün beni ona gönderen sendin. Ve ben çam değilim."

"O zaman neden böyle davranıyorsun? Tanrım, daha önce de gerçek ilişkiler yaşadın ve hiç aklını kaybetmedin. Şimdi bu kadar farklı olan ne?"

Ona baktın mı? Sormak istemişti. Bu gece mi? Sesini duydun mu? Beni ilk fark ettiğinde yüz ifadesini gördün mü? Ağzını gördün mü?

"Güzel olmadığını söylemiyorum." Hark. Aklını okuyorum. "Ve belli ki senin sevdiğin o enerjiye sahip-"

Eli gülmüştü. "Sevdiğim enerji mi?"

"Hiper-yetkin. Gizemli. 'Sınavda senden daha iyi puan aldım ve seni bir kalemle öldürebilirim' enerjisi."

"Birlikte olduğum kadınlardan hiçbiri gizemli değildi. Ya da cani."

"Çünkü eskiden daha iyi bilirdin."

"Evet, siktir git," dedi hafifçe. "Onunla hiçbir şey olmuyor." Uzun bir duraklama. "Sadece onu becermek istiyorum. Milkshake içmeye gitmiyoruz ya da sahil kasabasında bir hafta sonu planlamıyoruz."

Hark başını direksiyona doğru eğmişti. "Bunların hiçbirini yapma. Kline'ı alacağız ve bunun için senden nefret edecek. Zaten ediyor. Artı, o seçti

Florence Kline'a güvenmesi, açıkça boktan bir muhakeme olduğunu gösteriyor. Bunu kim yapar ki?"

Onlar değiştirildi a Kuru,kendi kendine üzülmek bakış. "Üç aptal herif, işte onlar," diye mırıldandı Eli.

Yirmi dört saat sonra, Hark'ın haklı olduğunu kabul edebilirdi. Yapabileceği en iyi şey Rue'dan uzak durmaktı. Onu kendi-

"Eli."

Yukarı baktı. Kadın bir metreden daha kısa mesafede duruyordu. "Merhaba," dedi.

Bir önceki geceki yeşil elbisesi ve karmaşık saç modeli, bağırsakları yumruklayan, şaplak-banka-direktifi malzemesiydi. Bu gece tamamen farklı biriydi: kot pantolonun içine sokulmuş düz beyaz tişört, makyajsız ve ... .

Hâlâ karnıma yumruk gibi iniyor. Hâlâ şaplak-banka dizini. Onun böyle olmayan bir versiyonu olup olmadığını merak etti.

"Özür dilerim, geciktim. I . . ." Omuz silkti. "Karar veremedin mi?"

"Onun gibi bir şey." Onun yanındaki tabureye tırmandı, dudakları gülümsemeyen küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben de öyle yaptım. Eğer hâlâ buradaysan, bunun kader olabileceğini düşündüm."

"Sen kadere inanmazsın."

"Hiç inanmadım. Sen inanıyor musun?"

"Bence hepsi saçmalık."

Sessizdi, bakışlarla dolu o sessizlik ve aralarında kaynayan çekilmiş ipler. "Yarın. Hâlâ Eric Sommers ile golf oynayacak mısın? Onu ikna etmeye çalış ..."

Adam başını salladı ve kadın gözlerini kaçırdı, dudakları inceldi.

"Bu yanlış. Senin ve arkadaşlarının yaptığı şey yanlış, zalimce ve-" Kadın durdu, öfkesini topladı ve adam kendini haklı çıkarmak için hiç bu kadar istekli olmamıştı. Her şeyi bilmiyorsun, Rue. Aslında, hiçbir şey bilmediğinden şüpheleniyorum. Sana birkaç şey söyleyeyim.

"Dinle, yukarı çıkmak zorunda değiliz," dedi ona usulca. Çünkü aniden, onu becermek istediğinden daha çok, açıklamak istemişti. Eğer Rue anlarsa, belki ikisi de

bir şansları olabilir. Ne için savaşma şansı, Eli? "Burada kalabiliriz ve ben-"

"Hayır. Zaten Florence'a ihanet ediyorum. Eğer burada kalıp konuşursak, bu daha da kötü olur." Dudağını ısırdı. "Yanlış anlaşılmak istemiyorum: Harkness'tan ve yaptıklarından nefret ediyorum."

"Doğru." Ses tonunu hafif ve eğlenceli tutmaya çalıştı. İncindin mi? Hark'a benzeyen bir ses alay etti. Çok az tanıdığın bu kadın senden hoşlanmıyor diye mi?

"Bu sadece seks," diye devam etti. "Eğer sadece sevişiyorsak, ahlaki ikilemlere gerek yok."

Oh, Rue. Emin misin?

"Bunu bir kez yapacağız," diye devam etti, sesi kararlıydı, sanki önemli kurallar koyuyormuş gibi. "Sanki Vince o ilk gece bizi bölmemiş gibi olacak. Rol yapacağız. Bugün hâlâ Salı ve bu, senin Harkness için çalıştığını öğrenmeden önce oluyor. Bunu sistemimizden çıkaracağız ve bir daha asla düşünmeyeceğiz."

Umarım haklısındır Rue, çünkü kendime olan saygımın seni daha fazla kaldırabileceğinden emin değilim.

Belki de haklıydı. Bir an önce birbirlerini kafalarından atmaları gerekiyordu. Yenilik güçlü bir uyarıcıydı.

-Bunu ortadan kaldırırsak belki aralarında çok az şey kalır.

Eli elini kaldırdı, otel anahtar kartı işaret ve orta parmağının arasındaydı. "Gitmeye hazır mısın?"

"Bir süredir öyleyim."

Asansörde sessizdiler, önce kapanmakta olan kapılara baktılar, sonra birbirlerine döndüler. Eli aralarındaki mesafeyi kapatmayı, erken kalkmayı, onu kendine çekip hevesini hissettirmeyi düşündü ama onu içine çekti. Gecikmiş haz, diye düşündü. Bunun tekrarı olmayacaktı. Her anı dosyalaması gerekiyordu.

Adam ona gülümsediğinde, o da gülümsemedi ama geniş, çalışkan gözlerini de kaçırmadı. Kapılar sallandı

açtı ve önce onun gitmesini işaret etti. O ana kadar son derece sabit olan kalbi hızla çarpmaya başladı.

Onu koridora kadar takip etti. Kapıyı onun için açtı. Odanın içine adım atışını ve kayıtsızca etrafına bakışını izledi. Adam ona dokunamadan, öpemeden, hatta elini bile tutamadan pencereye yöneldi. Ona sırtını dönerek Austin siluetinin şehirdeki ışıltısına bakarken, giysilerini çıkarmaya başladı ve Eli nefes alma yeteneğini kaybetti.

Duygusal ya da kasıtlı olarak iç gıcıklayıcı hiçbir yanı yoktu. Şimdiye kadar tanık olduğu en faydacı striptizdi. Yine de çıplak duvarın bir bölümüne yaslanmak zorunda kaldı. Ayakkabıları, gömleği, pantolonu, sütyeni ve iç çamaşırları tam olarak katlanmamıştı ama ahşap masanın üzerinde düzgünce bir kenara bırakılmıştı. Ve soyunurken, yüzü hâlâ ona dönük bir şekilde konuşmaya başladı. "İlk seferimde üniversite birinci sınıftaydım. Adını unuttuğum ya da hiç öğrenemediğim bir çocukla. Oda arkadaşlarım, kış tatilinden önce bir parti vermek istediler. Bir grup erkek davet ettiler, onlar da başka erkekleri davet ettiler ve içlerinden biriyle seks yaptım. Aslında o kadar da kötü değildi. Ne yaptığını biliyordu. Benim için iyi oldu. Sanırım gerçekten şanslıydım. Ama sonra uyuyakaldım ve uyandığımda gitmişti. Not bırakmamıştı, numaramı istememişti. Oda arkadaşlarım bunun ne kadar kötü bir hareket olduğunu, ilk sevgilimin böyle bir pislik olmasının ne kadar korkunç olduğunu söyleyip durdular. Telefonda söylediğimde Tisha bile benim adıma öfkelendi. Benden beklenen hayal kırıklığını yerine getirdim ve hiç kimseye çok rahatladığımı söyleyecek cesareti bulamadım. O adam ve ben birbirimizden istediğimizi almıştık ve işler kötüye gitmeden önce temiz bir ara vermiştik. Bana ideal göründü." Küpelerini çıkardı ve başını Eli'ye doğru eğdiğinde gözleri tekrar buluştu. Kadın ona doğru döndü ve Eli sadece bakabildi.

Bu oydu.

Rue.

Çıplak.

Eli'ın siki birden o kadar sertleşti ki, her şeyin onun için bittiğinden emin oldu.

Onun hizmetçisiydi. Ne isterse Eli onu yapacaktı. Kendini dokunmaktan, kavramaktan ve almaktan alıkoymak için ellerini arkaya kaydırmak, duvarla arasına sıkıştırmak zorunda kaldı.

"Sorun ne?" diye sordu.

Onun vücudunu hesaplayamıyordu. Öyle doluydu ki, ona büyükannesinin izlediği filmleri, seks kafasında bulanık bir kavramken düşündüğü aktrisleri hatırlattı. Akdenizli diye düşündü. Yuvarlak kalçaları, yuvarlak karnı, yuvarlak omuzları ve yuvarlak, gerçekten tatlı, muhteşem göğüsleri vardı. Bacakları pürüzsüzdü, güzelce şekillendirilmişti ve belki de son birkaç günün beklentisinden kaynaklanıyordu ama bu lanet gezegende geçirdiği onca yıl boyunca hiç bu kadar güzel bir şey gördüğünü sanmıyordu. Pek çok kadına bakmaktan zevk almıştı, hepsi farklı yaratılmıştı ve hepsi de güzeldi, ama burada, Rue'da, neredeyse ... hissettiren bir şey vardı.

Dokunaklı, diye düşündü ve kendine güldü, yumuşak ama sessiz odada yüksek sesle. Birkaç gündür azgındı ve onun kıçı hakkında bir sone yazmaya hazırdı. Yemyeşil, muhteşem kıçı. Yan adım attığında hafifçe zıplıyordu, lanet olası bir sanat eseriydi.

"Ne?" Kaşlarını merakla kaldırarak ona doğru geldi.

Vücudu tam teşhirdeydi, sarsılmazdı ve zahmetsiz özgüveni, gidecek başka bir yeri olmadığını düşündüğü anda bile tahrikini bir kademe daha artırdı. "Hiçbir şey. Görünüyorsun ..." İnanılmaz. Tatlı. Büyüleyici. Sikilebilir. "Güzel."

"Teşekkür ederim." İltifat hoşuna gitmiş gibi ağzı yukarı doğru kıvrıldı ve adam ona bir milyon tane daha vermek istedi. Onları lanet olası yanan kütüphaneye karalamak

Alexandria'dan. "Uygulamada benim sınırlarımın sorun olmayacağını mı yazmıştın?"

Başını salladı ve son birkaç gündür utanç verici derecede sık aralıklarla açtığı mesajı hatırladı. Mesajı ezberlemişti ama tüm o klinik kelimeler şimdi onun pembe, yumuşak ihtişamıyla o kadar çelişkili geliyordu ki. Bir gün ölecekti ve tıp öğrencileri beynine kazınmış cümleleri bulacaklardı.

Bilgin olsun, penetratif seksten pek hoşlanmıyorum. Eğer bu bir anlaşma kırıcıysa, o zaman ikimiz de yolumuza devam etmeliyiz.

"Hâlâ seks yapmak istemiyor musun?" diye kontrol etti.

Şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Sonra gözleri büyüdü. "Penetratif ilişki mi demek istiyorsun?"

Bir jinekolog, sesi öyle geliyordu. Ve ona dokunmak için can atıyordu. Karnının kalçasıyla birleştiği kıvrımı koklamak için yalvarmaya hazırdı. "Evet."

Başını salladı. "Doğru."

Nedenini merak ediyordu ama kadın bir açıklama yapmaya gönüllü olmadı. Yine de seçeneklerini daraltmak iyi bir fikir olabilirdi. Aklında gelecek haftayı dolduracak, aletini onun içine sokmasını gerektirmeyen şeyler vardı. Muhtemelen bir süre sadece ona bakabilirdi ve bir şeyler olurdu.

"Tamam," dedi, kendini iki arada bir derede bulmuştu. Rue'nun bundan zevk almasını çok istiyordu ama aynı zamanda kesinlikle, tek bir düşünceyle kendi arzularına ve ihtiyaçlarına odaklanmıştı. Bu uzun zamandır beklenen bir şeydi. Uzun zaman olmuştu.

Kahretsin. Dört gün. Dört gün önce tanışmışlardı. Son bir yıldır akıntıya kapılmış gibi hissediyordu.

"Buraya gel," diye mırıldandı ve kızın ona ne kadar çabuk uyduğuna, ne kadar yakınında durduğuna, duruşunun ne kadar düzgün olduğuna yarı aşıktı. Kız ulaşabileceği bir yerdeydi. Ona istediği her yerde dokunabilirdi. Parmakları sabırsızlıkla kıpırdadı.

Yine de Eli kendini başparmağını kaldırıp onun dudaklarına bastırırken buldu. Onun gerçek kuzeyi. "Bir şey var

ağzın," diye düşündü.

"Bahsetmiştin." Omuz silkti. Göğüslerinin zıplama şekli muhtemelen cinsel geçmişinde biçimlendirici bir an olarak sayılacaktı. "Garip bir şekilde asimetrik. Üstü ve altı yani." Sesi sakindi ama istekliydi. "Sana oral seks yapmamı ister misin?" diye açıkça teklif etti.

Kasları, sinir uçları, vücudunun tüm kemik yapısı gerildi, gerildi ve ona doğru uzandı. "İster misin?" diye sordu.

Hiç tereddüt etmeden başını salladı. Eli zar zor işleyebildi o.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi sonunda.

"Hayır
bu sefer."

"Başka bir zaman olmayacak," diye hatırlattı ona.

Uyarılmışlığının kenarları keskinleşti. Eli gülümsemeye zorlamadan önce dişlerinin arkasını sıktı. "Eğer bu benim tek şansımsa, o zaman evet. Sikimi emmeni çok isterim." Adamın pragmatik ses tonundan kızın başını sallamasına kadar çok kibar davranıyorlardı. Elleri hızlı ve mantıklı bir şekilde adamın kemerini çözdü, pantolonunun üst düğmesini açtı. Dizleri büküldü-

"Bekle," diye onu durdurdu. Kız ona geniş gözlerle baktı ve onu evine götürüp aylarca ya da Kline'la olan bu karmaşa bitene kadar, hangisi önce gelirse, orada tutma dürtüsü o kadar baskındı ki, bilinçli olarak kendini tutmak zorunda kaldı. Elini kızın üst koluna koyarak onu yukarı çekti. "Sana bir hikâye borçluyum. Bizimkilerden biri."

Korkunç bir şey demek istedi. Utanç verici ve şimdiye kadar anlatılmamış. Rue'nun dudakları aralandı. Beklentiyle başını salladı.

"İlk seferim lisedeki kız arkadaşımla oldu. Onun için deli oluyordum, Rue. İki yıl boyunca beraberdik ve yemin ederim onunla evlenmeye hazırdım. Sonra bir gün, ailesi yokken, sürpriz bir ziyaret için evine girdim ve onu başka biriyle seks yaparken buldum." Yutkundu. "O benim takım arkadaşlarımdan biriydi ve

aylardır gidiyorlardı. Sonunda evlendiler. Son duyduğumda çocukları vardı. Bence mutlular."

Rue'nun mavi gözlerinde acıma yoktu, sadece onu duyduğuna dair sessiz bir onay vardı - tıpkı onun kendisini duyduğu gibi. Tam da ihtiyaçları olan şeydi. Onu kendine doğru bastırdı, parmaklarıyla ensesindeki saçları taradı ve bir gece önceki kadar derinden öptü. Ancak bu kez üzerinde hiçbir şey yoktu ve adam tamamen giyinikti. Beyni en işlevsel halinde değildi, hafızası en iyi ihtimalle bulanıktı ama bu, yetişkin hayatının en erotik anı olabilirdi.

İnanılmaz, diye düşündü, geri çekildi, gömleğinin hafif pamuğuna sıkışmış göğüslerine baktı. Çoktan nefes nefese kalmıştı. Aleti kot pantolonunun fermuarını delip geçmişti. "Şimdi beni emebilirsin," dedi.

Rue zarifçe dizlerinin üzerine çöktü. Pantolonunun düğmelerini açtı ve aynı anda hem yumuşak hem de nasırlı elleriyle onu boxer'ından çıkardı. Nefesi adamın teninde sıcaktı.

"Dur," diye emretti, sesinde biraz panik vardı ve Rue şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çatarak geri çekildi.

"Bunu daha önce de yaptın, değil mi?"

Güldü. Tanrım, onun için gitmişti. "Prezervatif kullanmak isteyip istemediğini sormayı unuttum."

Yüzünü buruşturdu. "Tadından nefret ediyorum ve STI sonuçlarınızı uygulama aracılığıyla gönderdiniz. Ama tercih ederseniz-"

"Hayır. Kesinlikle hayır."

Sonra kızın ağzı onun üzerindeydi ve Eli ölüyordu. Hem tanıdık hem de tamamen yeni olan bir şekilde sıcak, ıslak ve yavaştı ve birisinin birasına yüksek dozda güçlü bir uyuşturucu koyduğuna ikna oldu, çünkü sadece bu dizlerinin bükülmesini ve omurgasının dibindeki genişleyen karıncalanmayı açıklayabilirdi.

Gözlerini kapadı ve başını tavana doğru eğdi, sadece hissediyordu. Parmakları sikinin dibindeydi. Dili başının etrafında dönüyordu. Sonra geri çekildiğinde, odada sadece soğuk hava vardı. "Sen daha

izliyordum." Boyuna hafif bir öpücük kondurdu, ardından dişlerini şefkatle sıyırdı. Parmak eklemleri adamın testislerine değdi ve oh, kahretsin. "Ağzımla ilgili onca konuşmadan sonra."

"Yapamam-"

Kendini toprakladı. Oral seks yaparken yirmi saniye sonra bir kadının ağzına boşalmaktan daha iyi bir şey olmadığını bilen parçasını aradı. Topuklarını derinlere daldırdı. O çok aşağılayıcı uçurumdan inatla geri çekildi.

"Bana bir saniye

ver." "Tabii."

Kadın bekledi ve adamın ihtiyacı olan da buydu. Bir an sonra kendini utandırmadan başını eğip gözlerini açabildi. "Tamam," dedi, kendi çabuk öfkelenen haliyle belli belirsiz eğlenerek. "Tamam."

"İşe dönmek mi?"

Başını salladı ve bu kez dolgun ağzını ve diğer her şeyi izledi: omuzlarını örten koyu bukleleri, sertleşip kabarırken meme uçlarının pembeleşen uçlarını, onu her tuttuğunda gözlerinin sıcak mavisini. Hafif kemerli omurgası. Aynı anda hem itaatkâr hem de meydan okuyan duruşu... Zevkin bulanık sınırlarında, onun merhametine sahip olmayı düşündü. Kontrolü ona verdiği bir evren. Onu zapt etme ve ona istediğini yapma gücü.

Bir kahkaha attı ve en son ne zaman birinin ona kafa attığını hatırlamaya çalışarak yanağını okşadı. Yılın başında Seattle'da belki. Ya da Chicago'da? Çok uzun zaman önce değildi. Bu kadar müstehcen bir şekilde iyi hissettirmiş miydi? Herhangi bir şey, hiç? Sonsuza dek sürmesini istiyordu. Ona biraz daha dokunmak istedi. Göğüslerini sikmek istiyordu ama bu, yaptığı şeyi bırakmasını gerektirecekti.

"Sik beni, ama sikim ağzındayken çok iyi görünüyorsun. Diğer her şeyde olduğu gibi bunda da çok iyisin," diye mırıldandı ve taşaklarını yavaşça yalamadan önce çıkardığı mırıldanma sesi ona

İltifattı. Hepsini kaldıramadı ama elinden gelenin en iyisini yaptı ve bu işin en ateşli yanı da buydu. Süslü numaralar yok, sadece coşku ve onun olduğu gerçeği. Boşta kalan elinin parmak boğumlarının kendi kalçalarının arasında hareket etmesini seviyordu, hayır, bayılıyordu.

"Bunu beğendin mi?" diye sordu, gerçekten merak ederek.

Rue, Eli'ın ölüm döşeğindeyken kafasında yankılanacak iğrenç bir patlama sesiyle geri çekildi. "Yani, genel olarak sik yalamayı seviyor muyum?" Dili alt tarafa bastırdı ve adam homurdandı. "Yoksa ben mi seninkini yalamaktan hoşlanıyorum?" Bunun için bir ödül olsaydı, onu aday gösterirdi. Kahretsin, hayır, onu bir sır olarak saklayacaktı. Kendi küçük hazinesiyle açgözlü ve açgözlü bir şekilde kaçacaktı.

"Bunu başka biriyle yaptığını düşünmek hoşuma gitmiyor," dedi, başparmağı onun sağ yanağını izleyerek. Bir kez daha uygunsuz ve sınırların dışındaydı, sanki ona hakkı varmış gibi, ama onu azarlamak yerine, başını horozunun dibine gömdü ve erojen bir bölge haline gelip gelmediğini merak etmesine neden olan kalçasına bir öpücük bastırdı.

Rue Siebert. Hücresel makyajını değiştiriyor, her seferinde bir ciddi bakış.

"Genelde aldırmam. Ama ..." Gözlerinin arasında iki paralel çizgi vardı ve belki de bu onun hüsnükuruntusuydu ama hayır. Gerçekten de, "Bu hatırladığımdan çok daha fazla tahrik edici." dedi.

Eli, edepsiz konuşmalardan payına düşeni almıştı ve kadınların kendisinden onları şaplaklamasını, farklı deliklerinden sikmesini, onlara istediğini yapmasını istemesinden utanmadan zevk alıyordu. Yine de, sadece Rue'nun yumuşak dilli, şaşkın itirafı yüzünden şu anda olduğu kadar heyecanlandığını hatırlamıyordu. "Sanırım bu kadar yeter," dedi, saçlarını sıkıca kavradı ve başını hafifçe kaldırdı. Kız onu son bir kez daha emdi, dizlerinin titremesine neden olan korkunç bir ses çıkardı.

"Ama henüz gelmediniz," dedi.

Sanki bu onu dizginleyecekmiş gibi sikini kavradı. Kahretsin. Kahretsin. "Yapmalı mıyım?" Yapabilirim, kolayca. Seni mahvedebilirim. "Amaç bu değil mi?"

Kesinlikle, omurgasındaki her omur kükredi. Bunun dışında. "Bu ne zaman bitecek, Rue?" Kız ona boş bir bakış attı ve o da devam etti. "Yarın sabah mı? Sıkıldığın zaman mı? İkimiz de geldiğimizde mi?"

Güzel yüzüne ağza alınmayacak şeyler yapmak istemesine neden olan o ciddi ifadeyle bunu düşündü. "İkimiz de geldiğimizde."

"O zaman başka bir şeye geçelim," dedi ve onu yukarı çekmesine, tekrar öpmesine ve ellerini üzerinde gezdirmesine, kıçının yumuşak kürelerini avuçlamasına, parmaklarını uysal ette şekillendirmesine izin verdi. "Bu sadece ..." Onu kabaca okşadı. Ama Tanrım, çok daha kötüsünü yapabilirdi. "Kıçını da ağzın kadar sevebilirim."

Onun gözlerinin içine baktı. Hafifçe gülümsedi. "Bunu tahmin etmeliydim."

"Neyi tahmin ettin?"

Onun eğlendiğini hissedebiliyordu. "Seks sırasında bu kadar çok konuşman."

Biliyor muydu? Hiçbir fikri yoktu. Kendisini hiçbir zaman özellikle sözel olarak düşünmemişti. "Sanırım," dedi boğazına bir öpücük kondurarak, "bunu seninle yaptığımı kendime hatırlatmak hoşuma gidiyor." Sanki hiç unutabilirmiş gibi. "Ne istiyorsun? Seni nasıl boşaltmalıyım?"

Gülümsemesi genişledi. "Ah. Ne yapacağından emin değilsin."

"Doğru," diye kestirip attı. "Daha önce hiç bir kadını boşaltmadım. Öğret bana, lütfen."

Onu duvardan uzaklaştırdı ve gömleğini çıkardı, serin parmakları gövdesine değdi. Onu soyan başka birini hatırlamaya çalıştı ama hatırlayamadı, birlikte yaşadığı kadınları bile. Ayakkabılarını çıkardı ama sonra kadının elleri beklenmedik yerlerde gezinmeye başladı. Göbeğinin yan tarafı. Göğüs kaslarının arasındaki çizgi. Üst kolunun iç kısmı. Onun çıplak tenini hissetmek istiyordu.

ama o kendi dünyasında kaybolmuş gibiydi. "Düşünmedim," diye başladı. Durdu.

"Ne?"

"Senin gibi erkeklerden çok hoşlanacağımı." Avuç içi adamın omzunun etrafında kıvrıldı. Kırmızı bir tırnağı pazusunda geziniyordu ve cilası dökülmeye başlamıştı. "Bu üniversite hokeyinden mi?"

"Bu mu?"

Omuz silkti. "Kas, sanırım."

"Çoğunlukla." Onu sırt üstü yatana kadar itti, kalçalarını yatağın kenarına dayadı ve üzerine eğildi, bir göğsünün yanını yalarken diğerini avucunun içine aldı. Memeleri büyük ve hassastı ve adamın ellerine son derece pornografik, güzel ve taşkın bir şekilde oturuyordu. Adam başparmağıyla meme uçlarını okşarken, onları ağzına alıp dişlerinin arasına alırken ve alt kısımlarını kemirirken kadının nefes alış verişi hızlandı. Narinliğin hemen kuzeyindeki sert bir çakıl taşını çimdikledi ve kızın tüm güzel, yumuşak vücudu yataktan kalkıp adamın ağzına girdi. Mükemmeldi. O mükemmeldi.

Ve ona çok iyi davranacaktı. "Nasıl olur da
Seni boşaltmamı tercih eder misin?" diye sordu. "Parmaklar mı? Ağız mı? Sik?"

Göğsü kabardı. "Hayır dedim-"

"Hadi, Rue. İçine sokmadan da seni sikimle boşaltabileceğimi biliyorsun."

Gözleri dalgalanarak kapandı ve tekrar açıldığında daha parlaktı. "Neden beni şaşırtmıyorsun?"

"Çünkü belli ki senin de sınırların ve tercihlerin var ve ben tek şansımı mahvetmek istemiyorum." Uzun, kabarık bir an boyunca birbirlerinin gözlerini tuttular. Adam bekledi, bekledi ama kadın hiç cevap vermedi. "Tamam," diye mırıldandı adam, yatağın önünde diz çökerek. Adam onun kalçalarını daha yakına çektiğinde kadın şok içinde soludu ama topukları adamın omuzlarında, tam da adamın yerleştirdiği yerde kaldı.

Biraz sertlik hoşuna gitmişti. Bir parça şiddet. Boyun eğen kontrol. Tıpkı onun da kontrolü elinde tutmayı sevdiği gibi. Eğer bu bir şeyin başlangıcı olsaydı, bunu keşfedebilirlerdi. Pazarlık edebilirlerdi. Onun kontrolü ele almasına izin vereceğinden emindi, belki bundan biraz daha fazlasını. Ama bu daha çok bir son gibiydi, bu yüzden başparmağıyla onu ayırdı - onun güzel, dolgun, parlayan amını. "Çok güzel." Onu klitorisinin hemen üstünden öptü. Titrediğini hissetti. "Gerçekten ıslanan kadınları severim."

"Öyle mi?"

"İşte bu," dedi diliyle kızın uzunluğunu kaydırmadan önce.

Bunu yapmayı seviyordu. Ergenlik çağından beri utanmadan, hevesle yaptığı bir şeydi bu -tatlar, kokular, sesler. Ve Rue ile . . belki de genelde çok temkinli olduğu için özel hissettiriyordu. Şimdi hâlâ sessizdi, yüksek sesli inlemeler ya da aşırı iniltiler yoktu, zevkini belli etmek için kasıtlı olarak hiçbir şey yapmıyordu ama nefesi titriyor, kalçaları Eli'ın kulaklarına dolanıyor, leğen kemiği Eli'ın ağzına sürtünmek için eğiliyordu. Eli her bir küçük sesi tam sikinin içinde hissetti.

Bunu milyonlarca kez daha yapardım, diye düşündü. Böyle milyonlarca saat daha geçirirdim. Seninle.

Orgazmdan sonra daha farklı hissedeceğini umuyordu. Ve Rue'nun da aynı fikirde olması muhtemel olduğundan, zirveye yaklaşmaya başladığında, karnı avucunun altında kasılmaya başladığında ve ona karşı ürperdiğinde, geri çekildi.

Küçük, ağlamaklı bir nefes verdi. Eli geri dönüp onun işini bitirmek ya da onu sonsuza dek burada, onunla birlikte, bu uçurumun kenarında tutmak istiyordu. "Henüz değil." Eli onun kızarmış, titreyen bedenine baktı. Kız çok yakındı. Çok güzeldi. "Parmaklarımı içine sokabilir miyim?" diye sordu.

Hevesle başını salladı.

Ona elini gösterdi. "Kaç tane?" Bir duraklama. "İkiden fazla değil."

Yanına uzandı ve içine girdiğinde kaygan, sıkı bir uyum sağladı ve bu kadını asla becerememe ihtimalini kesinlikle yıkıcı hale getirdi. Yüzü zevkten başka bir şey göstermediğinde, bir parmak daha ekledi ve bu bir oyun değiştiriciydi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, kalçalarını ona doğru eğerek.

"Öyle mi? Beğendin mi?" Adam parmaklarını kıvırdı ve kadının kalçaları titremeye başladı. "Sanırım hoşuna gitti," dedi omzuna doğru. Başparmağıyla klitorisinin kapağını buldu, hafifçe dokundu ve sanki bir kibrit çaktı.

Bunun kısa bir mola olması gerekiyordu. Eli istediği diğer her şeyi yapmadan önce sadece küçük bir sapma. Kıçını ısıracak, onu biraz daha yiyecek, belki bu sefer göğüslerini gerçekten sikecek ve sonra onu boşaltacaktı. Ama Rue aniden, nefes nefese, şok olmuş bir solukla parmaklarının etrafında kasıldı ve aniden otel odasındaki her şey kontrol etme yeteneğinin kilometrelerce ötesine itildi. "Siktir. Kahretsin, çok yakınsın."

Başını çevirdi ve kör bir şekilde ona baktı. "I-" Onun ağzına karşı nefesi kesildi. "Evet. Yapacağım."

Klitorisini sıyırdı ve hepsi bu kadar. Saf zevkten bir kavis çizdi, gözleri açık ve görmüyordu, dudakları sessiz bir çığlıkla ayrılmıştı ve o kadar güzel, sikilebilir ve sevimli görünüyordu ki Eli tamamen mahvolmuştu. Orgazmı hiçbir uyarı vermeden içinde gürledi. Aletini kızın kalçasının yumuşak etine dayadı ve bir yük treni gibi boşaldı, zevk büyük, nabız gibi atan dalgalar halinde içinden çekildi.

Tamamen boşalmadan önce içgüdüsel olarak onu öpmeye başladı. Ve sonra onu öpmeye devam etti, öptü, öptü, orgazmının sonuna kadar ve kendi orgazmının zirvesine kadar öptü. Kadın, içinden geçen ürperti yüzünden onu her zaman öpemiyordu ama zevk yavaş yavaş azalsa da ağzı onunkinin altında kalmaya devam etti. Vücutlarındaki ter soğumuş, tempoları düşmüştü.

Kalpler sessizleşti ve sıra ondan uzaklaşmaya geldiğinde Eli bunu yapamayacağını anladı. Parmakları kızın kalçalarının arasında kaldı ve klitorisinin etrafında yumuşak, artçı şok etkisi yaratan daireler çizmeye başladı, parmaklarını kızın açıklığındaki nemli karmaşanın içinden geçirdi ve ...

Henüz bitmemişti. Bitmiş olamazdı. Daha yeni başlamışlardı ve onun için yapabileceği şeyler, birbirleri için yapabilecekleri şeyler bu dünyanın ötesindeydi ve-

Rue ondan uzaklaştı. "Eli." Parmakları bileğini kavramak için aşağı kaydı. "Gitmek zorundayım."

"Ne?"

"Lütfen."

Ona yer açarak uzaklaştı. Ama dedi ki, "Rue. Hadi gel." Vücudu hâlâ zevkten seğirirken, yataktan dışarı kaydı. Ayağa kalktığı anda bacakları neredeyse kopacaktı. Eli öne doğru uzandı ve yere yığılmadan önce onu sabitledi. "Rue? Ne oluyor be?"

"Ben iyiyim." Derin bir nefes aldı ve duraklayan elini uzattı. Sesi zayıf geliyordu. Kendisi gibi değildi. "Sadece ... kramp girdi sanırım." Ona döndü ve çözüldü. Yıkılmıştı. Kendisi gibi mahvolmuştu ve Eli onu geri çekmek istedi. Onu altına almak istiyordu. Onu temizlemek ve her şeyi yeniden yapmak istiyordu, binlerce kez.

"Rue."

Onu görmezden geldi, iç çamaşırıyla onun menisini temizlemek, titreyen elleriyle tişörtünü çekmek, pantolonunu almak gibi meşgul ve çalışkan bir şekilde sessiz kaldı. Onun gözleriyle karşılaşmadı.

Bir kahkaha attı. "Gerçekten ... işin bitti mi?" diye yarı söyledi, yarı sordu.

"Evet." Omuz silkti. Nefessiz kalması kayıtsızlığını gizliyordu. "Sen değil misin?"

Lanet olsun, diye düşündü. Hiçbir şey söylemedi.

"Ben gidiyorum. Ben . . . teşekkür ederim. Eğlenceliydi. Belki tekrar görüşürüz. Eğer görüşmezsek, sana iyi bir hayat dilerim." Adam bir yanıt düşünemeden kadın gitmişti. Kapıyı izledi

Arkasından yaklaştı ve başını çevirdiğinde, gözleri çarşafın üstünde lacivert pamuklu bir yığının içinde unutulmuş külotuna takıldı.

Eli gözlerini kapadı ve bir kez yapmanın yeterli olacağını nasıl düşünebildiğini merak etti.

12

BECHDEL TESTI: BAŞARISIZ

RUE

Pazar günü erken saatlerde, huzursuz bir günün ardından kendimi yataktan dışarı sürükledim.

Gece boyunca dönüp durdum. Duş aldım, yulaf ezmesi ve meyvelerden oluşan uzun, sessiz, lüks bir kahvaltı yaptım ve işe gitti.

Hafta sonları işe gitmek normal rutinimin bir parçası değildi. Yüksek lisans ve Floransa öncesi stajlarım sırasında yeterince ücretsiz çalışmıştım ve hafta sonlarım evde ya da Tisha'nın evinde çok az şey yaparak, ezici bir şekilde geçirme eğiliminde olsam bile, iş-yaşam dengesini bir şekilde korumayı seviyordum.

Ama Tisha Austin'in güneyinde bir yerlerde büyükannemin doğum günü partisindeydi ve Fuli ailesinin tüm etkinliklerine davet edilmiş olmama rağmen, hiç tanımadığım akrabalarımın olduğu etkinlikleri atlıyordum. Bu yüzden işe gittim, gökyüzü kararana ve midem guruldayana kadar kaldım. Bu dokuz saat içinde telefonum tam olarak iki mesajla çaldı ama ben numunelerim üzerinde akış sitometrisi yapmakla meşguldüm. Onları sadece arabama dönerken okuma zahmetine katlandım ve bu neredeyse bir kazaydı - yanlış yere dokunmak

El feneri uygulamasını açtığımda, çünkü Kline'ın dışındaki sensör ışıkları bozulmuştu ve bakım ekibi henüz onları değiştirmemişti.

Mesajlar bilinmeyen bir Austin numarasından geliyordu. İlk mesaj: İyi misin? Ve yaklaşık bir saat sonra: Rue, ben iyi olup olmadığını bilmek istiyorum.

Eli ondan istediğimde numaramı silmemişti. Ya da belki de Kline çalışanlarının rehberinde bulmuştu -kim bilir? Ve gerçekten, kimin umurundaydı? Tüm bunların önemsizliği beni fırtınadaki bir yaprak gibi savurup atabilirdi. Telefonumu yolcu koltuğuna fırlattım, cevap vermeye niyetim yoktu. Motoru çalıştırdıktan sonra fikrimi değiştirdim.

Yani, seks yapmıştık, ve . . . Hepsi bu kadardı.

Karşılıklı olarak tatmin edici bir cinsel faaliyetin, tanışıklığımızın cümlesini sonlandıran nokta olacağı konusunda anlaşmıştık. Cevap vermemek Eli'ı endişelendirecek ve ikimizin de onsuz yapabileceği yan cümleler ekleyecekti. Ve muhtemelen tüm gününü Kline'ın yönetim kurulu üyelerinden birini Florence'ın kanının, terinin ve gözyaşının ürünü olan teknolojiyi ona vermesi için ikna etmeye çalışarak geçireceğinden, bunu istemiyordum. Onu hayatımda istemiyordum.

Ben iyiyim. Bütün gün çalıştım. İyi hafta sonları.

Pazar gecesiydi, hafta sonunun bitmesine çok az kalmıştı. Eve gittim, akşam yemeği yedim ve nihayet Kline'a dönme vakti gelene kadar dönüp durdum.

Eli bir daha mesaj atmadı.

Pazartesi günü Matt'le birlikte görevdeydim, bu görevdeyken keşke kuku vermek İK ihlali sayılmasaydı diye hayıflandım. Salı gününü laboratuarda geçirdim. Çarşamba günü ofisimdeydim. Hayatımda ilk kez evrak işlerim son teslim tarihinden çok önce tamamlanmıştı. Tisha ziyarete geldiğinde, kalkıp onu içeri almak zorunda kaldım.

"Kendini ofisine mi kilitledin? Tayt pornosu izleyerek mastürbasyon mu yapıyordun?"

"İnsanların uğramasından bıktım."

"O kadar çok insan u ğ r u y o r m u ? Güzel ve soğuk kişiliğinizin yeterince caydırıcı olduğunu sanıyordum."

"Kayıyor olmalıyım."

"Merak etme, senden hâlâ 'kıyamet kopsa insanlığın yüzde doksan dokuzunu kurtarmaz' titreşimleri alıyorum."

"Phew."

Tisha benden yakındaki parkta yürüyüşe çıkmamı, otomata kadar ona eşlik etmemi ve Florence'ı ziyaret etmemi istedi. "Raporlarda boğuluyorum," dedim ve belki Tisha bunun yarı yalan olduğunu biliyordu, ama bana sadece koşulsuz sevgi değil, aynı zamanda ihtiyacım olan boşluğu da veren türden bir arkadaştı.

Florence patentimdeki ilerlemeyi kontrol etmek için uğradı ve onun gülümseyen yüzünü gördüğümde hissettiğim suçluluk ve utanç beni neredeyse felç etti. "Harkness'la ilgili bir gelişme var mı?" Sıradan görünme zahmetine girmeden sordum.

Florence gözlerini devirdi. "Eric Sommers'ın kıçını yalamaları işe yaramış olmalı, çünkü yönetim kurulu toplantısı çağrıldı. En azından düşmanca devralmaların Teenage Mutant Ninja Turtles'ı ortalıkta yok." Son üç gündür uzak durmak için büyük çaba sarf ettiğim kişinin Kline'da bile olmamasına üzülmem gerekirdi ama rahatlama diğer tüm duyguları bastırdı. Florence'ın ifadesi endişeye dönüştü. "Eli Killgore seni rahatsız etmiyor, değil mi?"

Midem bulandı. Cevap veremiyordum ve Florence bunu anlayabiliyordu.

"Rue, eğer sana bir şey yaptıysa, yemin ederim-"

"Hayır, yapmadı. O . . . Onu hiç görmedim."

Yalancı. Yalancı. Nankör, bariz yalancı.

"Tamam, güzel." Rahatlamış görünüyordu. "Benim ve Kline için endişelendiğini anlayabiliyorum Rue, ama endişelenme, tamam mı? Zamanını harcamaya değmez. Sadece bilime odaklan."

Onun şefkati ve koruyuculuğu suçluluk duygumu arttırdı. Florence patentimi çalmaya çalışan bir adamla yatsa nasıl hissedeceğimi hayal etmeye çalıştım ve

İhanetin büyüklüğü şaşırtıcıydı. Bile bile çuvallamıştım. Bencilce. Ve bunun utancıyla ve Eli'la birlikte olmanın çok ... ... olduğu bilgisiyle başa çıkmak zorunda kalacaktım.

Önemli değildi.

Perşembe günü iyi bir uyku çekmeyi başarmıştım ve Cuma günü tekrar yola koyulmuştum. Kline'ın mavi koridorları, pusuya yatmış, et parçalayan köpekbalıklarıyla dolu açık denizden çok, Lab D'deki yangını kimin çıkardığını bulmanın heyecan verici olduğu sakin bir gölete benziyordu.

Sonra bir balıkçıl daldı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Tisha öğle yemeğinde sordu, ona söyledikten sonra

mektup hakkında. "Kardeşinizin bir avukatı olacak kadar bile aklı b a ş ı n d a değil."

"Görünüşe göre öyle."

"Sana dava mı

açıyor?"

"Hayır. Bu bir talep mektubu."

"Ne yazıyor?"

Pennemi tabağın içinde gezdirdim. "Indiana yasalarına göre, iki taraf anlaşmazlığa düşerse, mahkeme mülkün satışına karar verebilir."

"Bu doğru mu?"

"Avukatıma göre, evet." "Avukatınız

kim?"

"Google."

"Saçmalık. Nyota senin avukatın. Benim şirret kız kardeşim senin boktan kardeşinle ilgilenecek. Şiir gibi, kafiyeli."

Gülümsedim. "Bu kabin konusunda neden bu kadar inatçı olduğumu bile bilmiyorum."

"İstiyorum." Tisha öne doğru eğildi. "Annen ve kardeşinle ilişkilerinin onarılamaz bir şekilde bozulduğunu bilmek için psikoloji yan dalına ihtiyacım yok.

Ailenizin bir parçasıyla bağlantı kurmaya çalışıyorsunuz ve kulübeniz babanızdan geriye kalan tek şey."

"Genelde bu kadar duygusal değilimdir." Başımı öne eğdim. "Sen de bilgisayar bilimleri ve Fransızca eğitimi almışsın."

"Tam olarak demek istediğim bu."

Öğleden sonra, onları gördüğümde bir kalite güvence toplantısından dönüyordum.

Onu gördüm.

Eli koridorun sonunda durmuş, yine gözlüklerini takmış, Minami Oka'nın söylediklerine, birbirlerine doğru eğilme biçimlerindeki özel ve ayrıcalıklı bir şeye odaklanırken başını öne eğmişti. Tek kaşını beynime kazınan o şekilde kaldırdı ve Dr. Oka güldü ve koluna yumruk atar gibi yaptı ve-

Boğazımda yükselen sıcaklıkla oradan uzaklaştım.

Yine oradaydı. Harkness işinde. Sanki Kline'a, bize yaptıkları korkunç şeyler sadece bir şakaymış gibi gülüyordu. Masamda birkaç dakika oturdum, her an, her saniye, her dokunuş, kesik nefes ve geçen cumartesiden kalma ateşli bakışlar sırtımdan aşağı çivi gibi iniyordu. Onu elde etmiştim. Neden hâlâ onu istiyordum? Ne yapmam gerekiyordu-

Kapı çalındı. "Dr. Siebert? Merhaba."

Kahretsin. "Merhaba."

"Ben Minami. Harkness ile birlikte. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Rue." Ayağa kalktım ve Tisha'nın bana Noel hediyesi olarak verdiği haftalık takvimin, yığınla post-it'in bulunduğu masamın üzerinde el sıkıştık. Her sayfada farklı bir selfie vardı.

Tisha'nın.

"Konuşmak için bir dakikan var mı?"

Eli hakkında olup olmayacağını merak ettim. Sonra aklımı mı kaçırıyordum diye düşündüm: profesyonel bir ortamda iki mühendistik ve Bechdel testini geçebilirdik. "Lütfen oturun. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Aslında ben de sizin projenize bakıyordum. Bir meslektaşım bana mikrobiyal kaplamanızdan bahsetti, çünkü doktoram sırasında yaptığım çalışmayla örtüşüyor."

Bechdel testi: başarısız. "Gıda koruma üzerine mi çalıştın?" "Bir süre. Sonunda tezimi biyoyakıtlar."

"Anlıyorum." Bu Harkness'ın neden Kline'ı hedef aldığını açıklıyordu. Eğer Minami bir uzmansa, Florence'ın araştırmasının değerini biliyor olmalıydı.

Midemde bir öfke kıvrımı açıldı.

"Bir toplantıdan önce biraz zamanım var." Minami'nin sesi samimiydi. Güzel. "Çalışmalarınız hakkında daha fazla şey duymak isterim."

"İki haftada bir herkesin okuyabileceği raporlar hazırlıyorum. Bilim rehberimize erişiminiz var mı?"

"Anlıyorum. Ama senden duymak isterim-" "Hayır," dedim usulca.

"Özür dilerim."

Minami'nin gözleri büyüdü ama gülümsemesi sabitti. "Eğer meşgulseniz, biz-"

"Öyle değil. Kaba olmaya çalışmıyorum ama zamanınızı boşa harcamak istemiyorum. Florence Kline benim en yakın arkadaşlarımdan biridir."

Minami'nin gülümsemesi solmadı ama gözleri biraz parlaklığını kaybetti. "Bu hayal kırıklığı ama anlıyorum." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Dinle Rue, bu benim haddim olmayabilir ama bence adil uyarılar herkesin hakkıdır ve-"

Yumuşak bir kapı sesi daha onu böldü. "Hazır mısın? Kurul burada."

Eli'ın sesiydi. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, onun da duyabileceğinden emindim. Elleri kapının her iki yanını tutuyordu ve gözleriyle karşılaşmamak için uzun parmaklarına odaklandım. Minami ayağa kalktığında onun yanımda olmadığını fark ettim.

"Tuvalet molası verip seninle orada buluşacağım Eli." "Kulağa hoş geliyor."

Bana el sallayarak veda etti, Eli'nin kolunun altına girdi ve yanımızdan ayrıldı.

Tek başına.

Kaybolduğu yere baktım, kendimi keyifsiz hissediyordum.

"Rue," dedi Eli. Tüm kaslarımı germekten başka bir şey yapamıyordum. Bunun beni küçük parçalara ayrılmaktan koruyacağını umuyordum.

"Rue," diye tekrarladı, bu sefer sesi eğlenmiş gibiydi. Sanki bana gülüyor gibiydi.

Ona cevap vermek zorundasınız. Onu görmezden gelemezsiniz. Bunun için bir sebebin yok.

Yukarı baktım. "Özür dilerim. Dikkatim dağılmıştı. Selam, Eli."

Gözlerimiz buluştu ve birden sanki bana dokunuyormuş gibi hissettim. Ben kontrolsüzce boşalırken kulağıma minnettar, pis övgüler yağdırıyordu. Ensemdeki saçları tutuyor ve bana nelerden hoşlandığını gösteriyordu.

Sonra sel kapıları açıldı, bu sefer gerçekten, sıcak, neredeyse acı verici flaşlarla. Açık ağzı göğüs kafesimden aşağı iniyordu. Kalçama karşı bariz uyarılmışlığı. Onu ilk kez ağzıma aldığımda gözlerinin nasıl geriye yuvarlandığını. Ve sonra, parmaklarının etrafında parçalanmanın mutlak şaşkınlığı.

Daha önce seks yapmıştım, iyi bir seks. Ama onunla sadece-

"Rue."

"Evet?"

Boğazı yutkunmak için çalıştı. Bir an için kızgın ya da başka bir şey gibi göründü. Bir saniyeden daha fazla. Ama bu duyguyu çabucak atlattı ve diğer tarafta kendine güvenen gülümsemelerinden biriyle ortaya çıktı. "İyi günler," dedi, belki eğlenmiş belki de eğlenmemişti. Kapı çerçevesinden uzaklaştı ve gitti, kararlı adımları boş koridorun duvarlarında sekiyordu ve ben onları duymayana kadar

Artık başımı eğip "Sen de" diye fısıldamayı başarabiliyordum.

13

KORKUNÇ, GIZLI OLANLAR

RUE

Eli'nin sözlerinin içimde yankılanmasının durması yaklaşık iki saat sürdü.

Kafa. İki taneden sonra Florence beni görmek için uğradı. "Yönetim kurulu toplantısında ne oldu?" diye sordum.

"Pek bir şey yok. Eric bazı yalanlarını satın aldı ve bazı imtiyazlar elde ettiler ama endişelenecek bir şey yok. Onlara tercih ettikleri formatta bazı belgeler göndermem gerekecek." Gözlerini devirdi. "İnceleyecekler ve şüpheli bir şey bulamayacaklar, çünkü bulunacak bir şey yok ve herkesin değerli zamanı mutlu bir şekilde boşa harcanmış olacak." Omuz silkti. "En azından Harkness artık sahada bulunmayacağına söz verdi. Hey, Eli Killgore ve Minami Oka'yı ofisinizin etrafında dolanırken mi gördüm?"

"Ben ... burada değildim. Bilemezdim."

Elini sallayarak ve memnun bir gülümsemeyle gitti ve ben de en son ne zaman bir arkadaşıma bu kadar kasıtlı yalan söylediğimi merak ettim.

Asla, diye düşündüm, bunun utancı boğazımda düğümlendi. En azından hatırlayabildiğim kadarıyla.

Harkness için söylenebilecek iyi bir şey varsa, o da sözünü tuttuğuydu, çünkü sonraki hafta boyunca Eli'yi görmedim. Onun hayatımdaki yokluğu -ve hayatımda yarattığı tahribatın yokluğu- iyi bir insan olmasam da, alışverişin ortasında fikrini değiştirdiğinde, birkaç reyon ötede olsa bile market ürünlerini eski yerlerine geri koyan biri olmanın bir ödülü gibiydi.

Tisha'nın doğum günü yemeği için Florence'a gittim ve onu çoğunlukla sinirli buldum. Florence bir dilim cheesecake keserken, "Makul olan ya da üzerinde anlaşmaya varılmış olan her şeyin ötesinde daha fazla belge isteyip duruyorlar," dedi. Gözlerinin etrafındaki koyu halkalar geri gelmişti. "Onlara gönderdiğimiz kopyaları çocuklarının kağıt hamuru projeleri için mi kullanıyorlar diye merak etmeye başladım."

Eli'nin emeklilik partisindeki sözlerini hatırlayarak bardağım havada durakladım. "Onlara her şeye erişim izni veremez miyiz? Ne de olsa saklayacak bir şeyimiz yok."

"İyi niyetle hareket ettiklerine inansaydık bunu yapabilirdik. Ama biz daha iyi biliyoruz. Ayrıca, bu o kadar basit değil. Bu belgelerin çoğunun muhasebeciler tarafından hazırlanması gerekiyor. Dediğim gibi, büyük bir zaman ve para kaybı."

Gördün mü Eli? Florence'ın bir cevabı olduğunu biliyordum.

"Ama önemli değil, çünkü bu karmaşadan kurtulmak için bir planım var." Gülümsemesi birden genişledi ve bulaşıcı bir hal aldı.

"Bir plan, planlara bayılırım!" Tisha ellerini çırptı. "Anlatır mısın?"

Florence, Tisha'nın dilimine tek bir mum yerleştirdi ve ona bir tabak uzattı. "Bazı potansiyel yatırımcılarla konuşuyordum. İdeal olarak, bizi desteklemeye karar verecekler ve Harkness'a olan borcumuzu ödememiz için bize sermaye sağlayacaklar."

"Harkness parayı alıp gitmeyi kabul eder mi?" Şüpheci bir tavırla sordum. Nihai hedefleri biyoyakıt değil miydi?

"Başka seçenekleri olmazdı."

Harkness'ın resmin dışında olduğu bir gelecek hayal ettim. Harkness'la yatmadığımı bilmek, sürekli yaşadığım

düşük seviyeli suçluluk duygusu için ne yapardı?

Florence'ın şirketini elinden alabilecek adam.
-Başarısız olan adamla yatmıştım.

O geleceği çok ama çok istiyordum.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, hidroponik bahçeme besin eklerken, sonuçları tam olarak kafama dank etti: Eğer Florence başarılı olursa, Eli Killgore'u bir daha asla göremeyebilirdim. Rahatlama o kadar güçlüydü ki, tamamen başka bir şeymiş gibi geldi.

"Faturalandırılabilir saatlerimin ne kadar tuttuğu hakkında bir fikriniz var mı?"

Nyota bir sonraki FaceTime görüşmemizde bana sordu. Telefonu koşu bandının üzerindeydi ve altı dakikalık bir mili neredeyse hiç nefes almadan koşuyor gibi görünüyordu. Hayatımın yarısını atlet olarak geçirmiştim ama lanet olsun.

"Tahminimce yüzlerce dolar."

"Haklısın. Hatırlatsana, neden sana ücretsiz danışmanlık yapıyorum?"

"Son on yıldır senin gotik dönemine ait o fotoğrafı sakladığım için mi?"

Seğirmeye benzeyen bir kelime mırıldandı. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu gasp ve şantajdır. İkisi de ağır suç. Ve senden nefret ediyorum." Bir iç çekiş. "E-postayla gönderdiğin sözleşmeyi aldım. Ne olursa olsun ravioli patentinin sana ait olduğunu söyleyen sözleşme."

"Bu bir mikrobik kaplama-"

"Evet, sen önce bir ineksin, sonra da bir insansın. Hepimiz farkındayız. Her neyse, henüz o sözleşmeye bakma fırsatım olmadı. Ama kardeşinin mektubunu kontrol ettim."

"Ve?"

"Dürüst olmak gerekirse, ben bir emlak avukatı değilim, ama en iyi seçeneğiniz onu satın almak. Bunu karşılayabilir misiniz?"

Yapabilir miydim? Teknoloji sektörü iyi kazandırıyordu ve birikimim vardı. Vince'in kulübesinin yarısını almaya yetecek kadar mı? "Muhtemelen şu anda değil."

"Kredi alabilirsin."

Alabilirdim. Ancak kredi notum doktoram sırasında uğradığım kötü muameleden sonra hala iyileşme sürecindeydi. "Şansım yaver giderse, kredi bir sırtlan sürüsünün eline geçecek. Ya da Harkness'a. Fark etmez."

Nyota kıkırdadı, bu da beni garip bir şekilde gururlandırdı. Sümük yiyen, diye hatırlattım kendime. Onu etkilemene gerek yok.

"Tish bana işlerin iyiye gittiğini söylüyor," dedi, hâlâ rahat nefes alıyordu. "Harkness ile yani."

"Umarım. Florence daha iyi bir borç veren bulursa. Ya da herhangi bir

Daha kötüsü olduğunu sanmıyorum."

"O kadar emin olma. Harkness o kadar da kötü değil." Şaşırmış kaşlarımı fark etti ve devam etti, "Beni yanlış anlama, kapitalizmde etik falan yoktur. Ama bu adamlar spektrumun daha az iğrenç ucunda. Tahmin edin kaç şirketi batırdılar?"

Makul sayının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Üç mü?

Bin yedi yüz mü? "On iki."

"Bu rahatsız edici derecede spesifik ve

hayır. Sıfır." "Bu ne anlama geliyor?"

"Sosyal sorumluluğu kârın önüne koyduklarını söyleyecek kadar ileri gitmezdim ama en azından deniyorlar. Belki de finans sektöründe çalıştığım için biraz etkilenmiş olabilirim - ahlaki yönü güçlü insanlarla dolu bir sektör değil. Ya da zayıf. Ya da hiç." Adımlarının ortasında omuz silkti. Etkileyici. "En azından satın aldıkları şirketleri borç batağına sokmuyorlar ya da işten çıkarmıyorlar. Uzun vadeli düşünüyorlar. Yöntemleri inandıkları şirketlere yatırım yapmak ve sermayelerini onları büyütmek için kullanmak gibi görünüyor. Ve hangi teknolojinin iyi bir pazar potansiyeline sahip olduğunu bulma konusunda çok sezgisel görünüyorlar."

Minami'yi ve diplomasını düşündüm. "Peki ya Florence'a yapmaya çalıştıkları şey? Teknolojilerinin kontrolünü ele geçirmek için hiç bir şirketi hedef aldılar mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Ama endişelenme, Rue. Hâlâ paradan para kazanıyorlar ve tüm o iğrenç şeyler." Sırıttı. "Onlardan nefret edebilirsin, eğer bu seni neşelendirecekse."

Tisha ve ben Kline'ın aylık dergi kulübünü **başlatan kişiler değildik,** ancak selefimiz CDC'de rahat bir işe geçtiğinde ve gönüllülerin azlığı ortaya çıktığında Florence bizi devralmaya zorlamıştı. Yine de, kulübün ilki olmasak da, şüphesiz kulübün en iyisiydik.

Kimse boş zamanlarında bilimsel makaleleri okumak, hele hele bunlar hakkında yuvarlak masa tartışmaları yapmak istemiyordu. Böylece, ilk aylık toplantıya üç kişi katıldıktan sonra (Tisha, ben ve makaleyi okumayan ve İK'yı aramakla tehdit eden güçlü kollu Jay), bazı değişikliklerin geciktiğine karar verdik. Bunlar arasında kulübü Perşembe öğleden sonralarına taşımak, atıştırmalıklar ve en önemlisi, Florence'ın "sürekli eğitimi teşvik etmek için" kabul ettiği bir fıçı bütçesi vardı.

Katılım hızla artmıştı. "Dergi kulübü", "şirket çapında zorunlu olmayan parti" ile eşanlamlı hale gelmişti. Sosyal bir kelebek olmayan ben bile birkaç nedenden dolayı bundan keyif alıyordum: on makaleden dokuzunu ben seçiyordum (başka hiç kimse fikirlerini zamanında sunmayı hatırlamıyordu); yönlendirilmiş bir tartışma yapısı içinde insanlarla etkileşim kurmak benim için çok daha kolaydı; ve bira güçlü bir sosyal kayganlaştırıcıydı. Nyota yıllar önce Tisha ve benim eve sarhoş geldiğimizi, küveti yatak zannettiğimizi ve Bayan Fuli'nin liflerini yastık olarak kullandığımızı gördüğünde bana "sarhoşken benimle konuşursan insan haklarının içine ederim" havasını çok daha az veriyorsun demişti.

Bunu bir iltifat olarak kabul etmeyi seçmiştim.

O Perşembe günü, bisfenol A tartışmaları, modelleme teknikleri iftiraları, geğirmeler ve birinin makalenin üçüncü yazarıyla aynı okulda okuduğunu tekrar tekrar belirtmesi arasında birkaç bira içmiştim.

". . . etik olanı bile düşünmeden . . ." "...her zaman çok bilmiş..."

". . . bu benim bardağım mı yoksa senin mi?"

". . katalitik aktiviteyi tamamen yanlış atfetmişlerdir."

Sonuncusu Matt'ti. Ne yazık ki onunla aynı fikirdeydim ama

Radikal bir imhadan daha az bir tehdit altında bunu itiraf edecek değildim. Bu yüzden ayağa kalktım, Tisha'ya bu işi bitirip eve gitsek mi diye işaret ettim ve en yakın tuvalete doğru yöneldim.

Başım dönüyordu, kesinlikle kafam iyiydi ama koridorda bana doğru gelen görüntüyü haklı çıkaracak kadar sarhoş değildim. Eli burada olamazdı, değil mi? Artık Kline'a girmesine izin verilmiyordu.

Pantolonu ve düğmeli bluzu sekiz saat önce takım elbise giymiş ve kravat takmış gibi görünüyordu. Saçları en son parmaklarımı gezdirdiğimden beri kesilmişti. Hâlâ dağınıktı, biraz daha kısaydı. Gözlükler de oradaydı. Onu daha zeki, daha yumuşak ya da daha seçkin göstermiyordu ama onu Özel Sermaye Eli'ne dönüştürüyordu.

Daha da kötüsü, ona uyuyorlardı ki bu affedilemezdi.

"İyi misin?" diye sordu. Sesi anılarımdan alınmış bir şey olamayacak kadar gerçek geliyordu. Yine de öyle olmalı.

"Neden sordunuz?"

"Otuz saniyedir bana bakıp duruyorsun." Beni gördüğüne sevinmiş görünüyordu ve bu düşünce onu çileden çıkarıyordu, gerçekten mutlu muydu yoksa ben mi onu öyle hayal etmiştim. Buna hakkı yoktu. Beynimin buna hakkı yoktu. Bu mutluluk hak edilmemişti.

"Rue," dedi eğlenerek.

"Eli," dedim, aynı tonda konuşmaya çalışarak. Uzandım ve en yakın yerini dürttüm. Akıl almaz derecede sağlam, hayal bile edilemeyecek bir pazu.

Muhteşemdi. Aptal gibi görünmek hoşuma gidiyordu. "Biliyor musun," dedim ona yavan bir şekilde, "bir zamanlar, Harkness kelimesini hiç duymadan önce, bu başlangıç gerçekten güzeldi."

"Uh-huh. Bu yüzden mi akşam altıda iş yerinizde bu kadar bariz bir şekilde sarhoşsunuz?"

"Bu bir dergi kulübü."

İlgisini çekmiş gibiydi. "Dergi kulübünde sarhoş oluyorsun."

"Belki." Omuz silktim. Başım dönüyordu. "Dergi kulübünün ilk kuralı, dergi kulübü hakkında konuşmamaktır."

"Whoa." Geri çekiliyormuş gibi yaptı. "Sarhoş Rue Şaka mı?"

Ona parmağımı göstermeyi düşündüm ama bu onun çok hoşuna giderdi. "Neden buradasın?" Gözlerim elindeki manila dosyaya takıldı. "Şirket malını çalmak. Güvenliği çağırayım mı?" Bira göbeği, hızlı gülümsemesi ve neşeli günaydınlarıyla sevimli, yaşlı Chuck'ı düşündüm. Direnen Eli'a dışarıya kadar eşlik etmeye çalıştığını hayal ettim. Fantezim Chuck için iyi sonuçlanmadı ve emekliliği yaklaştığı için bundan vazgeçmeye karar verdim.

"Bu dosyadaki her şey bana ait," dedi biraz sert bir şekilde. Bir yalanı fark edecek kadar iyi bir ruh halinde değildim, bu yüzden onu sorgulamadım. Aramıza uzun süreli, belli belirsiz rahatsız edici bir sessizlik girdiğinde bile.

"Nasılsın Rue?" diye sordu sessizce, aradan bir ya da iki yüzyıl geçtikten sonra.

"Sizin de belirttiğiniz gibi sarhoş." "Bunun dışında mı?"

Omuz silktim -hissettiklerimi elimden geldiğince doğru bir şekilde tarif ettim.

"Haftalardır beni görmezden geldiğine göre bir cevap almak güzel olurdu," dedi dostça.

"Öyle mi? Yoksa tanışıklığımız doğal ve önceden belirlenmiş bir sona mı ulaştı?"

"Belki de öyledir." Çenesi gerildi ve gözleri soğudu, sanki artık umursamazmış gibi davranacak havada değildi. "Ve belki de benim iç huzuruma değer vermek gibi bir zorunluluğun yoktur. Yine de sen ve ben birlikteyken seni üzecek bir şey yapıp yapmadığımı bilmek isterdim. Ya da seni incittim mi?"

"Hayır." Son iki haftadır bunu yanında mı taşıyordu? Onu inceledim ve belli belirsiz bir sarhoşlukla onun kesinlikle bunu yapacak bir tip olduğunu düşündüm. Onda beyaz şövalye gibi bir şey vardı. Gözlemci. Önemsiyor, doğru şeyi yapmayı gerçekten önemsiyor. O zaman neden Harkness'la birlikte? "Her şey yolundaydı."

Yalanlar için yüzümü taradı. Dudakları yavaş bir gülümsemeye dönüştü. "İyi, ha?"

"Güzeldi. Çok iyiydi." Hatırladığım kadar iyi olmasa da, bundan emindim. Geceyi kafamda şişirmiş olmalıydım. Gerçekliğin ötesinde yüceltmiştim.

Hiçbir şey o kadar iyi değildi.

"Evet." Gözleri karardı. Tekrar konuştuğunda sesi daha sertti. "Ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Tekrarların olmaması çok kötü."

Trajik, gerçekten, diye düşündüm. Damarlarımda dolaşan birayla birlikte, bu kural her zamankinden daha dayanıksız görünüyordu. Belki de Eli aklımı okuyabiliyordu, çünkü "Benimle bir randevuya çık" dedi. Kelimeler sanki önceden planlanmamış bir şekilde ağzından çıkıvermişti. O da en az benim kadar şaşırmış görünüyordu ama geri adım atmadı. "Akşam yemeği," diye devam etti, kararlıydı, sanki sormayı başardığı için mutluymuş gibi. "Seni yemeğe götüreyim."

Yüzüne gülmemek için elimden geleni yaptım. "Neden?"

"Çünkü. Seni iki haftadır görmedim ve
aslında bundan hoşlanıyorum. Seninle olmak." O kendini beğenmiş, alaycı gülümsemesine dokunmak istedim. "Bana daha fazla hikâye anlatabilirsin. Korkunç, gizli olanları. Ben de dinlerim ve sana benimkileri anlatırım."

Dünyada benimle yemeğe gelip de ne kadar beceriksiz, sıkıcı ve yetersiz olduğumu görüp hayal kırıklığına uğramayacak biri varsa, o da muhtemelen bu adamdır diye düşündüm. Ne de olsa birbirimize karşı acımasızca dürüst olmaktan başka bir şey yapmamıştık. Aramızda hiçbir numara yoktu. Ama onunla seks yapmak Floransa'ya ihanet gibi geliyorsa, onunla konuşmak tam bir ihanet olurdu. "Hikâyeler mi? Arkadaşımın işini nasıl çalmaya çalıştığın gibi mi?"

Yüz ifadesi sertleşti. "Evet, aslında. Sana söyleyebilirim hakkında-" Aniden durdu. Omzunun üzerinden dönerken güçlü boynu gerildi ve bir an sonra beni en yakın kapıdan iterek bir laboratuvara soktu. Beni cam duvarlardan görülemeyen bir iş istasyonuna doğru itti.

Halsiz beynim ayak uyduramadı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum. diye sordum ve sonra sustum. Bir avuç ses yaklaşıyordu.

"Kim olduğunu biliyor musun?" Başımı salladım.

"Kline'ın CEO'su ve genel danışmanı." Gözleri benimkilere meydan okuyormuş gibi bakıyordu. "Arkadaşının bizi birlikte görmesiyle ilgili bir sorunum yok ama senin olabileceğini düşündüm."

Ben dinledim. Bu yüzden sustum, tezgâhın ısırığının belime batmasına izin verdim ve Florence'ın sesinin giderek zayıflamasını dinledim. Eli yakınımda durdu, elleri beni masaya bağladı ve yaptığım şeyin utancı aramızdaki havayı ıslattı. Hâlâ yapmak istediklerim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Gerçeği ağzımdan kaçırdım. "Anlaştık' dedin."

Şaşkın bir bakış. "Ne?"

"Uygulamada. Kontrol listesi kısmı, karışıklıkları soruyor. 'Anlaşmaya varılırsa' yazmışsınız ama ayrıntıya girmemişsiniz."

Bakışları o kadar keskinleşti ki aklım almadı. Baş döndürücüydü. Biraz dengesizdi.

"Neyle ilgilendiğimi bilmek ister misin?" Başımı salladım.

"Neden?" Başını eğdi. "Kontrolü ele alacağımı mı umuyorsun? Kararları ben verirsem, benimle birlikte olduğun için kendini daha az suçlu mu hissedeceksin?"

Rahatsız edici, ne kadar da yerindeydi. "Bence tekrar sevişmeliyiz," dediğimi duydum. Alkol sözlerimin açık sözlülüğünü azaltmıştı ama Eli'ın gözbebekleri hâlâ büyüyordu.

"Hatırladığım kadarıyla bunu hiç yapmadık." "Anlambilim."

"Ne kadar içtin Rue?"

"Bilmiyorum." Ben söyledim. "Birkaç bira." Üç tane. Dördüncüsünden birkaç yudum.

"Evet. Tamam." Bir adım geri çekildi. Duvardaki kabartmalı Kline logosuna bakmak için arkasını döndü, boynunun kenarındaki tendonlar sanki büyük bir gerilim altındaymış gibi gergindi. Sonra tekrar bana baktı, bir kez daha sıkıca bağlanmıştı. "Alkolü metabolizmanızdan attıktan sonra konuyu tekrar ele alabiliriz."

"Tıpkı seni metabolize ettiğim gibi mi?" Nefesimin altında söyledim. Burun delikleri alevlendi. "Birlikte gidebiliriz. Bu gece."

"Rue."

"Meşgul değilsen tabii." "Rue."

"Hayır diyebilirsin, eğer-"

"Rue." İlgisi, aramızdaki zemin kadar somut, elle tutulur bir varlıktı. Evet diyecek, diye düşündüm, sevinçle. Ama.: "Yarın." Parmak eklemleri bankın kenarında beyazlaştı. "Hâlâ istiyorsan yarın tekrar görüşürüz. Beni ara, sana neyi sevdiğimi söyleyeyim." Yıllardır yerinden kımıldamayan birinin son bakışı vardı yüzünde.

"Elbette. Bu arada bana dokunmaktan çekinme. Ya da beni öpmekten."

Nefes verdi. "Rue."

"Ne? Bu bir öpücük. Şimdi de benden mi korkuyorsun?"

Bir adım daha yaklaştı, yavaşça bana doğru eğildi. Kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı, sonra elini eşofmanımın altından yukarı doğru kaydırdığında patladı.

Beynim tökezledi. Gövdemin açıkta kalan derisi üzerinde esen klima tüylerimi diken diken etti. Sonra iri avucu ürpertiyi sildi ve güçlü bir ürperti omurgamı sarstı. "Rue." Eli dilini şaklattı, sabırla daha da yaklaştı. Onun Dudaklar bastırılmış karşı ben-köşe . ağız, yanak, kulak. Kısık bir fısıltıyla konuştu. "Adil bir uyarı: Beni itmeyi bırakmazsan, seni bunun üzerine eğeceğim. ve sana tam olarak neyin içinde olduğumu göstereceğim."

14

HIKAYESININ ŞIMDIKI KÖTÜ ADAMI

ELI

Rue'nun yanaklarındaki kızarıklık ona otel odasını hatırlattı-

Tsıcak, solgun teni, elinin karşısında kamburlaşırken göğsündeki kırmızı akıntı, dişlerinin yarım ayı omzunu ısırıyordu. Aralarında olanlardan zevk aldığından asla şüphe duymamıştı. Ama zevk almak ve rıza göstermek çok farklı şeylerdi ve o yeryüzünden kaybolduğunda, endişeleri daha tedirgin edici bir zemine oturmuştu: Bir sınırı aşmış mıydı? Onu korkutmuş muydu?

Bundan sonra bile onunla işi gerçekten bitmiş miydi?

"Bu bir öpücük değildi," dedi. Eli sesinin de eli gibi titrek olmasını diledi ama elmacık kemiklerinin üzerindeki koyu pembe toz, etkilendiğine dair tek ipucuydu. "Hiçbir şey değildi."

"Ayıldığın zaman tekrar sor." "Ve evet diyeceksin."

Bu soru işareti olmayan bir soruydu ve iki hafta önce onun için kesin bir şey olduğunu söyleyebilirdi. Ama saatlerce onun basit bir mesaja cevap vermesini bekledikten sonra, onu ter içinde ve çarşafları birbirine dolanmış bir halde bırakıp kaçtıktan sonra, o kadar da emin değildi. Onun üzerinde açıklayamadığı bir gücü vardı. Daha fazla boyun eğmek inanılmaz derecede aptalca olurdu.

Ama belki de Eli aptaldı. Onunla geçirdiği uysal bir saatten, daha önce hiç kimseyle olmadığı kadar çok etkilenmişti. Genç bir delikanlı gibi gelmişti ve kız gittikten sonra yirmi dakika boyunca dizleri titremişti. Onun yanındayken düzgün düşünemiyordu ve sersemlemiş beynini nasıl düzelteceğine dair hiçbir fikri yoktu. Böyle şeyler çok sık olmazdı.

Bir adım geri çekildi ve eşofmanının tekrar aşağı düşmesine izin verdi. Kız onun için hâlâ müstehcen derecede güzeldi. Şimdiye kadar alışmış olmalıydı ama gözlerinin şekli, dudaklarının kıvrımı onu her seferinde yeniden etkiliyordu. Bu yeni fantezilerini kesinlikle iğrençten neredeyse mimari açıdan banal olana kadar değişen şekillerde doldurdu.

Ya onu bir şeyler içmeye götürüp yüksek basınçla işlemenin termal tekniklere karşı üstünlüklerini tartışırken parmakları masanın öbür ucunda onunkilere değerse?

Ya hayatının en iyi seksi için ona sessizce teşekkür etmek amacıyla çamaşırlarını yıkadıysa?

Ya onu bağlayıp kıçını sikse ve bundan hoşlanmasını sağlasa?

"Dostum, tuvalete gittiğini sanıyordum." İkisi de döndü. Tisha Fuli kapının önünde duruyordu.

"Öyleydim." Rue, Eli ile arasına biraz mesafe koydu. "Unutmuşum."

"Yapman gerekeni unuttun... ah." Tisha merakla bir ileri bir geri bakmaya başladı. Birkaç saniye sürdü ve şaşkın bir "Aman Tanrım" ile sonuçlandı.

Rue'nun omzu çöktü; mükemmel duruşunda nadir görülen bir kırılma.

Eli'ın kaşı kalktı. "Ne?"

"Siz ikiniz birlikte oldunuz, değil mi?" Tisha sordu. Metanetle sessiz kalan Rue'ya baktı. "Birincisi, bana söylemediğine inanamıyorum. İkincisi, LinkedIn şifremi bulmamın sebebi tam anlamıyla o, bu nasıl iyi bir fikir olabilir? Üçüncüsü, nasıldı?"

Rue içini çekti, başını salladı ve Eli ile Tisha'yı yalnız bırakarak laboratuvardan çıktı.

Uzun boyluydu, belki Rue'dan bile uzundu. Pürüzsüz, koyu tenli, klasik bir güzelliği vardı. Bir iş gününün sonunda herkesin olabileceğinden çok daha derli topluydu. Daha önce hiç konuşmamışlardı ama belli ki birbirlerinin kim olduğunu biliyorlardı, bu yüzden ikisini de kendini tanıtma zahmetinden kurtarmaya karar verdi. "İkinizi eve bırakayım mı?"

"Hayır. Bu gece şoför benim." Sanki düşmanca bir ele geçirmenin karşı taraflarında değillermiş gibi ona gülümsedi. "Her neyse, sonunda seninle tanışmak güzel, Eli Killgore, Teksaslı, yirmi birinci Haziran doğumlu-"

"O fotoğrafı kime gönderdiğini merak ettim."

"Ben yaptım. Tisha." Eliyle kendini işaret etti. "T-I-S-H-A, eğer telefonuna benim bağlantımı eklemek istersen. Biri Rue'nun cesedini bir çukurda bulursa diye seninkini de ekledim."

"Benimkini bulmaları daha olası."

"Hayır. Biraz soğuktur ama yapmaz. Sadece seni hayalet gibi görür." Kaşlarını çattı. "Gerçek anlamda değil."

"Doğru."

"Seni bir hayalete

dönüştürmeyecek-" "Bunu anladım."

"Eğer Florence öğrenirse bundan hiç hoşlanmayacak." Tisha bir elini düz saçlarında gezdirdi. "Ne kadar zaman önceydi? Şehvetini tatmin edeli yani."

"İki buçuk hafta." Saydığından değil tabii. "Kulağa erotik bir gerilim filminin başlığı gibi geliyor. Bekle, bu Rue'nun seni unutmasına yetecek kadar uzun bir süre.

Varmış. Siz ikiniz neden hâlâ-ooh." Sırıttı. "Anlıyorum."

"Ne?"

"Daha fazlasını istiyorsun."

Öfkelendi. Neredeyse, "O da huysuz bir çocuk gibi daha fazlasını istiyor," diyecekti. Ama istiyor muydu, yoksa bir avuç bira mıydı? "Daha fazla almayacağım."

Tisha bilgece, "Bu pek olası değil," diye onayladı. "Rue iki katına çıkmaz ve sen de onun hikâyesinin şu anki kötü adamısın. Gerçi ikimiz de Florence'ın kazanacağını biliyoruz. O zaman senin dangalaklığın çoğunlukla önemsiz olacak."

Florence'ın çalışanlarına ne söylediğini merak etti. Tisha, Eli'nin neden burada olduğunu ve son birkaç saattir ne yaptığını bilseydi Florence'ın zaferinden hâlâ bu kadar emin olabilir miydi?

Bu düşünce, Rue'ya ağzı açık bakıp ne kadar güzel koktuğunu görmek için değil, işlerini halletmek için burada olduğunu hatırlattı. "Seninle şahsen tanışmak güzeldi, Tisha, ama gitsem iyi olacak."

"Tamam. Darılmaca gücenmece yok ama bir daha gelmemekte özgürsün," dedi neşeyle.

"Elimden geleni yapacağım."

Çıkışa doğru yönelirken gülümsemesine engel olamadı. Banyo kapısının açılıp kapandığını duyduğunda, arkasını dönmediği için kendisiyle gurur duydu.

15

NE HALT EDIYORSUN SEN?

RUE

Tuvalet kabininden çıktığımda Tisha oradaydı, lakaytça eğilerek karşı bir . ve mükemmel cilalı tırnaklarını inceliyordu. Başını kaldırıp bakma zahmetine girmeden, "Rue, ne halt ediyorsun?" diye sordu. Ne yapıyorsun?"

Hiçbir şey söylemedim ve bu konuşma için çok mu sarhoş olduğumu merak ederek ellerimi yıkamaya gittim.

"Dinle, seni seviyorum Rue. Seni yargılamak ya da kendini kötü hissettirmek için burada değilim - çünkü zaten kendini bok gibi hissettiğin çok açık. Aksi takdirde bana neyin peşinde olduğunu söylerdin."

Göğsüm ağrıyordu. Bir yanıt düşünmeye çalıştım ama bulamadım.

"Ona aşık mısın?"

"Ne?" Gözlerim aynanın içinden Tisha'nınkilerle buluştu. Alaycı bir kahkaha atmaya çalıştım ama içimden çıkan ses boğuktu. "Hayır."

"Olabileceğini düşünüyor musun? Eğer bu devam ederse?" "Hayır."

İç çekti. "Saçma bir soru olduğunu biliyorum. Ama bu senin karakterine o kadar aykırı ki sormak zorunda kaldım."

"Hayır. Hayır, ona aşık değilim. Onunla birkaç kez karşılaştım." Doğrudan onunla yüzleşmek için arkamı döndüm. "Bir kere oldu. Seks iyiydi. Ve o ... Bilmiyorum. Etrafımda olması çoğu insandan daha kolay. Ama öyle değil, hiçbir şey yok."

Tisha beni inceledi, kaşlarının arasında dikey bir çizgi oluşmuştu. "Dinle, eğer sen . . aranızda bir şey varsa, gerçek bir şey, bunu desteklemek için ilk sırada ben olacağım. Florence'dan, Kline'dan, hatta kendi kız kardeşimden bile önce sana sadakat duyarım. Bruce'a değil ama." Dudakları seğirdi. Ben de küçük bir kahkaha attım. "Ama Eli'la sırf iyi seviştiği için görüşüyorsan, o zaman hemen durup daha az sorun çıkaracak birini bulmalısın. Çünkü o ve arkadaşları hâlâ Florence'ın hayatını elinden alabilirler. Ve bunu başaramasalar bile, kim bilir kaç kişiden çaldılar. Çalacakları. Florence bundan daha iyisini hak ediyor, ama en önemlisi, sen bundan daha iyisini hak ediyorsun. Tamam mı?"

Ne diyeceğimi bilemedim. Sadece başımı salladım ve Tisha yaklaştı ve kollarını bana doladı, ben de ona sarıldım.

16

KAFASINI BAŞKA BIR KADININ BACAKLARININ ARASINA

ELI

Eli'nin beklediği gibi, ayık Rue'dan haber alamadı.

Ne ertesi gün, ne de ertesi hafta. Sarhoş ve azgın olmak başka bir şeydi, bir sonraki gün sert gün ışığı. Rue'nun hayatını sıkı bir gemi gibi yönettiği açıktı ve Eli, alkolün sağlayabileceği kimyasal yardımın ötesinde, hayatında ona yer olduğunu hayal bile edemiyordu.

Şans eseri, zaman onun fazla kederli olmasına izin vermedi. Harkness'ın tarım teknolojisi girişimlerinden birinin ani bir nakit akışına ihtiyacı vardı ve en iyi stratejiyi bulmak için sahada birine ihtiyaç vardı. Hark Kaliforniya'daydı, bu yüzden Eli Austin'den biraz uzakta olmanın ideal olacağını düşünerek gönüllü oldu. Sonra Iowa'ya iki günlük bir yolculuk, toplantılar ve incelemelerle geçen beş güne dönüştü ve dönüş uçuşunda koltuğunda soğuk bir uykuya daldı, kafası havadan görüntüleme, mahsul sağlığı ve asimetrik dudakların karmakarışık yorgunluğuyla doluydu. Uçuş görevlisinin ona attığı alaycı bakış, her tarafına salya akıttığını gösteriyordu.

Geri döndükten sonra Minami hastalandı ve Sul ona bakmak için izin aldı, bu da günlük işlerin çoğunun Eli ve Hark'a düştüğü anlamına geliyordu, ancak çok fazla umursamadı. Çünkü Eli işini seviyordu.

Bunun farkına varalı çok olmamıştı; bu, gürleyen bir öz farkındalık anından çok, kademeli bir kabullenişti. Harcanabilir bir bölümü bilinçli olarak seçmesi bir yana, finans hiçbir zaman hayallerinin bir parçası olmamıştı. Yine de bu işte iyiydi. Yaklaşık on yıl önce Harkness'a tek ve belirli bir hedefle başlamışlardı ama yolculuk onu birden fazla kez şaşırtmıştı ve uğradıkları limana vardıklarında ne olacağını merak etmekten kendini alamıyordu. Yeterince uzağa gelip gelmediklerini.

Yeterince uzağa gelmiş miydi?

Yolculuğundan bir hafta sonra, arka arkaya yaptığı toplantılardan yorgun düşmüş bir halde gece yarısını geçe eve geldiğinde mutfak tezgahının üzerinde Maya'nın el yazısıyla karalanmış bir not buldu.

Bir sürü para kazanmakla meşgul olduğunu biliyorum ama Tiny ve ben seni bir daha görecek miyiz?

Yan tarafta selofan sargıyla kaplı bir tavuklu börek vardı. Geçmişte yaptığı seçimlerin nedenlerini ve nasıllarını hatırlayarak gülümsedi.

Belki yeterince uzak değildi ama kesinlikle uzaktaydı.

Minami ve Sul dinlenmiş ve birbirlerine daha da bağlanmış bir şekilde işe döndüler.

O kadar ki Eli hasta numarası yapıp seks gezisine mi çıktıklarını merak etti. Aralarında yaklaşık üç yıl gecikmiş bir yeni evli enerjisi vardı ve Eli bunu fark ettiyse bile Hark'ın kafatasını bir termit sürüsü gücüyle deliyordu.

O gece Hark, "Biraz stres atmam lazım," dedi ve Eli hiçbir yorum yapmadan onları spor salonuna götürdü. Ama rezerve ettikleri raketbol sahası çoktan dolmuştu.

iki kadın tarafından. "Çok zekice," diye mırıldandı Hark nefesinin altında.

"Odayı siz mi ayırttınız?" diye sordu biri.

Eli gülümsedi. "Endişelenmeyin. Bir tane daha isteriz."

"Hiç yok. Bizim kullandığımızı başka biri kullanıyordu. rezerve edildi, biz de buraya geldik."

Eli, ruh hali hızla kötüleşen Hark'a baktı. "Sorun değil. Sen bitirene kadar bekleyeceğiz."

"Ya da çiftler için bize katılmak ister misin?" diye sordu diğer oyuncu sırıtarak.

Eli tekrar Hark'a baktı, o da kayıtsızca neden olmasın diye omuz silkti. Her takım bir kadın ve bir erkekten oluşuyordu ve Eli bunun Hark'la kendisinin avantajlı olmasından kaynaklandığını düşündüyse de, bu düşünce anında ve alçakgönüllülükle ortadan kalktı.

"Siz ikiniz çok mu oynuyorsunuz?" diye sordu takım arkadaşına yarım saat sonra, çok ihtiyaç duyduğu su molası sırasında. Terini silmek için gömleğinin kenarını kullandı. Zaten sırılsıklam olmuştu.

"Üniversitedeyken neredeyse her gün. Son beş yıldır giderek daha az," dedi ona. "Ben Piper, bu arada."

"Eli." Onun elini sıktı. Düşündüğünden daha yaşlıydı o zaman. Uzun boylu, uzun siyah saçlı. Mavi gözleri vardı. Güzeldi, nesnel olarak öyleydi, ama gökkuşağı çıkarmayı reddeden bir prizma gibi odadaki tüm ışığı içine çekme gibi esrarengiz bir yeteneği olan Rue'dan tamamen farklı bir şekilde. Piper parlak ve ışıltılıydı ve çok gülümserdi. Kafasının içindeki alaycı bir ses, "Çünkü seni hor görmüyor," dedi.

Haklıydı.

Bir süre sohbet ettiler ve Eli, Piper'ın arkadaşça ve flörtöz arasındaki ince çizgide, tanıdık bir dansta gidip geldiğini düşündü. Onun eczacı olmakla ilgili hikâyelerini dinledi ve ilgilenip ilgilenmediğini merak etti. İlgilenmeliydi. Güzel bir kadınla vakit geçirme fikri ne kadar canlandırıcıydı,

zeki, komik ve ondan etkilenme fikrinden nefret etmeyen bir kadın.

Bu onun için iyi olabilirdi, sıfırlama. Rue parametrelerini bozmuştu ama başka biri onu fabrika ayarlarına geri döndürebilirdi. Basit bir konuşmanın mayın olmayacağı biri. Çıkma teklif ettiğinde ona balondan bir hayvana dönüşmüş gibi bakmayacak, onu hızlı bir sevişmeden daha fazlası olarak görecek biri. En azından raketbol masadaydı.

Rue hiç spor yaptı mı? Basketbol ya da voleybol, belki, boyuna bakılırsa. Bu işte iyi olacağından emindi. Koordineli görünüyordu ve vücudu güçlüydü. Uyluklarının esnek etinin altındaki kasların gerildiğini hissetmişti ve sadece o küçük an bile, son on yılda yaptığı bazı ciddi edepsizliklerden daha fazla tahrik edici olmuştu.

"Hazır mısınız çocuklar?" Hark sahanın kendi tarafından sordu ve Eli cevabını aldı. Piper'la ilgilenmiyordu. Ona son Kuzeybatı Pasifik gezisini anlatırken tek yapabildiği, kafasını başka bir kadının bacakları arasına sokmayı özlemle düşünmek olsa bile.

"Bu beklenmedik bir şeydi," dedi Hark ona park yerinde, raketbol oynamaya devam ettikten sonra, Eli yemeğe davet edildiğinde önceden verilmiş bir sözü olduğunu söyledikten sonra, Rue Siebert'e asılmanın ne kadar aptalca olduğunu düşünerek geçirdiği bir duştan sonra.

"Evet. Gerçekten iyi oyuncular."

"Demek istediğim, manastır çalışmalarınızı tanıttığınız bölüm."

"Sadece yorgunum, hepsi bu." Geçmişte Eli etrafta dolaşan biriydi. Kız arkadaşları, arkadaşları, çok az tanıdığı insanlar. Randevular, ilişkiler, takılmalar. Minami'den önce bile seks hayatı daha ihtiyatlıydı. Sonrasında bu konuyu pek konuşmamışlardı, çünkü konuşacak çok az şey vardı.

"Doğru. Dr. Rue Siebert ile bir alakası yok o zaman?"

Hark bazen dayanılmaz oluyordu. "Hiçbir şey," diye yalan söyledi Eli. "Hoşuna gitti mi ... . ?"

"Emily."

"Emily'yi sevdin mi?"

"Oldukça harika biri. Bana numarasını verdi," dedi Hark sessizce.

Bir vuruş. "Kullanacak mısın?"

Cevap vermedi ama ikisi de cevabı biliyordu.

Üç bölümden oluşan bir tanık ifadesinin son tutanağı o Cuma gecesi Eli'nin masasına **bırakıldı.** Minami ona, "Yatmadan önce hafif bir şeyler okumak istersen diye," dedi.

Başını kaldırdığında, kızın gülümsemesi muzipti. "Bu ... ... ?"

Başını salladı. "Avukatlar hâlâ dosyayı inceliyor. Deponun bize temerrüt ve hızlandırma bildirimi göndermek için yeterli sebep verip vermediği konusunda taahhütte bulunmayı reddediyorlar, ancak garip bir şeylerin döndüğünden şüpheleri yok. En azından mahkemeye gidip daha fazla keşif talep edebileceğiz."

"Çok şükür."

"Biliyorum. Hadi akşam yemeği yiyelim. Kutlamak için," diye teklif etti Minami. "Sadece ikimiz, Sul ya da Hark yok. Aptal kocamın ve senin aptal kocanın ilişkimize engel olmasından bıktım."

Eli saatini kontrol etti ve ayağa kalktı. "Yapamam. Dave'le tanışmak."

"Doğru, unutmuşum. Yine de yarın için var mıyız? Dördümüz de."

"Elbette." Eşyalarını topladı ve kız "O bir patenci çocuktu, 'Sonra görüşürüz oğlum' dedi" diye şarkı söylemeye başladığında kıkırdamasına engel olamadı. "

"Hadi."

"Arkadaşları onun için yeterince iyi değildi."

"Asil bir amaç için."

"Şimdi o bir hokey yıldızı, arabasına binip gidiyor."

"Sen en kötüsüsün," dedi ona sevgiyle odadan çıkarken.

Dave Lenchantin'in yüzü gülümsemeyle kırışmış ve güneşten yıpranmıştı; hayatının üçte ikisini buz pistinde geçirmiş bir adam için bu biraz şaşırtıcıydı. Eli'yi hemen fark etti ve kalabalığın arasından geçip onu selamlamak için sohbeti çabucak bitirdi.

Her yıl düzenlenen bağış toplama etkinliği, Eli'nin ortaokulunun, bölge grafik hesap makineleri için fon ayırmayı reddettiğinde düzenlediği karnavala benzemeyen gayri resmi bir etkinlikti. Kek satışları, el sanatları istasyonları, portre sanatçıları, geçici dövmeler, halka atma ve hatta Dave'in ortağı Alec'in dehşete düşmüş bir şekilde oturduğu Eli'nin eğlenerek gördüğü bir smaç tankı bile vardı. Etkinlik, pistin sponsor olduğu yardım girişimleri için büyük bir gelir kaynağı oldu. "Dr. Killgore," dedi Dave, Eli'ye sarılmak için uzanarak. İlk kez Eli onlu yaşlarının başındayken tanışmışlardı ama adam hiçbir zaman ondan yarım ayaktan daha kısa olmamıştı.

"O doktorayı hiç alamadım, Koç." Hayatının bu bölümünü hatırlamak hiç bu kadar kolay olmamıştı. "Yine de bayanı alacağım."

"Sana bayım demeyeceğim, Killgore. Bir kraker almak için eğilip belini kırdığın ve üç maç dışarıda kaldığın zamandan sonra olmaz."

"Yalanlar."

"Tabii ki hayır."

"Oreo'ydu."

"Umarım saygınlığınıza değmiştir." Dave gülümsedi, gerçekten mutluydu. "Cömert bağışın için teşekkür ederim, Killgore."

Eli başını salladı. "Teşekkür ederim..." Kendini bir bok sanan ve etrafındaki herkesten daha iyi bildiğini düşünen aptal bir gençken bile beni yıllarca eğittiğin için. Bana inandığın için. Yetenek avcılarını çağırdığın için. Bana inandığı için.

Bana ihtiyacım olan ve farkında bile olmadığım yapıyı sağladığın için. Maya ve ben yalnızken yanımda olduğun için. Tüm hayatım boyunca, gerçekten. "Antrenmana boşuna gittiğimde bana buzun üzerinde çıplak elle şınav çektirdiğin için, her ne kadar Gatorade'i dökmek Rivera'nın suçu olsa da."

"Benim için zevkti, evlat."

"Sadece bahse girerim." Eli, Dave'in disiplin anlayışına neden bu kadar iyi tepki verdiğinden emin değildi, özellikle de kendi anne babasıyla ilişkileri her zaman bu kadar gergin olmuşken. Asi ve meydan okuyan bir çocuk olmuştu. Eli'nin öğretmenlerinden biri, fiziksel olarak zorlayıcı bir ders dışı etkinliğin, içinden akıp giden düşmanlığı yatıştırabileceğini önermiş ve Eli, Austin bölgesindeki tüm takım sporlarına zorla kaydedilmişti. Sadece hokey -ve Dave- tutmuştu.

"Maya nasıl?" Dave sordu. "Sanırım onu birkaç hafta önce buralarda görmüştüm?"

"Muhtemelen Alec'i ziyaret ediyordur. Bir arkadaşında kalıyor, yoksa burada benimle olurdu." Eli on bir yaşındaki kız kardeşinin tek bakıcısı haline geldiğinde, mali durumu felaketti. Borç ve ipoteğin üzerine birkaç asgari ücretli işte çalışıyordu, bu da uzun çalışma saatleri ve çocuk bakımı için para kalmaması anlamına geliyordu. Yaslı, kafası karışık ve son derece öfkeli bir çocuğu evde yalnız bırakmak söz konusu bile olamazdı ama Dave, Maya'ya Alec'in artistik patinaj eğitim takımında yer vermeyi teklif etmişti ve Maya da Eli'yi şaşırtarak bunu kabul etmişti. Bırakın bir antrenörü, bir piste erişim bile çok pahalıya mal olacaktı ama Dave bunun gibi bağış kampanyaları sayesinde masrafların çoğunu karşılamıştı. Maya hiçbir zaman amatör bir patenciden fazlası olmamıştı. Yine de bu spor onu topraklamıştı.

"Siz ikiniz yakında akşam yemeğine gelmelisiniz."

"Sadece gecenin adını söyle." Eli gülümsedi. "Ama hadi sipariş verelim." "Seni lanet prenses. Bir kerelikti. Ve ketçap nasıl

iyi bir fikir değil mi? Ben de Rue'ya söylüyordum.

Alec ve ben çiftler için yemek pişirme dersleri alıyormuşuz-"

"Özür dilerim," diye araya girdi Eli. Ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Kime söylüyorsun?"

"Onu hatırlamıyor musun? Eminim o Alec'le eğitime başladığında sen yoktun. Ama Maya'yı tanıyor olabilir. İşte orada! Rue!" Dave birine el salladı, görmezden gelinmesi imkânsız, geniş bir jestti bu. Eli'ın kafasında mavi gözler parladı.

Paten ayakkabısı şeklinde küçük bir anahtarlık.

Minami'nin sesi: Görünüşe göre sporcu bir

öğrenciymiş. "Rue, biraz buraya gelebilir misin?"

Lenchantin Rink tişörtü giyiyordu. Buz pateni elbisesi giymiş bir çocuğa bir dilim pizza uzatıyordu. Odaklanmış, biraz uzak. Gürültülü, hareketli kalabalığın içinde yersizdi.

Her zamanki gibi, Eli onu görünce onarılamaz bir şekilde kayboldu.

Dave'in seslendiğini duymadı ama yanındaki yaşlı kadın omzuna iki kez vurdu ve Dave'in yönünü işaret etti. Rue'nun gözleri kalktı, Eli'ınkilerle buluştu ve "Siktir" diye düşündü. Ben.

Geçen hafta boyunca onu saplantılı bir şekilde düşünmemeyi başarmıştı - düşünmediği zamanlar hariç. Bu da utanç verici bir süreydi. Çoğu zaman. Her zaman.

Buna ihtiyacı yoktu. Onun ne kadar fiziksel olduğunu, ciğerlerindeki havayı nasıl emdiğini hatırlamasına gerek yoktu. Dolgun dudaklarının şaşkınlıkla ayrıldığına ya da çok ama çok hareketsiz kaldığı ana tanık olmasına gerek yoktu.

Ve Dave'in "Rue, gel buraya. Seni tanıştırmak istediğim biri var."

17

GÖRÜNÜŞE GÖRE, ONUN VARLIĞI, ONUN IÇIN ÇOK ŞEY YAPTI.

ELI

Rue'nin ağzı sessiz bir özür dilerim şeklini aldı ve o da Zaten temiz olan avuçlarını jean şortunun kenarlarına sildi. Eli aniden, yoğun bir şekilde,
Kendi kanının sıcaklığının zevkle farkındaydı. Hayattaydı, hem de çok. Çünkü Rue Siebert, başka bir yerde olmayı tercih eden birinin havasıyla ona doğru yürüyordu.

Görünüşe göre kadının varlığı ona çok şey katmış. Özenle sahnelenmiş bir erotik şovdan daha fazlası.

"Rue, bu Eli. Sen Alec ile paten kaymaya başlamadan önce benim hokey takımımdaydın."

Rue ve Eli birbirlerine baktılar, her zamanki akım aralarındaki boşluğu aydınlatıyordu. Sözsüzce, aynı karara vardılar.

Numara yap.

"Memnun oldum Rue." Sesi kimseyi kandıramayacak kadar samimiydi.

O, çok boğucu. "Aynı şekilde."

El sıkıştılar ve içinden pornografik bir kıvılcım geçti. Onu eve götürmek ve çarşaflarının üzerine sermek istedi. Onu yatağına bağlamak istiyordu. Aralarındaki bu inatçı çekime daha fazla karşı koyamayana kadar onu yormak istiyordu. Adamın eli kadının elini kavradı ve onu daha yakına çektiğini hayal etti. Avucunun içine ağzı açık bir öpücük kondurdu. Onu uzaklara, sadece başka bir yer olarak sınıflandırılabilecek bir yere götürüyordu.

O dengesizdi. Onu böyle yapan oydu.

"Alec ile antrenman yaparken Eli'nin kız kardeşiyle tanışmış olabilirsin. Maya Killgore mu?"

Gözlerini Eli'dan biraz zorlukla ayırdı. "Daha genç mi?"

"Artık yirmili yaşların başında." "Bundan şüpheliyim o zaman."

Birbirlerine bir parça teslimiyetle baktılar. Biraz heyecan. Rahatlama. Dave bir başkasını fark edip izin isteyince de kıpırdamadan öylece kaldılar, salondaki konuşmalar o anın ötesine geçti.

Eli, Rue Siebert'in varlığından haberdar olmadığı bir gerçekliği hayal etmeye çalıştı. Bunun boş sefaletini. Katıksız bir rahatlama. "Merhaba Rue," dedi usulca.

Örgülü saçları omzunun üzerinden sarkıyordu, bileği kadar kalındı. Başını salladı. Biraz garip bir yanıttı ama bir şekilde çok anlamlıydı. "Neden sürekli böyle karşılaşıyoruz?"

"Bunun gibi mi?" "Şans eseri."

Bir kahkaha attı. "Belki de çok ortak noktamız vardır."

Muhteşem dudakları birbirine yapıştı. "Bu pek olası görünmüyor," dedi, belli ki aynı yerlere ait olduklarını kabul etmek istemiyordu. Aynı şeyleri seviyorlardı. Bu kadın onun için tam bir akıl tutulmasıydı.

"Seni Alec mi eğitti?" Hayatında pek çok patenci görmüştü ve Rue pek de öyle görünmüyordu ama yine de başını salladı.

"Ne zaman bıraktın?"

"Üniversitenin son

yılı." "Sakatlıklar mı?"

"Bazı ufak tefek şeyler ama sebebi bu değildi."

Onun da kendisi gibi olduğuna bahse girerdi: profesyonel olacak kadar iyi değil, ama tam bir yolculuk yapacak kadar iyi. "Bir artistik patinajcı için uzunsun."

"Bununla daha çok ilgisi vardı."

Uzun, güçlü bacakları. Karnındaki kaslar, titreyip ona doğru eğilirken geriliyordu. Onunki kadar yüksek bir ağırlık merkeziyle buz üzerinde dans etmenin nelere mal olacağını hayal etmeye çalıştı. Uzuvlarının uzunluğuyla, atlayışlar sırasında yüksekliğe, hassasiyete ve hıza ulaşmak için nasıl bir kontrolde ustalaşması gerektiğini. Bu zihinsel görüntünün ve yarattığı beklentinin tadını çıkardı. Artistik patinajcıları hiç düşünmemişti ama kızın gücü ona bir şeyler hissettirmişti. Rue, terliyor ve güzel şeyler yapıyordu. Rue, güçlü ve sessizce vahşi. Onunla boy ölçüşebilirdi. Aslında, çoktan etmişti bile.

"Profesyonel olmak ister miydin?" diye sordu.

"Üniversiteye başladıktan iki hafta sonra her şeyi bırakmıştım. Okul harçlarımdan feragat ettirecek kadar iyi biri olmak aslında çok zor bir işti."

"Tahmin edebiliyorum."

"Rutinlerimin koreografisini 'Pump Up the Jam' ile yapmakta ısrar etmem işe yaradı."

Gülümsediğini hissetti. "Ne zaman şaka yaptığını hâlâ anlayamıyorum." Ve ben buna bayılıyorum.

"Size söyledim, ben mizah duygusu olmadan doğmuşum. Bu doğuştan."

Saçmalık. "Öyle mi?"

"Kardeşimle tanıştın. Sence kelime oyunlarına kıkırdayacak tipte biri midir?"

Onu değerlendirdi. Onu çözmeye çalıştı. Başarısız oldu. "Bu şekilde oynamayı tercih ediyorsanız sorun değil."

"Rue," diye seslendi pizza standındaki kadın, "su şişelerimiz bitmiş. Arkadan biraz daha getirebilir misin?" Gözleri Eli'a kaydı, kuşkuluydu. "Belki şu kaslı beyefendi yardımcı olabilir?"

Gülümsedi. "Benim için zevktir, hanımefendi."

Rue'yu birçok depodan birine kadar takip etti. Üniformalar, eski kasklar ve arada sırada sopalar her yere yığılmıştı ve elektrik düğmesini bulabilmek için birkaç kutu diskten kaçmak zorunda kalmıştı. Beyni hıçkırdı, zaman içinde yönünü şaşırdı: on yılı aşkın süredir buraya gelmemişti ama yeşil formaların üzerindeki logo ona omuzlarındaki başın ağırlığı kadar tanıdık geliyordu.

"Mezun olduğundan beri Alec'le görüşmeye devam ettin mi?" diye sordu. Ona sahip olamıyorsa bile, en azından onun hakkında bir şeyler bilmek istiyordu. Beyninde yer edinmiş Rue mozaiği için karolar.

"Evet." Tekmelik kutusunun altından bir el arabası çıkardı. Tavanın sert ışıkları altında her zamankinden daha solgundu, kıvrımları dramatik gölgeler ve dar açılarla buluşuyordu. "Kız kardeşin yaptı mı?"

"Evet. Alec ailemiz için çok şey yaptı."

"Benim için de."

"Öyle mi?"

"Ben gençken piste sadece benim için yiyecek getirirdi. Sandviçler, sebzeler ve humus. Protein içeren sağlıklı atıştırmalıklar." Arabayı boşaltmayı bıraktı, gözleri orta mesafeye odaklanmamıştı. "Aç olduğumu bile söylemedim."

Genç Rue'nun ince bedenini hatırlayarak onu gözlemledi. Projesi, ürünlerin raf ömrünü uzatmak üzerine değil miydi? "Peki aç mıydın?"

Hatırasını silkeledi ve adam bunun birbirlerine anlatmayı alışkanlık haline getirdikleri çirkin hikâyelerden biri olmadığını fark etti. Pek de istemeden onunla paylaşmıştı. "Suyu görüyor musun?" diye sordu.

Az önce seksen şişe yüklediği arabayı işaret etti.

"Ah. Doğru." Alışılmadık bir şekilde telaşlanmış bir halde ensesini kaşıdı. Görülmeye değer bir manzaraydı. Onu ayırmak, atomlarının zevk içinde kıvranmasını izlemek ve onları tekrar bir araya getirmek için kendi tatlı zamanını ayırmak istedi. Onun da kendisi gibi hissetmesini istiyordu.

"Eski nişanlım bir aşçıydı," dedi.

Kadının bakışı boştu. "Ve?"

"Çok iyiydi. Ve herkesin tarife ihtiyaç duymadan hazırlayabileceği en az üç özel yemeği olması gerektiğini düşünüyordu."

"Akşam yemeği partilerinde etkilemek için mi?"

Güldü. McKenzie de etkilemek isteme fikrine gülerdi. "İyi yemek yiyebilmek için. Tek başına ya da başkalarıyla."

"Bununla nereye varmaya çalıştığınızdan emin değilim."

"Yapabileceğim üç yemek var. Çünkü profesyonel bir Michelin restoranı şefi bana öğretti." Rue hâlâ anlamamış gibi gözlerini kırpıştırdı. "Seni iyi besleyebilirim. Eğer hâlâ açsanız tabii."

Gözlerini kocaman açarak ona baktı ve suskunluğa gömüldü. Sonra daha da yaklaştı ve ayak parmaklarının ucuna basarken damarlarındaki kan yoğunlaştı. Sıcaklığı onu ısıttı, çenesi yukarı eğildi ve ağzı-

Dudakları dudaklarına değmeden önce başını çevirdi.

Vücudu bunun son derece berbat bir fikir olduğunu hemen anlamasını sağladı. Geri dön. Öp onu. Kapıyı kilitle. Gömleğini yukarı, şortunu aşağı çek. Onu domalt. Sonra ne yapacağını biliyorsun. O da biliyor.

Rue bir adım geri çekildi, kafası karışmış, belki de reddedildiği için incinmiş görünüyordu.

Eli'ın vücudu isyan etti. O kadar sertleşmişti ki, ereksiyonunun kot pantolonunun fermuarına doğru titreştiğini hissedebiliyordu.

acı verici bir açı. Kadın gitmek için hamle yaptığında, adam omzuna bir el atarak onu durdurdu ve etrafında döndürdü. "Bekle."

Çenesini kaldırdı. Gözlerinde meydan okuyan bir ifade vardı.

"Yakınlarda oturuyorum," dedi. Bir kumar. "Buraya gelebilirsin.

Malınızı geri alın."

"Malımı mı?"

"Otel odasında bir şey unutmuşsun."

Onun anılarını tarayışını izledi ve cevabı bulduğunda gözleri irileşti. "Onları atabilirdin."

"Bu hiç aklıma gelmemişti." "Senin

bedeninde değiller, biliyorsun."

"Onları kullandığımda kesinlikle işe yaradılar." Kasıtlı olarak kaba davranıyordu, belki de aralarındaki bu mesafenin altında neyin yattığını kendine hatırlatmak için. Belki de ona hatırlatmak için.

"Kline'a sahip olamadığın için iç çamaşırımı çaldın."

"Oh, Rue. Kline'ı alabilirim." Gözleri kısıldı ve devam etti, "Sadece bir hatıra istedim. Eğer onları geri istemiyorsan, bana bırakabilirsin - iyi bir ev. Ama yine de gel. Eğlenmek için."

Bu son n aralarında kaldı. Güzel yüzünde uzun bir hesaplama matrisi oynadı. Onun düşünmesine izin verdi, sonucu nefes nefese bekledi. Kız, "Tamam, geliyorum." dediğinde kalbi küt küt atmaya başladı.

Sikeyim.

Sikeyim.

Sakinleşmesi gerekiyordu. Sadece bir avuç kelime yüzünden bu kadar sinirlenemezdi.

"Harika. Ama bir şartım var," dedi.

"Bir koşul mu?" Belli ki bu olasılığı hiç düşünmemişti ve belki de kafası karışık göründüğünde onu her zamankinden daha fazla becermek istiyordu. Bu onun içindeki pislikti, bir adım önde ve kontrolde olmaktan zevk alan, onu odasına kilitleyip aylarca orada tutmak isteyen.

"Seni evime götürürsem, benden kaçmayacaksın."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Beni rehin tutmayı mı planlıyorsun?"

"Bu çok fazla gereksiz iş gibi görünüyor. Ve ağır bir suç." Kızın omzunu bıraktı. Ona dokunmaya devam etmek pek akıllıca görünmüyordu.

"Gitmek istediğim zaman gideceğim," dedi sakince.

"Sana benimle evlenmeni ve üçüzlerimi doğurmanı söylemiyorum, Rue." Ses tonunu rahat tuttu. Ciddiyete ya da duygusal yakınlığa benzeyen herhangi bir şey onu ürkütebilirdi. "İstediğinden daha fazla kalmak zorunda değilsin. Çok fazla olduğu için ya da sıkıldığın için ya da seks beklediğin gibi olmadığı ve sana hitap etmediği için gitmek istiyorsan, elbette git. Ama geçen sefer yaptığın gibi kaçma. Ödüm bokuma karıştı. Senden iletişim kurmanı istiyorum."

"Ben sadece ..." Kadın devam etmedi ama adamın devam etmesine de gerek yoktu.

"Biliyorum." Kadının kaybolmuş ifadesi karşısında içinde bir şeyler yumuşadı. "Benim için de çok yoğundu." Onu sisteminden söküp atabileceğine dair hiçbir hayali yoktu. Kendine karşı dürüst olsaydı, daha ilk geceden bunun bambaşka bir şey olacağını bilirdi.

O başka bir şeydi. Tamamen eşsiz. Tahmin edilemez. Lezzetli bir şekilde karmaşık.

Rue suyu işaret etti. "Gidip yardım etmeliyim."

"Ve Alec'i bir çocuk havuzunda batırmak için elimden geleni yapmalıyım." "Değerli bir çaba." Ağzı kıvrıldı. "Geleceğim

"İşim bittiğinde seni bulurum."

"Yapacak mısın?" Yoksa yine korkup kaçacak mısın?

"Evet."

İfadesi anlaşılmazdı ama ses tonunda bir şey vardı - Eli'ın kendisinde tanıdığı bir şey. Senin beni tuttuğun gibi ben de seni rehin mi tutuyorum? Söyle bana, Rue. Sadece seninle benim aramda.

Çünkü bu sefer onun geleceğinden emindi.

18

PARA BİRİMİMİZ

RUE

Eli'nin hibridinin arkasına takılmış, Allandale'in ağaçlarla çevrili sokaklarında, bistro ışıklarının yumuşak parıltısı arasında onu takip ediyordu. İki katlı büyüleyici bir müstakil evde yaşıyordu.

Kırmızımsı tuğlaları ve içgüdüsel olarak eski nişanlısını düşünmeme neden olan geniş bir çimenliği olan yüzyıl yapımı. IKEA'ya yaptığı ilişkiyi zorlayan bir gezi sırasında aldığı yatakta mı sevişecektik? Onları ayıran şey Ekoln sabunluk üzerine bir anlaşmazlık mıydı?

Alakasız. Beni ilgilendirmez. Ama daha önce hiç bir erkeğin evine gitmemiştim. Belki üniversitede kazara, Kimya 201 dersinde yanıma otursa ertesi gün tanıyamayacağım bir adamla. Ama bu Eli Killgore'du. Serilerimi bozan. Planlarımı mahvediyordu. Korkunç, sadakatsiz şeyler yapmak istememe neden oluyordu.

Arabadan indiğimde kapıda beni beklerken "Hâlâ bunu yapmak istiyor musun?" diye sordu. Sesi beynimin sulkusları arasına yerleşmişti ve artık rüyalarımda belirgin bir şekilde yer alıyordu. Kolayca geçiştirebildiğim birkaç kirli rüya ve bir sürü rahatsız edici, akıl almaz

senaryolar. Arkamda durur ve X-ışını kırınımımı gözlemlemek ister ya da Nyota yanında başını sallarken kaldıraçlı satın almanın ne olduğunu açıklardı. Ne zaman ona dokunmak için elimi uzatsam, "Bunu yarın tekrar konuşalım" derdi.

Nihayet yarındı. "Evet."

Kapının kilidini açmak yerine eğildi ve beni sertçe öptü, bir eli belime dolandı, diğer avucu beni duvara yasladı. Ani ve anında iyi gelmişti ve otelde, Kline'ın yankılı koridorlarında, bir saat önce pistte gösterdiği kısıtlamanın tam tersiydi. Kendimi kapana kısılmış hissetmemi istiyordu. Tam olarak ne kadar sert olduğunu ve ne kadar hızlı olduğunu bilmemi. Kemiklerimin derinliklerindeki gücünün farkında olmamı.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun." Boğazıma doğru ağzı açık öpücükler bıraktı. Parmakları göğsümü avuçlamak için yukarı kaydı ve gözleri de onu takip etti. Bana baktığında kendimi hiç bu kadar güzel hissetmemiştim. Sanki birinin tüm fantezi hayatının son prototipiymişim gibi.

"İçeri girmeliyiz." Kelimelerim dudaklarında zorlanıyordu.

"Bir dakika içinde." Parmakları etimle kot pantolonumun beli arasında gezindi. Gece havasını içime çektim. "Birkaç uzun lanet hafta oldu, Rue."

"Biliyorum."

Yırtıcı bir sırıtışla boğazımı ısırdı. Onu bir yalamayla kovaladı. Kıçımı sadece uygunsuz olarak tanımlanabilecek bir şekilde sıktı. Anahtarlarının şıngırtısını duymam, beni içeri yönlendiren elinin itişini hissetmem, Eli kapıyı arkamızdan kapatırken sokağın ışıklarının kayboluşunu izlemem ve-

Saldırıya uğradım. Üç yüz kiloluk bir boz ayı tarafından. Pençeleri dinozorları söndüren bir meteorun gücüyle gövdemi parçalayıp beni Eli'ın sert ön tarafına doğru savururken bana doğru böğürdü.

"Tiny, aşağı." Sesi sıcak ama otoriterdi. Ayı-köpek, dev bir köpek- kuyruğunu sallayarak geri döndü. O

Anatomik olarak gülümseme olamayacak ama temelde öyle hissettiren bir şeyle bana baktı.

Kendimi Eli'ın göğsüne yapıştırdım. Kollarından biri gövdemin etrafından dolanarak beni kendine yaklaştırdı. "Aç mı?" Köpeğe şüpheyle bakarak sordum. Bir atla melezlenmiş olmalıydı. Kürkü otuz farklı kahverengi türünü içeriyordu ve dili ağzından eski bir parşömen gibi çıkıyordu.

"Her zaman." Bir eli hala kalçamdayken, köpeği enerjik bir şekilde sevmek için eğildi ve kuyruğunu sallayıp mutluluk içinde havlamasına neden oldu.

Belki de buraya gelmek bir hataydı.

Rahatsızlığımı fark ederek, "Köpeklere alerjin mi var?" diye sordu.

Başımı salladım, gözlerim mamuttan hiç ayrılmıyordu. Adı Tiny miydi? Bu da ne böyle? "Onlardan korkmuyorsun, değil mi?"

Değildim. Ya da belki öyleydim. Emin olmak için yeterince köpeğe maruz kalmamıştım. "Ben evcil hayvan insanı değilim."

"Anlıyorum. Hayvanlardan nefret ediyorsun." Sesi eğlenmiş gibiydi.

"Sevmiyorum. Sadece saygılı bir mesafeyi korumayı seviyorum." Bruce beni acımasızca görmezden geldi, bu da bana gayet uygundu. Ama Tiny mutlu bir şekilde etrafımda dönüyor, her an sağlayacağımdan emin olduğu sarılmalar ve övgüler için sabırsızlanıyordu.

"Senden hoşlandığı kesin."

Tüyleri ne kadar gür görünse de, ona uzanmaya hiç niyetim yoktu. Bir yerde köpeklerin iyi insanları kötülerden ayırabildiğini okumuştum. Kararı bilmek umurumda değildi. "Onu gezdirmen gerekiyor mu?"

"Bu saatte olmaz. Büyük bir bahçemiz var ve serbestçe girebiliyor. Gece yarısı bir şeyler atıştırmak istiyor ama. Gitmene izin verirsem çıldıracak mısın?"

Tırnaklarımın ön koluna battığını fark ettim. "Özür dilerim." Onu serbest bıraktım ve neredeyse şefkatli görünen bir gülümsemeyle kendini kurtardı, ardından canavar mutfağa doğru gözden kayboldu. Ayak

sesleri duydum,

Açılıp kapanan dolaplar ve yumuşak, sabırlı mırıltılar. Kendimi bu seslere gülümserken yakaladım ama nedenini bilmiyordum. Eli'nin köpeği, bıldırcını ya da su samurları olması neden umurumda olsun ki? Yeni yıkanmış ellerini kot pantolonuna silerek döndüğünde, hemen "Yatak odan nerede?" diye sordum.

"O kadar çabuk değil." Başımı eğdim ve o da gülümsedi. "Bir hikâye istiyorum. Yukarı çıkmadan önce."

Ah, evet. Para birimimiz. "Ne kadar kötü bir insan olduğumu kanıtlayan çirkin bir tane mi?"

"Fark etmez. Doğru olduğu sürece." Durakladı. "Sadece benim için olduğu sürece."

"Hepsi öyle." Ona başka hiç kimseye yüksek sesle itiraf etmediğim şeyleri anlatmıştım. Onun için de aynıydı, sormama gerek kalmadan biliyordum. Ve mükemmel bir hikâyem vardı. "Ben on bir yaşındayken, Tisha ve Nyota -küçük kız kardeşi- bir köpek yavrusu almaları için ailelerini rahatsız etmeye başladılar. Powerpoint'ler, evin her yerine bırakılmış post-it'ler vardı. Öğretmenlerinden karakter mektupları bile aldılar. Tisha kedileri daha çok seviyordu ama bir evcil hayvan alacaklarsa bir ittifak gerekiyordu ve Nyota daha küçüktü. Uzlaşmaya daha az istekliydi. Her neyse, sonunda bir Chihuahua karışımı olan Elvis'i sahiplendiler. Gürültücü ve küçüktü. Ben yokmuşum gibi davrandı, ben de iyiliğine karşılık verdim." Yutkundum. "O köpeği delicesine kıskanıyordum. Çünkü her gün, her saniye Tisha ve ailesiyle birlikte kalıyordu. Beslendi, bakıldı, üzerine titrenildi. Ben ise eve dönüp ... ile uğraşmak zorunda kalıyordum." Ne yapacağı belli olmayan annem, giderek daha da saldırganlaşan küçük kardeşim, boş mutfak ve küf kokusu. Eğer bu benim hayatımsa, bunu hak edecek bir şey yapmış olmam gerektiğinden emindim. "Çok şeyle başa çıkmak zorundaydım. Bu yüzden Elvis'e baktım ve çok içerledim ve 'Neden ben değilim' diye düşündüm, ta ki Tisha ile her etkileşimimde metastaz yapan bir kanser gibi hissedene kadar. Kendimi bu alışkanlıktan vazgeçirmem uzun zaman aldı. Belki de hiçbir zaman tam olarak başaramadım."

Her zaman olduğu gibi yanaklarımın yanmasını ve utancın üzerime çökmesini bekledim. Ama Eli hiçbir suçlama ya da iğrenme belirtisi göstermezken kendimi suçlamak zordu. On yılı aşkın bir süredir iliklerimde taşıdığım bu hikâyeyi, sanki dudaklarım ya da kolum kadar doğal bir parçammış gibi açıkça kabul etti.

Ben de "Sıra sende" dedim.

Başını salladı. Derin bir nefes aldı. "Geçen Cuma şehir dışındaydım. Birkaç iş arkadaşımla votka içip sarhoş oldum, otele döndüm ve senin rehberini açtım. Sana yapmayı hayal ettiğim her şeyi anlatan uzun mu uzun bir metin yazdım. Hiçbir şeyi atlamadım. Ve bu bir liste değildi, Rue. İğrençti, savunulamazdı ve son derece ayrıntılıydı. Lanet bir kullanım kılavuzu. Yazdığıma dair en ufak bir anım yok ve neyse ki gönder tuşuna basmadan önce uyuyakalmışım, çünkü ertesi sabah alarmım çaldığında, metin kutusunda duruyordu."

İlk başta kendimi yetersiz hissettim ve neredeyse onu aldattığı için suçlayacaktım - bu bizim tarzımız bir hikâye değildi, acımasız, çıplak ve heyecan vericiydi. Ama buna karar vermek bana düşmezdi, değil mi? Belki de Eli için kontrolünü kaybettiğini itiraf etmek bunların hepsiydi.

"Yazdığım son şeyi bilmek ister misin?" sordu.

Başımı salladım, kalbim beklentiyle çarpıyordu.

"Seni itaat etmen için becermeyi ne kadar çok istemiştim." Başını salladı, alaycı bir kahkaha attı ve çenesiyle merdiveni işaret etti. "Hâlâ bunu yapmak istiyor musun?"

Cevap verme zahmetine girmeyip yukarı tırmanmaya başladım. Takip edip etmediğini kontrol etmek için döndüğümde, gözlerinin kıçıma yapıştığını fark ettim. Gülümsemesi hiç pişmanlık duymuyordu, sanki vücuduma bakmak ona tanındığı sürece yararlanmayı planladığı kutsal bir hakmış gibi.

Yatak odası, ziyaretçi planlamayan yetişkin bir adamdan beklediğim gibiydi: basitçe döşenmiş, çoğunlukla temiz, yapılmamış bir kral yatak ve ara sıra bir mobilya parçasının üzerine örtülmüş kıyafetler. Yatak odası

Pencereler caddeye bakıyordu ve perdeleri çekmek için yanımdan geçti. O döndüğünde ben çoktan ayakkabılarımı çıkarmış ve gömleğimi çıkarmıştım.

"Dur," diye emretti.

Şortuma baktım. "Bunları üzerimde bırakmamı ister misin?"

"Hayır." Yaklaştı. "Bırak ben yapayım."

"Pek verimli değil." Ne de seksi. Market alışverişi kıyafetlerimi giyiyordum.

"Hadi ama Rue. Bu geceye, elime geçeceğini hiç düşünmediğim ikinci bir şansmış gibi davranacağımı bilmelisin." Fermuarın her çekişi, sessiz odada yüksek sesle duyuluyordu. İri elleri, bir hediyenin paketini açar gibi önünü açtı. Sonra gözlerini bana dikerek elini içeri kaydırdı.

İşaret parmağının ucu külotumun pamuğuna dokundu. Yumuşakça fırçaladı. "Güzel."

Islak demek istedi. Kalçalarımın arasındaki ıslaklığı hissetmiştim ve şimdi o da bunu biliyordu. "Şaşırmış olamazsın."

"Hoşuma gitmesi için şaşırmama gerek yok." Şortumu çıkardım. "Bunu söylememe gerçekten ihtiyacın yok, değil mi? Vücudunun şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel şey olduğunu?"

Başımı eğdim, açgözlü ve hırslı bir şekilde beni gözlemlemesini izledim. Gözleri göğüslerimde, göbeğimde, kalçalarımda, uyluklarımda geziniyordu, hepsi de mükemmele yakın olamayacak kadar güzeldi. Ama ben vücudumu kusurlarıyla bile seviyordum. Buz üstünde ve dışında yapabildiklerini, alabildiği zevki, satın almaktan zevk aldığım elbiselerin içinde nasıl göründüğünü seviyordum. Karşılaştığı zorluklara rağmen ilk on sekiz yılım boyunca devam etmesini seviyordum. Ve Eli'nin de onu benim kadar sevmesini seviyordum. "Böyle düşünmene sevindim. İstediğin gibi kullanmaktan çekinme."

Boğazı düğümlendi. "Ne söylediğin hakkında en ufak bir fikrin yok, Rue." Sanki her yıl tatile gittiği bir yeri tekrar ziyaret ediyormuş gibi bana dokundu. Dantelli sütyenim külotumla uyuşmuyordu ama onun umurunda değildi.

Avucunu sol göğsümün etrafında kavradı, başparmağı

Zaten sert olan meme ucumu bularak ona sürtündü ve ben ona doğru eğilirken gözlerimin kapanmasına izin verdim. "Hoşuna gitti, değil mi?" Tekrar yaptı ve nefesim kesildi. Meme ucumu çimdiklediğinde bir iniltiyi yutmak zorunda kaldım. "Sana ne yapmak isterdim biliyor musun?"

"Ne?"

Ağzını açtı, sonra kendini durdurdu. Güldü, hüzünlü. "Sana söylesem korkudan altına sıçarsın."

"Yapmazdım."

Başını iki yana salladı. "Güven gerektiren şeyler bunlar. İletişim." Eli yanına düştü ve kaybını bir bıçak gibi hissettim. "Zaman."

"Bizde öyle bir şey yok."

"Biliyorum." Gülümsemesi mutlu değildi. Örgümü çözdü, bana biraz daha bakmak için bir adım geri çekildi ve bu manzaradan daha da memnun görünüyordu. "Üç kere."

Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı.

"Gitmeden önce seni üç kez boşaltmama izin ver."

Daha önce başka biriyle bu kadar çok gelip gelmediğimi hatırlamaya çalıştım. Ya da tek başıma. "Bu çok iddialı olabilir."

"Olabilir." Omuz silkti ve bedenimi benden daha iyi tanıyormuş gibi davranmaması hoşuma gitti. Kendine güveni asla yüksek sesle değil, her zaman sessizce, istikrarlı bir şekilde mevcuttu. "Yine de denememe izin ver." Başını boynuma gömdü. İçine çekti. "Çok güzel kokuyorsun. Son seferden beri her gün o tatlı amını öpmeyi düşündüm. Öpebilir miyim?"

Yetki sahibi olmakta iyiydi. Yumuşak talimatlar, kısa talimatlar, kesin komutlar veriyordu. Beni yatağa, dizlerimin üzerine, kalçalarımı başının her iki yanına koymamı istedi ve çok az bir çabayla beni oraya götürdü. Hâlâ kıyafetlerini giyiyordu ve ben yüzünün üstünde çırılçıplaktım. İçime doğru yaladığını hissettim, klitorisimden başlayan ve açıklığımın arkasında duran uzun bir kaydırma ve zevk patlaması o kadar beklenmedikti ki, öne doğru düştüm, kalçasına çökmekten kaçınmak için kendimi avuçlarımda yakaladım.

"Çok mu fazla?" Eli hâlâ öpmeye, emmeye ve ısırmaya devam ederek sordu. Bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldım. Geçen sefer de üzerime boşalmıştı ama hemen, sihirli bir şekilde iyi olmamıştı. Benim noktalarımı ve doğru ritmi bulması biraz zaman almıştı. Artık temelleri bildiğine göre, gerçek bir tehditti ve bundan zevk alıyordu.

"Çok fazla değil." Eli'nin kot pantolonunun düğmelerini açmaya başladım, o beni yalamaya devam ederken ben de iç çamaşırının üzerinden sikini okşuyordum. Kıvrımlarımı ısırdığında, onu boxer külotundan dışarı kaydırdım. Alışık olmadığım ve zevk almayı beklemediğim bir şekilde büyüktü ama bunu zaten biliyordum. Elleri göğüslerimi sıktığında ve dilini içime soktuğunda, onu ağzıma alabildiğim kadar derin bir şekilde aldım, ki bu sadece yarıya kadardı.

İkimiz de yüksek sesle inledik, sesler bedenimizde titreşiyordu. Dilinin beni ayırma şekline ayak uydurmaya çalıştım, gerçekten çalıştım ve parmakları açıklığıma doğru artan bir amaçla hareket etti. Odaklanmaya çalıştım, ıslak, beceriksiz öpücükleri sikinin uzunluğuna bastırdım, dilimi başının etrafındaki çıkıntıyı kızdırmak için kullandım. Ama pozisyon alışkın olmadığım kadar sıra dışı ve samimiydi ve yayılan sıcaklık, omurgamda yükselen zevkten başka bir şeye konsantre olmayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Aldığım kadarını nasıl vereceğimi biliyordum, ama Eli'nin elleri kıçımı kavrarken ve başparmağı aniden deliğime bastırırken, kendimi merkezlemek zordu ve-

"Bu işte iyi değilsin, değil mi?" Kalçamın iç tarafına doğru konuştu, kelimeleri emici bir öpücükle kovalarken sesi büyülenmiş gibiydi.

"Bu çok kaba ve incitici."

"İncitici mi? Bu mu?" Tekrar içimi yaladı ve kalçalarım kontrolsüzce titredi. Bu konuda harikaydı, sanki her zevk sesini amımın anatomisiyle eşleştirmişti. Ya da belki de bu onun katıksız coşkusuydu. Her iki durumda da, bir şeylerin eşiğindeydim. "Acı çekiyor musun, Rue?"

"Hayır. Sen benim-" Klitorisime doğru nefes verdi. Ürperdim, alnım onun kaslı kalçasına düştü.

"Zavallı kız." Parmakları kalçalarımı sıkıca kavradı. "Odaklanma sorunun var gibi görünüyor."

"Bu ..."

Parmakları meme uçlarımı sıktı. "İyi miydi?" "Dikkat dağıtıcı." Kelime kulağa bulanık geliyordu.

"Sorun yok. Sadece bu yüzden geleceğim." Bunun ne anlama geldiğini merak ettim ama bir süre sonra ekledi: "Seni yiyip bitirmekten yani." Bunu söyleme biçiminde bir şey vardı, hayranlık uyandıran ve istekli bir şey, içime girdiğinde parmağının ilk falanksının etrafında kasılmamı sağladı. "İşim bittiğinde beni temizleyebilirsin. Ağzınla."

Bu zevk beni bir deprem gibi parçaladı. Şüphesiz hayatımın en ani orgazmıydı, sinir uçlarımın uyarılması kadar beynimin derinliklerinde bir yerden başlayan bir şeydi. Kendimi onun kalçasını örten kot pantolona karşı nefes nefese kalmış, utanç verici sesleri boğazımdan aşağı yutarken buldum. Yanımda siki seğiriyor, ucunda boncuklar oluşuyordu ve ilk artçı şoklar yatıştığında onu tekrar ağzıma almaya, bana verdiği zevk için ne kadar minnettar olduğumu göstermeye çalıştım ama konsantre olmak imkansızdı. Vermek ve almak bir arada zordu ve kalçama gülümserken yanağının kıvrımına bakılırsa buna aldırmıyordu.

Kontrol eksikliğim onu eğlendirdi.

"Eli, yapamam-"

"Bir şeyin yok canım," diye yatıştırdı. "İyi olacaksın. Bundan hoşlanmadın mı? Gelmek istemiyor musun?"

İnledim. İri, güçlü ve kesinlikle pis olan elleri kıçımın yanaklarına dolandı ve beni açtı. Dokunuşunda bir saldırganlık belirtisi, giderek artan bir doğrudanlık vardı ve acaba

İkimizi de haftalardır bundan mahrum bıraktığı için beni cezalandırıyor muydu, yoksa o kadar sabırsız mıydı? Sonra klitorisimi dudaklarının arasına aldı ve ben artık hiçbir şeyi merak etmiyor, ikinci ve daha güçlü bir orgazmın eşiğinde sallanıyordum.

"Tanrım," diye nefesi kesildi. "Sen gerçekten de en tatlı şeysin."

O anda onu ağzıma almayı boşalmaktan daha çok istedim. Aletinin etrafında inlediğimde, belki o da aynı şeyi hissediyordur diye düşündüm. Nefesi kesildi, kalçaları neredeyse boğazımdan içeri kayacak şekilde kavislendi ve derin bir inilti çıkardığında, ilk önce ne hissettiğimden emin değildim: bir kez daha içimden geçen zevk mi, yoksa ağzıma dolan boşalması mı?

Orada, hareketsiz, vahşi yaratıklara ait sesler çıkararak uzun dakikalar boyunca kaldık, inişimiz yavaş ve zahmetliydi. Sonra Eli bizi çözdü, beni derinden ve minnetle öptü ve bir kolunu belime dolayarak beni yatağa yatırdı. Kendimi hislerden, ısıdan ve Eli'nin parmaklarının tenimdeki izlerinden oluşan aşkın bir varlık gibi hissediyordum.

"Bu iki oldu," dedim, içimde küçük artçı sarsıntılar dolaşıyordu. Geçen sefer de böyle hissetmiştim. Tükenmiş. Bomboş. Sanki bedenim onun kuklasıydı, istediği gibi şekillendirebileceği bir şeydi.

Yoğun, demişti ama bu kelime tamamen yanlış görünüyordu. Bu korkutucuydu. Tehlikeliydi. Kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı ve gözlerini kapatmak için kolunu geri çektiğinde minnettar oldum. Daha fazla yakınlığa dayanamazdım.

"Bana bir saniye ver," diye nefes nefese kaldı. "Sana bir tane daha verebilirim.
Ya da denerken öl."

Güldüm, içim ışıl ışıl olmuştu. Yanağımı yastığa dayamış, vücuduma daha önce hiç olmadığı kadar şarkı söyletebilen bu adamı izliyordum. Seksten, işte geçen haftalardan, hayatta ve çoğunlukla yalnız olmanın stresinden kaynaklanan yorgunluk çökmeye başladı. Bir dakika, diye düşündüm. Bir dakika sonra ayağa kalkacağım. Büyük,

iğrenç bir

Onun için çok önemli olduğu için veda etme ve bu yataktan sonsuza dek ayrılma sahnesi. Son zamanlara gelince, bu iyiydi.

Eli'nin geniş göğsünün nefes alış verişinin ritmiyle yükselip alçalmasını izledim. Dudaklarını dalgınca yalayışını ve tadına bakarak gülümsemesini izledim. Kendisinden açıkça, hiç çekinmeden memnun oluşunu izledim ve sonra göz kapaklarım kapanıp sokaktan gelen sesler kulaklarımda sustuğunda onu bir daha izlemedim.

19

CLOROX MENDILLERININ NEREDE OLDUĞUNU BILIYORSUN, DEĞIL MI?

RUE

yağmurun pencerelere vuran yumuşak pıtırtılarıydı.

beni uyandırdı ve evin önünden geçen bir arabanın sessiz sesi sonunda beni gözlerimi açmaya ikna etti. Kafam karışmamıştı. Nerede olduğumu ve komodinin üzerindeki dijital saatin bana yanıp söndüğünü hemen anladım. Kireç yeşili Eli'ındı.

Saat sabahın on kırk beşiydi.

Perdeler hâlâ çekiliydi. Eli hiçbir yerde yoktu. En son ne zaman bu kadar derin, bu kadar kesintisiz ya da bu kadar geç uyuduğumu hatırlayamıyordum. Belki de yataktan kaynaklanıyordu -morg levhası gibi sert, tam da sevdiğim gibi. Belki de seksti. Hiçbir fikrim yoktu ve bu konuyu daha fazla araştırmayı da düşünmüyordum. Yapabildiğim kadar sinsice, yatağın etrafına saçtığımız kıyafet kırıntılarını topladım ve süite girdim.

Eli'nin yatak odası gibi temizlik ve kaosun aynı nazik karışımıydı. İşedim, ağzımı çalkaladım.

Listerine, ve merdivenlerden aşağı gizlice indim, mutfaktan gelen sesleri duyunca durdum.

Kahretsin.

Ayrılmadan önce Eli'a söyleyeceğime söz vermiştim. Ayrılmanın gecenin bir yarısı olacağını düşündüğüm zamanlar. Bunu utanç yürüyüşü yapmak zorunda kalacaktım. Utanç vericiydi ama Eli'ın altmış dokuzda ne kadar kötü olduğumu bilmesi kadar utanç verici değildi.

Mutfağa yöneldim, vedalarımı hızlı ve dürüstçe yapmaya hazırdım. Dün gece için teşekkür ederim, Eli. Hoşuma gitti. Her zaman hoşuma gider. Kim olduğun ve bana yapabileceklerinin birleşimi acımasız hissettirmeye başladı. Bir daha asla görüşmeyelim, tamam mı? Ama derin bir nefes alıp kendimi içeri attığımda Eli farklı görünüyordu.

Kendisinin daha küçük, daha güzel bir versiyonu gibi. Hafif omuzlarına düşen vahşi kahverengi bukleler, ürkütücü derecede açık mavi gözler ve o yarı sıcak, yarı acımasız sırıtış. Benden birkaç santim daha kısa. Bir kız. Şaşkınlığı gülümsemeye dönüşene kadar kısa bir süre ağzı açık kaldı. "Vay, vay, vay. Bakın dün gece kim yatmış."

Bir kaşımı kaldırdım.

Kız anında kızardı. "Özür dilerim! Seni kastetmemiştim, asla kastetmezdim, kardeşimi kastetmiştim! Merhaba, ben Maya Killgore."

Kız kardeşi. Burada mı yaşıyordu? "Rue. Siebert."

"Yanigüzel içintanışmak Sen. I söz veriyorum I Yapma. Genellikle rastgele insanların yakın cinsel geçmişleri hakkında yorum yaparım.
."

"Kardeşinin mi?"

"Kesinlikle." Parmaklarıyla beni işaret etti. "Bana hiçbir şey söylemiyor, bu yüzden acımasız araştırma yöntemlerine başvurmak zorunda kalıyorum. Sana eş olmaya mı çalışıyor?"

"Neye?" Kafeine ihtiyacım vardı.

"Siz çıkıyor musunuz, yoksa sadece onun vücudunu mu kullanıyorsunuz?" "Um. İkincisi." Bir çırpıda. "Bu daha çok karşılıklı bir

faydalı anlaşma."

"Güzel. Aferin size çocuklar." İçtenlikle mutlu görünüyordu. "Nerede tanıştınız?"

"Burada, Austin'de bir şirket için çalışıyorum. Harkness yakın zamanda bizi satın almaya çalıştı." Ve henüz başarılı olamamıştı. Kendime hatırlatmak iyi geldi. Suçluluk duygumu da yumuşattı.

"Lanet olsun, Kline için mi çalışıyorsun? Florence'ı tanıyor musun?"

Eli'nin evinde Floransa'dan bahsedildiğini duyunca duyduğum utanç o kadar yoğundu ki, "Evet" demeden önce bir nefes almak zorunda kaldım.

"Neye benziyor? Onu dokunaçlı dev bir canavar olarak hayal ediyorum."

Florence'ı nereden biliyordu? "Beş-üç yaşında kızıl saçlı. Tırnaksız. Özellikle canavar gibi görünmüyor." Kendi uzantılarını büyütmeden önce konuşmayı kesmek için ekledim, "O benim yakın bir arkadaşım."

Maya'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ama bir saniye sonra hoş gülümsemesi geri geldi. "Kahve ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim. Ben de eve gidiyordum. Eli . . . ?" "Yakında dönecek. Ona mesaj da atabilirim."

"Gerek yok." Arkasından sordum. Gizlice çıkmayacaktım. Evime döndüğümde ona mesaj atacak ve var olmayan bir Cumartesi sabahı randevusu ayarlayacaktım. Çiftçi pazarında roka standında çalışıyorum. Ben AquaGym. Dört çocuk annesi olduğumu söylemiş miydim? Kahvaltı için bekliyorlar. "Teşekkür ederim, ben sadece-"

Bir önceki gece neredeyse alenen seks yaptığım ön kapı açıldı. İçeri ilk giren, gün ışığında daha da büyük ve daha da mutlu görünen dev köpek oldu. Şiddeti seçti ve birkaç galon yağmur suyunu hiçbir yüzeyden esirgemeden ahşap zemine saçtı. İkincisi elbette Eli'ydı. Koyu yeşil rüzgarlığının kapüşonunu geri çekti ve gözleri beni bulduğunda, "Hâlâ burada olup olmadığını merak ediyordum," dedi. Gülümsüyordu. Yarı memnun, yarı meydan okuyan, yarı her şeyi bilen.

İçimden sıcak ve soğuk bir şeyler geçti. "I-"

"Kaba," diye araya girdi Maya. "Ondan kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

"Keşke bilseydin Maya," diye söylendi. Ceketini yüksek arkalıklı bir sandalyenin üzerine örttü, bakışları beni hiç terk etmedi.

"Neyi bildin?" Maya, bu sabah bana karşı son derece ilgisiz olan Tiny'yi okşadı. Aferin oğluma.

Eli cevap vermek yerine, "Rue, Alec'le birlikte artistik patinaj yapıyordu," diye bilgi verdi.

"Gerçekten mi? O en
iyisi." Başımı salladım.
"Öyledir."
"Hâlâ paten kayıyor
musun?" "Rekabetçi
olarak değil."
"Peki ya eğlence için?"
"Eğleniyorum."
"Dave'in pistinde mi?"
"Çoğunlukla."

"Bekle." Eli'nin gözleri kısıldı. "Rue Siebert. Seni tanıyorum! Wisconsin'de bir yerde senkro bursu kazanmamış mıydın?"

"Michigan. Adrian Koleji."

"Aman Tanrım. Seni hatırlıyorum! Sadece birkaç ay çakışmıştık ama çok iyiydin."

"Ben öyle değildim-"

"Mentorlukta yani. Bana geriye doğru nasıl crossover yapılacağını öğretmiştin, hatırladın mı?" Ben öğretmedim ama o sırıtarak devam etti. "Berbattım. Diğer dört kişi denedi ve ben çözemedim. Hadi ama, hatırlaman lazım, ben pistin ortasında ağlamaya başlayan kızım. Beni bir banka getirdin, yanıma oturdun ve ikimiz de yarım saat kadar hiçbir şey söylemedik. Sakinleştiğimde bana tekrar başlamaya hazır olup olmadığımı sordun ve sonra ilk denemede crossover yaptım! İlkbaharda olmalı-"

Dışarıda bir araba korna çaldı. Sarsıldım ve Maya gözlerini devirdi. "Bu Jade olmalı." Sırt çantasını ve büyük boy, aşırı damgalı su şişesini aldı. "Çok güzeldi.

Tekrar görüşürüz, Rue! Günü kütüphanede geçireceğim, o yüzden siz ikiniz masada sabah seksi yapmaktan çekinmeyin." Omzunun üzerinden Eli'a baktı. "Clorox mendillerinin nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?" Eli cevap veremeden gitti ve bizi yalnız bıraktı, birbirimize anlayışlı bir ifadeyle bakıyorduk.

Gizlice kaçacağımı biliyordu.

Onun bildiğini

biliyordum. O da bunu

biliyordu.

Çenemi meydan okurcasına kaldırdım ve sanki kafasında benim için yazdığı bir senaryoyu takip ediyormuşum gibi dudakları sırıtarak genişledi.

"Bana bir not bırakacak mıydın?" diye sordu nazikçe. "Yoksa sonra mesaj mı atacaktın?"

Omurgamı dik tuttum. "İkincisi."

"Daha az zaman alır." Başını salladı, eğlendi ve bir dolabı açtı. Mamalar köpeğin metal kabına tıkırdadı ve diğer insanların evcil hayvanlara zahmetsizce gösterdiği türden bir şefkat arayışıyla etrafımda dönmeye başlayan Tiny anında bana olan ilgisini kaybetti. Üstündeki masada, gelişmiş bir satranç tahtası fark ettim.

"Bu senin oyunun mu?"

Eli başını salladı. "Maya'ya

karşı." "Çok mu oynuyorsun?"

"Birazcık. Nolan Sawyer seviyesinde falan değiliz-" "Mallory

Greenleaf seviyesinde mi demek istiyorsun?"

Sadece gülümsedi. "Kız kardeşimi gerçekten

hatırlamıyor musun?" "I . . ." Aslında hatırlıyordum.

yanımda sessizce hıçkırdı. Yürek parçalayıcı ve ilişkilendirilebilir hissettirmişti ve söyleyebileceğim bir şey olmasını dilemiştim. Ama ben de aynı şeyleri yaşıyordum ve bana yardımcı olabilecek hiçbir kelime olmadığını biliyordum. "Beni görmesi sorun olur mu?" diye sordum.

"Kim?" "Kız

kardeşin."

"Neden olmasın ki?"

"Belki de ilişkilerini reşit olmayan kız kardeşinle paylaşmak istemiyorsundur." Öyle görünmüyordu ama yaşım ilerledikçe yirmi beşin altındaki her yaş birbirine karışıyordu.

"Neredeyse yirmi iki yaşında. Ya da on üç, hiç emin değilim."

"Büyük olan sen misin?"

Başını salladı. "Vincent daha mı büyük?"

"O üç yaş daha genç. Ve sadece biz varız."

"Kulübe ikiye bölündüğüne göre, ben de öyle düşünmüştüm."

"Evet." Onun hakkında konuşmak istemiyordum. "Kız kardeşin ... görünüyor."

"Güzel mi?"

Aslında Maya ve Eli'nin birlikte rahat göründüklerini düşünüyordum ve bu yüzden kendimi mantıksız bir şekilde ihanete uğramış hissediyordum. İlk tanıştığımızda, onların ilişkisinin de benim Vince'le olan ilişkim kadar gergin olduğu izlenimini edinmiştim. "Burada mı yaşıyor?"

"Evet."

"Kendi özgür iradesiyle mi? Yoksa onu da mı kaçırıyorsunuz?"

"İster inanın ister inanmayın, taşınmayı o istedi." O da inanamamış görünüyordu. "Kampüse yakın bir daire tutmayı teklif ettim ama o hayatta kalan en yakın akrabasıyla yaşamak istedi. Muhtemelen yedek böbreklerine göz kulak olmak için."

Ben gülümsedim, o da gülümsedi. Sanki beni eğlendirmek onun için ödüllendirici bir mikro hobiydi.

"Burası büyüdüğünüz ev mi?"

"Hayır. Güney Austin'de büyüdüm. Riverside'da. Banka yaklaşık on yıl önce o evi aldı. Peki ya sen?"

Bankanın alabileceği bir evimiz hiç olmadı, diye cevap verdi uykulu beynim neredeyse. "Salado'da yaşadım."

Kaşı kalktı. "Ve her gün Dave'in pistine gidip geliyorsun?"

"Evet."

Başını eğdi. "Nasıl oldu da paten kaymaya başladın?"

"Tisha'nın annesi eskiden buz dansçısıymış. Umut verici göründüğümü düşünmüş, Alec'i bulmuş." Gerisini detaylandırmadım. Buzun soğuğunda ailemden uzakta olmanın ne kadar özgürleştirici olduğunu. Riskler arttıkça antrenmanlar ne kadar yorucu hale gelmişti. Okul ücretinden feragat etme ihtimali gözlerimin önünde sallanırken bırakmayı düşünmenin ne kadar imkansız olduğunu. Bunun yerine konuyu değiştirdim. "Eve çok kadın getiriyor musun?"

"Sanırım sen bir ilktin." Omuz silkti. "Gerçi eski nişanlım burada yaşıyordu." "Şef."

"Evet."

Başımı eğdim ve onun tezgâha yaslanışını izledim, odayı dolduruşunun tadını çıkardım. Varlığı ne kadar somut hissediliyordu. "Bu nasıl oluyor?"

"Ne?"

"Biriyle evlenmek isterken nasıl olur da ... evlenmezsiniz?"

"Şaşırtıcı derecede hızlı. Hem de sınırlı bir dramla." Hile yok o zaman. Başka ne olabilir ki? Aşkları bitmiş miydi? Süslü şeflik işi için taşınmış mıydı? Onun kalbini mi kırmıştı? "Hiç ilişkiniz oldu mu?" diye sordu.

"İlişkiden kastınız ... ... ?"

"Karşılıklı olarak kararlaştırılmış, orta veya uzun vadeli romantik bir nişan. İsterseniz flört de diyebilirsiniz." Dün gece bacaklarımın arasında hissettiğim sırıtışın aynısını yaptı. Yaptığımız şey onu metabolize etmeme yardımcı olmalıydı, ama onu hiç olmadığım kadar ilgisiz bulmaya yakın değildim. Hatta tam tersi.

Oksitlenmeyi reddeden bir gümüş para, işte o. Zorlayıcı bir karıncalanma tam karnıma takıldı.

"Bu beni ilgilendirmez," diye devam etti, "ama yine de bana söylersen çok sevinirim."

"Hayır. Sen birden fazla kez birlikte olduğum ilk kişisin."

Dudağı kıvrıldı. "Seks o kadar iyi, ha?"

Çünkü seninleyken asla çok tuhaf, çok sevimsiz, çok uyumsuz olma konusunda endişelenmeme gerek yok. Bana asla doğru olandan başka bir şey hissettirmiyorsun. Ama seks şimdiye kadar yaşadıklarımın en iyisiydi, bu yüzden sadece "Evet" dedim.

Yumuşak dürüstlüğüm onu etkisiz hale getirmiş gibiydi. Yüzü düştü ve gözleri karardı. "Buraya gel," diye işaret etti, sadece parmaklarının bir hareketiyle ve bana dünyayı veren Florence'a ihanet etmek anlamına gelse de gittim. Beni göğsüne doğru çekmesine izin verdim.

"Sanırım," diye mırıldandı kulağıma, "sana bir şey borçluyum."

"İç çamaşırlarım sende kalabilir."

"O değil."

"Ne o zaman?"

"Üç kez dedik."

Vızıltılı, sıcak bir parazit aramızdaki havayı doldurdu. "Önemli değil. Değil ..." Sayılamaz. Sen ve yaptığımız şeyler, bana yaşattıkların, hissettirdiklerin... Bunları ölçmek imkânsız. Orgazmın ötesine geçen bir şekilde iyiler ve gerçekten takip edemiyorum veya onay kutularını işaretleyemiyorum. Bu kafa karıştırıcı. Sen kafa karıştırıyorsun. "Sorun yok."

"Öyle mi?" Aramızdaki boşluğu doldurdu. Ağzı diş macunu ve yağmurlu sabahlar tadındaydı, öpücüğü aynı anda hem sığ hem de yoğun, istekli ama uzun süreliydi. Sevişmek üzere olduğumuz bir öpücük değildi. Az önce seviştik öpücüğü de değildi. Şimdiye kadarki deneyimlerim bunlardı, bu yüzden bunu nasıl kategorize edeceğimden emin değildim.

Elveda. Belki de bir veda öpücüğüydü.

Yavaşça geri çekildi. "Bu şekilde dışarı çıkamazsın, Rue."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kirlisin. Bir duşa ihtiyacın var, değil mi?"

"Sonra alırım."

"Sonra mı?" Burnu hoşnutsuzlukla kıvrıldı ve kaşlarımı çattım. "Bu bir sorun mu?"

"Ben de bir tane almak üzereydim."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Ne kadar hijyeniksiniz. En içten tebriklerimi sunarım. Umarım istediğin her şey olur. "Tamam. Ben gidiyorum-"

"Bana katıl." Parmakları benimkilerle örüldü. "Bir noktada duş almak zorundasın, değil mi? Bunu eğlenceli hale getirebilirsin." Bunun iyi bir fikir olmasının imkânı yoktu ve bunu yüzümden anlamış olmalıydı çünkü "Neden olmasın?" diye sordu.

Florence yüzünden. Çünkü sen kötü bir insansın, kötü şeyler yapıyorsun. Çünkü sen yanlışsın, savunduğum her şeye karşısın ve insanlar bunu öğrenirlerse incinebilirler. Sorun şu ki, hayır demek istemiyordum. Evet demek de istemiyordum ama fark etmezdi.

Eli'nin gülümsemesine bakılırsa, başını sallamak yeterli görünüyordu.

20

BÜYÜK BIR ANLAŞMA.

ELI

Hbüyülenmişti.

Takıntılı.

Aşık

oldum.

Bir paten bıçağıyla boğazını kesecek olan Rue ile değil. önce olma ve alıcı . herhangi bir Harkness'ın ortaklarından birinden romantik bir şefkat. Ama Rue'nun vücudu... Eli büyülenmişti. Ona tereddütle bakan ciddi, lacivert gözleri. En lanet şeyleri söyleme şekli, her seferinde onu şaşırtıyordu. Bu sabah erken saatlerde yataktan kalkmak zorunda kaldığında çarşaflarındaki seks ve onun kokusu. Adam öfkeyle uyanmış, kadın ise ses çıkarmadan, elini yanağının altına koyup uyumaya devam etmişti. ve diğer hafifçe yumruklu içinde ön . onu yüz, çok lezzetli bir şekilde emrinde. Tam orada, koparılmaya hazır.

Onu çıldırtıyordu. Onun yanında olmanın benzersiz derecede iyi bir yanı vardı ve sadece onunla beş dakika daha geçirebilmek için kendini utanç verici, pervasız ve yasadışı şeyler yaparken görebiliyordu.

İdeal olarak çıplak.

"Çok sıcak değil mi?" diye sordu, köprücük kemiğinin içinde biriken suyu yalayarak. Soğukkanlı davranmaya çalışıyordu ama onun, boşalmak için kesinlikle ihtiyaç duyduğundan daha uzun süre kalmaya evet diyeceğini beklemiyordu. Gecenin yarısını diken üstünde geçirmiş, üzerine serdiği çarşafın altında göğsünün inip kalkışına, büzülerek, göze çarpmadan uyuyuşuna bakmış, gözünü kırpmaya cesaret ederse ortadan kaybolacağına inanmıştı. Ama sabah gün ışımıştı ve onu yanında bulmuştu. Tiny'yi gezdirmekten dönmüştü ve arabası evinin önüne park edilmişti.

Onu elinde tutacaktı. Kendisi için. Elinden geldiğince.

"Hayır. Çok sıcak değil." Başını arkaya eğerek duşun sularının saçlarına ve alnına vurmasına izin verdi. Eli, boğazındaki uzun çizgiden aşağıya doğru akan suları takip etti ve tavan penceresinin aydınlığında vücudunu inceledi. Eli onun sıkı antrenman rejiminin izlerini fark etti; kaslı kollar, yuvarlak dörtlüler, güçlü bir karın. Ama kesim tonu gevşemiş, dolgun ve esnek bir hal almıştı. Eli onu en başından beri büyüleyici bulmuştu ama şimdi Eli'ninki gibi onunkinin de eski bir sporcunun kusurlu, iyi kullanılmış vücudu olduğunu bildiği için karşı konulmazdı. Buzu tanıyan bir vücut. Güç ve yumuşaklığın karışımı başını döndürüyordu.

"Bakıyorsun."

"Evet." Gülümsedi. Ölene ya da gözleri bozulana kadar (hangisi önce gelirse) ona bakacaktı. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır."

Ona sırtını vermek için döndü, fıskiyenin ensesine vurması için başını eğdi ve duş kabini, kaygan teni onunkine sürtünmeden bunu yapabileceği kadar büyük değildi. Uzun bir bakıştan ve kıçının hemen üzerindeki gamzelere yönelttiği sayısız fanteziden sonra, bunun bir davet olduğuna karar verdi ve onu arkadan kucaklayarak kendi bedenine bastırdı.

Daha önce de kadınlarla duş almıştı ama hiç banyo yaptığını hatırlamıyordu. Yine de Rue, avucuna onun gibi kokmasını sağlayacak vücut losyonunu sıkmasına, ereksiyonunu sırtının alt kısmına yaslamasına ve ellerini vücudunun her ıslak santiminde kullanmasına izin verdi.

Her biri. Tek. Bir.

"Aslında bunu kendi başıma yapabiliyorum," dedi, alt dudağını ısırarak, her şeye rağmen adil bir tanrının var olduğundan emin olmasını sağlayacak bir şekilde. "Ama hizmetiniz için minnettarım.

-" Sesi kesik kesik bir nefese, sonra da kısık bir iniltiye dönüştü ve Eli daha fazlasını duymak için meme uçlarını çimdikledi, sonra avuçlarının arasında yuvarladı ve kulağına her şeyi, her şeyi verebileceğini fısıldamaktan kendini alıkoydu, yeter ki evine gelmesine ve doğal hayatının geri kalanında haftada yedi gün bunu yapmasına izin versin. "Bunun beni heyecanlandırdığından mı yoksa uykumu getirdiğinden mi emin değilim," diye mırıldandı, onun dokunuşuna doğru eğildi, vücudu titreşen bir gerginlik ve yoğun bir gevşeme kombinasyonuydu.

"Sana ikisini de verebilirim," dedi elmacık kemiğine bir öpücük kondurduktan sonra. "İzin ver sana ikisini de vereyim." Adamın parmakları nihayet klitorisinin etrafında dönmeye başladığında nefes nefese kaldı, ağzı açık bir şekilde soludu ve başını adamın boynunun kıvrımına doğru geriye attı. "Aferin kızıma," diye fısıldadı adam, kız ona karşı titrerken ve sonra kulağına: "Al onu."

Kadının orgazmı neredeyse anında gelmişti ve Eli'ın tek yapabildiği Rue'yu duvara itip beline kadar eğilerek kalçalarının arasından kendini boşaltmaktı. Kendini, sadece ucunun içeri girmesine izin verilmesi için yalvarırken hayal etti ve bunun ergenliği hem eğlendirici hem de utanç vericiydi. Kız hâlâ zevkten titrerken, onun omzunda sessiz kahkahalar attı.

Kalbi yavaşladığında, onun ne kadar sert olduğunu fark etti. Belki de daha önceden biliyordu ve sonunda acımıştı. Eli'nin kollarında döndü, inanılmaz derecede güzeldi, dudakları parlıyordu, yanakları masal kırmızısıydı ve Eli, kızın eli sikinin etrafına dolandığında gözlerini kapatıp

fayanslara doğru tökezlemek zorunda kaldı.

Sanki ona yaşattığı orgazm onu makul bir hızda hareket etme yeteneğinden mahrum bırakmış gibi onu sıkıca ve yavaşça okşadı. İşkence gibiydi ama adam kalçalarını onun yumruğuna doğru savurmaya başladığında, nemli saçlarına usulca küfredip kalçalarını sıkıca kavradığında bile, kadın asla onu uçurumun kenarına itecek kadar hızlanmadı. "Lanet olsun, Rue," dedi ve sonra sinirli bir sesle, "Bunu yapamazsın-" Ve sonunda, aşağılayıcı bir şekilde, "Lütfen," diye yalvardı. Adam kadının boynunu ısırdı, kadın başını sallamadı, gülümsemedi ya da bir şey söylemedi, adamın isteğine boyun eğmedi, ama gözleri adamın gözleriyle tam olarak buluştu, güzel, mavi ve sakindi ve bu onun için her şeyi halletti.

Boşaldığında o kadar şiddetliydi ki, daha önce biriyle sevişirken, hatta gençken bile bu kadar iyi bir şey hissettiğini hatırlamıyordu. Bu zevk onu çatlatmış, sessiz ve suskun bir şekilde soluk soluğa bırakmıştı, sanki vücudu en anlaşılmaz sesleri bile çıkaramayacak kadar büyük bir deneyim yaşamakla meşguldü.

Yani onun ağzını seviyorsun, olağanüstü göğüsleri var ve muhteşem bir el işi yapıyor, dedi kendi kendine, normale dönme yolunda ilerlerken, dizleri zayıf. Yani o etrafta olduğunda gülümsemek istiyorsun ve kafasında ne olduğunu bilmek istiyorsun. Hâlâ onu kavrayış şekli, kapalı yumruğundan sızan meni, uzun zamandır yaşadığı dini bir deneyime en yakın olanıydı. Büyük olay, diye düşünmeye zorladı kendini ama boğazında ekşi bir tat bıraktı, kendine yalan söylerken yaşadığı gibi. Eli onun kendisini izleyişini seyretti, sakin yüzü her zaman içinde yarattığı kaosla çelişiyordu ve sessizliğine daha fazla dayanamayınca iki eliyle yanaklarına sarıldı ve "Hâlâ yorgun musun?" diye sordu. Sesi boğuk çıkmıştı. Buna şaşırmamıştı.

Başını salladı.

"Tamam. Olacak olan şu: Şimdi benim yatağımda uyuyacağız. Birlikte. Ve uyandığımızda, bunu tekrar yapacağız.

Ve bunun son kez olup olmadığı, bunu yapmayı bırakıp bırakmayacağımız, bunu ne kadar istediğimiz üzerinde herhangi bir kontrolümüz olup olmadığı konusunda kendimizi ve birbirimizi kandırmayı bırakıyoruz."

Hakkını vermek gerekirse, sadece birkaç saniye tereddüt etti. Ciddi bir ifadeyle tekrar başını salladığında, adamın içine bir rahatlama dalgası yayıldı. "Hayır, Rue. Sen söyle. Bunun son kez olmadığını söyle. Bana söz ver."

Bu daha uzun sürdü. Ama kelimelerin etrafından dolaşmayı başardı ve yumuşak bir "Bunun son kez olmasını istemiyorum" sesi duyduğunda, onu kucağına aldı, havluyla sildi ve yatağına taşıdı.

21

BUNU BENIMLE YAPMAK ISTER MISIN?

ELI

Li uyuyacak biri değildi.

Üniversitede bir sorun olmuştu, gün içinde uykuya dalmakta neredeyse patolojik bir yetersizliği vardı, Özellikle de maç öncesi dinlenme zorunluyken; şimdi NCAA sömürü makinesinden kaçtığına göre, bu sadece geceleri alamadığı uykunun telafi edilemeyeceği anlamına geliyordu.

Rue'nun böyle bir sorunu yoktu. Adam onu yatağa yerleştirdikten bir dakika sonra düzgünce nefes alıyordu. Yatağın kenarına oturdu ve uzun süre baktı, kendini ürkütücü ve ergen gibi hissediyordu ve durmak için çaresizdi, coşkulu ve vurulmuş hissediyordu. Daha önce böyle bir şey yaşadığını hatırlamıyordu, bu da dikkatli olması gerektiği, kızın tehlikeli olabileceği anlamına geliyordu.

Bir tutam nemli saçı kulağının arkasına itti ve aşağıya indi.

Kırk beş dakika sonra bir yaz fırtınası tüm hızıyla devam ediyordu ve Rue, Maya'nın bir çift eşofmanının üzerine katlanmış, yatağın üzerinde onun için bıraktığı tişörtü değil, dünkü kıyafetlerini giyerek mutfağa girdi.

Hiç bu kadar şaşırmamıştı.

Bakışları, çok sayıdaki yataklarından birinde mutlu bir şekilde uyuklayan Tiny'ye kaydı, sonra tezgahın üzerindeki krem şanti ve meyve kaselerine gitti, sonra da ocağın yanındaki tavaya kondu. "Ne yapıyorsun?"

"Seni buraya çekmek için verdiğim sözü yerine getiriyorum."

"Bunu sen yaptın." Uykulu, güzel ve şaşkın görünüyordu. Onu kendine çekmemek için fiziksel olarak kendini tutmak zorunda kaldı.

"Diğer söz. Sana yemek yapacağımı söylemiştim, hatırladın mı?" "Yapmak zorunda değilsin."

Ona sarılmayın. Burnunun ucunu öpmeyin. Elinizi sırtında aşağı yukarı gezdirmeyin. Parmaklarınızı saçlarına sokmak zorunda değilsiniz ve kesinlikle boğazını koklamanıza gerek yok. Bu, Kline'ın kredisinin hâlâ size ait olduğunu hatırlatmaktan daha hızlı kaçmasına neden olur. "Hadi ama Rue." Ona azarlayıcı bir bakış attı. "Kendimi olduğumdan daha büyük bir pislik gibi hissetmeden seni durmadan beceremem. Seni canlı ve duyarlı tutmak için beslemem gerekecek. Kusura bakma ama alternatifini düşünmüyorum."

Bakışlarını kaçırdı ve sonra gözlerini indirdi, bu ilginçti. Atipik. Sonra da "Yemek konusunda tuhafım." dedi. Yüzünü düz tuttu. Hiçbir hareket yapmadı. Kız ürkekti ve onu ürkütmek istemiyordu. İki kez yutkunmasını izledi ve eklediğinde hiçbir tepki vermedi: "Oturarak yenmeyen yemeklerle mücadele ediyorum. Ve zaman kısıtlamasıyla." Onun gözlerini tuttu. "Aceleyle ya da ayakta yemek yerine yememeyi tercih ederim."

"Bu garip değil." Yine de göğsünü buz gibi ve ağır yaptı. Alec'in onu beslemesiyle ilgili söyledikleri. Tisha'nın resmi. Onun bir gıda mühendisi olduğu gerçeği.

gıda güvensizliğini ele almaya odaklanmıştı. O isteyene kadar noktaları birleştirmeyecekti ama midesinin derinliklerinde çalkalanmaya başlayan soğuk, amaçsız öfkeyi besleme hakkını saklı tutuyordu.

"Hareket halindeyken yemek yemeyi de pek sevmem." Bir çekmeceyi açtı ve iki yer minderi çıkardı. "Bardaklar ve tabaklar şu dolapta. Bir işe yarayın, Dr. Siebert." Yüzü hiçbir şey söylemiyordu ama omuzlarında bir rahatlama izi vardı.

Masaya oturduklarında "Fransız tostu mu bu?" diye sordu.

Fincanına kahve doldurdu. "Evet."

"Süslü şef eski sevgilinin sana yapmayı öğrettiği süslü yemek bu mu?" Sesi şüpheci geliyordu.

"Yemeğin süslü olması gerektiğini hiç söylemedim. Pişman olacağınız bir kelime daha söylemeden önce denemenizi tavsiye ederim."

Gözleri kısıldı ama tostuna şurup döktü, biraz taze krema ve çilek karışımıyla kapladı, ona büyük bir iyilik yapan birinin havasıyla bir ısırığı dudaklarına götürdü ve birkaç saniye çiğnedikten sonra eliyle ağzını kapatarak "Vay anasını" dedi.

Ona en çok söylediği bakışını attı.

"Ne oluyor be?" Yüzü kızarmış gibiydi. "Nasıl?"

"Gizli tarif."

"Fransız tostu."

"Artık bildiğin gibi, her Fransız tostu eşit yaratılmamıştır."

"Bana içinde ne olduğunu söylemeyecek misin?"

"Belki sonra." Kahvesinden bir yudum aldı. "Eğer uslu durursan."

Daha yavaş, ağır ağır lokmalar alıyor, ona laboratuvarında geçirdiği sabahı hatırlatan titiz, metodik bir şekilde yiyordu ve adam onu haklı gösterilemeyecek bir başarı duygusuyla izliyordu.

Ona ne yapıyordu?

"Bir ricam var," dedi peçeteyi ağzına götürürken.

"Sana söyledim, bu bir sır." "O değil."

"Ne o zaman? Bir hikaye mi?"

"Öyle olmak zorunda değil. Paylaşmak zorunda değilsin. Eğer paylaşmak istemiyorsan, korkunç kısımlara ihtiyacım yok. Sadece eski nişanlını bilmek istiyorum."

Ah. "Ne, tam olarak?"

Mükemmel soruyu aradı, sonra karar verdi: "Nişanı kim bozdu?"

"O yaptı."

Bir duraklama. "Neden?"

"Çünkü onu sevilmek istediği şekilde sevmedim."

Rue başını eğdi. "Bu ne anlama geliyor?"

Artık McKenzie'yi düşündüğünde geriye sadece sevgi ve minnettarlık duyguları kalacak kadar uzun zaman geçmişti. Yine de son konuşmaları ...

Başarılı ve yetişkin bir adamsın ama yine de bağımlı arkadaşlarınla birlikte peşinde koştuğun saçma sapan bir intikam için gerçekten mutlu olmaktan daha fazla çaba harcıyorsun. Aptal intikam planını her zaman bana tercih edeceksin ve bunu ikimiz de biliyoruz.

Bana aşık olmak istiyorsun. Sabah uyandığında beni düşünmek istiyorsun. Beni istemek istiyorsun, ama istemiyorsun.

Bunu düzeltemezsin, çünkü bu senin ne yaptığınla ilgili değil, ne hissettiğinle ilgili. Benim aradığım türden bir aşk, herkesin kapasitesi yetmez Eli.

McKenzie'nin sözleri artık üç yıl önceki gibi keskin bir bıçak olmayabilirdi, ama acısı hâlâ geçmemişti. "Yeterli değil." Dili yanağının içinde gezindi. "Onu yeterince sevmediğimi kastetti."

"Haklı mıydı?"

Bir an durdu ve sonra başını sallamak için kendini zorladı. En çok canını yakan da buydu.

"Siz ikiniz hala arkadaş mısınız?"

"Arkadaşça. Temiz bir ayrılık istiyordu ama şimdi başka birini bulduğunu ve benimle olduğundan daha mutlu olduğunu daha çok duyuyorum."

"Onu kıskanıyor musun?"

"Ben ... belki. Birazcık. McKenzie harikaydı. Ona ihtiyacı olanı veremedim ve bunu başkasından aldığı için mutluyum. Ama elimde değil..." İstifa eder gibi bir hareket yaptı. "Kıskanmak daha doğru olabilir."

Rue sağanak yağmura baktı ve sanki yapılması gereken karmaşık bir dizi tahlil varmış gibi konuyu düşündü. "Yapamaz mıydın? Ona ihtiyacı olan şeyi veremez miydin? Yoksa sadece istemedin mi?"

O kadar yüklü ve aldatıcı bir soruydu ki Eli neredeyse McKenzie'yle hiç konuşup konuşmadığını merak edecekti. Ama Rue kurnaz değildi. Ve meraklıydı. "Bilmiyorum. Umarım birincisi değildir."

Başını salladı. "Ben de öyle olabilirim."

"Ne gibi?"

"İnsanları hak ettikleri şekilde sevmekten aciz."

"Gerçekten mi? Peki ya Florence? Onu sevmiyor musun?"

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Sevdiğimi sanıyordum. Biliyorum, ama belki de yeterince değil, eğer burada seninle olarak ona ihanet ediyorsam." Uzun, sakinleştirici bir nefes aldı, sonra tekrar ona baktı.

"Peki ya romantik aşk?" Eli'ın kalbi küt küt atıyordu ve neden olduğundan emin değildi. "Sence bunu başarabilir misin?" diye sordu ona.

Onlara sordum.

"Belki de. Ya da belki bazı insanlar çok kırılmıştır. Belki de . . . belki de hayatlarında, geçmişlerinde onları çok kötü yaralayan şeyler olmuştur, hayatlarının aşklarıyla asla mutlu sonlar elde edemeyeceklerdir." Yukarı çekti

dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını dizlerine doladı. "Belki de bazı insanlar trajedi olmak için yaratılmıştır."

Karnında bir bıçak, işte Rue buydu. Ve bakmaya dayanamadığı bir aynaydı. Konuyu değiştirmek istercesine, "Peki, bu benim soru-cevap için bir şansım mı?" diye sordu.

"Ne sormak istiyorsunuz?"

Konuyu nazikçe açmayı düşündü ama Rue açık konuşmayı severdi. "Neden penetratif seks istemiyorsun?"

"Çünkü bundan pek hoşlanmıyorum." "Özel bir nedeni var mı?"

"Hayır. En azından travmatik bir hikaye ya da tıbbi bir sorun yok." Omuz silkti. "Aktif olarak hoşlanmadığımdan değil. Sadece gerçekten bu şekilde gelemiyorum."

"Ah."

"Hepsi bu kadar olsaydı umurumda olmazdı - gelmeme neden olmayacak ve yapmaktan mutlu olduğum başka şeyler de var. Açıkçası." Gözlerini kırpmadan adamın gözlerine dikti ve onun için yaptığı her lezzetli şey bir anda aklının en ön köşesine yerleşti. "Ama benim deneyimlerime göre, penetratif seks genellikle iki sonuca yol açar ve ikisi de iyi değildir."

"Hangi sonuçlar?"

"Birçok erkek penis-vajina seksini nihai hedef olarak görüyor ve diğer her şeyi unutuyor. Ön sevişmeyi atlıyorlar, doğrudan sevişmeye geçiyorlar, kendilerine ait oluyorlar, partnerlerini tamamen unutuyorlar - ki benim aradığım bu değil. Ve bu en iyi senaryo."

"En iyisi mi?"

İçini çekti. "Seks sırasında beni mutlaka boşaltmaları gerektiğine karar vermelerinden daha iyi, ki bu da neredeyse her zaman acı çektirecek kadar uzatmalarıyla sonuçlanıyor. Bundan kurtulamıyorum, bu da beni sadece orgazm taklidi yapmaya zorlayan çok tatsız bir çıkmazda olduğumuz anlamına geliyor." Gerçekten çok kırılmış görünüyordu,

kahkahalarını tutamadı. Onun bu yönünü seviyordu: kendi zevkinin peşinden gitmesi, hakkını talep etmesi. Ondan hoşlanıyordu, o dönem, şimdi parçalar gözlerinde belirgin bir resim oluşturmaya başladığından daha da çok hoşlanıyordu.

Benden ne istersen iste, diye düşündü, ne olursa olsun, ve sana vermemi izle. Benden önce kim geldiyse, hiçbir fikri yoktu. Ben meydan okumaya hazırım.

"Neden?" dedi. "Bunu yapmak ister misin?"

"Seni gerçekten becermek isteyip istemediğimi mi soruyorsun?" Başını salladı.

Kendini gülümsemekten alıkoydu. "Buna kendin cevap verebilirsin."

"Yeterince makul." Fransız tostundan düzgün bir parça daha aldı, mükemmel miktarda çilek ve kremayla dengeledi, Eli'nin öğle tatilinde bir sandviçi mideye indirmesinden daha uzun süre çiğnedi. Sonra da eğlencesini gizlemeden sordu: "Sihirli sikinle beni iyileştirmeyi mi bekliyorsun?"

Elbette tam da umduğu şey buydu. Aleti içindeyken boşalması fikri bile başlı başına sarhoş ediciydi ama onu bu şekilde boşaltan ilk kişi olma fikri, yaşlılığına kadar hoşuna gidecek bir şeydi. Cinsel geçmişinde kalıcı bir yer. Onu hatırlamasını sağlayacak bir şey. Bu bir fanteziydi, hem de uygunsuz bir fantezi, ama Eli kendi kafasının içinde kalan düşünceler yüzünden kendini çok fazla cezalandırmaktan kaçınmaya çalıştı. Kendinden nefret etmenin onu bir yere kadar götürebildiğini fark etmişti.

"İyileşmen gereken bir şey yok," dedi, buna tamamen inanarak. "Ama hoşuna gidebilir. Benimle birlikte."

"Doğru. Yukarıda bahsi geçen sihirli alet yüzünden." Ondan nefret etmesi gerektiğini bilmeden önceki ilk gecede olduğu gibi onunla alay ediyordu. Bunun her dakikasını seviyordu.

"Çünkü daha önce bana biriyle birden fazla kez birlikte olmadığınızı söylemiştiniz. Ben oldum ve sana şunu söyleyebilirim ki partnerini iki saatten fazla tanımak

harika seks yapma konusunda." Artık o kadar da emin olmadığından bahsetmedi. Onun için cinsel uyumluluk kavramını yeniden tanımlamıştı. "Eğer istersen denemek isterim. Eğer gelirsen, iyi. Gelmezsen, yine de eğlenirim ve öncesinde seni yarım düzine farklı şekilde boşaltabilirim. Ve sonrasında."

Düşünerek alt dudağını ısırdı. "Hoşuma gitmezse alınmayacak mısın?"

"Parmaklarımı içine sokmamdan hoşlanıyorsun, değil mi?" Sikişmenin bilimini klinik bir şekilde tartışmaları ve bunu gerçekten yaptıklarında ne kadar etkileyici hissettirdiği çok uyumsuzdu. En azından onun nasıl hissettiğini. Onun kendisine fiziksel olmayan herhangi bir şekilde yaklaşmasına asla izin vermeyecekti.

"Bu farklı," diye düşündü. "Aletin çok daha büyük.
Ve ellerinizi nasıl kullanacağınızı biliyorsunuz."

Ses kaydını yapmalıydı. "Başka şeyleri nasıl kullanacağımı da biliyorum." Bunu mümkün olduğunca gerçekçi bir şekilde söylemeye çalıştı. Başarılı olamadı.

"Eminim öyle düşünüyorsundur." Kızın ağzı küçük bir gülümsemeyle seğirdi. Onunki de öyle. "Ya hayır dersem?"

"Başladığımız gibi devam ediyoruz. Benden şikayet yok." Ve bir sürü minnettarlıkla.

Başını salladı. "Denemeye açığım. Ama bunu sıkıcı bulur ve ortasında esnersem, bunu kişisel olarak algılamayın."

"Not edildi."

"Ve senin için orgazm taklidi yapmayacağım."

Yanağının iç kısmını ısırdı. "Aynı şekilde."

Masanın karşısından birbirlerine bakıyorlardı, yarı dolu portakal suyu bardaklarının buğusu yuvarlanıyor, aralarında bir eğlence titreşiyordu. İkisi de az önce kahvaltı sırasında yaptıkları konuşmanın imkânsızlığının farkındaydı. İkisi de eğleniyordu. "Benim de bir sorum var."

Devam etmesi için başıyla
onayladı. "Kink şeyler."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve onu dikkatle inceledi. "Sorunuz nedir?"

"Sanırım buna kendin cevap verebilirsin," diye papağan gibi tekrarladı ve sırıtmamak için başını salladı.

"Neyle ilgilendiğimi bilmek ister misin?"

Başını salladı.

"Sana söylersem korkacak mısın?"

"Hayır. İnsanlar her türlü arzuya sahip olabilir ve bunları rızaları olmadan başkalarına dayatmaktan kaçınabilirler. Size güveniyorum."

Bu baş döndürücüydü. Ve kesinlikle pornografikti. Rue Siebert, ona güveniyor. Bu bilgiyle çok şey yapabilirdi. Olasılıklarla oynayabilirdi. Belki, yıldızlar aynı hizaya gelirse, harekete geçebilirdi. "Ben . . . hoşuma gidiyor."

Bir süre sessiz kaldı. "Sanırım bunu zaten biliyordum." Kline'ın laboratuvarlarından birinde yaptıkları konuşmadan sonra hiç şaşırmamıştı. "Kendini durdurma konusunda iyisin, ama bazen öyle olmayı tercih ettiğini söyleyebilirim..."

Onun bitirmesini bekledi. Bitirmeyince, "Yetkili mi?" diye sordu.

Kadın tekrar başını salladı ve adam ona güven verici bir şekilde gülümsedi. "İhtiyacın olan bir şey mi? Seksten zevk almak için mi?"

"Hayır. Yaşadığım en iyi sekslerden bazıları bunun hiçbir unsurunu içermiyordu." Seninle, diye eklemedi.

"Nişanlın da bu işin içinde miydi?"

"Öyleydi. Bu anlamda çok iyi eşleştik." "Seks zindanınız var mı?"

"Ben Teksas'ta yaşıyorum, Rue. Bir bodrumum bile yok."

Gülümsemesini dizlerine sakladı ve sonra sordu: "Canını yaktın mı? Seks sırasında mı?"

Başını iki yana salladı. "Bu ikimizin de ilgilendiği bir şey değildi. Bu daha çok kontrolle ilgili."

"Kontrolü ele mi alıyorsun?"

"Bu olur olmak daha fazla uygun için söyle o seks bağlamında kendininkini teslim etti. Bu tür

ilişkiler güven gerektirir. Sınırlar. Bunu çözerken pek çok yanlış başlangıç ve ani duruş yaşadık. Biraz deneme yanılma."

"Yani, eğer acı yoksa . . . ?"

"Onu bağlardım. Gözlerini bağlardım. Yere yatırırdım. Ona ne yapacağını söylerdim. Orgazm inkarının ne olduğunu biliyor musun?"

"İngilizce konuşuyorum." Kadının bakışı hafifçe kırılmıştı ve adam bir kahkaha attı.

Tanrım, onu bu masaya yatırmak için neler vermezdi. Ona tam olarak ne demek istediğini gösterecekti. "İşte böyle, o zaman."

"Biliyor musun," diye düşündü, "uygulamada tanıştığım bir adam bir keresinde bana şaplak atmıştı."

Sessiz bir kahkaha attı. "Şu haline bak. Profesyonel bir kinkster."

"Biliyorum, değil mi?"

"Nasıl buldunuz?"

Etkilenmemiş görünüyordu. "Çoğunlukla saçmaydı."

Eli öne doğru eğilmek istedi. Kaşlarının arasındaki dikey çizgileri düzeltmek ve ona tam orada olduğunu söylemek istedi ve muhtemelen yatakta boktan olan ve onu boşaltamayan bir pisliği düşünmesine gerek olmadığını, çünkü ona sahip olduğunu, onu öğrenmeye istekli olduğunu, onun tarafından tüketildiğini söyledi. Ama yapmadı, çünkü bu onu kaçmaya iterdi. Ve sormak istediği soru aralarında kabarıyor, sessizliği konforunun sınırlarına kadar esnetiyordu.

Bunu söylemesine gerek yoktu. Ama lanet olsun, söylemesini istiyordu. "Haydi, Rue. Şimdi korkup kaçma." Onun yutkunmasını izledi. Dudakları mühürlü kaldı, o da dilini şaklattı. "Senin gibi değil."

Aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu, çünkü gözlerini adamın gözlerine dikmişti. "Bunu benimle yapmak ister misin?"

Masanın altında eli ve siki aynı anda seğirdi. Onu kucağına çekmeyi düşündü. Onu bu eve kilitlemeyi ve anahtarı atmayı. Ona yapabileceği şeyleri. Onun sınırlarını keşfetmeyi. Nelerden hoşlandığını bulmak. Onu kendi

merhametine bırakmayı. Bundan zevk almasını sağlamak. O

sadece ikisinin ne kadar eğlenebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Eğer denemek istersen, evet. Bir kısmını."

"Ne gibi?"

"Çok zorlayacak, çok çabuk olacak bir şey değil. Sadece sen, kontrolü bana bırakacaksın. Ve her şeyi konuşurduk." Kanı damarlarında yüksek sesle gümbürdedi. Beklentiyle. Ya da fikrini değiştirebileceği endişesiyle. "Bir günlüğüne kalabilirsin. Deney yapabiliriz."

Gözlerini kırpıştırdı. "Eve gitmeliyim."

"Neden?" Rahat bir sırıtış denedi. Çok istekli değildi. "Evcil hayvanın varmış gibi değil."

Gözlerini devirdi ama eğleniyordu. "Sulamam gereken bitkiler var."

"Geçen hafta marketten aldığınız kaktüs iyi olacaktır."

Alt dudağını çiğnedi. Masaya vuran uzun, zarif parmaklarını inceledi, kendisine sarıldıklarında nasıl hissettiklerini hatırladı. "Maya dönmeyecek mi?"

"Bu geceye kadar değil. Ve arkadaşı Jade'e benim incel olduğumu söylediğini duydum. Ona bir oyunum olduğunu göstermeyi çok isterim."

Kadın usulca güldü ve Eli ona sahip olduğunu anladı.

22

İYİ KIZ

RUE

W**Yukarı döndüğümüzde** telefonumda **üç mesaj vardı.**
Nyota, Teksas ve Indiana'da lisanslı bir emlak avukatının iletişim bilgilerini e-posta ile gönderiyorum. İyi Haberler
çok tavsiye edildi. Üzücü haber: saatlik ücreti bunu yansıtıyor olabilir.

Tisha, "antropomorfize edilmiş regl krampı" (Matt) için bir şeyler tamamlamak üzere birkaç saatliğine Kline'a gideceğini söyledi ve ona katılmak isteyip istemediğimi sordu. Çıkarken masasına birlikte sıçabilirdik. LMK.

Ve Florence, benim için ördüğü kırmızının güzel tonlarındaki bir şalın ilerleme fotoğrafını çekmişti
-En sevdiğim renk.

"Her şey yolunda mı?" Eli arkamdan sordu ve ilk içgüdüm telefonumu saklamak oldu - ki bu da kendimden nefret etmeme neden oldu. Kline, arkadaşlarım, işim; bunlar hayatımın gurur duyduğum kısımlarıydı.

Gizlenmesi gereken şey Eli ile yaptığım şeydi.

"Bir hikâyem var," dedim, yüzüm hâlâ ona dönüktü. Gözlerime baskı yapıldığını hissettim ama endişelenmedim. Çocukken ağlamayı bırakmıştım.

"Devam et."

"Her şeyimi Florence'a borçluyum. İşimi. Bilimsel özgürlüğümü. Finansal istikrarımı. Ördüğü o lanet şala. Ve karşılığında burada, hayatını imkansız hale getiren birinin yatak odasındayım, onunla yemek yiyorum, çünkü ..."

Sessizlik. "Neden? Neden buradasın, Rue?"

Göğsüm ağırlaştı. Arkamı döndüm. "Çünkü ben bencil ve dikkatsizim. Çünkü öyle olmak istiyorum."

Başını salladı. Benimkiyle eşleşebilecek bir hikâye bulmak için etrafına bakınıyor gibiydi. "Annemle en son ölmeden birkaç hafta önce konuştum. Ona son sözlerim, kız kardeşime de bana olduğu kadar boktan bir anne olmamasını umduğumdu."

Kemiklerimizde yaşayan kusurları, pişmanlıkları ve hataları kabul etmenin verdiği tuhaf katarsisle orada öylece durduk.

Ne kadar utanç verici olursa olsun asla kaçmazdı.

Ben de öyle. "Tamam o zaman," dedim bir adım daha yaklaşarak. "Hadi başlayalım."

Eli gömleğini çıkardı. Sert ve ilginç bir şekilde yakışıklıydı ama onda hoşuma giden şey vücudunun anlattığı hikâyeydi. Omuzlarının genişliği, vücudunu geliştirmekle geçen bir çocukluğun ürünüydü. Güçlü, uzun kollar. Orada burada birkaç yara izi vardı, darbe almış ve devam etmiş olmalıydı. "Defans oynadın mı?"

Gülümsedi. "Nereden biliyorsun?"

"Şanslı tahmin. Güvenli bir kelimeye ya da başka bir şeye ihtiyacımız var mı?" "Neden şimdilik sadece iletişim kurmuyoruz? Ben sana söylerim
Senden ne yapmanı istediğimi, benim ne yapmak istediğimi ve sen de bana hayır diyebilir ya da durmamı isteyebilirsin. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Saçımı çok sert çektiğin için 'brokoli' diye bağırmaktan daha iyi geliyor."

Güldü. "İşte ruh bu. Seni tutmamın bir sakıncası var mı?" Bir adım daha yaklaştı ve ellerimi kot şortumun arka ceplerinden nazikçe çekti. Sonra bir elini şaşırtıcı bir kolaylıkla iki bileğime dolayarak onları sırtımın alt kısmına hapsetti. "İşte böyle."

Midemde bir sıcaklık oluştu. Kan yanaklarıma hücum etti ama başımı salladım.

"Fikrini değiştirirsen, benden bırakmamı iste."

"Bırakmayacağım."

Yüzümü taradı. "Ben ciddiyim. Yaptığım bir şey hoşuna gitmezse hemen bana söyleyeceksin."

"Her şeye varım."

"Gerçekten mi? Her şeye
var mısın?" Başımı
salladım.

"Yani şimdi seni yatağa bastırabilir ve kayganlaştırıcı olmadan kıçını sikebilir miyim?" Donup kaldım. Alnında her şeye hazır bir kaş belirdi ve kendimi onun pençesinde kıpırdanmaktan alıkoymak zorunda kaldım. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi yumuşak bir sesle. "Giysilerini çıkar ve yüz üstü yatağa uzan, Rue. Ve eğer seni rahatsız eden bir şey olursa, herhangi bir şey, bana söyle."

Birkaç dakika içinde çırılçıplaktım ve Eli'ın gözlerinin her hareketimi takip ettiğinin farkındaydım. Yatağın önünde durdum. "Yapabilirsin," dedim omzumun üzerinden. "Ama daha önce hiç yapmadım, belki kayganlaştırıcı olmadan olmaz."

Hiç kıpırdamadan duruyordu ama gözlerinin arkasında bir şey sanki beyninde kısa devre varmış gibi tekliyordu. Uzandığımda sakin görünüyordu. Parmakları göğüslerimin arasındaki vadide gezindi, sonra göğüs kafesimi bir piyano gibi çaldı. Üzerinde hâlâ kahvaltıda giydiği gri eşofman altı vardı, ereksiyonunun dış hatları yumuşak malzemeyi zorluyordu.

"Bu konuda bir şey yapmamı ister misin?" diye sordum. Amaç bu değil miydi? Ona bir şekilde hizmet etmem mi? Bu fikir beni beklenti içinde bacaklarımı birbirine bastırmaya itti.

Ama o başını salladı. "Yavaş başlamaya ne dersin?

Sadece rahatla."

"Peki ben ne yapacağım?"

Kıkırdadı. "Ama tabii ki." "Ne?"

"Her zaman yapacak bir şeye ihtiyacın var."

Öyle mi yaptım? Evet, öyle. Çocukluğumdan beri bir hedefimin olması, yaşadığım acıları düşünmekten kaçınmanın en iyi yoluydu. O nereden biliyordu ki?

"Çünkü ben de öyleyim," diye fısıldadı ve yanağıma bir öpücük kondurmak için eğildi. Tehditkâr bir samimiyet hissettim. "İngilizceyi bu kadar iyi konuştuğuna göre neden işinin gelmeyeceğini söylemiyoruz?" Eli karnıma kaydı, sonra hafifçe bastırdı, etimdeki ağırlığı çok lezzetliydi.

"Ben gelemez miyim? Hiç mi?"

"Ben söyleyene kadar olmaz. Ne kadar yakın olduğun önemli değil, iznimi bekle. Tamam mı?"

"Kulağa çok zor gelmiyor. Bir erkekle orgazm olamamak benim bolca deneyim sahibi olduğum bir şey."

Gevezeliğe çok benzeyen bir şeyler mırıldandı ve sonra beni öpmek için alışık olduğum şekilde eğildi, aynı anda hem ölçülü hem de kesinlikle iğrençti.

Birinin öpücük parmak izini tanımak benim için çok yeni. Eli'nin taze, odunsu kokusuna aşina olmak. "Bu benim sürekli gördüğüm bir rüya," dedi meme uçlarımdan birini usulca ısırmadan önce.

Zevkle iç çektim. "Neymiş o?"

"Sen. Çıplak. Sana söyleneni yapıyorsun." Başparmağı alt dudağıma bastırdı. "Kontrolün bende olmasını her zaman sevmişimdir ama seninle bambaşka bir şey. Belki de çok kaygan olduğun içindir. Sana olduğun yerde kalmanı emretme hakkına sahip olmak güçlü bir fantezi." Sesi bir matematik problemi çözüyormuş gibi geliyordu. Gözlerimiz buluştuğunda, gülümsemesi kendinden çekiniyordu. "Hadi başlayalım, olur mu?"

Her zaman yaptığı şeyi yaptı: göğüslerimi öptü, kalça kemiğimin kenarını izledi, boğazımın derisini içine çekti. Bu beni tahrik ediyordu ama varacağım yeri göremiyordum ve bu beni huzursuz ediyordu.

Bu da onu eğlendirdi. "Rahatla." Apandisit ameliyatı izimin beyaz gölgesini inceledi.

"Ama ne yapmalıyım-"

"Az önce söyledim ya." Eli kalçalarımın arasına kaydı. Onları birbirinden ayırdı. "Rahatla."

"Sen-" Başparmağıyla beni ayırdığında ciğerlerimdeki hava hızla boşaldı. Onun da nefesi kesildi.

"Sana ilk dokunduğumda hep sırılsıklam oluyorsun, Rue." Başparmağı telaşsızca giriş yerimden klitorisime doğru ilerledi ve sonra tekrar aşağı indi. Dokunuşuna doğru eğildim, sinir uçlarımdan ısı yayılıyordu. "Bunu benim yaptığımı düşünmek hoşuma gidiyor."

"Bunu ben yapıyorum," diye karşılık verdim. Göğsünün derinliklerinden yükselen kahkahalar beni daha da ıslattı.

"Göğüslerini dudaklarından daha çok seviyor olabilirim. Ve kesinlikle dürüstlüğünüzü göğüslerinizden bile daha çok seviyorum. İnan bana, bu da bir şeydir."

Üzerime atlamasını bekliyordum, çünkü bundan gerçekten zevk alıyor gibiydi ve eğer oyun beni mümkün olduğunca çabuk uçurumun kenarına itmekse, bu en uygun maliyetli yol olurdu. Ama o acele etmedi: beni yavaşça, hafifçe, sadece parmaklarının ucuyla amımın üzerinde ovdu ve yavaş yavaş dokunuşunun içinde eridim. Gözlerimi kapattım, arkama yaslandım ve ne kadar yakın olduğumu fark ettiğimde üç ya da yirmi dakika geçmiş olabilirdi.

Titriyor.

Çarşafları tutuyorum.

Alt dudağımı çiğniyor ve her vuruşta eğiliyordum.

Tırmanış o kadar kademeli olmuştu ki farkına bile varmamıştım ve inanmayan bir ifadeyle Eli'a baktığımda, neredeyse tatlı bir şekilde gülümsedi ve orta parmağının ucunu içime soktu. "Zaten tam oradasın, değil mi? Parmağımın etrafında kenetleniyorsun."

"Çünkü sen-" İnledim. Sakinliği dengesizleştiriciydi. Hatırlayabildiğimden daha fazla heyecanlanmıştım ve o bundan etkilenmemişti.

"Uzun, çok uzun bir süre gelmene izin vermeyeceğimi biliyorsun.
değil mi?"

Kalın parmağının etrafındaki kaslarımı sıktım ve keskin nefesinin tadını çıkardım. Aleti hâlâ sertti, inanılmaz derecede büyüktü. "Peki ya sen?"

"Ben mi?" Elini çekti ve ben de bir iniltiyi bastırdım. Eşofmanının üstünden kendini okşamasını, sonra birkaç kez daha pompalamak için sikini çıkarmasını izledim. "Ne zaman ve nerede istersem boşalabilirim, Rue. Şimdi. Daha sonra. Şimdi ve sonra. Eğlenceli değil mi?"

Gözlerimi kapattım, onun eğlenceli ses tonunu kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım ve bedenimden sakinleşmesini istedim. Bu bir şaka gibi geliyordu, benim dahil olmadığım bir şaka. Tek istediğim-

"Tekrar deneyelim, tamam mı?" Sesi yumuşak ve sabırlıydı ve anında kendimi daha rahat hissettim. Ama avuçlarının kalçalarımı ayırma şekli vahşiydi ve amımın üzerindeki ağzı bana kontrolün onda olduğunu hatırlattı.

Istırap gibiydi. Ya da şimdiye kadar hissettiğim en iyi şeydi. Saatler gibi gelen bir sürenin ardından hâlâ karar veremiyordum. Tek bildiğim, Eli'nin hiç acımadığı ve beni ağzıyla, parmaklarıyla ve bazen de derin, pis sesiyle yukarı, yukarı, yukarı çıkardığı ve sonra, içimde genişleyen gerilimden patlayacakmış gibi hissettiğimde, geri çekilip beni çaresiz bıraktığıydı. Bir keresinde neredeyse boşalıyordum ve beni amımın kenarından yumuşak bir ısırıkla cezalandırdı, bu da beni titretti, bir saniye daha temas için ona her şeyi vaat etmeye hazırdım. Kendimi kendi parmaklarımla boşaltmaya hazırdım. Bacağını becermeye. Onun lanet hizmetkârı olmaya
-Sonra çok fazla kıpırdanmaya başladığıma karar verdi ve söz verdiği şeyi yaptı: Her iki bileğimi de avucunun içine alarak beni bağladı ve kollarımı karnıma sabitledi. Bacaklarımı daha da açmak, ağzına ve dokunuşuna doğru eğilmek, onunla teması uzatmanın tek olası yoluydu. Ve ben de öyle yaptım, yalvarmaktan başka çarem kalmayana kadar yakarışlarımı geri çektim.

"Lütfen."

"Lütfen, ne? Neye ihtiyacın var Rue?"

"Yapamam. Lütfen, lütfen, lütfen, beni boşalt. Ya da kendimi boşaltmama izin ver. Lütfen."

Dilini klitorisime değdirdi ama yeterince sert değildi. Ölmek üzereydim. "Uzman olduğunu sanıyordum. Gelmemenin senin için kolay olduğunu sanıyordum."

"Yapmak zorundasın, lütfen. Yapmak zorundasın."

"Bu çok mu fazla Rue? İşini bitirmemi ister misin?" Göbek deliğimi öptü, son bir saattir ağzının gittiği yerlerden sonra şaşırtıcı derecede iffetliydi. "Brokoli, Rue?"

Histerik bir kahkaha attım. "Hayır. Brokoli olmaz," diye nefes nefese kaldım, cevabın nereden geldiğinden emin değildim. Düpedüz inatçılık. Bunun benim için olduğu kadar onun için de geçerli olduğuna dair altta yatan şüphe. Ona açıkça istediği bir şeyi vermekten gelen bir güç vardı. Sefil bir haldeydim ve daha önce hiç olmadığım kadar yükseliyordum. "Bunu kaldırabilirim."

"Emin misin?" Uzun parmağını içimde gezdirdi. Ellerini nasıl kullanacağını gerçekten biliyordu. Piç kurusu. "Şu anda gerçekten çok sıkısın. Bana birkaç dakika daha verebileceğinden emin misin?"

Değildim ama şiddetle başımı salladım. Aşırı telafi.

"Seni o otel barında gördüğümden beri bunu sana yapmak istiyordum. Daha sonra eve gittim ve bu yatakta uzandım ve ne kadar ciddi olduğunu, ne kadar kendine hakim ve vakur olduğunu düşündüm ve ne kadar güzel parçalanacağını hayal ettim." Leğen kemiğimin üst kısmını usulca ısırdı. "Yine on beş yaşındayım, Rue. Seni düşünerek ne kadar mastürbasyon yaptığıma inanamazsın."

Yapışkanlığımı kaybetmiştim. O beni çözüyordu. "Ne kadar daha uzun?"

"Çok iyi yaptın bebeğim. Bu senin ilk seferin ve beni çok mutlu ettin." Beni ağzı açık bir öpücükle daha ödüllendirdi ve sözleriyle içimde bir gurur patlaması oldu. "Bana beş dakika daha verebilir misin? Beş dakika daha, sonra boşalmana izin vereceğim."

Ses tonu patronluk taslıyordu. Gerçekten aşağılayıcıydı ama bu beni daha da yaraladı, içime daha fazla zevk doldurdu. "Tamam."

"İşte benim kızım. Ve sonra kaç kere istersen gelebilirsin."

Sadece bir kez yeterli olacaktı. Beni parçalayacak ve sonsuza dek mahvedecekti. "Tamam."

"Ama bunu kolaylaştırmayacağım." Gözlerimi açtım ve onunkilerle karşılaştım. Dehşet karnımdaki sıcaklıkla karıştı. Senden nefret ediyorum, diye düşündüm, her saniyesini, her dokunuşunu, her parçasını severek. "Son bir koşu, Rue. Beş dakika daha, ama ..."

Ne olduğunu söylemedi ama dili tekrar yarığımı yaladı.

-Bu sefer bir amaç için.

Nefesim kesildi ve neredeyse tamamen yataktan kalktım.

"Sakın boşalma," diye hatırlattı ve ben de körü körüne başımı salladım, sözümü hatırlamamı söyledikçe başımı sallamaya devam ettim. "Uslu dur, Rue," diye tekrarladı ama dilinin düz kısmı klitorisime bastırıyordu ve ben yapamıyordum, yapamıyordum işte.

Bacaklarım titremeye başladı, sonra kollarım ve karnımdaki karıncalanma basıncı vücuduma çarpan şok dalgalarına dönüştü.

Elimde değildi, bu yüzden çığlık attım, bunun bir insanın aynı anda hissettiği en şiddetli, en inatçı zevk olduğundan emindim. Bedenim için çok büyük ve bu dünya için çok yoğundu. Eli'nin beni tutan elleri için minnettardım, görüşüm daralırken, ihtişamı dışında her şey geri çekilirken beni bir şeye bağlı tutuyordu.

Sonra galaksideki tüm hisler vücudumda dolaştıktan sonra yatağa yığıldım ve ne yaptığımı fark ettim.

"Kahretsin." Doğruldum. Eli'nin tutuşu gevşemiş olmalıydı çünkü ellerimi kolayca serbest bırakabildim. Beş dakika olmamıştı. Bir dakika bile olmamıştı. "Özür dilerim."

Başını salladı, hâlâ titreyen bedenimi donmuş bir ifadeyle izliyordu.

"Kahretsin. Yapmamam gerektiğini biliyorum, özür dilerim."

"Özür dilemeyi kes," diye emretti dikkati dağılmış bir şekilde. Bunun yerine üstüme çıktı, vücudumu örttü, bir kolunu başımın iki yanına koydu. Sanki bir polen damlasıyla onu öldürebilecek güce sahip güzel, egzotik bir çiçekmişim gibi bana baktı.

"Ben-" demek istemedim.

"Çok ateşlisin." Eğildi ve beni neredeyse şiddetle öptü. "Bana ne yaptığını anlamıyorsun. Çünkü ben de senin bana ne yaptığını anlamıyorum."

"Beş dakika değildi. I . . ."

Yanağıma doğru nefes verdi. "Rue, anlamıyor musun? Bütün mesele bu, kaybettiğini görmek. Bunu neden yaptığımı sanıyorsun? Çılgına döndüğünü görmek için." Sertleşmişti, eşofmanlarının arasından karnıma sürtünüyordu. Kasları sabırsızlıkla titriyordu ve nefesi her yerdeydi. Benim bir dakika önce hissettiğim kadar kendinden geçmiş görünüyordu.

"Bilmiyorum, beni cezalandıracak mısın? Şaplak mı atacaksın?"

Güldü. "Seni becermeyi tercih ederim." Kendini yukarı kaldırırken kasları esnedi. Yatağın kaydığını hissettim, sonra bir çekmece açılırken hışırtı sesleri duydum. Yüzünü tekrar görebildiğimde elinde bir prezervatif tutuyordu. "Tamam mı?" diye sordu.

Bunu tartışmıştık. Gerçekten yapabilir miydim?

Evet. Evet, çünkü ihtiyacım olduğunda Eli'ın duracağından hiç şüphem yoktu.

Başımı salladım.

"Aferin kızıma." Beni tekrar öptü, bu sefer sertçe.

"Bunu yapmana izin verdiğim için mi?" Dudaklarına karşı sordum. "Hayır. Çünkü evet demeden önce bunu düşündün."

Prezervatifi taktı, siki neredeyse müstehcen bir şekilde lateksle kaplanmıştı ve sonra kayganlaştırıcıya buladı. İhtiyacı olacağından şüpheliydim ama düşüncesini takdir ettim. Benim için birkaç yıl olmuştu ve üstüme yattığında, neredeyse ilk seferim gibi olmasını bekliyordum, biraz ayarlama gerektiren sıkıcı bir rahatsızlık.

İri ve küt bir şey açıklığımı dürttü ve o içeri iterken yoğun bir dolgunluk hissettim. Sonra aniden, siki içimde bir ya da iki santimden fazla kalmamışken Eli durdu. Kollarıyla omuzlarımı kavradı ve inanılmaz gibi bir şey mırıldandı, sonra da bunu prezervatifle yaptığımız için şükürler olsun gibi bir şey. Alnı başımın hemen yanındaki yastığa gömüldü.

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

"İyi misin?" diye sordum. Elim omurgasındaki çukurda bir aşağı bir yukarı gezindi, iki yanındaki kas düzlemlerini okşadı. Terli derisinin altında seğiriyorlardı.

"Fuuuck." Sözcük yastığın altında kaldı. "Bana bir saniye ver. Uslu bir kız ol ve kımıldama."

Hareket etmedim. Ama içimde o kadar büyük ve yabancı hissediyordu ki, onun gerginliğini ve sınırlarını test etmem, onun nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı bulmam gerekiyordu. Böylece onun etrafında kenetlendim ve hepsi bu kadar sürdü.

"Siktir, tatlım, yapamazsın-"

Ellerinden biri bedenlerimizin arasına girdi ve aşağıya baktığımda, sikinin sadece ucunun içimde olduğunu ve çaresizlik ve kendini savunma karışımı bir şekilde tabanını kavradığını fark ettim. Boşuna. Eli çoktan titremeye başlamıştı, gözleri kapanmış ve yüzü zevkten iki büklüm olmuştu, kontrolsüz sesler çıkarıyor ve içime boşalıyordu.

Ve geldi, geldi ve geldi.

Zevki aşan bir şeyin sancılarını çekiyordu ve ben de her anını büyülenmiş gibi izledim, ta ki son damlasına kadar. Ve sonunda bittiğinde, Eli kendini toparlayıp gözlerini açmayı başardığında, yüzünde bulduğum şeyi çözemedim.

"Kahretsin," dedi, elleri yüzümü kavrayarak ayağa kalktı ve bir nedenden ötürü kesinlikle mahvolmuş görünüyordu. Yıkılmış. Bana bunu yaptıran şeyin ne olduğundan emin değildim ama

Buna ihtiyacı varmış gibi görünüyordu ve başımı çevirip titreyen avucuna yumuşak, güven verici bir öpücük kondurdum.

Bu Eli'ın içinde bir şeyleri ateşlemiş gibiydi, çünkü ağzı bir öpücükle benimkini buldu. Sonra bir tane daha. Ve sonra daha da fazlası, o kadar çok ki sayısını unuttum. Birkaç dakika sonra yumuşadı ve içimden çıktı, dudaklarıma karşı prezervatifin sızmasını istemediğine dair bir şeyler mırıldandı ama çok az telaşla ondan kurtulmayı başardı. Sonra beni göğsüne çekti, kollarını bana doladı ve beni öpmeye, öpmeye, öpmeye devam etti. Sanki seksin bittiğini bilmiyormuş, sanki uzatmak istiyormuş gibiydi. Ve ben aldırmadım. Şimdilik değil. Bir süreliğine.

Bu şekilde ne kadar kaldığımız hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bildiğim tek şey öpücüklerin çoğaldığı, hepsinin durgun ve hiç bitmeyen öpücükler olduğu, odanın ışığının azaldığı ve gölgelerin uzadığı ve eğer kapı çalmasaydı devam edeceğimizdi.

23

HARIKA BIR YATIŞ

ELI

Az önce sesi k e s t i , kollarını daha sıkı sardı Rue, ve onu öpmeye devam etti.

Az önce hayatının en yoğun orgazmını yaşamıştı, vücudu hâlâ geçen saatleri sindirmeye çalışıyordu ve Rue'nun onu becerdikten sonra kendisinden kaçmamasının beden dışı deneyimine tamamen dalmıştı. Ya da kendini kaybetmeden önce onu becerebildiği kadar yaklaşmıştı.

Çarpılmıştı ve buna karşı koymaya da meyilli değildi.

Ama kapı zili tekrar çaldı ve tiz ses, zevkle dolmuş beynine bir tuğla gibi batan dırdırcı bir duyguya dönüştü. "Kahretsin," diye mırıldandı dudaklarına karşı, sonra onu daha da yakınına çekti.

Kadın uysal, ışıltılı ve mutluydu ve adamın onu beslemek ya da tekrar becermek dışında hareket etmeye niyeti yoktu. "Kahretsin."

"Ne?"

"Arkadaşlarım. Geldiler. Planlarımız vardı."

Ona uykulu, tekerlekleri döndüren bir bakış attı. "Bundan m e m n u n musun?"

"Tanrım, hayır."

Kadın gülümsedi ve adamın kalbi göğüs kafesinde zıpladı. Daha da iyisini yapabilirdi. Biraz pratik ve bolca şansla onu güldürebilirdi. "Evde yokmuş gibi davranabilir misin?"

"Bir dizi anahtarları var."

"Anlıyorum."

"Ve arabamı dışarıda görürlerdi."

"Doğru." Onun çenesinin altına sokuldu, uzaklaşmak konusunda da bir o kadar isteksizdi. "Görünüşe göre onlarla etkileşime geçmen gerekecek."

Saçlarında inledi, onu, onu istediği için kendinden nefret eden bu kadını bırakamıyordu. Daha önce hiç böyle hissetmiş miydi? Hissetmiş olmalıydı. Sadece hatırlayamıyordu. "Pencereden gizlice çıkayım mı?" Ona bir bakış attı.

Şaşkın bir ifadeyle baktı ve sözlerine şöyle devam etti: "Benim utanarak dışarı çıkmakla bir sorunum yok, ama belki senin vardır?"

"Lütfen, çarşaflarımı iple bağlamayın." Kendini ondan kurtardı ve omzunun derisi anında minik tüycüklerle doldu. Başparmağıyla onları izledi ve kendini "Hazır olduğunda aşağı gel" demeye zorladı.

"Tamam."

Ayağa kalktı ve onun gözlerini kapatıp çarşafların üzerinde sinsice gerinmesini izledi, yatağa geri dönmemek için ellerini iki yanına yumruk yaptı. Gelişigüzel yıkandı, yıpranmış bir fanila ve bir kot pantolon giydi ve aşağıya indiğinde Minami ve Sul çoktan kanepeye oturmuş, Tiny'yi sanki gizlice almaya çalışmadıkları bir bebekmiş gibi kucaklıyor ve Eli'nin HBO aboneliğinden faydalanıyorlardı.

Kapı pervazına yaslandı ve sinirli bir bakış atmaya çalıştı ama Minami buna izin vermedi.

"Vay, vay, vay. Bakın sonunda kim kalkmış, parlak gözlü ve gür kuyruklu. Uykun nasıldı şampiyon?" Minami sırıttı. Sonra kaşlarını çattı. "Ne zamandan beri kestiriyorsun?"

"Hiçbir zaman. Biri geldi."

Kaşları havaya kalktı. Bay Vurdumduymazlık Dağı Sul bile gözlerini kocaman açarak baktı. "Öğleden sonra mı? Yoksa dün geceden mi?"

"Ne düşünüyorsun?"

Dudaklarını iki kez büzdü. İki kez ses çıkmadı. İçini çekti. "Sul, benim için müstehcen bir şekilde ıslık çalar mısın? Pratik yapıyorum ama çok zor."

Sul itaat etti - oldukça ustaca, kırbaçlanmış aşk delisi bir aptal gibi.

"Teşekkür ederim, bebeğim. Seni böldük mü

Eli?" "Evet."

"Üzücü." Acı dolu bir baş sallama. "Ama bugünkü yemeği önceden iptal etmemek kimin suçu?"

Hark içeri girerken ona parmağını uzattı. "Hey." Saçları küçük yağmur damlacıklarıyla kaplıydı. "Kız kardeşin sonunda yeni bir araba mı aldı? Tam zamanında."

"Hayır."

"O zaman garaj yolunda kimin Kia'sı var?"

"Eli'nin misafiri var," diye şarkı söyledi Minami. "Bize risotto yapması gerektiğini unutmuş."

İki şişeyi uzatırken Hark'ın gözleri öfkeyle parlıyordu. "Kapsamlı bir şekilde araştırdığım ve onunla eşleştirmek için satın aldığım bu Verdicchio senin için hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

"Daha az."

"Siktir git," dedi Sul ve Minami'ye bakarak hafifçe. "Ben evime dönüp pizza sipariş edeceğim."

"Verdicchio'yu bırak," diye emretti Eli.

"Daha önce de söylediğim gibi, siktirip

gidebilirsin." "Sorun değil. Ben gidiyorum."

Hepsi yeni sese doğru döndü. Rue merdivenlerden iniyordu, sahanlıkta dururken bir eli tırabzandaydı.

Eli'ın kalbi küt küt atıyordu. Beyni hesaplayamıyordu.

Duştan sonra kadının koyu renk saçları adamın alışık olduğundan daha vahşi bukleler halinde kurumuştu. Yalınayak, ağır gözlü ve

Makyajsızdı ve Eli'ın içine boşalırken boğazında kesinlikle emdiği mavi renkli bir iz vardı, kesinlikle nefes kesiciydi. Gür ve dolgundu ve çok derinden sikilmiş ve sikilebilirdi.

Gitmiyorsun. Gitmiyorsun. Ben doyana kadar kalacaksın, hatta biraz daha fazla.

Ama gözleri temkinliydi ve sessizlik gergindi. Eli'ın aklına, arkadaşlarının Harkness'tan olacağını ona hiç söylememiş olduğu geldi. Ve üst kattaki kadının Rue olmasını beklemiyorlardı.

İlk toparlanan Minami oldu ve geniş bir gülümsemeyle ayağa fırladı. "Rue! Tekrar karşılaşmak ne güzel."

Rue merdivenlerden indi. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

Minami ona sarılmak için öne doğru eğildi; Rue'nun neredeyse bir karış daha uzun olduğu ve ne olup bittiğinden emin olmadığı düşünülürse, bu biraz absürd bir komediydi. Kızın sertçe karşılık verişini izledi, eğlenmekle onu kurtarmaya gitmek arasında gidip geldi ama Minami konuyu kısa tuttu. "Gitme, hep birlikte yemek yiyelim! Her zaman dördümüz oluruz. Bu üçünden çok sıkıldım."

Eli'nin mırıldandığı "vay canına", Hark'ın homurdandığı "sert" ve Sul'un soğukkanlı "evliyiz ama olsun" sözleriyle aynı anda geldi. Minami'nin gülümsemesinde arkadaş olalım daveti vardı ama Rue tedirgin görünüyordu ve "Bunun uygun olacağından emin değilim" diye cevap verdi.

Ortam iyice gerginleşmişti. Birdenbire odada Eli'ın arkadaşları ve görüştüğü kadın değil, Florence'ın çırağı ve Kline'ı ele geçirmeye çalışanlar vardı. Rue dünyaya karşı, yersiz, yalnız ve rahatsızdı.

Çoğu zaman tam olarak böyle görünüyordu ve Eli'nin bu konuda söyleyecek bir sözü olduğu sürece, onun gözetiminde asla böyle hissetmesine izin verilmeyecekti. "Gidecek biri varsa, o da onlardır," dedi kararlılıkla. Hark homurdanarak, "Teşekkür ederim, pislik herif," diye ekleyene kadar gözlerini Rue'dan ayırmadı. Rue, hep birlikte akşam yemeği yemeliyiz. Bu

Eli'ın seni burada istediği çok açık. Ne de olsa doğum günü çocuğu o."

"Bugün doğum günün mü?" Rue'nun gözleri büyüdü. "Bugün senin doğum günün," dedi, belki de ehliyetini hatırlamıştı. "I .
. . Mutlu yıllar, Eli."

Kalbi bir an çarptı, sonra göğsünde gürültüyle çarptı. Yalnız olsalardı, belki de ona, "Teşekkür ederim, Rue" derdi. Bana son on yılda geçirdiğim en güzel doğum gününü yaşattın. Belki de demezdi.

Minami, "Eli insanların doğum gününü herhangi bir şekilde kabul etmesinden hoşlanmaz," diye uyardı. "Kutlamak için bir araya gelebiliriz ama neden toplandığımızı itiraf etmeyebiliriz."

"Ve bunun tuhaf olması da gerekmiyor," diye ekledi Hark huysuzca. "Avukatımız Kline'la ilgili hiçbir şey hakkında konuşmamamızı tavsiye ederdi zaten." Rue sessiz kaldı, o da ekledi, "Ayrıca, Kia'nızın arkasına park ettim ve çıkmak için bazı çılgın manevralara ihtiyacınız olacak. Bu işlerde iyi misin?"

Yüzünü buruşturdu. "Kesinlikle hayır."

"O zaman gerçekten kalman gerekiyor. Beni arabamı çekmeye zorlayamazsın; yağmur yağıyor ve Eli garaj yolundaki çatlakları kendi başına onardı. Dışarısı bataklık gibi."

Minami güldü. Sul gülümsedi, Hark da öyle, bu kez içtenlikle. Rue sanki yol göstermesini istercesine Eli'a baktı. Eli alçak ama duyulabilir bir ses tonuyla, "Kal," dedi ve uzun bir duraksamadan sonra Rue başını salladı.

"Tamam. Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Rahatlama ona sertçe çarptı. "Bırakın da şu sik kafalıların Cumartesi günümü mahvettiği risottoyu yapayım."

Minami, Rue'yla sohbet etmeden önce, "Sıcak bir karşılamayı sevmek gerek," dedi. Eli ne konuştuklarını duyamıyordu ama Minami'nin terbiyeli biri olduğuna güveniyordu. Onu derin bir kaş çatmayla mutfağa kadar takip eden Hark'ın aksine.

"Sanırım Verdicchio'yu buzdolabına koymak için

buradasınız?"

"Yanlış. Tekrar deneyin." Hark şişeleri masanın üzerine koydu. "Ne halt ediyorsun, Eli?"

Kollarını kavuşturdu. "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" "Sanki o kıza biraz daha bakarsan gözbebeklerinden sperm akıyor."

"Kadın. Ve: klas."

"Ve görünüşe göre Florence Kline'ın arkadaşını beceriyorsun. Ve görünüşe göre onu küçük kız kardeşinle paylaştığın eve getirmişsin."

"Maya yirmili yaşlarında. Sürekli geceyi burada geçiren insanlar var." Hark'ın kaşları daha da çatıldı. "Dostum, senin derdin ne?"

"Rue ile ne zamandır birliktesiniz?"

"Ara sıra, birkaç haftadır."

"Tanrım, Eli. Başka kadınlar yok mu?"

"Elbette, ama ben onları istemiyorum."

"Peki ya raketbolcu kız?" Kaşlarını çattı. "Kim?"

"Şu tanıştığımız-"

"Orada dur bakalım. Raketbolcu Kız'ı ya da başka bir kızı istemiyorum çünkü onlar Rue değil."

"Oh, bırak şunu. Gerçek sebep ne?"

"Gerçek sebep bu. Ondan hoşlanıyorum. Harika yatıyor, harika kokuyor ve etrafımda olmasını seviyorum. Günlüğümü okumak ister misin?"

"Hayır, işlerin kızıştığını ve her zamankinden daha yakın olduğumuzu hatırlamanı istiyorum. Florence'ın bizden bir şeyler öğrenmek için onu kullanıyor olabileceği ihtimalini hiç düşündün mü?"

Eli bir saniyeliğine de olsa anladı. "O değil."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Onunla tatlı bir aşkın doruklarını ve derinliklerini keşfettiğin için mi?"

"Çünkü Kline'dan hiç bahsetmiyor. Çünkü onun peşindeydim. Çünkü o bunu yapacak türden biri değil."

"Ve sen onu çok iyi tanıyorsun. Ne kadar, iki saat mi?" "Onu yeterince iyi tanıyorum."

"Lanet olsun, Eli. Ne kadar ciddi-" Sözünü yarıda kesti ve Eli bakışlarını takip ettiğinde, kapıda Rue'yu gördü.

Hark onun ne kadarını duyduğunu merak ediyordu ama "Yemek yaparken yardıma ihtiyacın var mı Eli?" diye sorarken yüzü anlaşılmazdı. Hark'ı görmezden geldi, ama o pişman görünmeyi başarmıştı. Rue'nun yanından mırıldanarak, "Affedersiniz," diyerek geçti ve Eli onunla tekrar yalnız kalabildiği için mutluydu.

On yılı aşkın süredir birlikte olduğu arkadaşlarının Rue'yla olan yaşamına müdahale ettiği duygusu temelden berbattı.

-Florence Kline için burnundan aşağı 8. sınıf kimyasal dökecek bir kadın. Ya da sadece eğlence için. Ama yine de buradaydı.

Ona gülümseyerek.

Kız hafifçe gülümsediğinde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Gizli tarifimi mi çalmaya çalışıyorsun, yoksa diğer odada Harkness insanlarıyla birlikte olmak sana garip mi geliyor?" diye sordu.

"İkincisi. I . . . Tanımadığım insanlarla aram pek iyi değildir."

"Ah." Eli, Rue'nun zihnindeki görüntüsünü yeniden ayarladı. İlk geceden beri ona karşı hep kendinden emin ve rahat olmuştu. Başkalarına karşı daha çekingen göründüğünü fark etmişti ama bunu sosyal kaygıya değil, biraz mesafeli bir kişiliğe yormuştu. "Bu tarif de mi gizli?" diye sordu.

"Öyle değil." Göğsü sıkışmıştı. "Buraya gel, sana öğreteceğim."

Sobaya doğru ilerledi ama bir kase meyveyi fark edince geri döndü. Bir elma aldı, dalgın bir şekilde tutarken Eli'nin yüzünde sevgi dolu bir gülümseme belirdi. "Mikrobik kaplama hakkında mı düşünüyorsun?"

Başını salladı. "Veri toplamayı dün bitirdim."

Kız heyecanlı görünüyordu ve adam açıklanamayacak kadar memnun hissetti. Onu tebrik etmek patronluk taslamak gibi mi görünecekti? "Bu harika bir proje."

Kadın gülümsedi ve adam piyango kazanmış gibi hissetti. "Teşekkür ederim."

"Bundan sonra ne yapacaksın?"

"Henüz emin değilim. Patenti aldıktan sonra, lisanslamak mı yoksa kendim mi pazarlamak istediğime karar vermem gerekecek."

Bu ifadeyle ilgili bir şey onu duraksattı. "Olmayacak Kline teknolojinin sahibi mi?"

"Hayır. Ben yapacağım. Florence ve ben en başından beri bir anlaşma yaptık."

Eli'ın eli bir bıçağın sapını sıkıca kavradı. "O mu, sen mi-" Kendine gel, pislik. Kelimelerini kullan. "Bunun için yazılı bir sözleşmeniz var mı?"

"Tabii ki." Kadın ona şaşkın bir bakış attı ve elmayı yerine koydu. "Neden? Kline'ın geri kalanıyla birlikte benim fikri mülkiyetimi de çalmayı mı umuyordun?"

Kadının sözlerinde bir ısırık vardı ama adam rahatlamanın etkisiyle buna aldırmadı. "Onun gibi bir şey." Konuyu değiştirmesi gerekiyordu. "Yemek yapar mısın?"

"İyi değil ama düzgün yemekler yemeyi severim. Yemek benim savurganlık yaptığım şeydir."

Bunu bir lüksmüş gibi söyledi. "Kalmana sevindim."

"Neden?"

"Seni iyi beslemeyi seviyorum." Göğsünde bir pişmanlık sızısı vardı. McKenzie ona elinden geldiğince çok şey öğretmeye çalışmıştı ama Eli bir iş kurmakla çok meşguldü. Ne büyük kayıptı. Rue onun mutfaktaki hünerlerine haftalarca hayran kalabilirdi. "Peyniri rendeleyebilirsin. Parmaklarını tıraş etmemeye çalış, Minami vejetaryen dönemlerinden birinde."

Onun mutfağında da tıpkı onun laboratuvarında olduğu gibi iyi çalışıyorlardı, ancak bu kez Eli liderliği ele almıştı ve Rue'nun sarımsak ve zeytinyağına son derece uçucu maddelermiş gibi davranarak kendini ne kadar titizlikle uyguladığına şaşırmıştı. Yemek pişirmek

McKenzie'yle olmak çok eğlenceliydi. Parlak ve güneşli olan McKenzie, her şeyi şakalaşmaya ve kullandıkları malzemelerle tatlandırılmış öpücüklere dönüştürüyordu. Rue öyle biri değildi. Yoğun ve odaklanmıştı. Gerçek bir kaleydi. Çok az konuşurdu, her zaman konuyla ilgili sorular sorar ve ara sıra Eli'ın gülmemek için yanağını ısırmasına neden olan şakalar yapardı. Nadiren gönüllü olarak bilgi verir ve cümlelerine asla ben diye başlamazdı.

Ve yine de. Utangaç gülümsemeler, ellerine dalgın dalgın bakışlar vardı ve adam kıpırdanmak için arkasında durduğunda, kız göğsüne yaslandı, sadece birazcık, beyninin, kalbinin ve aletinin analiz etmeye hazır olmadığı şekillerde çarpmasına yetecek kadar.

Onunla bir ilişki içinde olmak nasıl bir şey olurdu? Uzun, rahat sessizlikler. Sürekli dürüstlük. Zirveler ve vadiler. Zavallı, bahtsız bir adamın onun her sözüne asıldığını hayal etmek çok kolay. Onunla dalga geçerek tam zamanlı bir iş yapıyordu. Onu evreninin merkezine koyar ve sonunda o da bu iyiliğe karşılık verdiğinde kendini dünyanın tepesinde hissederdi.

Bu düşünce bile onu kıskanç, kızgın ve biraz da üzgün hissettirdi.

"Henüz hazır değil mi?" Minami mutfağa uğrayarak sordu. "Sul açlıktan ölüyor. Tiny'ye şehvetle baktığını gördüm ve tuzlu krakerle dikkatini dağıtmak zorunda kaldım."

"Üç dakika içinde. Köpeğimi kurtardığın için teşekkürler."

"Ben kendimi daha çok Tiny'nin arkadaşı olarak görüyorum. Sen tesadüfi birisin." "Elbette." Minami'yi alnından öptü.

Buzdolabının yolunu tuttu ve fırsattan istifade adamın kulağına fısıldadı: "Buna alttan kesme deniyor."

Ona şaşkın bir bakış attı.

"Sanki bilmek istiyormuşsun gibi Rue'nun saçlarına bakıyordun."

Rue'nun duymuş olması mümkün değildi ama adam tekrar ocağın başına döndüğünde, Rue ona tuhaf tuhaf baktı. "Ne?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey."

Rue risotto'yu beğendi, Eli'ysa bir zafer turu atıp havai fişeklere yatırım yapmaya hazır olsa da soğukkanlı davranmaya çalışıyordu. Yemek olaysız geçti ve sohbet hassas konulara dokunmadı; çoğunlukla Harkness'lılar arasında geçti ama Minami ve hatta Hark, Rue'yu da dahil etmek için çaba sarf ettiler. Rue'nun utangaç olduğunu fark etmişti ama diğerlerinin onun bu özelliğini fark edip edemediklerinden emin değildi. Belki de Tiny fark etmişti, çünkü çenesini dizine dayamış ve Eli'ninkinin bir parodisi gibi görünen, hayranlık dolu bir ifadeyle ona bakıyordu.

Kadının köpeğiyle etkileşime girememesi onu kesinlikle büyülemişti. Sabah uyanıp Tiny'yi gezdirmek için dışarı çıktığını, kibarca ama iddialı bir şekilde ondan diğer köpeklerin bokunu yememesini istediğini hayal etti. Tiny'nin başını okşamayı düşünüyormuş gibi elini kaldırdığında Eli neredeyse nefesini tutacaktı. Birkaç dakika gergin bir şekilde gezindikten sonra vazgeçti ve Tiny kesinlikle çok üzgün görünüyordu.

Ben de dostum, diye düşündü Eli. Ben de öyle.

Maya, Hark bir gece önce izlediği sanat filmini sert bir şekilde anlatırken geri döndü. Önce nefesi kesildi, sonra gülümsedi, sonra da onları kızarttı. "Aman Tanrım, bu bir parti mi?"

"Bu bir akşam yemeği," dedi Minami Maya'ya sarılırken. "Otuzlu yaşlarındaki insanlar arasında parti olarak geçen şey bu."

"Bu kadar bin yıllık olmak zor olmalı." Son kelime açıkça bir hakaretti. Sul'a sarıldı, Rue'ya kalp gözleriyle baktı ama Hark'ın yanında durdu. "Hey, Conor," diye takıldı. Elmacık kemikleri pembeleşmişti. Eli, bunun gece soğuğundan kaynaklandığını umuyordu.

Haziran olması dışında. Teksas'ta.

"Merhaba Maya." Hark başını salladı, dikkatle başka bir yere bakıyordu. Eli'nin kız kardeşine aşık olduğunu fark etmemiş gibi davranacak kadar kibardı ama bu konuda berbat bir iş çıkarıyordu.

"Mutfakta risotto artıkları var," dedi Eli. Kız kardeşi gittiğinde, Hark'ın gözleri onu takip etti. Sonra da

bir bardak şarap daha içti ve bir dikişte mideye indirdi.

"Yudumlamak diye bir şey var biliyor musun? Bu tekila değil," diye belirtti Minami. O ve Sul fazla içki içmiyorlardı.

"Öyle değil mi? Kim bilebilir ki?"

"Öncelikle moleküler yapısı."

"Elektron çiftleri abartılıyor," diye araya girdi Eli.

"Öyle değiller. İşte bu yüzden ben kimya mühendisliği doktoramı tamamladım ama siz ikiniz tamamlayamadınız."

Eli ve Hark bakıştılar, "vahşice" ve "belden aşağı" diye mırıldandılar ve sonra başlarını sallarken durdular. Çünkü Rue aralarında bakıştı, sonra Eli'a odaklandı ve "Kimya mühendisliği doktorası mı yapıyordun?" diye sordu.

Sikeyim.

Masa sessizliğe gömüldü. Eli hasar kontrol olasılıklarını düşündü ama Hark ondan önce davrandı. "Kesinlikle öyleydik."

Rue ona döndü. "Nereye?"

"Aynı senin gibi." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "UT."

"Sen her ikisi de vardı içinde grad Okulda. İçindeve UT Austin'deki mühendislik bölümü," diye tekrarladı Rue, kafası karışmış bir halde.

"Doğru."

"Ne zaman?"

"Senden birkaç yıl önce sanırım. Senin erkek arkadaşın benden bir yıl sonra geldi. Yine de aynı akıl hocası."

"Hark," diye uyardı Eli, ama Rue onun yerine konuştu. "Peki neden bitirmedin?"

"Ne kadar ilginç bir soru." Hark'ın ağzının kıvrımı acıydı. "Gitmemiz istendi."

"Hark." Bu kez uyarı, onu yola getirme konusunda genellikle Eli'dan daha iyi olan Minami'den geldi. Sorun şu ki, Rue'ya soru sormayı bırakmasını emredemiyordu.

"Neden? Ne oldu?"

"Oh, çok uzun zaman önceydi, zar zor hatırlıyorum. Ama belki arkadaşın-"

"Hark." Eli ayağa kalktı, avuçlarını masaya dayadı. Rue şaşkın ve keyifsiz görünüyordu ve bu hiç hoşuna gitmemişti. Ona zarar verecek bir bilgiyle pusuya düşürülmeyecekti - Eli'ın lanet olası gözetiminde değil. "Yeter artık."

"Arkadaşım mı?" Rue ne yapacağını şaşırmış bir halde sordu.

Hark bu kez kadehini ona doğru eğdi, şarabından kalanları boşalttı ve sonra ellerini teslimiyetle kaldırdı. Gülümsemesi bir kez daha büyüleyiciydi. Eli'a doğru. "Biliyorum, biliyorum, ben bir pisliğim. Ama sarhoşken bir pislik olamayacaksam hayatta ne bok kalır ki?"

Eli gözlerini devirdi. "Peki ya terbiye?"

"Eh. Abartılıyor."

Eli ve Minami, Minami'nin bir kez el çırpıp ayağa kalkmasıyla noktalanan, konuşmayı içeren uzun bir bakış alışverişinde bulundular. "Rue, Hark'tan kendisini ayaklı bir küvette boğmasını isteyemeyecek kadar kibar olabileceğine göre, bu geceyi burada noktalamaya ne dersiniz?"

"Bana bile iyi geliyor," diye mırıldandı Hark.

"Harika. Belli ki ayık değilsin, bu yüzden seni eve giderken bırakacağız. Yarın arabanı alırsın, sonra da buraya gelip arkadaşının yanında yaptıkların için Eli'den af dilersin."

"Ben de gitmeliyim," dedi Rue. Eli sesinin bu kadar kısık çıkmasından ya da onun bir yere gitme fikrinden nefret ediyordu. Ama duruşu gergindi ve onun itiraz etmesini istemediği belliydi.

Elini uzattı. "Anahtarlarını ver." Hark'a ters ters baktı. "Arabanı bu ahmağın yarattığı karmaşadan kurtaracağım."

Eli yağmurdan döndüğünde Minami, Rue ile kısık sesle konuşuyordu. "...sadece sarhoş," diye mırıldandığını duydu. "Garipleşiyor. Dürüst olmak gerekirse, Verdicchio CBD ile aşılanmış olmalıydı. Hey, eğer kahve içmek istersen, kurumsal e-postam sadece ilk adım. Kontrol ediyorum,

her yirmi dakikada bir. Bu bir sorun." İçini çekti, mutfağa gitti ve elinde bir kap yemekle döndü.

"Benim için mi?" Hark sordu. Gülümsemesi utangaçtı ama Eli henüz onu bu işten sıyıracak değildi.

"Hayır. Bok yiyebilirsin." Kabı Rue'nun ellerine bıraktı, sonra sadece onun için mırıldandı: "Dikkatli sür, tamam mı?" Eğildi ve kızın yumuşak dudaklarına, beklemediği ama yine de karşılık verdiği bir öpücük kondurdu. "Ve eğer istersen ..." Bu cümleyi nasıl bitireceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Konuşmak mı? Sikişmek mi? Uno oynamak? Yukarıdakilerin hepsi mi?

Başını salladı ama Eli onun ne demek istediğini anladığından ya da onu kaçırtmadan bunu nasıl açıklayacağından emin değildi.

"Tamam, gidiyoruz," dedi Minami. "Byeee, yemek için teşekkürler!"

Eli içini çekti ve Rue'nun yüzünü son bir kez görebilmek için çaresizce onların dışarı süzülüşünü izledi, ama hiçbirini göremedi.

24

ONDAN HOŞLANMIYORUM.

RUE

A **Floransa'dan bahsettiklerini varsayıyorsunuz,** çünkü ... . ?"

FaceTime'da Tisha'nın alnının kırışmasını izledim ve başımı salladım. Dünden beri kendime birkaç kez sorduğum sorunun aynısıydı bu.

Ya da yüz.

"Çünkü tam olarak iki arkadaşım var. Ve eğer Florence değilse... bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"İyi bir noktaya değindin," diye kabul etti.

Şakağımı kaşıdım. Conor Harkness'ın alaycı sesi, bardağımı dolduran beyaz şarap ve Eli'ın kaynayan suyu karıştırırken çenesini başımın üzerine yaslamasıyla beynim allak bullak olmuş bir halde uyuyakalmıştım. Sabahın erken saatlerinde, uykuya dalmadan hemen önce, Eli ile arama biraz mesafe koymam gerektiğine karar verdim. Vücudumun onun bana yapabileceklerini sindirmesine yardımcı olmak için.

"Onları araştırdım," dedim Tisha'ya. "Elimden geldiğince.

O dört kişiyle ilgili hitlerin çoğu-" "Eli ve Harkness arkadaşları mı?"

"Doğru. Çoğu hit, son finans çalışmalarıyla ilgili, ancak biraz kazı-"

"'Bazılarını' tanımlar mısınız?"

"Dijital arşivlerde birkaç saatlik keşif. Tisha, onlardan üçünü yerleştirebilirim - Minami, Hark ve Eli, on yıl önce UT'de. Kimya mühendisliği bölümünde."

"Peki ya diğeri?"

"Sul. Hâlâ UT'de ama kimya bölümünde." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Kişiler arası dinamikleri okumakta pek iyi değilim-"

"Understatement. Lütfen devam edin."

"-ama bence asıl arkadaş çekirdeği Minami, Hark ve Eli'ydi. Sul onunla evlendiğinde grubun bir parçası oldu."

"Bunu görebiliyorum."

Tisha'nın böyle düşünmesine sevindim, çünkü kendi analitik becerilerim üzerine kullanılmış bir diş ipine bile bahse girmezdim. "UT'de Florence ile çakışıyorlardı. Minami doktorasını on bir yıl önce Cornell'den biyoyakıtlar üzerine bir tezle almış, yani orada postdoc olmuş olmalı. Hark'ın akıl hocası Dr. Rajapaksha'ydı."

"Kim?"

"Hâlâ genç olmasına rağmen bizim zamanımızdan önce emekli olmuş bir adam. Eli hakkında eski bir sayfa buldum. Soyadını yanlış yazmışlar - sadece bir "l" - ve bu yüzden biraz zamanımı aldı. Akıl hocası da Dr. Rajapaksha'ymış. Ve Eli ilk yılında çalışmaları için bir tür erken kariyer bursu kazanmış. Tahmin edin ne oldu?"

Tisha'nın alnı daha da kırıştı. "Lütfen bana bunun biyoyakıt olmadığını söyleyin."

Bunu yapamazdım, bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

"Tamam." Tisha biraz hava üfledi. "Florence UT'deyken ve onun çalışma alanındayken onunla yolları kesişmemiş olabilir mi? Bu mümkün olabilir mi?"

Alt dudağımı endişelendirdim. "Mezun olduğum dönemde tanımadığım bir fakülte olduğunu sanmıyorum. Ama tez komitesi üyelerimden biri savunmam boyunca bana Rhea diye hitap etti ve süpermarkette karşılaşsak beni tanıyacağından şüpheliyim."

"Ama ya onun limonata standını düşmanca ele geçirmeye kalkarsanız?"

"I . . ." İşte bu noktada düşüncelerimin karmaşası içinden çıkılmaz bir hal aldı. "Bu durumda, en azından benim hakkımda biraz araştırma yapmayacağını düşünemiyorum." Tisha başını salladı ve ben de devam ettim: "Florence'ın yaptığı da tam olarak bu olabilir. Belki de onları araştırana kadar onlarla ilgili hiçbir anısı yoktu."

"Ve bizi bilgilendirmeyi unuttu."

"Ya da belki de onları araştıracak zamanı ya da enerjisi olmamıştır."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Başımı salladım. "Performans değerlendirme toplantım yarın. O zaman sorarım."

"İyi plan. Ama o insanlarla aynı yemeği paylaştığın gerçeğini nasıl ortaya çıkaracaksın?" Yüzümü buruşturdum. "Sanırım ona gerçeği söyleyebilirsin. 'Florence, aylık boktan orgazm dozum şu anda Eli Killgore tarafından sağlanıyor, kişisel bir şey değil."

Pencere pervazımdaki biber bitkisine baktım.

"Oh, vay canına." Tisha ıslık çaldı. "Boktan değil o zaman."

Boktan değil. Daha çok muhteşem, nükleer ve muhtemelen seksin yeniden tanımlanması gibi. En azından benim için.

"Nasıl biri?" Tisha sordu. "Eli, yani." Şakaklarıma masaj yaparak utancımı bastırmaya çalıştım ve o da hemen devam etti: "Bu değil-Rue, suçlayıcı olmaya çalışmıyorum. Eğer tavsiyelerime ve sağduyuna rağmen hâlâ bu adamla görüşüyorsan, seni sevdiğim ve sen de benim için aynısını yaptığın için şüpheli tercihlerinde sana destek olacağım. En azından pis detayları paylaşabilirsin."

"Doğru. O iyi biri. Çok iyi." Bütün mesele bu, kendini kaybettiğini görmek. "O biraz ..."

"Ne?"

"Otoriter."

Tisha'nın kaşları kalktı. "Kötü bir şekilde mi?"

"Hayır." Henüz bu işe girmeye hazır olduğumdan emin değildim. Tisha'nın kendi kırbaç setimi almam için beni neşelendirmeyeceğinden değil.

"Tamam. Başka ne var? Bir insan olarak nasıl

biri?" "Onu bir insan olarak tanımıyorum."

"Onunla biraz zaman geçirmişsiniz. Bir şeyler hakkında konuşmuş olmalısınız. Ne öğrendiniz?"

Hiçbir şey, diyecektim neredeyse ama kelime bir çığ tarafından yutuldu. Üniversite sporcusu. Kız kardeşi, arkadaşları, köpeği, hepsi onu seviyor. Dürüst ama asla acımasız değil. Ne kadar beceriksiz olduğumdan, sessizliğimden rahatsız olmuyor. Eskiden nişanlıydı. Kaderinde trajedi olabilir, tıpkı benim gibi. Konuşması kolay. Neredeyse profesyonel bir bilim adamı. Bu işte de iyi olabilirdi. Neredeyse benimki kadar korkunç hikayeleri var. Benimle alay eder ama asla bana gülüyormuş gibi yapmaz. Nazik. Komik. Sosyal etkileşimlerimin çoğuna nüfuz etmiş gibi görünen o huzursuzluk akımı onda yok. Harika bir aşçı. Birlikte yemek yapmak harika. Zahmetsiz. "Ondan hoşlanmadığımı." Hiç de değil.

"Hmm. 'Pazar günleri rugby oynuyorum' tarzında sevimli biri."

"Hokey. Hokey oynuyor."

"Tabii. O da bir finansçı. Kripto para hakkında konuştunuz mu?"

"Hayır. Biz ... hakkında konuştuk." Birbirimize başka kimseye anlatamayacağımız türden hikayeler anlatırız, çünkü bunlar insanları rahatsız eder, üzer ya da kibarca gülmeleri, küçümsemeleri, rahatlatmaları gerektiğini hissettirir. Yaptığımız, bize yapılan korkunç şeyleri paylaşırız ve sonra karşımızdakinin dehşete düşüp sonunda çekip gideceğini bekleriz - ama bir şekilde bu asla olmaz.

Biz havadan sudan konuşmayız. Eti keser ve iskeletlerimizde yaşayan hikayeleri gösteririz. "Yemek yapmak. Yemek yapmayı sever."

"Vay canına, bu çok uygun." Tisha'nın gözleri içimi delip geçecek gibiydi. "Ve tekrarlamak gerekirse... bu hâlâ sadece seks mi?" Bunu çok fazla düşünmeme izin vermeden başımı salladım, ama havada bir şeyler olmalı, çünkü Pazartesi sabahı Alec'ten bir mesaj aldım.

> Bu gece HVAC sisteminin bakımı için erken kapatıyoruz.
> Pist boş olacak ve Maya ile Eli Killgore paten kaymaya gelecek.
> Katılmak ister misin diye sorayım dedim.
>
> Merak ediyorsan söyleyeyim: Evet, Dave, Eli ile aranızı yapmaya çalışıyor. Birbirinize aşık olduğunuza inanıyor gibiydi.
> Bir buçuk kelime bağış toplantısında. Ama endişelenme, Eli iyi bir adamdır. Seni rahat bırakacaktır.

Alec bana o kadar nazik davranmıştı ki, ona kızmak neredeyse imkânsızdı, geriye sadece eğlenmek kalıyordu. Florence'ı görmeye gidiyordum, bu yüzden daha sonra reddetmek için aklıma bir not aldım. Eli ile çıplak olmayan bir zaman geçirmek pek akıllıca görünmüyordu.

"Selam yabancı. Neden son zamanlarda seni pek görmemiş gibi hissediyorum?"

Gülümsedim ve Florence'ın ofisinde en sevdiğim sandalyeye bağdaş kurarak her zamanki yerime oturdum. Üç ayda bir yapılan performans değerlendirmeleri hiçbir zaman endişe duyduğum bir şey olmamıştı. Florence destekleyiciydi ve ben de işimde iyiydim.

"Geçici patenti bitirmekle meşgulüm."

Florence okuma gözlüklerini çıkardı. "Avukatların elinde mi?"

"Evet."

"Bu konuda benim onayımı bekliyor olabilirler, çok yoğunum ama bu gece halledeceğim."

"Mükemmel." I teşebbüs edildi a küçük Gülümse, ve Florence başını eğdi.

"Yorgun görünüyorsun. Her şey yolunda mı?" "Hayır. Çok az uyuyorum."

"Kalmak zorunda değilsin," dedi Florence bana güven verici bir şekilde. "Bunlar sadece formalite. Git biraz dinlen, sen benim en iyi çalışanım olarak kalacaksın. Zam ister misin?"

"Her zaman."

"Muhasebeyle konuşacağım."

Kıkırdadım, bacaklarımı açtım ve kendimi "Harkness meselesi. Çözüldü mü?"

Sorum onu şaşırtmışa benziyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Krediyi geri alacak yatırımcılar g e l d i mi?"

"Henüz değil. Yakın ama."

"Neyi bekliyorsun?"

"Her zamanki bürokratik saçmalıklar." Omuz silkti. "Endişelenmenize gerek yok."

"Ve sonra başımızdan gitmiş olacaklar?" "Umarım öyle olur."

"Sen . . ." Yutkundum. "Harkness'ın kurucularının kimya mühendisi olduğunu biliyor muydun? UT'de. Sen hala orada ders verirken bölümdeki yüksek lisans öğrencileri."

Florence kısa bir süre hareketsiz kaldı. Sonra bir kalem aldı, iki kez tıkladı ve tekrar yere bıraktı. "Emin misiniz?"

Başımı salladım. "Onları internetten araştırdım." Yanlış değildi ama gerçeğin tamamı da değildi. Keşke Eli'nin beni Florence'dan bir şeyler saklamaya zorladığını söyleyebilseydim ama sorumluluk almam gerekiyordu. Beni bir yalancıya dönüştüren, ondan uzak durma konusundaki kendi yetersizliğimdi. "Yolunuzun kesişmiş olması mümkün mü? Kısa bir süreliğine, belki? Onlar da biyoyakıtlar üzerinde çalışıyorlardı."

Daha fazla durgunluk. Bir omuz silkme daha, bu sefer sert.

"Hayır. Kesinlikle hayır. Olsaydı hatırlardım."

Neden bunu bu kadar şiddetle inkar ediyorsun? Neden bir şeyler saklıyormuşsun gibi geliyor?

"Rue, bu .. .. Eli Killgore seninle temasa mı geçti? Kafana garip fikirler mi soktu?"

Başımı salladım. Şimdi kim bir şey saklıyor, Rue?

"Dinle, Harkness konusunda gergin olduğunu anlayabiliyorum. Benim için endişelenmeni de takdir ediyorum. Ama bu insanları araştırmaya kesinlikle gerek yok." Daha yakına eğildi, o kadar yakındı ki yeşil gözleri parlıyordu. Soğuk eli benimkini tuttu. "Tüm bu yasal işlerin tedirgin edici olduğunu biliyorum ve belki de bildiğin şeyleri yeniden sorgulamana neden oluyor. Ama gerçek şu ki, UT'deyken, kampüs dışındaki laboratuvarlarda teknolojim üzerinde o kadar çok çalıştım ki, departmanda neredeyse hiç görünmedim. Ve eğer Harkness ile yolum daha önce kesiştiyse... bu Kline'ı neden bu kadar agresif bir şekilde hedef aldıklarını açıklıyor. Belki de bunca yıldır gözleri üzerimizdeydi, saldırmak için bekliyorlardı. Ama onların beni tanıması, benim onları tanıdığım anlamına gelmez ve dürüst olmak gerekirse, onlar pislik. Nereli oldukları ya da hikâyelerinin ne olduğu umurumda değil. Sadece hayatımdan çıkmalarını istiyorum."

M a n t ı k l ı geldi. O kadar anlamlıydı ki, tüm sorularım cevap verdi. O kadar mantıklıydı ki, avucumu çevirdim ve onunkini sıktım. "Anlıyorum," dedim, bu ofise girdiğim zamankinden bir milyon kilo daha hafif hissederek. "Ve haklısın."

Florence'ın dudakları güven verici bir gülümsemeyle gerildi. "Endişelenmeyi bırak, tamam mı? Her şey kontrolüm altında."

Başımı salladım. Ayağa kalktım, rahatlamaktan neredeyse başım dönüyordu. Kapıya kadar geldim.

"Rue," diye seslendi Florence. Omzumun üzerinden ona baktım. "Yine uzamaya başladı."

"Neymiş o?"

Florence kendi başının sol tarafını işaret etti. "Alt kesimin. Tekrar düzeltmenin zamanı gelmiş olabilir."

"Evet. Sanırım haklısın." "Zaman nereye gidiyor?"

Cevabım yoktu. Ben de gülümseyerek vedalaştım ve konuyu aklımdan çıkararak ofisime geri döndüm - ta ki

O gece arabama bindiğimde garip bir ses duydum.

25

KULAĞA GERÇEKTEN DE HARIKA BIR FIKIR GIBI GELMIYOR MU?

RUE

Dave, Alec ve HVAC bakım elemanının sesleri geldi.

Sağdaki koridordan sola döndüm ve hokey sahasına doğru ilerledim. Eli'yi bulmayı umuyordum; ben yalnız olmasını beklemiyordum.

Nyota'nın tavsiye ettiği emlak avukatı yeni müvekkil kabul etmediğini söylediğinde günüm berbat bir hal almıştı. Yine de pist beni rahatlattı. Çocukluk, ağrıyan kaslar ve Cumartesi sabahı antrenmanı sırasında patencilerin ebeveynlerinin sıkılmış bakışları gibi kokuyordu. Yedek kulübesine doğru yürüdüm, Eli'nin buz üzerinde çizdiği dairelere, her zaman dağınık olan saçlarına, uzun kollu gri gömleğini koyulaştıran ter ceplerine baktım. Pakı vuran sopanın yankısını.

Hiçbir şekilde benzersiz değildi. Çoğu hokey oyuncusu bu şekilde kayardı; güçlü, ritmik adımlar, güç ve zarafetin kusursuz bir bileşimi, hızlı dönüşler ve güçlü duruşlar. Onlara hiçbir zaman özellikle ilgi duymamıştım,

Ama Eli benim hiç bitmeyen istisnamdı. Gözlerimi ondan ayırmadan bir çift eski püskü spor ayakkabının yanına gittim ve beni fark etmesini bekledim. Beş dakikadan kısa bir süre sonra süzülerek yanıma geldi; nefes nefese, geniş geniş sırıtıyordu.

Beni gördüğü için ne kadar mutlu olduğu mideme bir yumruk gibi inmişti. Ben de onu gördüğüm için ne kadar mutluydum.

"Beni Alec davet etti," dedim cam panoların önünde durduğunda.

Eldivenlerini çıkardı ve ön koluyla alnını sildi. "Dave'in düğün davetiyelerimizi bir HVAC kullanım kılavuzuna karaladığından eminim."

Gülümsedim. Onun kokusu da bana buzunki kadar tanıdık geliyordu, ikisinin birbirine karışması duyularımı şaşırtıyordu. "Kız kardeşinin de burada olacağını söyledi."

Başını iki yana salladı. "Ev ödevi. Ya da üniversitede buna ne diyorlarsa artık."

Başımı salladım. Kendimi doğrudan konuya girmeye zorladım. "Arabamda bir şey unutmuşsun."

Uzun bir süre beni inceledi. Yanakları kırmızı ve bukleleri vahşi, göğsü hala çok hızlı bir şekilde yükselip alçalıyor- ona dokunmayı hiç bu kadar istememiştim. Sonra dudakları kıvrıldı. "Merhaba, Rue. Bu güzel yaz gecesinde seni görmek ne güzel."

Ayaklarımın üzerinde sallandım. "Merhaba. Ve aynı şekilde.

Sen gittin-"

"Evet, seni ilk seferinde duydum." Elini muhafızların üzerine uzattı, avuç içi yukarı bakacak şekilde davet ediyordu. "Gelin benimle kayın."

Ne? "Ben ..."

"Paten kayabildiğini biliyorum, Rue. Bunu yaptığını kendi gözlerimle gördüm."

"Ne zaman . . . ?" Aklıma bir fikir geldi. "Eski yarışmalarımı izledin. İnternetten."

Başını salladı. "Pump Up the Jam' konusunda şaka yapmıyormuşsun."

Kendimi takip edilmiş hissetmeli miyim diye düşünerek bir kahkaha attım. Ama hissetmemiştim.

Onu da mı araştırdım? "Hayır, araştırmadım. Sana söyledim, espri anlayışım yok."

"Tabii. İçeri gel. Birlikte kayalım." Tereddüt ettiğimi fark etti. "Zaten buradasın. Eğlenceli olacak."

"Benim-"

"Şurada bir oda dolusu ekipman var." Omuzlarımın arkasını işaret etti ve ben de bunu hayal etmeye çalıştım - ikimiz birlikte kayıyorduk. Yakın olmak. Buzun üzerinde birbirimizi takip ediyorduk. Tamam, dedim içimden. Evet, dedim. Hadi yapalım. Yapmak istiyorum.

Aslında bunu yapmayı o kadar çok istiyordum ki, yapmamalıydım. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Eli."

Gülümsemesi dondu. "Bunun bir randevu olmasına gerek yok. Zaten bunun için beni reddettin. Ama boş bir pist var, orada gönlünüzce pirouette yapabilirsiniz. Ya da siz insanlar ne yapıyorsanız."

Kulağa basit geliyordu. Ama paten kaymak çok samimi olabilirdi. Seksten bile daha samimi. Ve eğer Eli ve ben seksin ötesine geçersek, Florence'a ihanetim çok derinlere inecekti. Bazı sınırlar olmalıydı. Bazı sınırlar koymalıydım. "Buraya bunun için gelmedim."

Kendini küçümseyen bir kahkaha attı ve kayarak uzaklaştı. Diski aldı, geri geldi ve bir dakika sonra yedek kulübesinde ayakkabılarını giyiyordu.

"Gidiyor musun?" Ben sordum.

"Evet." Ter boncukları şakağından aşağı süzülüyordu. Belli ki bir süredir bu işle uğraşıyordu. "Yani kendi başına kayabilirsin."

"Ama bu yüzden gelmedim."

"Doğru. Doğru. Sadece iki sebep için buluşuyoruz; sevişmek ve birbirimizin arabasında bıraktığımız eşyaları geri almak için." Bana bir gülümseme attı, yüzü dayanılmaz derecede tanıdık ve çekiciydi ve elimi uzatmaktan kendimi alıkoymak zorunda kaldım. "Neyi unuttum?"

Ceplerimi karıştırdım ve koltuğumun altında bulduğum anahtarları uzattım. Kaşlarını çatarak onlara baktı ve sonra şöyle dedi,

"Onlar benim değil."

Ben de kaşlarımı çattım. "Öyle olmalılar."

"Ve henüz." Ayakkabılarına geri döndü. "Arabanıza başka kim b i n d i ?"

Tisha. Ama anahtarlarının neye benzediğini biliyordum.

"Yolculuğu boşuna yaptığın için üzgünüm," dedi. "Anahtarları beni görmek için bir bahane olarak yerleştirdiğine inanmak isterdim -"

"Ben yapmadım-"

"-ama bu benim için bile çok fazla hüsnükuruntu olur. Kaymak istemediğine emin misin?"

Başımı salladım. Ayakkabı bağcıklarını bağlarken gözlerim ona takıldı. "Her zaman yalnız mı antrenman yaparsın?"

"Bu gerçek bir eğitim değil. Sadece biraz oynuyorum." Ayağa kalktı ve patenlerinin bağcıklarını omzunun üzerinden geçirdi. "Kalabalıktan hoşlanmıyorum, hepsi bu. Pist müsait olduğunda, bundan yararlanıyorum."

"Hiçbir arkadaşın paten kaymıyor mu?"

"Eski takım arkadaşlarımdan bazıları profesyonel oldu. Bölgede hiç yok -Austin hokey için cazip bir yer değil."

"Peki ya Harkness halkı?"

"Hark, evet, terbiyeli. Bir keresinde Minami'yi götürmüştüm ve bir saatini kıçının üzerinde geçirmişti. Sul paten bile giymemişti." Bunlar çok sevdiği anılarmış gibi gülümsedi ve dışarı çıkmaya başladı. Kendimi ilgisiz bir kuğuya yetişmeye çalışan çirkin bir ördek yavrusu gibi hissederek arkasından koştum.

"Buradaki hikaye nedir?" Konuşmanın bitmesine izin vermek istemeyerek sordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hark ve Minami, birbirlerine karşı tuhaflar." "İyi yakaladın."

"Belli, eğer fark ettiysem."

Sanki tuhaflıklarım onun değer verdiği bir şeymiş gibi bana sevgiyle baktı. "Sıradan bir aşk üçgeni işte."

"Açlık Oyunları'ndaki gibi mi?"

Durdu. "Açlık Oyunları'nı okudun mu?"

"Tisha yapmamı istedi ama ben pek kurgu seven biri değilim." Uydurma hikayeler kafamı karıştırırdı. Gerçekler üzerinde durmayı tercih ederdim. "Yine de filmi izledim. Hoşuma gitti."

"Şu haline bak." Keyifli bir şekilde yürümeye devam etti. "Hark ve Minami birkaç yıl çıktılar. Kız ayrıldı. Hark bunu asla atlatamadı. Sul ile evlendi."

"Büyüleyici."

"Öyle mi?" Bana acı dolu bir bakış attı.

"Açlık Oyunları kadar değil ama evet. Sul görünüyor . . . sessiz."

"Senden bile daha az konuşuyor."

"Ben konuşuyorum."

"Hmm. Elbette. Sonra lanet kız kardeşim Hark'a yaşına uygun olmayan bir şekilde aşık oldu ve üçgen kare oldu. Hepsinden nefret edebilirim."

"Bu durumun asıl kurbanı açıkça sizsiniz."

"Bunun anlaşılmasına çok sevindim."

"Maya ve Hark... ?" "Hayır.

Tanrım, hayır."

"Bildiğiniz kadarıyla," diye ekledim, sırf onu kızdırmak için. Bakışları beni güldürdü. "Kesinlikle benden on-on beş yaş büyük erkeklerle seks yaptım. Ve bak ne kadar iyi uyum sağladım."

Benim soğukkanlı konuşmama homurdandı. Berbat durumdaydım. O da bunu biliyordu. Ben aldırmadım. "Her ne kadar tüm bu iyiliği kız kardeşim için dilesem de... Hark'la değil." Bana yarım ağız bir bakış daha attı. "Peki ya sen ve Tisha?"

"Peki ya biz?"

"Sadece ikiniz mi varsınız?"

Benim için, evet. Üniversitede iki oda arkadaşım vardı, ilk dönem benim "kendini beğenmiş, üstünlük taslayan, şirret havalarıma" hayran olmamışlardı ama yavaş yavaş sosyal ortamlar karşısında afalladığımı fark etmişlerdi. Beni kanatlarının altına aldılar, partilere götürdüler, paten yarışmalarında bana tezahürat yapmaya geldiler. Hâlâ iletişim halindeydik ama hayat yoğundu ve ikisinin de ailesi vardı. "Tisha'nın başka arkadaşları da var,

beni sürekli tanıştırdığı kişi." Omuz silktim. "Çoğu insan beni pek sevmez."

Dışarıya, loş ışıklı, ıssız otoparkın bunaltıcı sıcağına adım attık. Arabalarımız girişten en uzakta ve birbirlerine en yakın olanlardı.

"Hiç şaşırmadım," dedi Eli.

Kaşım kalktı. "İnsanların benden hoşlanmamasına şaşırmadın mı?"

"Olduğundan başka bir şey olmaya asla çalışmıyorsun." Aracının yanında durduk. "Bence insanlar şaşırıyor, gözleri korkuyor ve genellikle sizinle ne yapacaklarından emin olamıyorlar."

"Emin değilsiniz."

"Hayır. Ama yine de senden çok hoşlanıyorum." Kalbimin takla atmasına neden olan bir başka göz kamaştırıcı sırıtış. Sonra yüz ifadesi kederli gibi görünen bir ifadeye büründü. "Sen çılgın bir gezginsin, Rue. Senin gibi biriyle hiç karşılaşmadım ve bir daha da karşılaşmayacağım."

Boğazımın dibinde bir şey şişti. "Sorun değil.
Çok daha iyi insanlarla tanışacaksın."

"Öyle mi?" Adem elması yuvarlandı. Arka koltuğu açtı ve ekipmanlarını içine attı. Bana döndüğünde o ukala gülümsemesi yeniden ortaya çıkmıştı. "Gecenin geri kalanında iyi eğlenceler. Dediğin gibi, buraya takılmak için gelmedin ve bu bir randevu da değil. Anahtarlar benim değil, yani seni arabamda becermemi istemiyorsan, görüşürüz-"

"Evet,"

dedim. Çok

çabuk.

Önceden planlanmamıştı. Bu olasılık aklıma bile gelmemişti. Ama şimdi masada olduğuna göre, ne kadar istekli göründüğümden utanmayacaktım.

Veda etmeye hazır değildim.

Eli şaşırmış görünüyordu. Ve inanılmaz. Ve kızgın. Ve eğlenmiş. Ve bir avuç dolusu duygudan daha geçtikten sonra, "Bir yanım gücenmiş hissetmek istiyor. Benimle beş dakika kaymayacaksın ama bir otoparkın ortasında becerilmeyi sorun etmeyeceksin."

"Peki ya diğer kısım?"

Gözlerini benimkilere dikerek yolcu kapısını açtı. "İçeri gir."

Üniversitedeyken birkaç kez yapmıştım; arabalarda, dernek tuvaletlerinde, bir keresinde de soyunma odasında seks. Aptalcaydı, keşfedilmek her zaman mümkündü ve bundan erkenden bıkmıştım, çünkü hiçbir şey yakalanma endişesini dengeleyecek kadar iyi hissettirmiyordu.

Ama Eli yeterince iyi hissettiriyordu. Eli beni orta konsolun üzerine sürüklüyor, kucağına diz çökmemi sağlıyordu ve çok utanç verici bir şeyle aramızda duran tek şey hava ve karanlıktı.

Aptalca ve sorumsuzca. Ama her zaman olduğu gibi, işler sıfırdan yangın yerine dönmüştü ve durmak imkânsız görünüyordu. "Bu yumuşak pantolonu sikilmek istediğin için mi giydin?" diye sordu elleri taytımın içine kayınca.

"Onları giydim çünkü rahatlar-oh." Başparmağı klitorisimi buldu.

"Mantıklı. Pragmatik." Parmağının ucu giriş yerimi dürttü. "Görünüşe göre benim tipim bu. Belki sen hayatımdan çıktıktan sonra sadece bütçe planlarıyla mastürbasyon yaparım."

Hâlâ terliydi ve belki de bunu iğrenç bulmalıydım, ama harika kokuyordu ve boynunun dibindeki bir noktadaki tuzu yaladım. Ve hepsi bu kadardı, çünkü artık beni tanıyordu. Vücudumu, seslerimi, zevkimi. Eli ağzıma yumuşak kahkahalar atarken ve kulağıma müstehcen şeyler fısıldarken, vücudumun parmaklarının etrafında sıcak bir şekilde tutunduğunu hissederken, beş dakikadan kısa bir süre içinde kollarında sarsılmamın tek olası açıklaması buydu. "Gerçekten çok iyisin, değil mi? Mükemmel birisin."

Bu bir soru değildi ama başımı salladım. "Prezervatifin var mı?"

Çenemi ısırdı. "Yapmak zorunda değiliz-"

"İstiyorum. Hoşuma gitti." İki gündür onun yatağında olanları düşünüyordum. İşteyken. Geceleri. Her saat. "Senin bu kadar hoşuna gitmesi hoşuma gitti," diye ekledim.

"Öyle mi?"

"Evet."

"Boşalmadan önce içine sokamamam hoşuna gitti mi?"

Başımı salladım. Parmakları hâlâ içimdeydi ve onları sıkıca kavradım.

"Senin yanında bir genç gibi hissetmem hoşuna gidiyor, değil mi?"

Tekrar başımı salladım, istekliydim. İnledi. "Ne yazık ki prezervatifim yok, o yüzden-" Dondu kaldı. "Bekle. Belki torpido gözünde, geçen yıldan kalmıştır."

Kontrol eden, bulan, Eli'nin pantolonunu dişleriyle yırtarcasına açarken hevesle düğmelerini çözen bendim. Direksiyona çarpmamam için bana açı verdi ve kıçımı en kirli yollarla ellerinin arasına aldı ve sonra yukarı doğru bastırdı. İçeriye.

Kendimi destekledim. İri ve sertti ama sığ, acımasız vuruşlarla nazikçe içeri itti. "İyi misin?"

Derin bir nefes aldım. Başımı salladım.

"Çok iyi." Yanağıma doğru sokuldu. "Gerisini sen al o zaman."

Sanki hiçbir zaman yeterince yakın olamayacakmışız gibi avuçlarını kullanarak kalçalarımı birbirinden ayırdı. Leğen kemiği benimkiyle tam olarak temas ettiğinde ve siki onu alabildiğim kadar derine, tam kabzasına kadar kaydığında, alçak, gırtlaktan bir inilti çıkardım. "Siktir, evet. Gerçekten harika bir sikişsin, değil mi?"

İçimi çektim, alışmaya çalışıyordum.

"Kollarını omuzlarıma dola." Ağzımı öptü ve bunu henüz yapmadığımızı fark ettim. Dudakları dudaklarımı ilk bulduğunda tamamen içimdeydi ve tanrım, bu iyi hissettirdi. "Bu işten hoşlanmadığını söylediğinde, sana yavaş ve derinlemesine bir sevişmenin zevkini göstermek gibi yüce, kuruntulu hayallerim vardı. Bir yatakta, belki. Ama bunun

yakın zamanda gerçekleşecek ve artık umursadığımdan bile emin değilim ..."

Bu hoşuma gitmişti: koca vücudunun içimde hareket etmesi, gerilmesi, içime doğru sallanması. Onun kontrolü benden daha az elinde tutuyor gibi görünmesi, bunun gücü hoşuma gidiyordu. Beni incitmeyeceğine dair ona temelde güveniyordum ve o da bana aynı derecede güveniyor gibiydi. Onun geri dönüşü heyecan vericiydi ve asla korkutucu değildi.

Az önce boşalmıştım ve hâlâ o zevkin yankılarının içimde yankılandığını hissediyordum, Eli'ın tamamen kaybolmuş gibi görünmesi de bunu körüklüyordu. Pek çok erkek göğüslerime, kıçıma, yüzüme iltifat etmişti ve ben sadece bir beden olma fikrini memnuniyetle karşılamıştım. Beni görülmek istediğim kadar az görmeye istekli olacak partnerleri bilerek aramıştım. Ama Eli'nin bana özel bir şeymişim, daha fazlasıymışım gibi bakmasını seviyordum. Sanki onun tüm ihtiyaçlarını kolayca karşılayabilirmişim gibi. Sanki başka bir yere bakmayı hayal bile edemezmiş gibi.

"Hoşlanmadığını biliyorum ama eğer-" Tam olarak tutarlı değildi, ama eli aramıza girdiğinde ve başparmağı klitorisimin üzerinde güzel, yavaş daireler çizmeye başladığında anladım. "Senin için iyi haber şu ki," dedi kısık sesle, "senin için mantıksız bir şekilde deliriyorum ve bu çok uzun sürmeyecek." Kederli sesi kollarımı boynuna daha sıkı dolamama neden oldu.

"Benim adıma acele etme," dedim. Acı verici ya da sıkıcı değildi. Sıcak basınç hoştu, siki içime girip çıkarken kalçalarımı sıkıca kavraması da öyle. Kendini hatırlayıp aniden durmadan önce itişlerinin dalgalı ve düzensiz hale gelme şekli, sanki deneyimi çekmek için. Beni boşaltmak için değil, kendisi için. Ve bundan ne kadar zevk aldığını bilmek, başparmağının sürükleme hareketiyle içimde sıcaklık yayıldı, yeni bir tür gerilim oluştu ve

-

Eli omzumu ısırdı ve her şey bitti. Boğazıma tatlıdan inanılmaz derecede edepsize uzanan bir övgü dizisi gevelerken, hareketleri içimde birkaç kez kekeledi. "İnanılmazdı," diye geveledi sonunda, kahkahası yanağımda nefes nefese bir puf gibi patladı.

Bir parça hayal kırıklığı hissettim. Güzeldi, çok güzeldi ve bitmesi için çok erken olduğunu hissettim-

"Rue, sana duymak istemeyeceğin bir şey söyleyeceğim," dedi Eli. Başparmağı klitorisimin üzerindeki hareketlerine devam etti. Omurgamda bir zevk ürpertisi yükseldi. "Her zaman bu şekilde bitecekti." Aleti içimde yumuşuyordu, parmaklarının tıngırtısına kontrpuan olmaktan biraz daha fazlası olan hoş bir esneme. "O lanet uygulamada eşleşmemiş olsaydık bile, bu pistte, Kline'da ya da caddede yürürken tanışacaktık. Seni görürdüm, seninle beş dakika kadar konuşurdum, sen de bana ciddi, meraklı ve tavizsiz bir şekilde bakardın ve ben de bunu seninle yapmaya dünyadaki her şeyden daha çok ihtiyacım olduğunu bilirdim."

Orgazmım hızlı ve güzel bir şekilde geldi. Eli'nin elleri açgözlülükle üzerimde dolaşırken, boğazımın dibine yumuşak öpücükler kondurdu. Bir süre sonra, "Seni eve bırakmak istiyorum," dedi.

Kemiklerim kırılmıştı, hâlâ beynimi yeniden çalıştırmaya çalışıyordum. "Arabam geldi."

"Yarın sabah seni alır ve buraya geri getiririm." Arkasına yaslandı. Yüz ifadesi ciddiydi. En azından ben öyle sanıyordum; gözlerim sulanmıştı, sanki ağlıyordum. Ama ben hiç ağlamam. Belki de gözbebeklerim terliyordu. Teksas'ta yaz mevsimi, çok da olasılık dışı değil. "Sana yemek hazırlayayım." Başparmağıyla ağzımı yokladı.

"Bu iyi olurdu," dedim.

"Benim evime gel. Sana bakmama izin ver. Sana köpekleri nasıl seveceğini öğreteyim. Maruz kalma terapisi, tatlım."

Küçük bir kahkaha attım ama korkmuştum. Sorduğu için. Evet demek istediğimden. "Bunun iyi bir şey olup olmadığını bilmiyorum.

fikir."

"Gerçekten mi?" Ağzı açık bir şekilde yanağımı öptü. "Sen taşınıyorsun. Sen, bunu günde yirmi kez yapabilmek için işini bırakıyorsun. Ben, sana tam zamanlı hizmet etmek için emekli oluyorum. Hayatımızın geri kalanında sevişeceğiz. Kulağa gerçekten de harika bir fikir gibi gelmiyor mu?"

Kalbim sarsıldı. Evet, dedi. Evet, dedi. Sadece onunla olmak istiyordum. O kadar kötü müydü? Florence'ın bilmesine gerek yoktu. Kimse bilmiyordu. Sadece ikimiz.

"Hayır deme, Rue," diye mırıldandı. Alçak sesle, içten bir yakarış. "Bunu bize yapma."

Bunu düşünmeme izin vermedim. "Tamam."

Gülümsemesi tüm şehre güç verebilirdi. "Tamam."

"Tamam," diye tekrarladım ve ikimiz de birbirimizin ağzının içinde sessizce gülüyorduk ve sonra öpüşüyorduk ve belki de mükemmel anlar varsa, bunun onlardan biri olabileceğini düşündüm.

Ondan ayrıldım, konsolun üzerine çıktım, tozluklarımı kalçalarıma geri geçirdim. Rahatsız edici bir şekilde kıkırdamaya benzeyen bir ses çıkardım ama vücudum hâlâ uğulduyor, hayatının en güzel yirmi dakikası için bana teşekkür ediyordu. Ve Eli hâlâ bana sanki tüm evren benim elimdeymiş gibi bakıyordu.

O üstünü başını temizlerken ben de koltuk başlığına yaslandım ve torpido gözünden düşen tüm kâğıtları yerine koymaya başladım. "Özür dilerim," dedim. "Bir dahaki sefere ruhsatını göstermek zorunda kaldığında gerçekten zor anlar yaşayacaksın..."

Gözlerim tanıdık bir isme takılınca durdum.

Kline.

Garip bir şekilde biçimlendirilmiş, plastikle kaplı bir kağıt yığınıydı. Eli prezervatifi atıp arabadan çıkmakla ilgili bir şeyler mırıldandı ama ben okumaya devam ettim.

KURAL 202 YARDIM İÇİN İŞLEMLER
KLINE INC. ALEYHINDEKI IDDIALARIN SORUŞTURULMASI

Florence Carolina Kline'ın sözlü ifadesi.

Sayfayı çevirdim. **GÖRÜNÜMLER,** yeni başlıkta şöyle yazıyordu. **HARKNESS LP İÇİN, ELI KILLGORE**. Bir tane daha çevirdim, bir tane daha, sonra bir tane daha, ta ki metin bir film senaryosuna benzeyene kadar. Soruların ve cevapların bir listesi.

Q. Pekâlâ. Dr. Kline, Harkness'in kurucularıyla ilk ne zaman tanıştınız?
A. Bunun neden önemli olduğunu anlamıyorum.

Q. Lütfen yine de cevap verebilir misiniz?
A. Hatırladığımdan emin değilim. Muhtemelen hepsiyle farklı zamanlarda tanışmışımdır.

Q. Hatırlayabildiğiniz kadarıyla mı?
A. Sanırım Dr. Oka ile ilk olarak yaklaşık on iki yıl önce laboratuvarımda postdoc olmak için mülakata girdiğinde tanıştım. Bir telefon görüşmesi olabilir, çünkü o sırada Ithaca'da yaşıyordu ve sonra benimle çalışmak için taşındığında yüz yüze tanıştık. Sanırım Conor Harkness ile de aynı zamanlarda, UT'de doktora programına kaydolduğunda tanışmıştım.

Q. O zamanlar UT'de öğretmenlik mi yapıyordunuz?
A. Doğru.

Q. Ve Eli Killgore?
A. En son gelen oydu, bu yüzden onunla tanışmış olmalıyım .
. .

Q. Yaklaşık bir yıl sonra mı?
A. Evet, kulağa doğru geliyor.

Q. Üçüne de akıl hocalığı yaptığınızı söylemek doğru olur mu?
A. Evet, öyle.

"Rue?"

Dosyadan başımı kaldırdım. Eli tekrar arabanın içindeydi. "Nedir bu?" Ona sordum.

Gözleri elimdeki kâğıtlara takıldı. Açık oldukları sayfaya. "Siktir, Rue."

"Torpido gözündeydi."

"Kahretsin." İç çekti ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Kahretsin." "Eli, bu da ne?"

"Bu bir ifade."

"Floransa ne zaman tahttan indirildi?" diye sordum ve sonra kendi başıma öğrenebileceğimi fark ettim. Ön sayfadaki tarihi kontrol ettim ve nefesim kesildi. Yaklaşık iki hafta önce. "Dergi kulübü. Senin Kline'da olduğun gün, ve ben ..." Başımı salladım, hiçbir şeye anlam veremiyordum. "Onun ifadesini alma hakkını sana kim verdi?"

Gözlerine masaj yaptı. "Eyalet mahkemesi. Teslim ettiği belgelerde usulsüzlükler vardı ve biz de sözlü duruşma talep ettik-"

"Burada seni daha önceden tanıdığı yazıyor. On yıl önce. Bu doğru mu?"

Tereddüt etti. "Rue." Sesi nazikti. "Bu yasal bir ifade. Yeminliydi."

"Ama bana ..." dedi. Başımı salladım, sanki gezegen benim için çok hızlı dönüyormuş gibi hissediyordum. "Bugün bana dedi ki ..."

Eli'nin ifadesi yumuşadı. Yazık, diye düşündüm. Öyle oldu. "Bunu evde konuşalım. Bu şekilde öğrenmeni istemedim. Bu çok karmaşık bir durum-"

"Hayır. Hayır, ben-Florence bana yalan söyledi." Gözlerim yanıyordu ve göğsüm alev alev yanıyordu. "Ve sen, sen neden . . Neden kimse ..." Başımı salladım ve arabanın kapısını açtım.

Eli'ın eli bileğime dolandı. "Rue, bekle-"

"Hayır. Ben-hayır." Elimi serbest bıraktım ve yanağımı sildim. Avucum tamamen kurumuştu. "İstemiyorum, bundan bıktım. Beni takip etme, yoksa yemin ederim-"

"Rue, izin ver-"
Arabadan indim ve öfkemin beni yutmasına izin verdim.

26

BOKTAN, YALNIZ HAYATININ BIR MUHASEBESINI YAP.

RUE

O alı sabahı arayıp kendimi iyi hissetmediğimi ve evden çalışacağımı söyledim.

Tisha sabah 9:00'da bana mesaj attı (İyi misin? Ayrıca, Diego'nun ev anahtarlarını senin arabanda mı kaybettim?) ve ben de evet ve evet diye cevap verdim.

Florence öğlen bana mesaj attı (Umarım yakında daha iyi hissedersin) ve ben hiç cevap vermedim.

O benim arkadaşımdı ve bana yalan söylediği için onu silip atmayacaktım. Ne de olsa ben de bir yalancıydım. Florence'a Eli hakkında haftalarca yalan söylemiştim, bana itiraf etmem için birçok fırsat vermesine rağmen ve her seferinde kendimi bok gibi hissetmiştim. Benim kendime göre nedenlerim vardı ve Florence'ın da kendine göre nedenleri olması tamamen mümkündü.

Ama tam olarak ne hakkında yalan söylediğini anlamam gerekiyordu. Hem onun hem de Eli'ın gerçeği benden sakladıkları ve bu konuda ikisine de güvenilemeyeceği çok açıktı. Bu da bana sınırlı seçenek bırakıyordu.

Tam bir resim elde edene kadar Tisha'yı bu işe karıştırmamaya karar verdim, bu da bir süre sadece benim kafamda yaşaması gerektiği anlamına geliyordu. Kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği yedim. Binlerce iş e-postası gibi hissettiren şeyler yazdım. Patentimin evrakları üzerinde çalıştım. Fidelerimden bazılarının filizlendiğini fark ettim ve onları hidroponik sisteme naklettim, kırılgan kökleri besin maddelerine batırmaya özen gösterdim.

Sonra, saat 19:00 civarında kapı çalındı. Kapıcının, istediğim gibi havalandırma deliklerimi kontrol ettiğini düşündüm. Ama bir son dakika içgüdüsü beni gözetleme deliğinden bakmaya itti.

Kardeşim kapımın önünde volta atıyordu, elinde bir yığın kâğıt vardı.

Gözlerimi kapadım, derin bir nefes aldım ve mümkün olduğunca sessizce geri çekildim, evde yokmuş gibi davranmaya hazırdım.

"Lanet olsun, Rue, kapıyı aç. İçeride olduğunu biliyorum."

Ağzımı kapattım ve bir sandalyeye çöktüm.

Sorun yoktu. Güvenlik zinciri açıktı. Yakında gidecekti.

"Yeni kapıcınız evde olduğunuzu söyledi."

Kahretsin. Yeni bir kapıcı. Ondan haberim var mıydı? Hayır. Hiçbir bildirim hatırlamıyorum.

"Bunu istediğin kadar kolaylaştırabilir ya da zorlaştırabiliriz Rue, ama sen bunu yapmayı kabul edene kadar burada olacağım."

Sessiz kalmaya kararlı bir şekilde ellerimin topuklarını gözlerime bastırdım. Ama Vince tekrar konuştuğunda sesi çok daha yumuşaktı. Birdenbire ben yine on yaşındaydım, o ise yedi. Annemi günlerdir görmemiştik. Saatlerdir ağlıyordu ve tek istediğim onu daha iyi hissettirmekti.

"Rue, lütfen. Seni sevdiğimi ve bunu yapmak istemediğimi biliyorsun. Ama mantıksız davranıyorsun. Bu satıştan gelecek para benim hayatımı değiştirecek. Indiana'daki emlakçı dün aradı. Kulübeyi olduğu gibi, nakit olarak alacak bir alıcıları varmış. Anlıyorum.

Baba, ama bu nasıl benim finansal güvenliğimden önce gelir? Senin havalı bir işin var ama ben üniversiteye gidemedim. Bir sürü şey alamadım."

Yumuşak kalpli değildim ama kalbimdeki en az sertleşmiş nokta kardeşime aitti. Kendini her boktan duruma soktuğunda onu kurtarmaktan kendimi alıkoymak yıllarımı ve bir sürü terapiyi almıştı. Yeniden başlamayacaktım ama ona bir açıklama borçlu olduğum hissi hâlâ içimdeydi.

Ben de kapıdan, "Bu işi çözmemize yardımcı olabilecek bir avukat arıyordum. Seni zor durumda bırakmak istemiyorum. Planım senin yarını satın almak, ama bir çözüm bulmamız gerek-"

"Orada olduğunu biliyordum." Vince'in sesi sertleşti. "Aç kapıyı!"

"Hayır." Kapıdan bir adım geri çekildim ve sesimi sertleştirmeye çalıştım. "Agresif davrandığın sürece seni evime almayacağım-"

"Sana agresif davranacağım-" Kapı, çerçevesinin içinde sallandı. Geri sıçradım.

Ne oluyor lan?

Ağır bir gümbürtü daha. Vince kapımı tekmeliyordu. "Vince." Kalbim küt küt atıyordu.

"Durman gerek."

"Beni içeri alana kadar olmaz." Sözlerini bir başka ağır darbeyle noktaladı.

Sikeyim.

Derin bir nefes aldım ve kendimi toparlamaya çalıştım. Kapım sağlamdı ve içeri girmesi pek mümkün değildi. Ama endişelendiğim ben değildim: eğer devam ederse komşulardan biri polisi arayacaktı. Polisi aramalıydım ama kulağa ne kadar boktan gelse de bunu asla yapmayacaktım. Vince bir keresinde benim doğum günüm için H-E-B'den bir kutu Oreos çalmıştı, o zamanlar okuma yazmayı bile zar zor söküyordu. Birinin benim için yaptığı en tatlı şeydi.

Polis yoktu. Vince'ten nefret eden ve muhtemelen mutfak bıçağıyla gelip onu bıçaklayacak olan Tisha yok. Hayır.

diğer seçenekler.

Gerçek bir "boktan, yalnız hayatının muhasebesini yap" anı.

Kapı başka bir darbenin altında inledi. Alternatiflerim önce daraldı, sonra teke inerken bir damla ter omurgamdan aşağı süzüldü.

Telefonum kanepenin üzerindeydi. Elime aldım ve kaydedilmemiş bir numaraya dokundum. İki, üç kez çalmasını bekledim. Hattın diğer tarafındaki kişi açtığında, "Bunu yaptığım için üzgünüm ama gerçekten yardımınıza ihtiyacım var" diye fısıldamadan önce konuşmasını beklemedim.

27

İNAN BANA, DENEDIM.

ELI

Tmanzara beklediği kadar kasvetli değildi.

Son karşılaşmalarındaki kadar asık suratlı görünen Vincent, haneye tecavüz çabalarına ara vermiş, koridorda yere oturmuş, başını duvara yaslamıştı. Muşambaya vuran ayak seslerini duyunca tembel tembel Eli'ye doğru baktı, sonra da

Çift çekim.

Eli onun üzerine çıldırmaya hazırdı ama Rue'nun çağrısı sırasında hissettiği çıldırtıcı öfke neredeyse anında söndü. Kardeşi ne kadar zavallı, sefil bir pislikti. Birkaç eğitici tokat atmaya bile değmezdi.

Eli sıkılmış bir halde, "Evine git," diye emretti. Rue, Vince gidene kadar kapısını açmayacaktı, bu da onun Eli ile Eli'ın olmak istediği yer arasında durduğu anlamına geliyordu.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Davet edildim. Burada ne işin var?" "Kız kardeşimle mi görüşüyorsun?"

"Evet." Yalan bile değildi. Rue'yu birkaç kez görmüştü. Dün geceden sonra onu bir süre görmemeyi umuyordu ama

Şimdi, pislik kardeşi sağ olsun, onu tekrar görmek üzereydi. "Bunu bırakmalısın. Bunu biliyorsun, değil mi?" Vince Rue'nun kardeşiydi ve Eli ona duyduğu saygıdan dolayı kendi öfkesini kontrol altında tutacaktı. Ama onun da sınırları vardı, bu yüzden ona yaklaştı ve sesini alçalttı. "Onun yanında bu şekilde davranamazsın, tamam mı? Çünkü üzülecek. Ve eğer üzülürse, o zaman ben de kızarım. Ve bunun sonuçları olur."

Vince ayağa fırladı. Eli için mükemmel bir yumruk yüksekliğiydi ama bir kez daha Rue'nun istediği bu değildi. "Eğer karışmayı bırakmazsan-"

"İşte anlaşma." Sesini daha da alçalttı, Rue izliyorsa dudaklarını okuyamasın diye sırtını eğdi. "Belli ki kız kardeşin seni önemsiyor. Beni buraya çağırdı çünkü kapıcıdan komşularına ve lanet olası postacıya kadar herkes yetkilileri aramaktan çekinmezdi. Ama bilmediği bir şey var." Öne doğru eğildi. "Emrimde, hayatını çok ama çok zorlaştırabilecek bir avukat ekibim var. Yani seni tutuklatmadan ya da eşek sudan gelinceye kadar dövmeden mahvedebilirim. Onu üzmeme bile gerek kalmaz." Vincent'ın gözlerindeki küçülmeden memnun olarak doğruldu.

"Sadece onunla konuşmak istiyorum,"

diye ısırdı. "O zaman lanet olası bir

buluşma ayarla."

"Şu anda bir alıcımız var. Bencilce davranıyor."

"Güzel. Kendini ilk sıraya koymalı. Şimdi bu binadan defolup gidecek misin, yoksa birkaç telefon etmem mi gerekecek?" Telefonunu kot pantolonundan çıkarıp Vincent başını sallayıp uzaklaşıncaya kadar salladı, çocuksu bir aptal olduğu her halinden belli olan Vincent sahanlıktaki trabzanı tekmelemek için durdu. Bir daha dönmemek üzere gittiğinde Eli kapıyı usulca çaldı.

"Benim."

Birkaç vuruştan sonra kapı açıldı. Rue ortada, yarı gölgede duruyordu, kendisinin daha solgun, daha az önemli bir versiyonu gibi görünüyordu. Onunla tam olarak tanışmadı.

Eli, Vincent'ı hırpalamak için park yerine doğru bir sapma yapmak istedi.

"Kimi arayacağımdan emin değildim-"

"Açıklamana gerek yok. İçeri girebilir miyim?"

Bu düşünce hiç aklına gelmemiş gibi gözleri büyüdü. "Kalmak zorunda değilsin."

"Biliyorum."

Gerildi. "Seni buraya çağırmadım çünkü... Sadece seks yaptık diye benim yanımda olman gerektiğini düşünmüyorum-"

"Öyleyim ama. Emrinizdeyim." Ona küçük ama güven verici bir şekilde gülümsedi. Kendisine bunun sadece bir sevişme olduğunu söylemesi gerekiyorsa, bunu yapabilirdi. Artık bu oyunu oynamayı reddediyordu. Kurallara uymayacağım, Rue. Uslu durmayacağım. Bu yeterliymiş gibi davranmayacağım. "Vincent'ın gitmemi bekleme ihtimaline karşı yirmi dakika kalacağım."

Başı öne eğikti ve pantolonunun içine soktuğu ellerinde hafif bir titreme vardı. Ama oturma odasına girene kadar onun yüz ifadesini tam olarak görememişti. Her zaman zırhlı olan Rue Siebert kimsesiz, on yaş genç ve yüz kat daha kırılgan görünüyordu. Kadının canının ne kadar yandığını görmek ona şiddetle çarptı. Elini kızın koluna doladı, onu kendine çekti ama bu ondan çok kendisi içindi. "Hey. Sorun yok."

Şimdiye kadar onlarca kez sarılmışlardı, her seferinde de seksin kısıtlamaları içinde. Bu kucaklaşma farklıydı: Hiçbir yönü yoktu ve sadece rahatlık sağlamak için vardı. Sıcak, iç boşaltıcı ve tehlikeliydi. Şimdiye kadar yaptıkları her şeyden daha yasaktı. Ve sonra bunu hissetti: Kadının sırtından geçen küçük titremeler, alnının göğüs kaslarının arasına sıkışması, yutkunurken çıkardığı boğuk bir ses. Ağlıyordu.

Eli'ın kalbi sıkıştı.

"Sorun yok, bebeğim." Saçlarının tepesini öptü ve ona izin verdiği kadar sıkı ve uzun süre sarıldı. "Her şey yoluna girecek." Dakikalar sonra, iki elini onun göğsüne koyup

onu itti, onu tekrar kollarına çekmemek için yumruklarını sıkmak zorunda kaldı. İşte o zaman görüşü Rue'nun neden olduğu tünelden genişledi ve çevresine kaydı.

Daire muhteşemdi. Ya da onunla yaptığı şey. Ev büyük değildi ve yerleşim planı da özel bir şey değildi ama Rue bitkileri olduğu konusunda yalan söylememişti. Aslında tüm oda yemyeşildi, her yüzey yeşille kaplıydı. Kaktüsler, çiçekler, birkaç süs saksısı. Ama Rue'nun en sevdiği yetiştirme yönteminin hidroponik olduğu açıktı. Kuleler, raflar ve kendi başına yapmış olabileceği birkaç kit vardı. Yetiştirdiği şeylerin çoğu üründü: Eli fesleğen, domates, mini salatalıklar, biberler, marullar gördü ve bunlar sadece ilk bakıştaydı.

Evi çok güzel, gerçek bir bahçeydi.

Bir kahkaha attı ve iki yıl önce mutfak için bitki yetiştirmek üzere satın aldığı ve bir türlü bir araya getiremediği yükseltilmiş yatağı düşündü. Aslında, hâlâ garajda paketlenmiş halde duruyordu. O kadar uzun süredir oradaydı ki Maya ona bir isim vermişti.

Lanet Herbert.

Rue'ya baktı, bir şey söylemek istiyordu ama onun tarım becerilerine iltifat etmek için doğru zaman değildi. Kanepeye doğru yürüdü ve kendini kanepenin önüne, yere bıraktı, sırtını minderlere dayadı, dizlerini çenesine dayadı. Tıpkı daha önce koridorda oturan kardeşi gibi.

Eli içini çekerek onun yanına oturdu ve kolunun onun koluna değmesine izin verdi.

"Ben genelde ağlamam," dedi elinin tersiyle gözlerini silerken.

"Anlamıştı

m."

"Nasıl?"

"Sadece bir önsezi." Dün gece ağlamamıştı ve o lanet ifade ona bir sürü neden vermişti. "Maya'nın deyimiyle genel havanız."

Çıtçıtlarının arasından gülümsedi. "Çünkü o benim kardeşim."

"Biliyorum."

"O daha genç. Beynim sürekli onunla ilgilenmem gerektiğini düşünecek şekilde çalışıyor."

"Biliyorum."

"Tam bir pislik gibi davranıyor. Ben tam bir kolay lokma oluyorum. Bu gerçekten tehlikeli bir seviyeye tırmanabilir. Buna bir çözüm bulmalıyım. Bu sadece ..."

"İnanın bana, biliyorum."

Adamın samimiyeti sonunda başını dizlerinden kaldırmasına neden oldu. "Utanç verici," diye itiraf etti.

"Neymiş o?"

"Maya harika biri. Tanıştığımız ilk gece eskiden anlaşamadığınızı söylemiştin ama belli ki sorunlarınızı aşmışsınız. Bu arada, pısırık olmasaydım kardeşim için uzaklaştırma emri çıkartırdım."

Başını salladı. "Maya harika biri ve şu anda hiçbir şeye değişmeyeceğim iyi bir ilişkimiz var. Ama ..." Yutkundu. "Bir hikâye ister misin?"

"Duruma göre değişir. Korkunç mu?"

Gülüşü alçaktı. "İçlerinde en korkunç olanı bu, Rue." Bu bir abartma değildi. Başını ciddiyetle salladı.

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Maya şimdi harika biri ama on beş yaşındayken, okul gecesi boktan bir korku filminin gece yarısı gösterimine gidemeyeceğini söylediğim için arabamın lastiklerini kesmişti." Hatırlayınca yüzünü buruşturdu. "Ve onu cezalandırmak için ceza verdiğimde, yeni seti de parçaladı."

Rue'nun gözleri büyüdü. Ve sonra rutininden saptı: bir soru sordu. "Kız kardeşine ne yapıp ne yapamayacağını söyleme hakkını sana kim verdi?"

"Onun tarafını mı

tutuyorsun?" "Hayır." Sustu.

"Belki?"

Kıkırdadı. "On bir yaşındayken velayetini aldım.
Mahkeme bana bu hakkı verdi. Kelimenin tam anlamıyla."

"Peki ya ailen?"

"Birbirlerinden bir yıl arayla öldüler. Alakası yok. Önce annem, akut lösemi. Sonra babam araba kazası geçirdi." "Kaç yaşındaydın?"

"Yirmi beş."

"Ve sen onun kalan tek akrabası mıydın?"

"Dağınık halde amcaları ve ikinci dereceden kuzenleri var ama hiçbiri burada, Austin'de değil ve hiçbirini iyi tanımıyordu. Ben bir yetişkin ve onun kardeşiydim. Kimsenin aklında ona bakacak kişinin ben olmam gerektiğine dair bir soru işareti yoktu, benimkinde bile."

"Biri benden on bir yaşında bir çocuğa bakmamı isteseydi, nereden başlayacağımı bilemezdim," diye düşündü.

"Ben de öyle. Üniversite için taşındığımda Maya daha küçük bir çocuktu. Ailemle anlaşamıyordum, bu yüzden eve nadiren gidiyordum ve onu neredeyse hiç görmüyordum."

"Bu yüzden mi annene söylediğin son şey ... . ?"

"Boktan bir anne olmak hakkında mı?" İç çekti. "Babam gözünü devirdiğin için seni günlerce cezalandıracak türden bir disiplin adamıydı ve ben de ... bok kafalının tekiydim. Onun yaklaşımı bende işe yaramadı. Sürekli kavgalar, ültimatomlar, tehditler- daha az vahşi olmamı sağlamaya çalışıyorlardı. Ben de inadına daha da vahşileşiyordum. Tüm o ergenlik saçmalıkları. Annem de her konuda ona boyun eğiyordu." Omuz silkti. "Onlarla şimdi konuşabilseydim, yetişkin yetişkin konuşabilseydim, belki bu şeyleri aşabilirdik. Ama hokey oynamak için Minnesota'ya taşındım. Her türlü yarı zamanlı işte çalıştım. Yılda bir kez en fazla birkaç günlüğüne eve dönüyordum. Sonra yüksek lisans başladı ve ne kadar yoğun olduğunu bilirsiniz. Ailemle aynı şehirdeydim. Daha fazla ziyaret edebilirdim ama evim hayatımın dörtte üçü boyunca mutsuz olduğum bir yerdi ve her iki taraf için de çok fazla yük vardı. Annemi en son doğum günümde gördüm. Beni akşam yemeğine davet ettiler. Sohbet her zamanki suçlamalara dönüştü. Birkaç hafta sonra annem öldü." Bu pişmanlıkların üstesinden gelmek için on yılı vardı ve hala

kafasına dolanmıştı. Her zaman da öyle olacaktı. Zaten doğum gününe de katlanamıyordu. "Sonra babam, on dört ay sonra. Ve ben kız kardeşimin vasisi oldum."

Rue'nun gözlerinde ne acıma ne de kınama vardı. "Maya mıydı? . ." Başını iki yana salladı. "Sen iyi miydin?"

Daha önce kimse ona bunu sormuş muydu? Herkes Maya'ya odaklanmıştı, haklı olarak. Eli'nin kalbi küt küt atmaya başladı ve bunu bir kahkahayla bastırdı. "Kesinlikle iyi değildim. Çok korkmuştum. Maya'yı hiç tanımıyordum. Hiç param yoktu, doktora programımdan daha yeni atılmıştım ve ailemin ipoteğinin hâlâ ödenmesi gerekiyordu. Ve Maya. . . başlangıçta sadece yas tutuyordu. Daha sonra bu keder öfkeye dönüştü ve hıncını birinden çıkarmak zorunda kaldı. Önündeki iki seçenek ben ve kendisiydi ve ikisinden de kaçındı." Yutkundu. "Bir tür pislik olduğunu inkar edeceğini sanmıyorum. Öte yandan, ciddi anlamda yetersizdim."

Rue güldü, kabarcıklı ve ıslak bir şekilde ve hatta en kötü hikayesini anlatırken, kulağa ne kadar nadir ve sevimli geldiğine inanamadı. Güldüğünde seni seviyorum. Ciddi olduğunda seni seviyorum. Senden her zaman hoşlanıyorum.

"İyileşti mi?"

"Yıllardır değil. Üniversiteye gitmeden önce kapılar çarpılır, çığlıklar atılır ve yaramazlık yapılırdı. Geriye dönüp baktığımda, temelde bir yabancı olan bir erkek kardeşin size ne yapmanız gerektiğini söylemesinin ne kadar yıkıcı olduğunu hayal bile edemiyorum. Üniversiteye gittiğinde benimle işi bitmişti. Onu bir daha asla göremeyeceğime yarı yarıya inanmıştım. O zamana kadar Harkness'ın durumu iyiydi ve onu istediği okula gönderebilecek param vardı. Nereyi seçtiğini biliyor musun?"

"Doğu Yakası mı?"

"İskoçya. Sırf benden uzaklaşmak için İskoçya'ya kadar gitti."

Gülümsemesini gizlemeye çalıştı. "Çok güzel olduğunu duydum." "Bilmiyorum. Hiç ziyarete davet edilmedim."

Rue bir kahkaha attı. Bakmamak için kendini zor tuttu. "Yine de geri geldi."

"O yaptı. Ve o farklıydı. O bir yetişkindi ve artık bir otorite figürü olmak zorunda değildim. Yıllardır yurtdışında yaşıyordu ve kendi başının çaresine bakabileceğine güvenebilirdim." Boynunun arkasına masaj yaptı. "Despot eğilimlerimden şikayet ederdi ama ben dehşete düşmüştüm. Vahşi, öngörülemez ve kırılgandı ve ona emir vermek, onu tehlikeden uzak tutmak için yapabileceğim tek şeydi. Ailemi ve benimle birlikte neler yaşadıklarını anlamaya başladım, ancak onlar ölmüştü ve artık çok geçti. . ." Başını iki yana salladı. "O bana her zaman biraz kızacak, belki ben de ona her zaman kızacağım. Ama bunun acısı hafifledi. Onu bir şeyler yaparken izlemekten gerçekten keyif alıyorum. Benim onun yaşındayken olduğumdan çok daha zeki. Dirençli. Kararlı. Nazik. Ve tüm bu deneyim bana çok önemli bir şey kazandırdı."

"Ne?"

"Çocuk sahibi olmaya karşı tamamen ilgisizlik."

Rue tekrar güldü ve hiç şu andakinden daha fazla güç vermiş miydi? Daha birkaç dakika önce ağlarken onu gülümsetmekten daha iyi hissettiren bir şey var mıydı? Bu sarhoş ediciydi. Bilimi ya da finansı boş ver, bu onun zanaatı olabilirdi. Önümüzdeki birkaç yılı onun ruh halinin kuytu köşelerini öğrenerek, mizacını inceleyerek, huyunu tüm küçük özellikleriyle kataloglayarak geçirebilirdi ve yeterli bir araştırma birikimi elde ettiğinde, bu onun görevi ve zevki olacaktı: Rue Siebert'i mutlu etmek.

Şu anki iş tanımından çok daha tatmin edici.

"Bu sonuca varmak için kardeşimin vasisi olmama bile gerek yoktu," diye mırıldandı.

"Övünmek hoş değil, Rue." Onun eğlenen bakışına gülümsedi ve bir bitki rafının tepesinde asılı duran saate baktı. Yirmi dakika olmuştu. Daha fazla.

"Teşekkür ederim. Geldiğiniz için."

"Beni aradığınız için teşekkür ederim. Eskiden agresifliğini hokeye yönlendiren ve şimdi sıkıcı bir kurumsal işi olan basit bir adamım. Bir yerlerde eğlenmeye ihtiyacım var. Ve . . ." Ben de seni düşünüyordum zaten. Bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacın olduğunda bana ulaşmanı istiyorum. Daha fazlasını istiyorum. Eğer bunu açıklarsam, nasıl tepki verirsin?

Söylenmeyeni anlamış gibi başını salladı. Eli'ın gerçekten ama gerçekten duymak istediği bir şeyi açıp itiraf etmenin eşiğinde gibiydi. Sonra, son anda, her zamanki gibi davrandı: yuvarlandı ve kendini Eli'nin açık bacaklarının arasına sıkıştırdı. Aşağıya bakarken kirpikleri koyu yarım aylara dönüşmüştü, acımasız bir denetçinin tüm titizliğiyle vücudunu değerlendiriyordu. Kadının ilgisinin nesnesi olmanın verdiği heyecan ve katıksız gururla içinde bir sıcaklık kabardı. Sonra yüzünü iki avucunun arasına aldı ve öne doğru eğildi.

Tadı kurumuş gözyaşları gibiydi. Eli içgüdüsel olarak öpücüğü derinleştirdi ama hemen aklı başına geldi. "Rue." Ellerini kızın iki bileğine doladı. "Buraya bunun için gelmedim."

"Ve seni bunun için çağırmadım." Ona sert ve eşit bir bakış attı. "Yine de yapabilir miyiz?"

Onun yüzünü taradı. "Eğer sorarsan, sana asla hayır demeyeceğim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Şüphelerim vardı."

Öpüşme yeniden başladı, yavaş, sakin, tuzlu ve Eli yaklaşık iki dakika boyunca kendini kontrol edebildi. Sonra her şey bitti. Onu kendine doğru bastırdı, içine doğru itti, ağzını boğazında gezdirdi ve kızın parmakları saçlarını taradığında, "Burada mı? Yoksa yatakta mı?"

Bir adım önde yürüdü ve onu koridorun sonuna kadar götürdü. Gevşekçe onunkine dolanan parmakları, şimdiye kadar giriştikleri diğer cinsel eylemler kadar patlayıcı bir his veriyordu -genellikle onlara ne kadar az gerçek yakınlık sağladığı düşünüldüğünde, olumlu anlamda sapkındı. Rue'nun yatak odasına kadar eşlik edilmek

İlk kez bir kız elini gömleğinin altına sokmuştu: yasak, dehşet verici, hayatını yeniden düzenleyen. Odasında başka bir erkek olup olmadığını merak etti. Bunun olası olmadığına karar verdi. Kalbinin göğsünden fırlamaması için çabaladı.

Özel alanı dağınıktı. Bitkilerle kaplı olmayan yüzeyler atılmış giysiler, açılmamış postalar ve boş kupalarla kaplıydı. Bu durum odasını daha da küçük ve rahat, dağınık yatağını da daha dar yapıyordu. Dağınıklık için özür dileme zahmetine girmiyordu ve Eli bunu seviyordu.

Onunla bir yaşam alanını paylaşmanın nasıl bir şey olabileceğini hayal etmeye çalıştı: onun kaosunun odanın kendi bölümüne tecavüz etmesini önlemek için sürekli bir mücadele. Banyoya giderken atılmış bir sütyenin askılarına takılıp düşmek. Yumuşak sabah ışığında onun gülümsemeyen yüzünü ezberlemek. Geceleri uyanmaktan korkmadan onu hayal etmek, uzandığı takdirde elinin onun yumuşak teniyle buluşacağını bilmenin mutluluğu. Ne zaman yanında olsa hücrelerine nüfuz eden o kabul edilemez duyguyu iliklerine kadar hissetmek. Yatağın kenarına oturdu, nanopolimerlerden bahsederkenki niyetli ifadesiyle ona baktı ve başını bacaklarının arasına koymadan bir saniye daha yaşayamadı.

Onu boşaltmak gittikçe daha kolay hale geliyordu. İyi eğitimli bir müzisyen gibi, onunla nasıl oynayacağını çok iyi biliyordu. İç çamaşırını kenara çekip iç çekmesini, titremesini ve ağzıyla, diliyle ve parmaklarıyla defalarca boşalmasını sağladığında tatmin duygusu onu sertçe vurdu. Çok yoğun olduğu için başını ittiğinde, gözlerinde gördü: bu zevki alabileceğini düşünmemişti. Birlikte olduklarında, bazen vücudunun gerçekten kendisine ait olduğundan şüphe ediyordu.

"Ne zaman böyle hissetmek istersen," diye mırıldandı kalçasının iç kısmına, "beni ara. Kullan beni." Topukları küçük yumruklar gibi adamın sırtına saplandı. "Zaten her gün her saniye bunu yapmayı düşünüyorum."

Bir kolunu gözlerinin üzerine atarak yatağın üzerine yığıldı. Eli elinin tersiyle ağzını sildi, aletine biraz nefes aldırmak için çok dar kot pantolonunun düğmelerini açtı ve sonra onu biraz daha gözlerinin içine bakmaya zorlamak için ayağa kalktı. Kadın pek istekli görünmüyordu ve Eli sabırla bekledi; güzel, demir iradeli kraliçesiyle görüşmek isteyen bir şövalye gibi.

"Prezervatifim olmalı. Banyomdaki ecza dolabında bir yerde." Sesi hâlâ ağlamaktan kısılmıştı. "Henüz son kullanma tarihlerinin geçtiğini sanmıyorum ama ..." Derin, tembel bir esnemeyle yataktan kalktı ve o şekilde, uzamış kaslardan oluşan mükemmel bir yay gibi kaldığında, Eli bir parmağını gömleğinin eteklerine sokup yukarı çekti. Kadının dolgun göğüslerine baktı, büyülenmiş gibiydi, sabırlı olmak için kendini zorluyordu.

"Yapmak zorunda
değiliz."

"Biliyorum."

"Senin istediğin her şeyi
yapabiliriz-" "Biliyorum."

Kolu hareket etti ve huzur dolu gözleri ona dikildi. Kalbi hatırlayabildiğinden daha yüksek sesle atıyordu. "Demek seni sihirli aletimin eşsiz hünerleriyle iyileştirdim."

"Beni iyileştirdin. Apandisit yaram yok oldu.
Artık polenlere karşı alerjim yok."

Öfkelendi. "En iyi performanslarım değildi." Aslında utanmamıştı. Onu becermekten o kadar zevk almıştı ki, bu eyleme son derece olumlu duygular dışında bir şey yükleyememişti.

"Seni böyle görmek tahrik edici." Alt dudağını ısırdı. "Başkalarına zevk vermekten hoşlanan tek kişi sen değilsin."

Ses telleri felç olmuş gibi hissediyordu, bu yüzden banyoya gitti. Yansımasını yakaladığında, gözlerinde bulduğu şey dehşet vericiydi. Kendisine defalarca ona karşı dikkatli olmasını söylemişti. Gardını düşürmemesini. Başarısız olmuştu, sefil bir şekilde.

Boku yedin. Tamamen, geri dönülmez bir şekilde boku yedin.

Rue kalan giysilerini de çıkarmıştı. Ona küçük bir gülümseme verdi ve onunla ilgilendi, onu yavaşça, metodik bir şekilde soydu ve Eli başka bir gerçekliğe taşındı - stresli bir iş gününün sonunda, sabahtan beri dört gözle beklediği şeyin Rue olduğu bir gerçekliğe. Toplantılarını onun teninin kokusunu çözmekle geçiriyordu. Dokuzdan altıya kadar zaman bayattı. Her e-postanın konusu onun huzurlu gözlerini içeriyordu.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye mırıldandı, önünde diz çökerek kot pantolonunu üzerinden çıkardı. Yaşlılığında hazine gibi saklayacağı muhteşem bir görüntü.

"Ne gibi?"

Omuz silkti.

"Seni becermek istediğim gibi mi?" Seni istediğim gibi mi? "Bunu durduramıyorum, Rue." İnan bana, denedim.

Kadın ayağa kalktı ve adam kendi aptallığına gülerek başını onun omzuna gömdü.

"Takman gerekecek," diye talimat vererek prezervatifi ona uzattı.

"Sana nasıl yapılacağını öğretmemi ister misin?"

Omuz silkti. Göğüsleri yerçekiminin bir şaheseri gibi zıplıyordu. "Bu, edinmek istediğim bir beceri değil."

Kahretsin, ondan hoşlanıyordu. "Hayır, hoşlanmazsın."

Kendisi yatak başlığına yaslanmışken, Rue'nun üstte, elleri omuzlarında dengede, onu yavaşça, işkence edercesine santim santim içine almasıyla nasıl sonuçlandığından emin değildi. Ona kendisini öldürdüğünü söylemek istiyordu. Ona bu işi halletmesini ve sadece içinde olmasına izin vermesini emretmek istedi. Ama acele etmesine izin verdi ve sonunda istediği kadar derine indi ve sunması gereken her şeyi alıyordu ve bu sadece ezici bir şeydi. Bir kez daha, prezervatifin hissi köreltmesine minnettardı, yoksa şu anda her şey bitmiş olurdu.

"Nasıl bir his?" diye sordu. Kontrolünü pek de sıkı tutmuyordu.

"Hissettiriyor ..." Deneysel olarak hareket etti. Adam bir iniltiyi bastırdı. "Dolu. Güzel." Omuzlarına bir öpücük kondurdu. "En çok neyi seviyorum biliyor musun?"

"Benim doğaüstü şifalı aletim mi?"

Güldü. Adam neredeyse nefessiz kalıyordu. "Elbette. Ama ayrıca, bunu yaptığımızda neredeyse titreşiyorsun." Parmak uçları trisepslerinin gergin kıvrımlarında gezindi, tırnakları hafifçe sıyrıldı. "Vücudundaki her bir kas gergin ve ne kadar hareket etmek istediğini hissedebiliyorum ama hareket etmiyorsun ve bu beni ..." Kalçalarını felaket bir açıyla eğdi ve adam kalçalarını kavrayıp onu hareketsiz kalmaya ve derin, ürpertici bir nefes almaya zorlamak zorunda kaldı, böylece onu üçüncü kez sikmesi ilk ikisinden bile daha cansız oldu.

"Tanrım, Rue."

Kulak memesini ısırdı ve artık kendine engel olamıyordu, bu yüzden parmaklarını beline doladı ve onu aşağı yukarı hareket ettirmeye başladı. Bir an için kendini bu hissin, kaslarının sıkılığının, memelerinin ağzındaki tadının, parmaklarının altındaki kıçının yumuşak veriminin içinde kaybetti. Kollarını onunkilerin altına bağladı ve orgazmını kovalamasına dakikalar kalmıştı ama yüzüne baktığında, kız ona bakıyordu, ilgili ama kopuktu ve içindeki her şey "Siktir, hayır" diye bağırdı.

Bu sefer değil.

"Rue." Nefes nefese bir kahkaha attı. "Keşke bunun bana ne kadar iyi geldiğini bilseydin."

"Bu çok hoş." Yanağından öpmek için eğildi. "Kendini iyi hissetmeni istiyorum."

İnledi. "Tamam, yeni plan." Onu kendisinden uzaklaştırdı. "Seni döndüreceğim."

"Etrafta mı?"

"Evet. Bu şekilde yapabilmeliyim ..." Onu duvara bakacak şekilde ayarladı, sonra avuç içleri yatak başlığına değene kadar ona rehberlik etti. Onun alışmasına fırsat vermeden tekrar içeri itti. Kızın nefesi adamın homurtusuyla eşleşti. "İtişlerimi daha iyi kontrol edebiliyorum. Ve sana daha kolay dokunabiliyorum." Kulağının arkasındaki vadiye ağzı açık bir öpücük kondurdu. "Ve boşalmasan bile, en azından ..."

Elinin topuğunu önce klitorisinin üzerinde dolaştırdı, sonra parmaklarını. Kadının kıçını kasıklarına sürttüren sığ itişlerle kadının içine girip çıkıyordu. "Nasılsın?

-"

"Güzel," diye nefes verdi. "Hoşuma gitti."

"Öyle mi?" Ona biraz daha dokundu. "İşine yarıyor mu?"

Kadın başını salladı ve adam onun nefesinin hızlandığını hissetti. "Bana nerede dokunacağını gerçekten biliyorsun. Ve bu ... bile değil." Başparmağının bir başka darbesiyle inledi ve ona karşı kasıldığında, taşaklarının sıkılaştığını ve omurgasının dibindeki baskının karıncalandığını hissetti. "Sanırım belki yapabilirim ..." Tekrar nefes verdi ama adam onun ne söylemek üzere olduğunu biliyordu.

"Evet," diye kulağına nefes verdi. "Belki de yapabilirsin."

Kendi zevkiyle ilgili her düşünce unutulmuştu. Rue'ya karşı, gidebildiği kadar derine daldı ve dibe vurduğunda, vuruşlarını sığ tuttu ve parmaklarını onun üzerinde hareket ettirmeye başladı. "Böyle mi?"

Kız hevesle, neredeyse şiddetle başını salladı ve Eli sanki bu dünyaya bunun için gelmişti - Rue'yu tam burada, şu anda kurtarmak için. "Ah, tatlım. Neden boşalacakmışsın gibi hissediyorsun, ha? Neden bu kadar ıslak ve yumuşak hissediyorsun ve-"

Kadın aniden Eli'nin etrafında kenetlendi. Tüm vücudu kasıldı, soluk soluğa aldığı nefesin sesi kesildi ve Eli'ın tek istediği onu yatağın içine sokmak olsa da, sonuna kadar itti ve kollarına yığılana kadar orgazm olmasına izin verdi.

"Az önce sikimin etrafına geldin," diye mırıldandı. Sözleri şok olmuş gibiydi - tıpkı hissettiği kadar şok olmuştu.

Başını salladı, söyleyecek söz bulamadı.

"Rue." Onun şakağını öptü. Elmacık kemiğini. Çenesinin çizgisini. Titreyen elleriyle onu kendine doğru çekti. "Söylemen hoşuma giderdi."

Sesi titriyordu. "Az önce sikinin etrafına boşaldım."

"Tamam. Tamam. Tamam. Bitirmem lazım, tamam mı? Bakalım ne kadar sürecek..."

İçeri itti, sonra tekrar dışarı, sonra içeri.

Ve görünüşe göre, bu kadar uzun sürdü.

28

BAŞKA BIR ZAMAN ÇIZELGESINDE

RUE

Gözlerim uzaktaki bir motosikletin alışılmadık gürültüsüyle açıldı ve Eli'ın başının yastığımın yanında olduğunu fark ettiğimde öylece kaldı.

Ay dolunaya yakın olmalıydı, çünkü karanlığa ve geç saate rağmen onu net bir şekilde görebiliyordum. Mükemmel imparator burnu. Aynı anda hem düzleşmiş hem de vahşi bukleler. Dudaklarının hafif kısmı ve omuzlarının yükselip alçalmasıyla eşleşen düzenli nefesleri.

Birbirimize bakarak uykuya dalmıştık, ter hala vücutlarımızda soğuyordu, kalplerimizin yavaşlamasını dilerken gözlerimiz arıyordu. Aradan geçen saatler boyunca ikimiz de hareket etmemiştik. Eli'nin eli hâlâ belimi sıyırıyor, ön kolu belime dolanıyordu, yabancı ama hoş bir ağırlıktı.

Gecenin mavimsi sessizliğinde kıpırdamadan durdum, kendi fotoğrafımmış gibi davrandım, zihnimi pencereden içeri sızan hafif hayvan kokusu dışında her şeyden boşalttım. Birkaç dakika sonra Eli'nin gözleri de açıldı. "Hey. Saat kaç?"

Sessizce uyuyan ve zarifçe uyanan çekilmez bir insandı. Bilmediği bir yatak ya da kaybettiği gün ışığının yarattığı şaşkınlık yoktu. Sadece o huzurlu ifade ve plansız uykumuzdan önce durduğu yerden devam eden eli: tenime karalamalar çizmek.

"On bir." Saate baktım. "On bir on beş, aslında.
Eve gidip köpeğini gezdirmen gerekmiyor mu?"

Gerçekten merak ediyordum, ama yarı yolda sözlerimin onu dışarı atma girişimi olarak yorumlanabileceğini fark ettim. Eli ise sadece gülümsedi, ben tuhaf, sosyal açıdan beceriksiz biri olduğumda sık sık yaptığı gibi.

Onu memnun etmişim gibi gülümsedi.

"Tiny Maya'yla birlikte." Kendini yatağın üzerine attı. Gözlerim onun güçlü pazularına takıldı. "Ama evet, gitmeliyim eğer-"

"Bekle." Elimi uzattım. Elimi koluna doladım. "Bekleyebilir misin?"

"Beklemek mi?"

"Biraz daha kalabilir misiniz?"

Kaşları endişeyle çatıldı. "Sen ne kadar istersen o kadar kalacağım-"

"Gitmen gerektiğini ima etmek istemedim. Sadece bana en kötü hikayeni anlattın. Sen gitmeden önce, ben de sana benimkini anlatmak istiyorum."

"Rue, bana borçlu değilsin-"

"Biliyorum. Ben de istiyorum. Ama bu diğerleri gibi değil. Bunu görmezden gelebileceğini sanmıyorum. O yüzden sadece anlatacağım. Sonra da gidebilirsin."

Gözleri yumuşadı. "Sen benimkilerin ötesine bakabildin."

"Bu farklı. Benimki kötü. Benimki benim hatam. Benimki . . .
Sadece söyleyeceğim." Çarşafları göğsüme kadar çektim. "Böyle şeyleri kimseyle konuşmam. Kardeşimle. Büyüme şeklimiz. Tisha bir kısmını biliyor, çünkü o da oradaydı ve Florence ... bu akşam yemeğinde söylenecek bir şey değil."

"Rue."

"O yüzden sana söyleyeceğim. Ve eğer karar verirsen . . . Sanırım sen ve ben hiçbir zaman birbirimizin hayatının bir parçası olmamalıydık. Seninle birlikte olmak en başından beri bir ihanetti. Uzak kalamadım."

Yüz ifadesi anlaşılmazdı.

"Ve sana söyleyeceğim tüm bu şeylerden sonra bana bakmaya dayanamıyorsan, sadece gideceksin ve her şey olması gerektiği gibi olacak. Sanki bunları bir uçurumun kenarından haykırmışım gibi olacak." Katartik ama sonuçta anlamsız. Eterde kaybolmuş. Yatağımızın sessizliğinde, zamandaki bu tek an dışında hiçbir şey değişmeyecekti. "Tamam mı?"

Eli kısa bir süre yanağımı avuçladı, sonra sanki uzun süreli bir dokunuşa dayanamayacağımın farkındaymış gibi hemen bıraktı. Gözleri, ses tonu, onunla ilgili her şey bana uzak ve esrarengiz geliyordu. "Devam et," dedi ve bunun için minnettardım.

Fikrimi değiştiremeden başladım. "Ben altı yaşındayken babam beni terk etti. Vince üç yaşından biraz daha büyüktü. Daha öncesini hatırlamıyorum, bu yüzden her şeyin çoğunlukla iyi olduğunu varsayıyorum. O gittikten sonra fakirleştik. Her zaman değil. Bu birçok şeye bağlıydı. Annemin bir işi olup olmamasına. Ne tür bir iş olduğuna. Evde bir şeyin kırılıp kırılmadığı ve onu değiştirmemiz gerekip gerekmediği. Sağlık harcamaları. Bu tür şeyler. Örneğin ben on üç yaşındayken ev sahibimiz dairemizi satmaya karar verdi ve yeni bir yere taşınmakla kiradaki artış arasında . . iyi bir zaman değildi."

Kendimi rahatsız edici, tahammül edilemez bir şekilde çıplak hissediyordum. Uyurken giydiğim büyük boy tişörtlerden birini gözüme kestirdim, hızla başıma geçirdim ve devam etmek için bağdaş kurarak oturdum. "Annemin kendi sorunları vardı. Akıl sağlığı, eminim. Biraz da bağımlılık. Anladığım kadarıyla ailesi aşırı muhafazakâr kiliselerden birine üyeymiş ve annem burada kalmak istemediğine karar verdiğinde her türlü maddi ve duygusal desteği çekmişler. Çok küçükken bizi doğurmuş.

Demek istediğim, bu hikayenin kötü adamı o değil. Belki de öyledir ama önce kurbandı.

"Büyürken çok fazla maddi şeyimiz yoktu ve bu eğlenceli değildi. Ama en kötüsü, açık ara farkla, aç olmaktı." Ellerime baktım ve devam etmeden önce kendimi toparlamak için bir an durdum. Söylüyorum. Yapıyorum. Her şey ortada. "Pek çok insan gıda güvensizliğinin sürekli, sistematik açlık anlamına geldiğini düşünüyor ve bazen öyle de oluyor ama benim için ... . Her zaman aç değildim. Her zaman yetersiz beslenmiyordum. Günlerce yiyecekten mahrum kalmadım. Ama bazen aç olduğumda evde ne yiyecek bir şey ne de alacak para olurdu. Bazen bu iki, üç gün üst üste devam ederdi. Bazen bundan daha fazla olurdu. Tatiller en kötüsüydü. Yazın okulda ücretsiz öğle yemeği alamazdım, bu da garantili yemek olmadığı anlamına geliyordu ve bu berbat bir şeydi. Karnıma o kadar çok kramp girdiğini hatırlıyorum ki öleceğimi sandım ve ... ." Elimin tersiyle ağzımı kapattım. Nefes verdim yavaşça. "'Ben' diyorum ama ikimizdik, ben ve Vince. Ben ne kadar açlık hissettiysem, o da hissetti. Ve annem ... . Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama o tamamen kendini kaybetti. Evde hiç yiyecek olmadığını fark ettiğini ya da umursadığını sanmıyorum. On yaşıma geldiğimde, aç olduğumda ona gitmemem gerektiğini öğrenmiştim, çünkü bana sadece gülümser ve yakında alışverişe gideceği yalanını söylerdi. Ve Vince yedi yaşına geldiğinde, acıktığında en iyi seçeneğinin ben olduğumu öğrenmişti."

Eli'nin gözleri anlayışla parlıyordu ama benim işim bitmemişti. Bu konu hakkında hiç ama hiç konuşmayan biri için bu kadar çok kelimem olması endişe vericiydi.

"Tekrar söylüyorum, bu her zaman böyle değildi. Haftalar boyunca akşam yemeği için güveç, buzdolabında süt ve dolapta mısır gevreği ile idare ederdik. Ama sonra annem işten ayrılır, işini kaybeder ya da bir erkek arkadaşından ayrılırdı ve Vince ve benim bayat krakerleri karneye bağlamak zorunda kaldığımız, hiçbir şeyin olmadığı dönemler olurdu. Ve her şey çok öngörülemez olduğu için

güzel zamanların tadını çıkarmak zordu. Her an bitebilirdi, bu yüzden sürekli koltuklarımızın kenarındaydık.

"Bazı stratejiler geliştirdim. Acil durum fonu olarak birkaç dolar çalardım. Bazen annemin çantasından. Bazen de başka yerlerden. Çok fırsatçı bir hırsızdım." Bir kahkaha attım. "Vince ve ben mümkün olduğunca çabuk yemek yeme alışkanlığı edindik. Fark edilmekten ya da annemin gelip yemeği nereden aldığımızı sormasından veya bizden almasından korkuyorduk. Evde yemek yemek sürekli bir endişe kaynağıydı. Ve doğal olarak yediğimiz her şey çok ucuz ve kalitesizdi. Elimizin altında taze sebze yoktu. Elimizdeki azıcık parayı da saklayabileceğimiz şeyler almak için kullanırdık. Tisha'nın evine gittiğimde büyük kaseler dolusu meyve görürdüm ve sanki bir Disney filmindeymişim gibi hissederdim. Prenses eşyaları, anlıyor musunuz? Lüksün zirvesi."

Orada, yemeğin kalori ve beslenmeden daha fazlası olduğunu öğrenmiştim. Yemek, Fuli ailesini her gece bir araya getiren şeydi, artistik patinajcıların ebeveynlerinin zorlu bir antrenmandan sonra çocukları için yaptıkları şeydi, insanların şirin sahil yatak ve kahvaltılarında geçirdikleri hafta sonlarından döndüklerinde bahsettikleri şeydi. Yemek kolajendi, toplumumuzun bağ dokusuydu ve eğer yeterince yemekle büyümediysem, o zaman. Açıkçası bu, kimseye yeterince bağlı olmadığım ve asla olamayacağım anlamına geliyordu.

"Üniversiteye gitmek için ayrıldığını ve bir daha geri dönmediğini söylemiştin ve Eli, ben de aynısını yaptım. Alec ve artistik patinaj programı. Her şeyi ona borçluyum. Onun sayesinde okul harcımdan feragat ettim. Uçağa atladım, mümkün olan en erken taşınma tarihinde yurtlara gittim ve iki yıl boyunca geri dönmedim. Yapamadım işte. Üniversite yemek planındaydım, bu da bol bol yiyebileceğim anlamına geliyordu, ancak yine de yemekle ilgili çok fazla endişem vardı. Aceleyle yemek yemek zorunda kalmak, küçük porsiyonlar, kafeteryaların Şükran Günü'nde kapalı olması gibi en tuhaf şeyler tarafından tetikleniyordu. Mantıksızdı ama-"

"Değildi," diye nazikçe araya girdi.

Bakışlarımı başka yöne çevirdim. "Her iki durumda da, işlevimi yerine getiremiyordum. Bu yüzden etrafıma bakındım. Bir kampüs terapisti başa çıkma stratejileri bulmama yardımcı oldu ama ... . İyileşiyordum ve eve dönmek için kendimi zorlayamıyordum." Yutkundum. "Maya için geri döndün Eli. Ama ben ... ... Ben on sekiz yaşındaydım, Vince on beş yaşındaydı ve onu terk ettim. Onu yıllarca annemle yalnız bıraktım." Gözlerimin arkasındaki yakıcı basınç taşmakla tehdit ediyordu ve onunla savaşmak istemiyordum. Bunun yerine, on üç yaşımdaki bir yaz gecesini hatırladım. Tisha'larda bir pijama partisi. Ertesi gün Bayan Fuli beni eve yemek artıklarıyla göndermişti - tavuklu makarna, ızgara kabak ve meyve salatası, hepsi taze ve lezzetliydi. Eve döndüğümde annem gitmişti ve Vince kanepede oturmuş, sadece üç kanalı olan televizyonda haberleri dinliyordu. Elimdeki Tupperware kaplarını görünce sevinçten gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve yemekleri karıştırırkenki sevincini izlemek beni uzun zamandır olmadığım kadar mutlu etmişti.

Vince'in karnını doyurabilmek mutluluk vericiydi. Ve bunu yapamadığımda, işte o zaman ona ve benden istenen şeyin adaletsizliğine kızmaya başlamıştım.

"Sonunda geri döndüm. Ve Vince ... beni affettiğini söyledi. Ama işler yine de bozuldu. O büyüdü ve benim yapamayacağım seçimler yaptı. Yıllar boyunca bir ayrılıp bir barıştık. Şu anki davranışı kesinlikle kabul edilemez, ama umarım neden onu polise ihbar ettiğimi anlayabiliyorsunuzdur-"

Aynı anda iki şey oldu: Sesim kesildi ve Eli beni kucağına, kalçalarının arasına sürükledi, kolları beni çelik gibi sardı. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü ve bundan, bu zayıflığımdan, geçmişimle ve sonsuz suçluluk duygumla baş edememekten biraz nefret ettim. Ama birine anlatmış olmak güzeldi. İçimdeki bu yakıcı acıyı alıp bir süreliğine bedenimin dışına atmak. "Sen elinden geleni yaptın." Eli saçlarımı, sırtımı okşadı.

"Yeterince yaptın."

"Öyle mi yaptım?" Geri çekildim ve yanaklarımı sildim. "Çünkü şu halimize bak." Şaşkınlıkla baktı, avucu ensemde sıcaktı. "Benim hikâyemle seninkinin başlangıcı aynı. Kardeşlerimiz. Buz. Mühendislik. Ama son... Sen ve Maya birbirinizi buldunuz, Vince ve ben ise - şu Resmi Bitir çalışma kağıtlarından biri gibi. Seninkinin güzel bir tabloya dönüşmesi ve benimkinin lanet bir-"

"Rue, hayır." Sanki bu fikri aklımdan bile geçirmemeliymişim gibi enerjik bir şekilde başını salladı. "Maya bulunmak istiyordu. O ilişkiyi onarmak her iki taraf için de geçerliydi. Bu," dedi başını dairemin girişine doğru eğerek, "senin suçun değil. Lütfen bana bunu anladığını söyle."

Belki de biliyordum, en azından mantıklı olarak. Ama bunu midemde hissetmem mümkün değildi. Yumuşak, yapışkan bir kahkaha attım. "Belki de başka bir zaman çizgisinde başka bir versiyonumuz olduğunu düşünüyor musun? Sadece berbat bir yara dokusu yığını olmadığımız ve başkalarını sevilmek istedikleri şekilde sevebilecek kadar bütün olduğumuz bir yerde?"

Sonsuz bir an boyunca bana baktı ve aklıma aptalca bir düşünce geldi. Eğer birini sevebilseydim, seni seçerdim. O zaman diliminde, o kişinin sen olmasını isterdim.

Ama sonra, "Hayır, Rue."

dedi. "Bu çok üzücü."

"Sorun bu değil." Yutkundu. Gözlerimi kararlılıkla tuttu. "Sadece bunu yapabilmek için başka bir zaman çizgisine ihtiyacımız olduğunu düşünmüyorum."

Beni sözsüz bıraktı. Kalbim öyle aniden durdu ki, bir daha çalışmayacağından korktum. "İşim bitti. İstiyorsan şimdi gidebilirsin," dedim eşit bir şekilde. Aksini isteyebileceğine inanamıyordum; benim deneyimlerime göre kalmak istisna, gitmek kuraldı. Onun gitmesi düşüncesinden nefret ediyordum ama belki de en iyisi buydu, bizi içine gömüldüğümüz bu yakınlıktan kurtarmak için.

"Yapabilir miyim?"

Başımı salladım. "Söz veriyorum, ben iyiyim. Bana sürekli sarılmana ihtiyacım yok ya da-"

"Sana sarılmıyorum."

"Evet, sen-"

"Hayır, şöyle oluyor." Daha önce uykuya dalma şeklimizden farklı olarak, uzanana kadar bizi kaydırdı. Beni kesinlikle kucaklaması, göğsüne çekmesi ve orada tutması dışında. Ne zaman nefes alsam onun temiz kokusu ciğerlerime doluyordu. "Sakinleşmeni bekliyorum. Artık üzgün olmadığın zaman, tekrar takılabiliriz. Sonra eve gideceğim. Tamam mı?"

"Tamam," dedim. Kulağa iyi ama aşırı dramatik olmayan bir plan gibi geliyordu. Ve geceki olaylara rağmen, her şeyden önce aşırı dramatik değildim.

"Mükemmel. Sadece gözlerini kapat ve rahatla, tamam mı? Ne kadar çabuk rahatlarsan, o kadar çabuk eğlenceli bir şeyler yapabiliriz."

"Ne gibi?"

"Tekrar sevişebiliriz - bu iyi işe yaradı. Ya da belki bana sakso çekebilirsin. Bunu düşüneceğim."

Derin bir nefes aldım ve sakinleşmek için kendimi zorladım. Sekse geri dönmek iyi olacaktı. Aşina olduğum bir şey. Kontrol edebileceğim bir şey.

Ama ben biraz fazla gevşedim ve bir dakikadan kısa bir süre içinde bitkin, rüyasız bir uykuya daldım. Sevişmedik, ben ona sakso çekmedim ve o da eve gitmedi.

Onun yerine Eli'nin kolları gecenin geri kalanında bana sarıldı.

29

YAPMASAN BILE

RUE

Eli şafakta uyandı, usulca küfretti ve nazikçe benden ayrıldı.

Dünyaya karşı ölü numarası yapmadım ama gözlerimi kapalı tutup uykuya dalmak gibi yarı bilinçli bir seçim yaptım. Hatırladığım son şey, onun ağırlığının yatağın kenarına değdiğiydi. Oyalandı, belki de bana bakıyordu. Sonra bir tutam saçı kulağımın arkasına itti ve öne doğru eğilerek alnımdan hafifçe öptü. Yorgun, rahat, hatta belki biraz da mutlu bir halde bir kez daha uyuyakaldım, Eli'ın giysilerini geri çekerken çıkardığı hışırtı beni sükûnete kavuşturdu.

Birkaç saat sonrasına kadar uyanmadım, tökezleyerek mutfağa girdim ve bir kupa ile kahve makinesini aradım, sonra açılmamış son IRA zarfımın üzerine yazılmış notu gördüğümde olduğum yerde durdum.

Adres kutusunda göbek adımı daire içine almış (Chastity, zaten bol yasaklı olan varlığımın baş belası) ve sağ tarafına gözlerimi döndüren ve dudaklarımı büken üç ünlem işareti koymuştu. Altına da şöyle yazmıştı:

Bana ihtiyacın olursa ara.

Ve hemen altına, sanki kapıdan çıkarken bir şeyler eklemeye karar vermiş gibi daha aceleyle bir şeyler karaladı:

İstemesen bile beni ara.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve önceki geceyi düşünmek için kendime izin verdim. Utanç dalgasının beni yakalayıp çarpmasını bekledim, saf bir utanç dalgası, ama hiç gelmedi. Eli'a en kötü hikâyemi anlatmıştım. Ve o umursamıyor gibi görünüyordu.

Mavi harflerle kline yazan ve genellikle buzdolabımın üzerinde bulunan manyetik kalem zarfın yanında duruyordu ve bana bugün ne yapmam gerektiğini hatırlatıyordu.

Yine işe telefon ettim, bu sefer izin almak için. Rekor sıcağa karşı giyindim, arabamın anahtarlarını aldım ve yola çıktım.

30

SANIRIM BU INTIKAM.

ELI

W**Anton'un kafası kapı aralığından içeri süzülerek anons yaptı,** "Birisi Hark'ı görmeye gelmiş," diye başını salladı Eli, gözlerini mali tablodan kaldırmaya zahmet etmeden Çalışıyordu - ta ki Minami, sandalye yerine kullanmakta ısrar ettiği aptal egzersiz topunun üzerinde hemen yanında oturup, "Elinde ev yapımı bir DNA test kiti tutan, gözle görülür derecede hamile bir kadın mı?" diye sorana kadar.

"I . . ." Anton ayaklarının üzerinde kaydı. "Bu sorunlu bir soru gibi geliyor."

"Ben sorunlu bir insanım. Öyle mi?" "Hayır mı?"

"Tamam. Sadece soruyorum. Sadece soruyorum, çünkü gerçekten tuhaf bir surat yapıyorsun."

"Ne yüzü?"

"Sanki bela bekliyormuşsun gibi."

"Evet. Şey, hayır. Ama bir kadın geldi, Hark ile konuşmak istedi ve randevusu olmadığını söylediğimde bana adını söyledi ve 'Beni görmek isteyecektir' dedi. Bu da bana tuhaf ve biraz . . film gibi?"

"Çok film gibi, " Minami kabul etti ile bir topun üzerinde merakla zıpladı.

Eli ensesinde bir tedirginlik hissetti. "Kadının adı ne, Anton?"

"Bu ..." Elindeki post-it'e gözlerini kısarak baktı. "Rue Siebert. Kimliği kontrol edildi."

Eli ve Minami birbirlerine uzun uzun baktılar.

Eli, "Ona Hark'ın hemen geleceğini söyle," diye talimat verdi. "Ama Hark Seattle'dan dönüyor-"

"Farkındayım." Anton'un gözlerini tuttu. "Yine de söyle ona."

Minami, "Neden seni değil de Hark'ı arıyor?" diye sormadan önce yalnız kalmalarını bekledi.

Tek bir mantıklı cevap vardı. "Ona Florence hakkında soru sormak istiyor."

"Ne?"

"Geçen akşam yemekte dolaylı olarak Floransa'dan bahsetti. Rue daha fazlasını öğrenmek istiyor ve onun kendisine anlatacağını düşünüyor."

"Ama neden sana sormadı?"

Neden, gerçekten.

Arabasında dosyayı bulduğundan beri, onun bu konuyu araştırmasını bekliyordu. Dün gece ifade verme konusunu açıp Rue'ya tüm kirli hikâyeyi anlatmak istemişti ama aralarında buna yer yoktu. Yine de birbirlerine güvenme konusunda biraz ilerleme kaydettiklerini düşünüyordu.

Ve cevapları Hark'tan almayı tercih ettiği gerçeği.

Eli bundan hoşlanmadı.

"Belki de Hark dönene kadar beklemelisin," dedi Minami. "Böylece onun Floransa aşığı küçük güzel kalbini kırmanın yükü senin üzerine binmez."

"Kalbinin kırılması gerekiyorsa, bunun ben olmamı tercih ederim. Bu şekilde parçaları toplamasına yardım edebilirim."

"O zaman devam et ve söyle ona. Eğer bizden biri değilse, Florence olacaktır ve hepimizin de şahit olduğu gibi, o olağanüstü bir yalancıdır.

Rue'yu sana karşı kışkırtabilir ve sen de onu kaybedersin."

"Onu kaybetmek mi?" Homurdandı. "Sence şu anda ona sahip miyim?" Onun yüzünü taradı. "Bence onu istiyorsun."

"Evet. Ayrıca dünya barışını ve köpeğimin sonsuza dek yaşamasını istiyorum."

"Hadi ama Eli. Seni Mac'le gördüm. Seni bir sürü harika kızla gördüm."

"Kadınlar."

"Aman Tanrım, son on yıldır birbirimize çok bağlıyız Eli."

Başını iki yana salladı ve monitörünü kapattı, eğlencesini gizleme zahmetine girmedi. "Benden ayrılıyor musun?"

"Seni hiç böyle görmemiştim Eli."

Hareketin ortasında durdu. Devam etti. "Ne gibi?"

"O etraftayken, hatta o yokken bile, dikkatin dağınık oluyor ve ay gibi oluyorsun ve ona nasıl hissettiğini söyledin mi?"

Yüce İsa. "Minami, o ... çok incinmiş ve duygusal olarak çok müsait değil. Bu tür bir konuşmaya hazır olduğunu sanmıyorum." Ama dün gece, umutlu bir ses kafasının içinde fısıldadı. Onunla duygularını konuşmaya her zamankinden daha fazla yaklaşmıştı ve kadın onu evinden kovmamıştı. "Eğer dikkatli olmazsam - eğer bu işi doğru bir şekilde yapmazsam, kaçacak. Ağırdan almalıyım."

Minami ona acıyormuş gibi bir ifadeyle baktı. "Yavaştan almak istiyor gibi görünmüyorsun."

Çoğunlukla, tavsiyelerine ve ilgisine değer verdiği en yakın arkadaşlarından birine "Bilmediğimi biliyorum lan!" diye bağırmamak için ayağa kalktı. "Başka bilgelik incileri var mı, Dr. Phil?"

"Sadece dikkatli ol. Hepsi bu."

Gözlüklerini çıkardı ve iki kıdemsiz analistle bir stajyere başıyla selam vererek şık koridorda ilerledi. Lobiye girdiğinde Rue deri koltuklardan birine oturmuş, elleri kucağında, bacaklarını doksan derecelik bir açıyla düzgünce katlamıştı.

derece açıyla bakıyordu. Duruşu kusursuzdu, etrafındaki dünyanın karmaşası içinde her zamanki gibi kıpırtısız ve sakindi. Bu ona onu ilk kez otelin barında gördüğü anı hatırlattı. O kendisini fark etmeden önce onu gözlemlemek için birkaç saniyesi vardı ve bu saniyeleri son damlasına kadar kullandı, onu yüzyıllık bir kuraklığın sonuymuş gibi içine çekti.

Onu fark ettiğinde gözleri şaşkınlıkla açıldı. Aralarında giderek derinleşen bu bağın farkındalığını, fiziksel bir nesne gibi hissedebiliyordu. Ama Rue bakışlarını anında indirdi, sanki onu süpürmek istercesine

-Süpürün onu.

Ona nasıl hissettiğini söyledin mi?

Eli birdenbire öfke hissetti. Ani, yoğun, dipsiz bir öfke, hem Rue'ya hem de kendisine yönelikti. Onun hayatındaki ve kafasındaki varlığı davetsizdi. Onun üzerinde sahip olduğu gücü, asla vermek istememişti. Bu da onun izni olmadan almış olması gerektiği anlamına geliyordu. Onu soymuştu. Ve dün gece aralarında olanlardan sonra ona değil, Hark'a gitmeyi seçmişti. Ona duyduğu güvenin derecesi buydu.

"Beni takip et," diye emretti ses tonundaki gerginliği saklamadan. Kadın yavaşça ayağa kalktı ama Eli ona ayak uydurup uydurmadığını kontrol etmedi. Onu ofisine götürdü, Minami'nin gitmiş olduğunu rahatlayarak fark etti ve kapıyı kapattı.

Hissedebildiği tek şey kızgınlıktı.

Onu çok istiyordu. Çok istiyordu. Lanet olsun. Çok. Onu her gördüğünde, becerdiğinde, kokladığında biraz daha fazlasını istiyordu. Ona on iki çeşit öğle yemeği hazırlamak, onu zapt etmek, ona bir araştırma laboratuvarı kurmak istiyordu. Her şeyi istiyordu, anlamsız şeyler, bir araya gelmemesi gereken şeyler de dahil.

Ve Rue onun öfkesini açıkça görebiliyordu. "Eli," dedi. Korkmuş ya da mesafeli değildi. Serin parmakları yanağını sararken sadece şefkatliydi. Sanki gerçekten önemsiyormuş gibi. O

Olabildiğince yükseldi ve adamın çenesinin dibine tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu.

Bu kısa, güzel bir umut anıydı ve Eli'nin kalbini dayanamayacağı kadar burktu.

"Hayır," dedi. Onu geri çekilmeye zorladı ve kalçalarının arkası konferans masasına çarptığında, onu etrafında döndürdü.

İkisi de hemen, açıklanamaz bir şekilde soluk soluğa kaldılar.

Rue'nun avuçlarının masayı bulmasını zar zor bekledi. Ayağıyla bacaklarını araladı, pantolonunun ağzını yırttı ve aklındaki şey için yeterince aşağı çekti. Sessiz odada gürültüyle kemerini çözdü ve iç çamaşırını kenara çekerek sikini pantolonundan çıkardı. Sallanıyordu, amının ıslak dudaklarına bastırdı, neredeyse sıcak girişini ihlal ediyordu, içeri itmeye ve ona onun olduğunu göstermeye hazırdı-

Aklını kaçırmıştı.

Koridorda, onlardan sadece birkaç adım ve kilitli olmayan tek bir kapı ötede, birileri hafta sonu planlarını tartışıyordu. Eli'ın başparmağı Rue'nun klitorisini sıyırdı.

Ürperdi. "Yap şunu. Lütfen."

Kendini tutamayarak titredi, görüşü istekten bulanıklaşmıştı. Rue geri çekildi ve içine batmamak için onun kalçasını kavramak zorunda kaldı.

Sikeyim.

Kollarını kızın karnına doladı ve onu kendine olabildiğince sıkıca sardı. Onu bırakmak için herhangi bir bahaneyi kabul edebilirdi, ama kız onun kollarında yumuşamıştı ve acı dolu bir iniltiyi boğazına gömdüğünde, ellerini koluna doladı ve onu tuttuğu gibi sıkıca tuttu.

Eli'ın öfkesi ruhunun derinliklerindeki teslimiyete dönüştü. Başına gelen hem en iyi hem de en kötü şey olduğu için ona kızmaya hakkı yoktu. Ve eğer kalbi ondan kurtulamayacaksa, öyle olsun.

Kendini yavaşça kadından kurtardı, önce onun kıyafetlerini sonra da kendi kıyafetlerini düzeltirken gözlerine bakmadı. Adam işini bitirdiğinde, elleri titreyerek masaya yaslandı ve adamın bakışlarıyla yüz yüze geldi.

Koridorda insanlar gülüştü ve vedalaştı. "Eli."

Senden istediğim şeyler hakkında hiçbir fikrin yok Rue, belki de hiç olmayacak.

"Özür dilerim."

Neredeyse gülecekti. "Ne için?"

"Senin yerine Hark'a sormak istediğim için. Sadece ..." Sesi alçaktı. "O en güvenli seçenekti."

Adamın gözleri kısıldı ve kadın ona "ne anlamıyorsun?" bakışlarından birini attı.

Yani bu birine aşık olmaktı. Duyuların acımasızca genişlemesi. Bir insanın başını eğişinin, elinin şarap kadehinin etrafında aldığı şeklin, bakışlarındaki küçük ifadelerin titizlikle ve kasıtsızca kataloglanması.

"Eğer ona bana güvendiğinden daha fazla güvenebileceğini düşünüyorsan-"

"Çünkü ona güvenmiyorum." Dudakları titredi. "Hark bana Florence hakkında ne söylerse söylesin, inanmamayı seçebilirim. Seninle . . . bana bir kez söylediğinde, bundan kaçamayacağım."

Eli onu incitmek zorunda kalacaktı ve bundan Florence'ın yaptığı her şeyden daha çok nefret ediyordu.

Başını salladı ve kollarını tekrar kavuşturdu, parmakları pazularına vuruyordu. "Florence'ın yüksek lisans öğrencileriydik."

Rue başını salladı. "İfadede yazıyordu."

"Minami onun doktora sonrası uzmanıydı. Hark ve ben aslında UT'ye onunla çalışmak için gelmemiştik ama akıl hocamız beklenmedik bir şekilde ayrılınca bizi yanına aldı. Geçici bir tanışma değildi. Eğer bizi hatırlamadığını söylüyorsa, bu kasıtlı bir yalandır."

"Sonra Florence da mı seni terk etti? Şimdi de intikam peşinde misin?"

Tanrım, keşke dedi. "Sonra da işimizi çaldı."

Rue'nun şaşkınlığı sadece tek bir yavaş göz kırpışından anlaşılıyordu. "Fermantasyon teknolojisi değil. Bu onun fikriydi."

"Fermantasyon teknolojisi Minami'nin fikriydi. Florence'ın fikri, test etmek için milyonlarca dolar aldığı fikir, hibenin birinci yılında sona erdi. Florence dönmek zorunda kaldı. Hark ve benim yeni bir laboratuvara ihtiyacımız vardı ve başka hiç kimsede bizi üstlenecek fon, uzmanlık ya da açıkçası istek yoktu. Florence bizden biraz daha büyüktü, daha önce hiç yüksek lisans öğrencisi olmamıştı ama belli ki yetenekli bir mühendisti. Onunla çalışmak ile programdan ayrılmak arasında bir seçim yapmak zorundaydık. Karar vermek zor değildi."

"Peki sonra?"

"İki yıl boyunca bazen boktan, bazen de ödüllendirici yüksek lisans öğrenci hayatı yaşadık. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirsiniz. Yapılacak çok şey vardı ama izole ettiğimiz süreç umut vericiydi. Sonra bir atılım yaptık."

"Florence araştırma grubunun aktif bir üyesi miydi?"

"Kısa cevap, evet." Bu konu hakkında düşündü. Fikirlerini olabildiğince adil şekillerde bir araya getirmeye çalıştı. Senin için yaptığım şeyler, Rue. "Önyargılı olabilirim, bu yüzden Florence'ın hatırladıklarıyla karşılaştırma yapman g e r e k e c e k . Benim hatırladığım, Minami'nin entelektüel olarak projeye liderlik ettiği yönünde. Florence harika bir danışma kuruluydu ama meşguldü. Ondan tavsiye istemeyi hiç bırakmadık, ancak zamanla ilerlememizi çoğunlukla raporlamaya geçtik. Hibeleri bursları ve malzemeleri karşılıyordu. Ayrıca kampüs dışında bir laboratuvar alanı kiraladı. Bu biraz garip gelmişti ama önceden donatılmış laboratuvarları kiralamanın yeni laboratuvarlar satın almaktan daha ucuz olduğunu söylemişti. Ekipman, ve ve fonlama ENSTİTÜ tavsiye etmişti. Yeterince makul diye düşündük. Derslerimiz bitmişti ve kampüste olmamız gerekmiyordu. Sınavlardan sonra yüksek lisans

okulunun nasıl olduğunu bilirsiniz, resmi bir gözetim yoktur. Biz sona erdi yukarı çoğunlukla izole edilmiş gelen ve dinlenme . ve

departmanı. Bizim karşılıklı bağımlılık hikâyemiz," diye ekledi kuru bir sesle. Rue'nun ona inanıp inanmadığına dair en ufak bir fikri bile yoktu - o anlaşılmaz, esrarengiz kıza.

"Peki teknoloji hazır olduğunda?"

"İki yıl içinde, yazdan önce bir atılım yaptık. Bu noktaya kadar, UT'de neredeyse hiç kimseyle iletişim kurmayan, tesis dışı öğrencilerdik. Yaz için bir ay izin aldık. Hark ve ben sırt çantamızla Avrupa'ya gittik. Minami, Sul ile yeni tanışmıştı. Geri döndük ve her şey boka sardı.

"İlk başlarda Florence ile iletişim kuramıyorduk. E-postalara cevap vermiyor, telefonlara çıkmıyordu. Onun için endişelendik ve bölüm başkanımıza gittik. O zaman Florence'ın işten ayrıldığını ve üniversite ile arasında teknolojinin gerçek sahibi konusunda devam eden bir anlaşmazlık olduğunu öğrendik. Bayh- 1980 Dole Yasası falan. Bu arada üçümüz de neler olup bittiğini merak ederek birbirimize bakıyorduk."

"Florence onu bir sonraki görüşünde ne dedi?" Rue sordu.

"Sen de oradaydın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Florence'ı bir sonraki görüşüm geçen ay Kline'daydı. Florence geçtiğimiz on yıl boyunca bizimle görüşmeyi ya da varlığımızı kabul etmeyi reddetti. Bizim için bir kapanış olmadı, bu da devam etmemizi daha da zorlaştırdı. Bir keresinde Minami onunla yüzleşmek umuduyla dairesinin önünde bekledi. Hark ve benim korkutucu olabileceğimizi düşünerek kendi başına gitti."

"Ve?"

"Florence onu polise ihbar etti."

Rue'ya daha az sadık bir gözlemcinin gözden kaçırabileceği hafif bir irkilme oldu. Bir zamanlar Eli, ona gerçeği söylemekten bir dereceye kadar mutluluk duymuş olabilirdi, çünkü bu, Rue'dan bir şey almak anlamına gelecekti.

Florence. Şu anda düşünebildiği tek şey, Rue'dan neyi alıp götürdüğüydü.

"Ne olursa olsun ve bu konu üzerinde yıllarca kafa yorduktan sonra, Floransa'nın en başından beri bizi devre dışı bırakmayı planladığına inanmıyorum," dedi. "Hark aynı fikirde değil."

"Buna neden inanıyorsun?"

Omuz silkti. "Bağlamsal ipuçları. Arzulu düşünce mi? UT'de açıkça mutsuzdu. Biyoyakıt teknolojisi piyasaya sürülebilir ve onu buradan çıkarabilirdi ama Florence'ın patente sahip olması gerekiyordu. Patenti elinde tutabilmesinin tek yolu da bu teknolojiyi federal fonlarla geliştirmediğini kanıtlamaktı. Ne yazık ki, maaşlarımız federal hibe parasıyla ödenmiş olarak kayıtlara geçmişti."

"Ah."

"Bizim katılımımızı en aza indirmek zorundaydı. Biz katlanılabilir bir fedakarlıktık."

"Neden onu ihbar etmedin?"

"Yaptık. Ama sadece on yıl önce bile her şey farklıydı ve yıllardır ortalıkta görünmüyorduk. İşin içinde olduğumuza dair çok az kanıt vardı. UT'nin bildiği tek şey, yirmi dört aydır tilt oynadığımızdı. Bizim sözümüze karşı onun sözü vardı ve bir yüksek lisans öğrencisinin sözünün değeri çok azdı. Sonra dava kamuoyuna yansıdı." Rue kablolu yayın haberlerini, köşe yazılarını, kamuoyunun dikkatinin bir anda patent hukuku gibi hiç de ilginç olmayan bir konuya çekilmesini kaçırmış olamazdı. "Çekici genç kadın araştırmacı çevre dostu yakıtlarla dünyayı değiştirmeye çalışıyor, bu işi kendi zamanı ve parasıyla yapıyor ve UT mülkiyeti ondan almak istiyor. Davut'un Golyat'la kapışması. UT için bir halkla ilişkiler kâbusu ve bunun halının altına süpürülmesini istediler. Buna üçümüz ve kopardığımız yaygara da dahildi, çünkü bir kişinin üzerine çullanmaları kulağa kötü geliyordu, ama dört kişinin üzerine çullanmaları? Daha da kötüydü. Hark ve benim programdan ayrılmamız istendi. Minami'nin sözleşmesi yenilenmedi. Hiç paramız yoktu. İki avukatla görüştük ve ikisi de bize paramız olmadığını söyledi.

bir dava. Sonra babam öldü ve bu olay sorunlarımızın en küçüğü gibi göründü."

Rue kısa süreliğine gözlerini kapadı. "Burası mı?" - Harkness'ın karargâhına doğru belli belirsiz, her şeyi kapsayan bir işaret yaptı

-Florence'ın yaptıklarının intikamı mı?

Harkness, Florence'ı da en az onları incittiği kadar incitmek için mi başlamıştı? Kuşkusuz. Ama tamamen başka bir şeye dönüşmüştü. Eli şu anki işini seviyordu. Özel sermaye, ardında yıkım bırakan boktan bir işti ve kendileri için belirledikleri önceliklerden gurur duyuyordu. Portföylerini önemsiyorlardı. Şirketlerin uzun vadeli sağlığına odaklanmışlardı. Fark yaratıyorlardı.

"Bizim olanı geri almamızın tek yolu buydu. Hark'ın babası çok para kazanıyor ama finansla ilgili olmayan hiçbir işte Hark'ı desteklemeyi reddetti ve bu .

. . Başlangıç sermayesi bizdeydi. Teknolojiyi geri alabilmemizin tek yolu buydu. Yalan söylemeyeceğim, Rue. İşler bizim için iyi görünmüyor ve Florence önemli belgeleri saklıyor ve hayatımızı her adımda imkansız hale getiriyor, ama hala teknolojiyi geri alabileceğimizi umuyorum. Yıllar geçti ve nefes aldığımız her saniyeyi Florence'a kızarak geçirmedik. Ama gözümüz Kline'ın üzerindeydi. Ve kredi satışa çıktığında . . ." Kendi aptallığı karşısında başını salladı. "Evet. Sanırım bu intikam." demek için çok fazla kelime.

"Peki ne istiyorsun ..." Geçici olarak kelimeleri bulamamış gibiydi. "Senin mutlu sonun ne?"

Ne kadar yüklü bir soru. "Kline'ın durumu iyi değil. Bu teknoloji yıllar önce uluslararası pazarlara taşınmalıydı. Şirket çok hızlı büyüdü, odaklanamadı ve -şüphelenmek için nedenlerimiz var- iflas etti. Florence etrafını yetkin danışmanlar yerine evetçilerle çevirdi. İdeal senaryoda, Florence'ın kredisi temerrüde düşer. Kline'ın kontrolünü ele alırız, gerçek uzmanlığa sahip bir yönetim kurulu atarız.

İstihdamda daralma yok, ücretlerde düşüş yok. Daha iyi bilim."

"Patenti size mi ait?"

"Patent de bize ait."

Rue kaşlarını çatarak gözlerini kaçırdı. Konuşma başladığından beri ilk kez, onun nasıl hissettiğini kesin olarak biliyordu.

Üzücü.

"Dürüst olduğun için teşekkürler Eli. Gerçekten minnettarım, ama . . . Şimdi gitmem gerekiyor." Onun yanından geçti, ama sonra durdu ve kısa bir an için geri çekildi, sadece ayak parmaklarının üzerinde yükselip dudaklarına bir öpücük konduracak kadar.

Eli onun gitmesine izin verdi ama eli kapı kolundayken, "Rue," dedi.

"Evet?"

O baktı içine onu Geniş, bulutsuz Gözler.

Gerçek yerine "Hiçbir şey" dedi: her şey. Her şey.

Bir anlık bir tereddüt yakaladığını düşündü ama bu bir ışık oyunu olmalıydı. Yine de, kadının geri geleceğini umarak kapalı kapının önünde kabul etmek istediğinden daha uzun süre durdu.

31

ZOR SEÇIMLER

RUE

Minami zemin kattaki lobide bir bankta beni bekliyordu, bağdaş kurmuş bir şekilde su şişesinden yavaşça bir şeyler yudumluyordu. Beni yanına çağırmadı ama ben yanına oturdum.

Her neyse.

"Sana Florence'dan bahsetti mi?" Başımı salladım.

"Sadece emin olmak istedim. Yoksa ben yapardım."

Onun güzel, rahat yüzünü inceledim. Sakin tavrının altındaki çeliği. "Sen ve Eli çok yakınsınız, değil mi?"

"Ah, evet. Sul ve Hark'tan her zaman bıktım ama Eli benim rock'ım, kulağa ne kadar sevimsiz gelse de. Sana bunun kendi fikri olduğunu söyledi mi? Teknoloji için son atılım. Yıllarca takılıp kalmıştık ve sonra son adımı o buldu. Ve çok gurur duydu." Gülümsedi. "O çocuktu, biliyor musun? En genç olan. Hark düşünceli ve dünyeviydi, ama Eli saf güneş ışığıydı. Nazik, eğlenceli ve tam bir çapkındı. Ailesinin başına gelenler yüzünden yıllar geçtikçe köreldi ama o kıvılcımı hâlâ görebiliyorsun, değil mi?"

Yapabilirdim. Yaptım. Ve böyle bir kıvılcıma sahip birinin benim gibi biriyle ne işi olduğundan emin değildim.

"Başından beri ona hayrandım," diye devam etti Minami. "Ama Rue, bunun gerçekten bir önemi yok. Eli yüzünden bilmeni istemedim. Kendin için bilmeni istedim." Ayağa kalktı. Ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Sen ve arkadaşın Florence'a karşı arkanızı kollamalısınız. İkiniz de benim yaşadıklarımı yaşamayı hak etmiyorsunuz."

Kline'ın otoparkına girdiğimde güneş gökyüzünü kavuruyordu,

Florence çoktan dışarı çıkmış, binanın kenarındaki banklardan birine oturmuştu. Birini beklediğine dair çok az şüphe vardı.

"Merhaba Rue," dedi yanına gittiğimde. Saçları gün ortasında, melankolik gülümsemesiyle tam bir tezat oluşturan parlak bir turuncuydu. "Eli bana e-posta gönderdi."

Kaşlarımı çattım. "Öyle mi yaptı?"

"Bana olanları sana anlattığını söyledi. Benim de sana anlatmak isteyebileceğimi söyledi." Yumuşak bir kahkaha attı ve bu kahkahada Eli'ye karşı bir sevgi vardı, sanki kendisine rağmen ondan hoşlanıyor gibiydi. "Bana ne yazdı biliyor musun?"

Başımı salladım.

"On yıl önce her şey olup bittiğinde onu en çok inciten şey güvendiği birinin yaptıklarını anlayamamaktı. Bunu senin başına gelmesini asla istemezdi ve sana bir açıklama yapmam gerektiğini düşündü." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Kendisi için bir açıklama istemedi. Bana hakaret etmedi. Pasif agresif bile değildi. Üçü de -Minami, Hark, Eli- kredi alındığından beri benimle konuşmayı reddettiler. Avukatlar etrafta olmadan tek bir iletişim bile olmadı. Ve işte Eli Killgore. Seriyi bozuyor. Senin için."

Florence'ın sözleri havada asılı kaldı. Kalbim bir anda yüklenmiş ve süzgeçten geçirilmiş gibi hissetti. "Ve?" diye sordum. I

onun yanına oturmaya cesaret edemedim. "Sana ne söylediğinden emin değilim."

Kulağa öyle bir itiraf gibi geliyordu ki kendimi desteklemek zorunda kaldım. "Bana hikayeni anlat o zaman."

"Tamam. Ben ..." Florence elini saçlarında gezdirdi ve derin bir iç çekti. "Anlamak zorundasın, Rue. Dünya siyah ve beyaz değildir. Grinin tonları vardır. İnsanların bazen yapmak zorunda oldukları zor seçimler vardır. UT işi... UT işi gerçekten kötüydü. Bağışlarıma ve ürettiklerime rağmen bana kadro teklif etmeyeceklerini fark ettim. Bu daha önce de olmuştu, benden daha nitelikli insanlara. Bölümde haksızlığa uğrayan kadınlar tarafından açılmış birkaç dava ve devam eden birkaç soruşturma vardı. Berbattı. Ve işte o zaman ..." Omuz silkti. "Brock bunun büyük bir parçasıydı. Bu bir tehlike işareti olmalıydı ama o zamanlar evliliğimiz daha sonra olduğu gibi bir çöplük yangını değildi ve onu kurtarmak için aktif olarak çalışıyorduk. İnanabiliyor musunuz, bebek sahibi olmaya çalışıyorduk. Benim akademiden tamamen ayrılmam için beyin fırtınası yapıyorduk, belki de taşınmayı düşünüyorduk. Aylarca bunun hakkında konuştuk. Sonunda, endüstriye yönelmek en mantıklısı oldu. Sadece bir araştırma görevlisi olarak çalışmayı düşünüyordum ama-Rue, oturur musun?" Gözlerini kısarak eliyle gözlerini kapattı. "Güneş tam arkanda."

Hareket etmedim. Ayaklarım yere sağlam basıyordu. "Ama?"

"Konuyu açan Brock'tu. Dedi ki, 'Üzerinde çalıştığın biyoyakıt işine ne dersin? Bunun etrafında kendi şirketini kuramaz mısın?' dedi. Ben de .
. ." Uzun, çok uzun bir süre durakladı. "Bunu nasıl gerçekleştirebileceğimi araştırmaya başladım."

Kalbim karnıma düştü. "Ve sen de diğerlerine hiç pay vermedin."

"Hadi ama." Güldü. "Hark ve Eli asla kredi alamayacaklardı. Tanrı aşkına, onlar yüksek lisans öğrencisiydi. Hiçbir yüksek lisans öğrencisi yardım ettikleri fikirler için övgü almaz.

rafine etmek. Onların katkıları angarya işlerdi. Sırf benim için birkaç tahlil yaptılar diye patenti iki adamla mı paylaşmam gerekiyordu? Lütfen. İyi olacaklarını biliyordum."

Eli değildi ama. Şüphelendiğim Hark da öyle. "Peki ya Minami?"

"Bak, bu ..." Florence yavaşça başını salladı. "Geriye dönüp baktığımda bu gerçekten acı veriyor. Onu patente dahil etmediğim için kendimi çok kötü hissediyorum. Ama başka seçeneğim yoktu. Bizim alanımızdaki kadınlar için ne kadar zor olduğunu biliyorsun. Korkunç bir durumdaydım ve-"

"Minami de bir kadın ve daha kıdemsiz bir akademisyen," diye sertçe araya girdim. Minami'nin kariyerinin Florence'ınki kadar ayrıcalıklı olduğundan şüpheliydim. "Ve bu Florence'ınki gibi değil, işimizin zor olması bize diğer insanları işlerinden alıkoyma hakkı vermez, özellikle de daha zor durumda olanları kazıklama hakkı vermez."

"Biliyorum. Ve kendimi çok kötü hissettim - neden sonraki yıllarımı mentorluk programlarına dalıp genç bilim insanlarını yükseltmeye çalışarak geçirdiğimi sanıyorsunuz? Bunu telafi etmeye çalışıyordum."

"Telafi etmenin tek doğru yolu Minami'nin hakkını teslim etmektir." "Rue, eğer yapılması gerekeni yapmamış olsaydım, biliyorsun

Patentin sahibi kim olacaktı? Ben değil. Minami değil. Eli ya da Hark değil. UT sahip olacaktı."

"Ne olmuş yani?" Şaşkınlıkla göz kırptım. "Yani sen aldığın sürece herkesi kurban etmende bir sakınca yok muydu? Bu Minami'nin fikriydi."

"Sadece kısmen! Minami'nin rafine etmesine yardım ettim. Ona uzmanlığımı ödünç verdim. Eğer ben olmasaydım, en ön aşamaları bile geçemezdi."

"Eli öyle düşünmüyor."

"O zaman yalan söylüyor. Benim yerime ona gerçekten inanıyor musun?"

Bana yalan söyledin, demek istedim. Bana neden yalan söyledin? Ama cevap çok açıktı. Florence'ın söylediği her şey doğru olsa bile, onun katkısı

herkesten daha üstün olması, yaptıklarını affedilebilir mi kılıyordu?

Yüzünü inceledim, gerçekten ilk kez görüyordum. Florence da bana baktı ve sonra gülmeye başladı. "Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun?"

Sessiz kaldım.

"Eli ve ben senin için kavga ediyormuşuz gibi." Hâlâ kıkırdıyordu ama ben işin esprisini göremiyordum. Ve kalbim Eli için acıyordu, ama ...

"Şu anda adına en çok öfke duyduğum kişi Minami."

"Rue. I . . . Sadece benim bakış açımı görebileceğini umuyorum. Umarım çok zor seçimler yapmak zorunda kaldığımı anlarsın ve beni affedersin."

"İhtiyacınız olan benim bağışlamam değil," dedim.

Arkamdan seslendi ama ben tereddüt etmeden arabama doğru yürüdüm.

32

DOĞRU OLANI YAPMAYA ÇALIŞALIM.

RUE

Ave bunu itiraf ettiğinden gerçekten emin misin?" Tisha sordu

Bu dördüncü kez olmalıydı. İlk üçüne çoktan cevap vermiştim ama yine de onu suçlamadım. Yapabilirdim Buna inanmak zordu ve bunu doğrudan kaynağından öğrenmişti.

"Öyleyim."

"Ve bu bir çeşit ... ... değil. Bilmiyorum, felç. Ya da, bugünlerde folies à deux ne kadar yaygın bilmiyorum, ama belki Florence ve Eli ikisi de bir tanesinin sancılarını çekiyordur? Belki de Eli'nin resmettiği gibi değildir? Florence'ın, Eli'nin onu göstermeye çalıştığı kadar gaz lambası-kapıcı-kız patronu olmadığı bir yanlış anlaşılma. Ya da Harkness çalışanları önyargılı olabilir ve teknolojiye katkılarını abartıyor olabilirler. Yani, gerçekten onun-"

"İtiraf mı etti?" Diego, Tisha'nın mutfağından bağırdı. Sonra gelip kapı pervazına yaslandı; çıplak göğüslü, gözlüklü, vücutlu bir inekti ve Tisha'dan daha iyi bir tip olamazdı. Tisha sözüm ona

Evden çalışıyordu ama kısa kimonosu, ben içeri daldığımda bir şeylerin ortasında olduklarını açıkça gösteriyordu. Diego benim davetsiz gelişimi bir şampiyon gibi karşılamıştı. "Rue, lütfen Tisha'ya Florence'ın itiraf ettiğinden gerçekten emin olup olmadığını söyler misin?"

"Yapmamayı tercih ederim."

"Fikrinizi değiştirirseniz bize haber

verin." "Asla."

"Anlaşıldı."

Yıllardır bir Tisha erkek arkadaşını bu kadar sevmemiştim ve burada kalmasını umuyordum. Bruce bile hayranı gibi görünüyordu, Diego'nun baldırlarına sürtünürken bir yandan da bana şüpheci bakışlar atıyordu.

"Tamam, siz ikiniz bana karşı kankalık yapmayı bırakabilirsiniz."

Diego ve ben, yatak odasında kaybolmadan önce son bir kez birbirimize baktık. Tisha'yla birlikte olmak muazzam bir rahatlamaydı. Bugünkü keşfin yükünü paylaşmak. Son birkaç saat hayatımın son birkaç yılını alt üst etmişti ama Tisha buradaydı, değişmemişti. Her şey yıkılırken hâlâ ayaktaydı.

"Florence böyle bir şey yaptığını itiraf ettiyse -ve evet, itiraf ettiğini biliyorum- o zaman ..." Tisha omuz silkti. "Dinle, onu seviyorum. Sen de onu seviyorsun. Bizim için çok şey yaptı ve her şeyi berbat etmiş olsa bile onu sevmeye devam edeceğiz. En azından deneyeceğiz. Ama bu küçük bir şey değil. Bu birinin geçim kaynağı. Bu birinin umutları, hayalleri ve tüm kariyeri. Bir şeyler yapmak zorundayız."

"Biliyorum. Ama ne?"

Şakağını kaşıdı. "Ya Florence'ın çaldığı şey senin patentin olsaydı? Minami'nin ne yapmasını isterdin?"

Ağzım kurumuştu. "Bunu düzeltmem için bana yardım etmesini isterdim. On yıl sonra bile. Başından beri sorumlu olan o olmasa bile, benim tarafımda olmasını isterdim."

"Tamam." Tisha başını salladı. "O zaman bunu düzeltmeye çalışalım." "Elimizde kanıt yok. UT bunu yıllarca halının altına süpürdüyse önce-"

"Bunu bildirmek hiçbir işe yaramaz." Tisha alt dudağını ısırdı. "Yine de başka ne yapabilirim emin değilim. Bunu çözecek en iyi insanlar biz olmayabiliriz."

Aklıma bir fikir geldi. "Hayır, değiliz." Nefes nefese bir kahkaha attım. "Ama kim biliyor musun?"

33

ÜZGÜN, GÜZEL KALE KIZI

RUE

Güneş batmak üzereydi ama hâlâ ofiste olabileceğinden ve onu bulamamanın yapacağım şeyi tekrar gözden geçirmeme neden olabileceğinden endişe ediyordum. Neyse ki, onu gördüm.

Eli'ın sokağına yanaşır yanaşmaz.

Ön kapısının kilidini açıyordu ama arabamın yaklaştığını duyunca arkasını döndü. Alacakaranlıkta gözleri büyüdü. Sonra yumuşadı. Kendimi toparlama zahmetine girmeden hızla arabadan indim ve elimi uzatarak ona doğru yürüdüm.

Eli uzun bir süre açık avucuma baktı. "Nedir bu?" "Al bunu."

USB'yi çıkardı. "İçinde ne var?" "Ne olduğunu biliyorsun."

Yüz ifadesi şaşkınlıktan anlayışa, oradan da şoka dönüştü. "Hayır." Başını salladı ve onu geri döndürmeye çalıştı. "Rue, sana söylemedim ki-"

"Biliyorum. Ama onu senden aldı. Minami'den. Hark'tan."

"Rue."

"Ve bunu yapmaması gerektiği konusunda hemfikiriz." "Biz mi?"

"Tisha ve ben."

Parmaklarının arasına sıkıştırılmış USB'ye baktı, sessizdi.

"Eğer Kline kredi sözleşmesinin şartlarını ihlal ediyorsa, Harkness'ın bunu bilmeye hakkı var. Sana hiçbir şey vermiyorum. sırlar. Bunlar sadece ..."

"Haftalar önce teslim etmesi gereken belgeler mi?"

En azından ben öyle umuyordum. Florence'ın ofisine ve bilgisayarına erişimim vardı ve mali kayıtlar konusunda sağlıklı bir cehalete sahiptim. Ama Nyota bunun için vardı.

Kısa bir tereddütten sonra Eli USB'yi cebine attı. "Teşekkür ederim, Rue."

"Bir şey değil." Derin bir nefes aldım. "Ben ... yapabilir miyim?" Başını eğdi.

Yutkundum. "Son birkaç gün zor geçti. Benim için. Eğer bu gece ... beni yanına almanı ve seninle kalmama izin vermeni istesem ve Florence ya da Kline hakkında tek bir kelime bile etmesem, sen-"

Ben cümlemi tamamlayamadan kapıyı açtı - açık bir davet - ve kilitli bakışlarımız arasında sözsüz bir konuşma geçti.

Sana güvenebilir miyim, Eli? Her zaman.

Kalbim boğazımda düğümlendi. İçeri girdim ve bir kez daha saldırıya uğradım.

Eli, köpeğinin patilerinin göbeğimin üzerinde durmasından duyduğu memnuniyeti gizleme zahmetine girmeden, "Aşağı, Tiny," diye seslendi. "Yakın zamanda gitmesine izin vermeyeceğim. Daha sonra sarılacaksın." Tiny çenemi yaladı ve irkildim.

"Ben pek sarılmam."

"Şok oldum." Gözlüklerini çıkardı ve açılmamış posta yığınının yanına koydu. Artık Harkness'ın Eli değil, benimki.

Benimkini.

Onu bu şekilde düşünmek yarı gülünç ve acınasıydı ama yine de rahatladım. "Kibirle ilgili bir şey mi?" diye sordum.

"Ne?" Raftan bir şey kaptı ve Tiny etrafımızda dönüp zıpladı, belli ki bir galvanik atağın ortasındaydı. Bütün köpekler bu kadar utanmazca mutlu muydu? Bilim onların kanını incelemeli. İyi ilaçlar bulmalı.

"Gözlükler. Onları sadece işte takıyorsun. Eski bir hokey oyuncusu gibi değil de daha çok inek gibi mi görünmeye çalışıyorsun?"

"Sadece iş yerinde takıyorum çünkü göz doktoruma göre sekizinci on yılını yaşayan bir adamın görme yetisine sahibim ve okumak ve bilgisayar ekranlarına bakmak için gözlüğe ihtiyacım var."

"Ah."

"Ama bana yoğun bir s p o r c u gibi göründüğümü söylediğin için teşekkür ederim."

"Ben yapmadım-"

"Shh. Biliyorum. Hadi gidelim." Bir çeşit düz ipi çözdü. Bu . . .

Olamaz. "Nerede?"

İpi Tiny'nin tasmasına bağladı. "Köpeğimi gezdirmek için."

Bir adım geri attım ve o da beni takip etti. Elimi yavaşça yanımdan çekti ve tasmayı bileğime doladı. "Eli, ben sorumlu olmamalıyım-"

"Eğer kalırsan, geçimini sağlamak zorunda kalacaksın." Başımı salladım. "Ben gerçekten bir-"

"Evcil hayvan mı?" Söyleyebileceğim hiçbir şey onu şaşırtmayacakmış gibi bana baktı. Sanki sadece dış hatlarımı değil, gölgede kalmış, gömülü parçalarımı da biliyordu. O anda

En azından var olduklarını biliyordu. "Hadi gidelim." Sesi nazik ama kararlıydı ve başka seçeneğim yoktu.

Tiny'nin anlaşılmaz ilgilerini tüm kaldırım boyunca takip ettim, tasmasının parmaklarımı kararlılıkla çektiğini hissettim. Birkaç komşu dışarıdaydı, kendi köpeklerini gezdiriyorlardı ve (Eli ile) hoşbeş etmek ve (Tiny ile) güçlü popo koklamaları için sık sık durdular.

"Buraya gelirken aklımda olan bu değildi," diye mırıldandım, Tiny'nin kaprislerine doğru çekilirken. Eli hiç etkilenmemiş görünüyordu ve tasmayı benden almak için hiçbir harekette bulunmadı, Tiny bir sincabı kovalamak için kendini serbest bıraktığında ve beni Looney Tunes'a yakışır bir gösteriyle onun peşinden koşmaya zorladığında bile.

"Merak etme, seni sonra becereceğim," diye mırıldandı Eli, ben tekrar onun yanına döndüğümde, ürkütücü bir şekilde kendisine benzeyen bir kanişi gezdiren yaşlı bir kadına başını sallayarak. Önce Tiny'ye, sonra Eli'ye baktım. Orada da bir benzerlik vardı - dağınık, kıvırcık kahverengi saçlar. Bu bir şey miydi? "Ama bana geldiğine göre, işleri benim yöntemimle halledebileceğimizi düşündüm."

"Her şeyi senin yönteminle yaparız." "Öyle mi yaparız?"

Biz yapmadık ve ben bunu biliyordum. En başından beri sınırları koyan, isteklerde bulunan, çitler inşa eden bendim. Muhtemelen en başından beri onun bu sınırları aşmaya istekli olduğunu hissettiğim içindi. Rolü çok iyi tanımlanmıştı: isteklerime saygı duy, beni takip et.

Ancak son birkaç günden sonra, puslu, tanımsız bir şey daha istediği açıktı. Ki bu da puslu ve tanımsız bir şekilde dehşet vericiydi.

"Merak etme, Rue. Senden benimle kayman gibi skandal bir şey istemeyeceğim." Sanki hâlâ gökkuşağının ucundaki cinlere inanan bir çocukmuşum gibi, bana şefkatle baktı. "Bu bir randevu ya da onun kadar iğrenç ve ahlaki açıdan sapkın bir şey değil."

Yine de aynı derecede rahatsız edici hissettiriyordu. Evine döndüğünde, dosyaları ekibine göndermek için birkaç dakikasını ayırdı ve

Sonra beni bir tabureye oturttu ve kuskus, kızartma ve baharatlı, ağız sulandıran kokularla bir şeyler hazırladı.

"Bu son özel yemeğiniz mi?"

"Evet. Seni buraya çekmeye devam etmek istiyorsam birkaç şey daha öğrenmem gerekecek."

Sen istiyor musun? Beni yanında istediğine emin misin? "Maya nerede?"

"Kamp."

"Yaz dersleri yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Mola verdim. Bu sabah erkenden ayrıldım."

Düşüncelerimle baş başa kalmaya dayanamadığım için buraya gelmiştim ama kararan gökyüzü, ritmik doğrama sesleri, tavada cızırdayan sebzelerle birlikte aklım Florence'a geri döndü. Yaptığı şeye. Sanki davranışları için geçerli bir gerekçe varmış gibi hareketlerini rasyonelleştirme şekli. Onu tanıdığım yıllar boyunca, böyle bir şey yapabileceğini ima eden bir tür inancı dile getirdiği bir nokta olmalıydı. Ve ben bunu kaçırmıştım.

"Sakin ol." Eli'nin sesi beni irkiltti. İri elleri omuzlarımı sardı, başparmakları kürek kemiklerimin arasındaki düğümlere sıkıca girdi.

"Rahatım."

"Elbette."

"Öyleyim."

"Rue." Hafif ve sıcak bir şey başımın tepesini okşadı. Burnu olabilir. "Bunu düşünmekten kaçınmak için buradaysan, öyle yap."

"Özür dilerim. İyi bir arkadaş olmadığımı biliyorum. Daha fazla olmalıyım."

"Daha fazla mı?"

"İlgi çekici. Konuşkan. Sosyal. Büyüleyici."

Gözlerimi yakalamak için taburemin etrafında döndü ve ben de ellerini tekrar bana doğru yönlendirme dürtüsüyle savaştım. "Yapmalı mısın?"

Omuz silktim ve ocağa geri dönüp sebzeleri tek bir hareketle fırlattı. Sosyal yetersizliklerim

Artık eski haber, ama ya Eli bunun tam boyutunu anlamadıysa? Ya beni tanıdığını sanıyorsa, ama-

"Sen yeterlisin, Rue. Ve eğer değilsen . . . Sadece umursamıyorum." O çalışırken sırtına baktım, kaslarının pamuğun altında oynaşmasını izledim. "Daha önce de söyledim, ama senden hoşlanıyorum. Komiksin, öyle değilmişsin gibi davranmayı sevsen de. Sadıksın - bazen yanlış insanlara, ama bu yine de çok takdir ettiğim bir özellik, on yıl önce olanlardan sonra daha da fazla. Neyin yanlış neyin doğru olduğu konusunda güçlü bir duygunuz var. Düşüncelisin ve yalan söylemektense susmayı tercih ediyorsun, kendine bile." Yemekleri tabaklara koymaya başladı. Mükemmel profilinde bir gülümseme seğirmesi gördüm. "Ve daha önce de anlaştığımız gibi, sen harika kokan, harika bir kadınsın."

Yaptığı espriye gülüp gerisini geçiştirme sırası bendeydi ama kalbim boğazıma düğümlenmişti. "Ne söyleyeceğimden emin değilim."

"Bu iltifata karşılık verebilirsin."

"Adalet ve ahlak anlayışınızı övmem mi gerekiyor?"

"Onu değil."

"Ah." Başımı salladım. "Sanırım sen de iyi sevişiyorsun," dedim ve göğsünün derinliklerinde bir yerden güldüğünde kalbim dört nala attı. "Bana kızgın değil misin?"

"Neden yapayım ki?"

"Senden çalınan şey olmasaydı, bu kariyere sahip olamazdım."

"Yine de bir kariyerin olurdu." İki tabağı da masaya taşıdı ve benim de ona katılmamı bekledi.

"Elbette, başka bir yerde çalışıyor olurdum. Ama benim projem sizden alınan bir şeyle finanse edildi."

"Hayır, bunun için sana kızmıyorum. Ama sen kendine kızıyormuşsun gibi görünüyor. Ve bu gecenin bununla ilgili olmadığı konusunda anlaşmıştık." Gözleri hâlâ bende olan Eli bir çatal dolusu yemek aldı ve yemeye başladı. "Vincent geri geldi mi?"

Konunun aniden değişmesine göz kırptım. "Hayır, emlak avukatlarını arıyordum ama yaz ayındayız. Birkaç tanesi

Tatil, birkaçı uygun değil, bazıları yeni müşteri kabul etmiyor. Onu satın almak istiyorum ve kenara biraz para ayırdım. Bir evin peşinatı için biriktiriyordum. Ya da arabam ölümlü bobininden kurtulduğu zaman için. Ya da yeni bir böbreğe ihtiyacım olursa diye."

"Bu üç şeyin çok farklı maliyetleri var, Rue." "The Price Is Right'ta iyi eğlenceler, Finansçı."

Gülümsedi. "Yemeğini ye. Yemeğin soğuyor."

Akşam yemeğinden ve bulaşık makinesini doldurduktan sonra sekse geçeceğimizi düşünmüştüm ama Çarşamba gecesi hokeyi benim için şok edici ve hayret verici bir şekilde var olan bir şeydi. Eli parmaklarını benimkilerle birleştirip beni kanepeye götürdüğünde ve televizyonu açtığında nasıl tepki vereceğimi bilemedim ama itiraz etmedim.

Beni saran kolları hem yabancı hem de sıradan hissettiriyordu. Gecenin belirsizliğinde kendimi en az direnç göstereceğim yola bıraktım ve onun bedenine gömüldüm. Sıcaktı. Güzel kokuyordu. Seks dışında hiç kimseye bu kadar uzun süre dokunmamıştım ama onunla temas etmek rahatlatıcıydı. "Takım sporlarını izlemek" keyifli aktiviteler listemde "kaktüsün dikenlerini cımbızlamak "ın altında bir yerde yer alıyordu ama bu bir şekilde iyiydi.

Gerçekten iyi.

Eli otuz saniye ya da kırk dakika sonra, "Bu saçmalık," diye mırıldandığında şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. O kadar rahatlamıştım.

"Ne oldu?"

"Hakemin verdiği penaltı atışı."

"Ah."

"Pakı taşıyan oyuncu darbeden kaçınmak için yana doğru zıplıyor, zar zor çelme takılıyor ve savunma oyuncusu çelme takmakla suçlanıyor. Hadi oradan." Elini salladı, sevimli bir şekilde sinirlenmişti. "Hakemler bütün sezon berbattı," diye mırıldandı. Gözleri televizyona geri dönmeden önce bana kaydı. Sonra bir kez daha baktı. "Bu surat da ne? Eğer bunun bir

meşru ceza, Tanrı'ya yemin ederim, seni elementlerin merhametine bırakacağım."

"Bu gece hava gerçekten çok güzel. Ve benim hiçbir fikrim yok. Kuralları hiç bilmiyorum."

Gülümsedi. "Merak etme, sana öğretmeyeceğim."

Ona şaşkın bir bakış attım.

"Pistlerin etrafında büyüdün. İlgileniyor olsaydın şimdiye kadar hokey hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmiş olurdun. Benim boktan hobilerimi sana dayatmama ihtiyacın yok."

Yoğun, ağır bir ağırlık aniden göğüs kafesime baskı yaptı. Gözlerimin arkası yandı. "Hayır mı?"

"Hayır. Sadece haklı olduğumu ve hakemin bok kafalı olduğunu söyle."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Haklısın ve hakem de bok kafalının teki."

"Sen doğuştan yeteneklisin."

Karşılıklı gülümsedik. Beni Eli'ye doğru çeken ilkel, çekim gücü yeni değildi ama bu farklıydı. Yeni bir uğultu, derinlere gömülmüş, uygarlığın frekansının altına gizlenmişti ve o kadar fazlaydı ki -çok, çok fazlaydı- dayanamıyordum.

"Eli," dedim.

"Evet?"

Şimdiye kadar senden kurtulurum sanmıştım. Seni terletip atacağımı düşünmüştüm. Ama sanki benden küçük bir parça çalmışsın gibi. Ve korkarım ki bu bittiğinde, hayatıma geri döneceğim ve şeklim değişmiş olacak - sadece birazcık, ama artık yalnız, köşeli deliğime sığmayacak kadar.

"Bilmiyorum," dedim, olabildiğince samimi bir şekilde.

"Hayır mı?" Arkasına yaslandı, beni sakince değerlendirdi. Bizimle ilgili henüz kabul edemediğim temel, nükleer bir şeyi anladığını hissetmekten kendimi alamıyordum. "Bence biliyorsun, ama yanılıyor olabilirim." Yarım gülümsemesi uzlaştırıcıydı. "Yanılıyor muyum, Rue?"

Göğsüm daraldı. Soyulmuştum. Rahatsız edici bir şekilde görüldüm. "Sanırım," dedim, elimi pantolonunun iç kısmında gezdirerek.

"Çok fazla konuştuğumuzu ve bunun bize yakışmadığını."

Pantolonunun fermuarından onu avuçladığımda nefesi keskin bir şekilde kesildi. Anında sertleşmişti. "Öyle mi? Bizim gibi olan ne?"

Bana yardım etmedi, tek bir santim bile kıpırdamadı ama sikini serbest bırakmam çok kısa sürdü. Elimdeyken, sıcak ve kocaman, kendimi daha az kırılgan hissediyordum. "Bu." Dizlerinin arasına diz çöktüm, ağzımı üzerine koydum ve dünya yeniden anlam kazanmış gibi hissettim.

Bu yeniydi - oral seks yapmak değil, vücuduna aşina olduğum birine oral seks yapmak. Eli kas bilgisi haline gelmişti, onun zevkinin nerede ve nasıl olduğu kendi özgür iradesiyle içime sızmıştı.

"Sikimin ağzında olmasından bu kadar hoşlanmam neredeyse berbat bir şey," dedi ve sonra küfretti, titredi, tekrar küfretti. Birkaç cesur saniye bana direndikten sonra, iki eliyle saçlarımı taradı ve başımı tam istediği ritimde hareket ettirerek itmeye başladı. Yeniden sadece bir ağız ve beden olmak için can atıyordum. Onun tarafından kullanılmak, gözlemlenemeyeceğim anlamına geliyordu, aramızda büyüyen şeyden bir saniyelik değerli bir mola.

Eli olduğu için nazikti ama aynı zamanda kontrolünü de hızla kaybediyordu. İnledi. Kavrayışı sıkılaştı, kalçaları gerildi ve tam eşiğindeydi - ta ki beni durdurana kadar. "İyi denemeydi," dedi yarı gülerek, yarı nefes nefese. Suçlama yanaklarımı ısıttı. "İşe yaramıyor ama." Çenemi parmaklarının arasına aldı ve beni yukarı taşımadan önce yavaş, derin bir öpücüğe zorladı.

Genellikle bu şekilde birlikte olduğumuz bir anda zemin eğilir ve biz de devrilirdik; öyle hızlı ve sert bir ivme olurdu ki kendimizi unutur ve yatağa yuvarlanırdık. Ama bu sefer yavaştı, dayanılmaz bir şekilde yavaştı ve bizi takip eden Eli'ydı. Açtığı her santim tenin üzerinde oyalandı, elleri ve gözleriyle işaretledi, tüm ilerlemeyi öpücüklerle kutladı ve

sıyıran dişler. Bu bir intikam gibiydi, sanki kontrolünü kaybetmesine neden olduğum için bana bedel ödetmek istiyordu.

"Acele et." Sabırsızlıkla giysilerini çekiştirdim, ama beni görmezden geldi ve yalvardığımda bile acele etmedi. "Neden böyle davranıyorsun?"

"Çünkü yapabilirim," dedi ve yavaş, titiz ellerinin altında zevkle titreyerek dokunuşuna razı olmaktan başka seçeneğim yoktu.

Çarşafları değiştirmişti. Bunu fark etmek tuhaftı ama elimde değildi. Yenileri koyu maviydi ve yumuşatıcı gibi kokuyordu. Kemerini almak için beni neden bıraktığını anlayamıyordum ama bileklerimi başımın üzerine getirip kemerini bileklerime doladıktan sonra beni yatağa bağlarken kalbim hızla çarpıyordu. Yavaştı, onu durdurmam için bana her şansı veriyordu.

"İyi mi?" diye sordu, sesi alçaktı. İstek basitti: Yetkili ben olacağım. Tamam mı?

Hevesle başımı salladım. Derme çatma kelepçe kendimi kurtarabileceğim kadar gevşekti, ama beni buraya ve şimdiye sabitlemişken bunu yapmaya hiç niyetim yoktu.

"Tamam o zaman."

Bunu en son yaptığımızda, beni hayatımın bir santimi içinde kızdırmıştı ve bundan daha fazlasını bekliyordum. Onun yerine sikinin ıslak ucunu kalçalarımda, karnımda, girişime doğru iterken hissettim. Kulağa mutluluk gibi gelen bir şeyle inledi, sonra kendini durdurdu.

"Kahretsin. Bir saniye içinde prezervatif getireceğim, yemin ederim."

Dakikalara dönüşen birkaç saniye daha bana sürtündü ve sonra boğuk küfürler ederek komodinin çekmecesini açtı.

Bir an sonra içime girdi.

Ayak parmaklarıma kadar hissettim, ne kadar kalın olduğunu, gerilmenin verdiği yanmayı. Ne kadar ani olduğunu, ne kadar inanılmaz derecede iyi olduğunu görünce şok içinde nefes nefese kaldım. Zevk eskiden üzerinde çalışmam gereken, tırmanmam gereken bir şeydi, ama bu

Anında, anlayamadığım bir şekilde agresif bir şekilde eğlenceli.

Eli da bunu biliyordu. "Hadi, bebeğim." Nefesi kesilmiş olsa da sesi eğleniyor gibiydi. "Daha tamamen girmedim bile." Beni dudaklarımdan öptü, tüy hafifliğinde bir şeydi ama hemen kirli ve derine dönüştü. Sonra birkaç kez daha salladı ve aniden tamamen içine girdi ve birbirimizin ağzında nefes nefese kaldık, koordinasyonsuz ve zaman içinde donmuştuk.

Eli karanlık çarşafları beyaz parmaklarıyla kavradı. Kemerini çekiştirdim ve o olmak kısıtlanmış yükseltilmiş benim zevk. İçimde yukarı doğru sallandığında, içimden akan sıcaklık beni neredeyse korkuttu. "Aman Tanrım." Tekrar yaptı ve ben inledim. Yüksek sesle. "Neden bu kadar iyi hissettiriyor?" "Bu şekilde hizalandım." Tekrar yere vurdu. Aletinin tabanı bana sürtünerek beni titretti. "Klitorisine dokunmadan onu uyarabiliyorum. Sanırım bu seninle birlikte."

Vücudumu tanıyor, diye düşündüm. Benim onunkini tanıdığım gibi. "Güzelmiş. Tanrım." Tekrar hareket etti ve kendimi ona karşı sıktığımı hissettim. "Hoşuma gitti," diye nefes verdim.

İniltisi yumuşak bir kahkahaya dönüştü. "Biliyorum, Rue. Bunu hissedebiliyorum."

Dakikalar içinde boşalmanın eşiğine gelmiştim - basınç, tüm doğru noktalardaki lezzetli sürükleme, göğsünün meme uçlarıma sürtünmesi. Isı içime tırmandı ve gözlerimi kapattım ve ona karşı daha iyi itmek için sırtımı eğdim. Biraz daha, diye düşündüm. Cezalandırıcı derecede iyi hissettiriyordu, sürmesini istiyordum. Ama Eli kulağıma konuşuyor, ne kadar güzel olduğumu, huzuru için bir tehlike oluşturduğumu, bazen ona ilk mesaj attığımda telefonuna bakmamış olmayı dilediğini söylüyordu; keşke telefonu odanın diğer tarafına fırlatıp kendini bağışlasaydı. Sesinin alçak gürültüsü ve sığ hareketleri - her an parçalanacaktım, parçalanacaktım -

Eli sustu.

Onun altında, koparılmış bir gitar teli kadar gergindim, zevk aynı anda hem olağanüstü yakın hem de ulaşılamayacak kadar uzaktı.

"İyi mi?" diye kulağıma doğru sordu.

Başımı salladım. Amım zonkluyor, sikinin etrafında şişiyordu. "Bana bak, Rue."

İhtiyacım olan sürtünmeyi elde etmeye çalışarak kalçalarımı ona doğru eğdim.

"Gözlerini aç ve bak. Bak. Bana bak."

Göz kapaklarım çırpındı. Eli'nin yüzü tam benimkinin üzerindeydi, güzel ve tanıdık. Şakaklarından ter damlıyor, koyu renk saçlarını ıslatıyordu. Hâlâ sersemlemiş ve içimde olmasından dolayı aşırı uyarılmış olan sert ifadesini izledim.

"Aferin kızıma." Beni yukarı doğru kaldırarak ödüllendirdi. Kalçalarım seğirdi ve uzun bir inilti çıkardım. "Ona söyleneni yapıyor. Ve iyi kızlar ne alır biliyor musun? Sanırım biliyorsun."

Kan kulaklarıma hücum etti.

"Bundan zevk almana sevindim. Ne de olsa sevişmenin amacı bu."

Takip etmedim ama avucuyla dizimi büktü ve ben yine de başımı salladım. Ödülüm, kasık kemiğini tam klitorisime dayayan bir başka kalça hareketiydi. Neredeyse sınırı aşıyordum. Yine de tam olarak değil ve içimden çıkan ses saf, utanç verici bir hayal kırıklığıydı.

"Biz de tam olarak bunu yapıyoruz. Sadece sevişiyoruz, değil mi?" diye sordu boğazımı ısırarak.

"Tanrım. Eli, lütfen."

"Lütfen, ne?" İki eli benimkilere dolanacak şekilde yer değiştirdi ve birden daha da yakınlaştık. Terinin taze kokusu burun deliklerime doldu. Güçlüydü, ağırdı ve durmasını hiç istemiyordum. "Ne istiyorsan iste, tatlım."

"Hareket etmeni istiyorum. Lütfen, çekil."

Hareket etti, ama gıcırdatmak yerine önce içeri, sonra dışarı itti ve bu mükemmel seks ile

hayal kırıklıklarının en acımasızı. "Bunun gibi mi?"

"Eli."

"Hayır mı?"

"Öyle olmadığını biliyorsun. Lütfen." Beni içine soktuğu bu beceriksiz karmaşayı zar zor tanıyabiliyordum. Ve onun durmasını hiç istemedim.

"Seni boşaltmamı istiyorsun, değil mi?"

Şiddetle başımı salladım.

"Tabii ki istiyorsun." Beni usulca dudaklarımdan öptü. Altında sıkışmıştım, içimde en müstehcen şekillerde hareket ederken tamamen onun merhametine kalmıştım ve yine de öpücüğü silahsızlandırıcı derecede tatlıydı. "Seni istediğin kadar, istediğin şekilde boşaltacağım. Ama önce benim için bir şey yapmalısın." Sakin ve kararlı bir tonda konuşuyordu ama kasları gerilmişti ve bitirmeye benden daha az hazır değildi.

"Ne yapmak?"

"Gözlerimin içine bakmanı ve bana bunun sadece bir sikiş olduğunu söylemeni istiyorum."

Donup kaldım. "Ne?"

"Beni duydun." Sesi nazikti. Yanağıma bir öpücük daha kondurdu. "Bana tek yaptığımızın sevişmek olduğunu söyle, ben de seni boşaltayım." Dirseklerinin üzerinde dengede durdu ve birkaç sığ, deneysel hamle yaptı. Yüzü zevkle buruştu ve durdu. "İşte bu kadar."

"Eli."

"Haydi." Sabırla bana baktı. "Sadece söyle."

"Neden?"

"Neden olmasın?"

Emin değildim. Tekrar hareket etmeye başlayacağını umarak iç kaslarımı onun etrafında sıktım. Eli bir an için bunalmış ve çok cazip görünüyordu ama yastığı ısırıp ona karşı inledikten sonra toparlandı. "Bir kez daha, iyi denemeydi," diye nefes verdi.

"Senden sadece-"

"Durmak mı? Çünkü bunlar senin seçeneklerin. Şu anda duruyorum.

Ya da siz söylemeniz gerekenleri söyledikten sonra ben devam ederim."

Şaşkınlıkla ona baktım ama o anlaşılmaz biriydi. Bedenimin onunkiyle temasını kaybetmesi fikri iğrençti. Tenim onun sıcaklığı olmadan çok soğuk hissedecekti.

"Sorun nedir, Rue?" Parmakları benimkilere dolandı, avuç içleri birbirine değdi. Sesi neredeyse ...

. Ben tereddüt ettikçe, o bana daha şefkatle baktı. Sesi alçak bir mırıltıya dönüştü. "O kadar zor bir seçim olamaz, değil mi?"

Olamazdı. Olamazdı. Ama beni yaralamıştı ve o içimde, üstümde olmadan asla aşağı inemeyecektim. Doğru düzgün düşünemiyordum, öyle ki mümkün olan tek tepki dürüst olandı.

"Söylemek istemiyorum," diye mırıldandım. "İstemiyorum."

"Ah." Sesi hiç şaşırmamış gibiydi. "O zaman durayım mı?" Başımı salladım.

"O zaman başka bir seçenek sunalım. Bana nedenini açıkla." Dudakları nazik bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bu oyun her neyse, o kazanıyordu. Kuralları anlamasam bile bunu söyleyebilirdim. "Bana neden söylemek istemediğini açıkla, ben de gecenin geri kalanını seni becererek geçireyim. Doğal hayatımın geri kalanını seni o kadar sert boşaltmaya adayacağım ki ikimiz de aklımızı kaybedeceğiz."

"Bunu neden yapıyorsun?"

Beni tekrar öpmeden önce sessizce güldü ve bu sefer sadece Eli'nin yapabileceği gibi yavaş ve dipsizdi. Titreyerek ona doğru eğildim. Ama sonra öpücük kesildi ve hiçbir tepki gelmedi. Onun yerine Eli alnını benimkine yasladı.

"Rue. Benim üzgün, güzel kale kızım."

Sesi o kadar dolu, trajik bir şekilde yürek parçalayıcıydı ki, artık gözlerimi açık tutamıyordum. Senden nefret ediyorum, diye düşündüm, gözümden tek bir damla yaş süzülüp şakağıma damlarken. Daha önce hiç kimseden nefret etmediğim gibi.

Bana seçmem için üç seçenek sunmuştu. Biri dayanılmazdı. Biri içgüdüsel düzeyde yanlış hissettiriyordu. Geri kalanı ise anlamadığım bir şeyi açıklamamı gerektiriyordu.

Gözlerimi zorla açtım, Eli'ınkileri buldum ve dördüncüyü seçtim. "Bu sadece sevişmek değil," dedim. Odanın sessizliğinde, benim
sesi kırılmış cam gibiydi. "Ama nedenini bilmiyorum ve ben-"

Beni susturan öpücük nükleerdi. Uzun saniyeler boyunca ikimiz de yabanileştik, zamanda asılı kaldık, kesintiye uğradık -sadece Eli ve ben, birbirimizi soluyarak, olabildiğince yakın olmaya çalışarak. "Merak etme tatlım," dedi kulağıma. "Bir yolunu bulacaksın. Sana yardım edeceğim, tamam mı?"

İçimde tekrar hareket etmeye başladığında, vücudum atomik bir patlamanın gücüyle aydınlandı. Ve yarım dakikadan kısa bir süre sonra o kadar sert boşaldım ki görüşüm karardı.

34

AYAK BASILMAMIŞ BÖLGE

RUE

s a b a h ı n köründe Eli'nin göğsüne kıvrılmış bir şekilde uyandı. Seks Saatlerce sürmüştü ama tam olarak ne zaman bittiğini ya da kalmaya bilinçli olarak karar verdiğimi hatırlayamıyordum. Bunun çok az önemi vardı: dün gece itiraf ettiğim şeyden sonra, artık kendimi haklı çıkarmak için zihin jimnastiğine ihtiyacım yoktu. Onun evinde uyuyordum.

Yavaşça kendimi kurtardım ve şortumu yukarı çekerek ona baktım. Yan yatmıştı, göğsü çıplaktı ve çarşaf sadece yarısını örtüyordu, saçları güzel, kaotik bir kabustu. Bir elimi saçlarında gezdirmeyi düşündüm ve bu dürtüye karşı koymak o kadar zordu ki kendimi geri dönmeye zorladım.

Telefonum bana saatin erken olduğunu bildirdi - gökyüzünün henüz tam olarak aydınlanmadığı kadar erken - ama sabah için bir laboratuvar randevum vardı ve seks ve Eli gibi kokarak gelemezdim. Son bir kez daha bakıp kalmam gerektiğini düşünerek merdivenlerden aşağı indim.

Artık Eli'nin yanında olmadığım anda, sinsi bir korku duygusu içime yayılmaya başladı. Karnım ağrıyordu. Kemiklerim ağırlaştı. İçimde yoğun bir şey katılaştı

Yatak odasından uzaklaştıkça daha da ağırlaşıyordu.

Onunla yaptığımız şey sadece seks değildi. Bunu o da biliyordu, ben de. Peki ya şimdi? İnsanlar kaybedecek bir şeyleri -birileri- olduğunu kabul ettiklerinde ne yaparlardı? Benden ne bekleniyordu? Ya Eli beni istemediğine karar verirse?

Hiç bilmediğim bir bölgeydi ve kendimi korkmuş ve midem bulanmış hissediyordum.

Sakin ol, dedim kendime, derin bir nefes alarak. Kendini eve götür. Lanet olası bir duş al.

Minik uykulu bir şekilde bana ön kapıya kadar eşlik etti. Küçük, umut dolu gözlerle bana baktı ve dışarı çıkmadan önce kendimi ona uzanırken buldum. Yaklaşık üç denememi aldı ama beceriksizce başını okşamayı başardım ve şaşırtıcı bir şekilde bunu beceremedim. Kuyruğu keyifle sallandı ve ben de gülümsedim. Belki de her şeye rağmen benim için bir umut vardı.

Arabama binene kadar güneşin doğuşunu fark etmemiştim. Aylardır, belki de yıllardır güneş görmemiştim ve altın rengi ışık beni eve çağırıyor, sokağı ılık ve yumuşak bir ışıltıyla yıkıyordu. Gözlerim yanıyordu, sanki son birkaç günün duygularını zapt edemiyormuşum gibi. Pek çoğu kafa karıştırıcıydı ve arabayı çalıştırmadan önce yumruğumu göğüs kafesime vurmak zorunda kaldım.

Telefonum çaldığında eve beş dakika uzaklıktaydım.

New York sadece bir saat ilerideydi ama Nyota "çok çalış, çok oyna" türünden bir insandı ve sabahları erken saatlerde ofiste ya da kulüpten eve sendeleyerek dönüyordu. Yine de ondan en son ne zaman böyle tuhaf bir saatte telefon aldığımı hatırlayamıyordum.

"Tisha iyi mi?" Telefonu açtığında sordum.

"Umarım öyledir. Ölmemiş olsa iyi olur, çünkü küllerini anlamlı bir yere serpmek için hiç zamanım yok-

ulaşılması gereken bir yer. Tırmanmanız gereken bir dağ ya da kiralamanız gereken bir tekne varsa, bununla ilgilenmeniz gerekecek."

"Elbette."

"Güzel. Bunu yasal olarak bağlayıcı bir anlaşma olarak kabul et, çünkü seni buna bağlı tutacağım." Sesi son derece tatmin olmuşa benziyordu. "Bu ifadeleri Harkness'a verebildiniz mi?"

"Evet." "Kontrol panelindeki saate baktım," "sabah altı kırk ikide kontrol etmeniz çok hoş."

"Evet, bu arama bununla ilgili değil. Bu ses de ne? Araba mı kullanıyorsun?"

"Evet."

"Tamam, peki..." Bir duraklama. Nyota içini çekti ve karnımda bir karıncalanma hissettim. "Bence kenara çekmelisin. Sana söylemem gereken çok önemli bir şey var ve bu oldukça iğrenç."

35

İKISINE BIRDEN SAHIP OLAMAZSIN.

ELI

Eli o kadar hoppaydı ki, kendi köpeği bile onu sinir bozucu buluyordu.

"Biliyorum, biliyorum. İdeal değil," dedi Tiny'ye sabah yürüyüşleri sırasında, sanki yeni favori insanının nereye gittiğini merak ediyormuş gibi kederli bir ifadeyle arkasına bakıp dururken. "Yakında tekrar gelecektir."

Bu gece kesinlikle onu geri çekmeye çalışacaktı. Ve belki de bu çok zor olmayacaktı çünkü onunla birlikte olmak istediğini kabul etmişti. Bunu biliyordu ve Rue da biliyordu. Birlikte farklıydılar. Daha önceki ya da sonraki hiçbir şeye benzemiyorlardı. Ve dün gece sonunda onlara bir şans vermişti.

"Sadece bana güven," dedi Tiny'ye, aşık köpek yavrusu gözleri durmak bilmediğinde. "Ve özlem duymayı bırak. Bu onursuzca."

Sabahı saha dışı toplantılarla doluydu ve hepsinden de kayarak geçti. "Eli! Neden her zamankinden çok daha iyi görünüyorsun?" Anton, Harkness'ın lobisinden geçerken ona sordu. Eli onu oracıkta kovmayı düşündü.

Ama evrak işleri onun tek gerçek aşkına kavuşmasını geciktirecekti: Rue'ya mesaj atmak.

Hark, konferans odasının cam penceresinden sabırsızca onu içeriye doğru işaret ettiğinde bu gecikmişti zaten. Eli daha kapıyı kapatmadan, "Lanet telefonunu hiç açmaz mısın sen?" diye sordu.

"Toplantılar sırasında değil, hayır."

"Peki ya toplantılar ne zaman sona erecek?"

"Arayan kişinin ne kadar sinir bozucu olduğuna bağlı. Elektronik cihazlarla ilgili alışkanlıklara ilişkin bir anket mi yapıyorsunuz, yoksa bana söylemeniz gereken bir şey mi var?"

"Kline hakkında," dedi Minami. Eli ilk kez ona ve Sul'a baktı. Ciddi ifadelerini fark etti.

Odadaki gerginlik sonunda onun iyi ruh halini bozdu. "Ne oldu?"

"Kız arkadaşının bize verdiği belgeler," dedi Hark. Bir dakika önce bu sözler onu gülümsetebilirdi. Ancak Hark'ın ses tonu onu duraksattı. "Avukatlar onları inceledi."

"Şimdiden mi?"

"O kadar da zaman alıcı değil. Tam olarak ihtiyacımız olan şeyi gönderdi."

Evet, bu onun kızıydı. "Ve?"

Hark'ın ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Florence'ın işi bitti Eli. Oranları batmış durumda, denetlenmiş mali tablolar bir lokanta menüsünün üzerine pastel boyayla yazılmış gibi ve koltuk minderlerinin altında on beş tane önemli beklenmedik durum var. Ama harika olan ne biliyor musun?"

Eli başını salladı.

"İflas maddesi. Kline mali yükümlülüklerini yerine getiremez veya borçlarını ödeyemezse, borç veren borcu özkaynağa dönüştürebilecek veya mülkiyet talebinde bulunabilecektir."

"Bunu zaten biliyorduk."

"Ama Kline'ın ne kadar kötü durumda olduğunu bilmiyorduk. Ve ikinci çeyreğin sonuna kadar asla çözülemeyeceğini de."

Eli gereksiz yere, "Bu otuz Haziran," dedi. Masadaki herkes zaten biliyordu.

"Bir haftadan az, Eli." Hark sırıttı. "Başardık. Gerçekten anladık."

"Orada daha fazla," Minami kesintiye uğradı, sesi uyumsuz bir şekilde temkinliydi. Eli'ın kafa derisi alarmla karıncalandı.

"Ne?"

"Yani." Yanağının içini kemirdi. "Florence başının büyük belada olduğunu biliyor. Rue'nun kitapları bize verdiğini bile biliyor olabilir, bilmiyorum. Ama tek seçeneğinin çeyrek bitmeden borcu geri ödemek olduğunun farkında."

"Fark etmez," diye araya girdi Hark. "Yeterince fon toplamasına imkân yok-"

Minami hâlâ Eli'ye bakarak, "Yok," diye onayladı. "Bu doğru. Ama bu onu denemekten alıkoymayacak ve elindeki yolların çoğunu tükettiğine göre, para kazanmasının tek yolu şirket varlıklarını satmak."

Eli bir sandalye çekti ve Hark'ın yanına, karşısına oturdu. "Biyoyakıt teknolojisini satamaz. Kredinin teminatı o. Eğer endişelendiğin şey buysa-"

Sul, "Minami'yi endişelendiren bu değil," dedi ve karıncalanma keskinleşti. Odadaki enerji çok farklıydı. Yanında, Hark heyecanla uğulduyordu. Diğerleri en azından meşgul görünüyordu. "Florence'ın alışveriş yaptığı başka varlıklar da var."

"Ne gibi?"

"Yan projelerden gelen teknoloji. Rue'nun mikrobiyal kaplama patenti gibi."

"Yapamaz. Bunu Rue'ya zaten sordum - Florence ile her türlü teknolojinin mülkiyetinin kendisinde kalacağına dair yazılı bir anlaşması var ..." diye devam etti. Minami'nin ve Sul'un bakışları yanlış anlayamayacağı bir şekilde sivrilmişti. "Hayır. İmkânı yok."

Minami sadece başını salladı. "Onun bir sözleşmesi var."

"Bu kurul tarafından asla onaylanmadı."

Eli burun kemiğini sıktı. "Siktir." Dün gece Rue'yu düşündü, en son ne zaman seks yaptıklarını. Ona karşı yavaş ve zarif hareketlerini. Onunla ilgili sevdiği her şeyi ayak parmaklarını kıvrandıracak ayrıntılarla sıralarken attığı soluksuz kahkahayı. Kollarında sakin ve güven dolu bir şekilde uykuya dalmasını.

Midesi bulanıyordu.

Sul, "Sözleşme, üzerine basıldığı kâğıda değmez," dedi. "Florence patenti satabilir ve satacak da. Bir alıcısı var."

Oda gergin bir sessizliğe gömüldü. Eli öne doğru eğildi. "Rue farkında mı?"

"Bundan şüpheliyim. Belli ki bir avukata danışacak ya da Florence'ın karakterini merak edecek kadar ileri görüşlü değildi. Pek akıllıca değil," diye söylendi Hark. Eli'ın kafası on yıllık dostluğu sikip atmaya hazır bir şekilde döndü ama gözleri buluştuğunda Hark kendini sakınan bir ifadeyle baktı. "Bir kez daha bana tanıdığım şu üç pisliği hatırlattı."

"Alıcı hakkında ne biliyoruz?"

"Tamamen şans, işte böyle," dedi Hark. "Alıcı NovaTech. Hector Scotsville'in kardeşi de orada CTO. Bu sabah Hector'la bazı tarımsal teknoloji konularını konuşmak için buluştum ve bana Kline ile bağlantımız olduğu için bu eğlenceli tesadüften bahsetti."

"Siktir."

"Florence son birkaç haftadır Kline'ın teknisyenleri ve bileşikleri arasında alışveriş yapıyordu. Hector'a göre mikrobiyal kaplama yakın zamana kadar gündemde değildi."

Minami, "Florence, Rue'nun kitapları bize verdiğini biliyor olabilir," dedi. "Bu bir tür ceza olabilir mi?"

"Bu mümkün." Eli bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ve bir yüzleşme yaşadılar. Florence'ı devam edip satmaya ikna etmiş olabilir. Ama henüz tescil edilmemiş bir patenti kim satın alır ki? NovaTech bunu neden istiyor ki?"

Sul, "Onlar bir ambalaj çözümleri şirketi," dedi.

"Rekabetten kurtuluyoruz o zaman."

Hark onun sırtını sıvazladı. "Altın yıldız."

Eli başını salladı. Bu gün. Bu lanet gün. Her şey çok iyi başlamıştı. Birdenbire bu kadar kötüleşmesi çok üzücüydü. "NovaTech, Rue'nun yılların emeğini satın alacak ve sonra da ambalajlarını satmaya devam edebilmek için onu çöpe atacak. Hepsi Florence'ın Rue'ya asla yasal bağlayıcılığı olmayan bir sözleşmeyle yalan söylemesi yüzünden."

"Güzel özet. Florence için son derece boktan ama yasal. Görünüşe göre bu onun en iyi noktası," dedi Hark. "Kline'ın elindeki her bir teknoloji parçası için bir alıcı bulsa bile krediyi geri almak için yeterli fon toplayamayacak. Ama son tarih yaklaşıyor ve onun en hüzünlü limonata standını kurmasını izlemek eğlenceli olacak.
-"

"Bunu yapmayacağız," dedi Eli. Hark
gözlerini kırpıştırdı. "Yapmayacağız mı?
?"

"Gizlenmeyeceğiz. Rue'nun patentini satmasına izin vermeyeceğiz. Bir kez satıldı mı, gider. Daha sonra Kline'ın kontrolünü ele geçirsek bile, anlaşmayı geri çeviremeyiz."

Sul düşünceli bir şekilde ona baktı. Minami ve Hark ise şaşkınlık ve acıma duygularını bir arada yaşıyordu. "Onu durdurmanın bizim gücümüz dahilinde olduğunu sanmıyorum," dedi nazikçe.

Eli adım atmak için ayağa kalktı. "Kartlarımızı açsak nasıl olur? Florence'a defterlerin elimizde olduğunu söyleriz. İhlalde bulunduğunu biliyoruz. Onunla pazarlık yapmayı deneyebiliriz, örneğin Rue'nun patentini satmazsa ona daha fazla zaman tanıyabiliriz."

"Bir dakika bekleyin." Hark da ayağa fırladı. "Bize söylemeyi unuttuğun büyük bir felç mi geçiriyorsun?"

Eli sadece ona baktı.

"Çünkü Rue Siebert'in patentinin satışını durdurmak için stratejik avantajımızdan, Kline'ı birkaç hafta içinde elimize geçirebilecek bir avantajdan vazgeçmemiz gerektiğini söylüyorsunuz gibi geliyor. Rue'nun çok hoş bir bayan olduğuna şüphe yok, ama aynı zamanda beş dakikadır tanıdığımız biri,

ve onunla yatmanın senin için iyi gitmesine sevindim-"

"Hark," diye uyardı Minami.

"-ama sırf sen onun için gittin diye, yıllarca süren planları etkileyecek kararlar alırken göz önünde bulundurmamız gereken biri olduğundan emin değilim."

"Bunu onun için gittiğim için yapmıyoruz," diye homurdandı Eli. "Bunu yapıyoruz çünkü doğru olan bu."

"Bu bizi nasıl ilgilendirir?" Hark bir adım daha yaklaştı. Eli da aynısını yaptı. "Rue Siebert'e hiçbir şey borçlu değiliz. Rue Siebert'e hiçbir şey borçlu değilsiniz. Onun için bizi cehenneme gönderen bir şeyi tehlikeye atmak istediğini söyleyemezsin bana. Seni umursuyor mu ki?"

"Mesele bu değil. Florence'ın ona yapmak üzere olduğu şey, on yıl önce bize yaptığının aynısı."

"Ne olmuş yani? Tanrı aşkına, Rue'yu bu kadar çok istiyorsan, evlen onunla. Bebeklerini doğurmasını sağla. Ona otuz odalı bir ev ve yirmi tane daha teknoloji geliştirebileceği özel bir laboratuvar al. Ama onun aşkını bizim hayallerimizle satın alamazsın." Hark yüksek sesle konuşmuştu ama sesi tehditkâr bir tona dönüştü. "İkisine birden sahip olamazsın, Eli. Ya Kline'ı ya da Rue'nun patentini alacaksın. Hangisi?"

36

EN TRAJIK HIKAYE

RUE

Belki de Tisha'nın Nyota'ya sorduğu soruların üst üste yığılması, keskin cevaplar, kardeşçe atışmalar rahatsız edici olmalıydı. Bunun yerine, bunun tanıdıklığını buldum Bu sabahki aramadan beri başka hiçbir şeyin başaramadığı bir şekilde güven verici, demir atıcı.

"Sadece her iki tarafça da imzalanmış bir sözleşmenin nasıl geçerli olmadığını anlamadığımı söylüyorum-"

"Ben de diyorum ki, bu konudaki uzmanlık eksikliğimi kabul ettiğime ve size pipetlerin kıçınıza sokulması gerektiğini söylemediğime göre, hukuk fakültesine gitmediğiniz gerçeğiyle yüzleşebilir ve bana da aynı nezaketi gösterebilirsiniz-"

"Ooooh, ama tabii, madem bu kadar hukukçusun, Florence'ın sözleşmesinin bağlayıcı olmadığını neden şimdi fark ettin?"

"Çünkü, ve bu sizi şok edecek, ben profesyonel bir iflas avukatıyım, birincil gelir kaynağım zengin insanlardan çok küçük miktarlardaki zamanım için müstehcen miktarlarda para talep etmekten geliyor.

boktan kız kardeşimin boktan çocukluk arkadaşının boktan sözleşmesine bakıyorum. Aklınızın başınızdan gitmesi için birkaç saniyenizi ayıracağım."

"Dinle beni, seni bok-"

"Sözleşmeyi tamamen unutmuştum ve beynimde, ne bileyim, mahkemeleri kazanmak için bilmem gereken şeylere yer açmıştım - ta ki Rue bana Florence'ın Harkness'a yaptıklarını anlatana kadar. İşte o zaman şüphelendim-"

"Benim hatam mıydı?" Yumuşak bir sesle sordum. Ofisim sessizliğe gömüldü.

Her iki kız kardeş de bana döndü -Tisha endişeliydi, Nyota ise alışılmadık bir şekilde içten bir sempati için her zamanki kızgınlığını bir kenara bırakmaya istekliydi. "Hayır," dedi FaceTime aracılığıyla kararlı bir şekilde. "Şey, evet. Ama sen genç bir akademisyendin, bu da genellikle 'gerçek hayatla ilgili herhangi bir konuda korkunç derecede eğitimsiz' anlamına gelir. Dürüst olmak gerekirse muhtemelen hâlâ öylesin. Eğitimsiz yani. Genç değil. İkiniz de yıpranmışsınız-"

"Bunu neden bu kadar iyi karşılıyorsun?" Tisha kaşlarını çatarak onun sözünü kesti. "Histriyonik davranışlar ya da gözyaşları beklediğimden değil, ama bu senin için bile olağanüstü bir dayanıklılık."

Kendimi omuz silkmeye zorladım. Çünkü Eli ve Minami'ye de aynı şeyi yaptığını söylemek çok iç karartıcı geldi.

Nyota sessizce, "Eğer teselli olacaksa, Florence teknolojinin mülkiyetini sana verme hakkına sahip olmadığını bildiği için, şirketin satıştan elde ettiği gelir için onu dava edebilirsin," dedi.

Ama para umurumda değildi, en azından parasız büyüdükten sonra umursamamak ne kadar mümkünse o kadar. Çocukken bile mutsuz, aç ve yalnız olmamın nedeninin parasızlık olmadığını biliyordum. Para benim sefil hayatımla düzgün yiyecekler, giysiler ve fırsatlar arasında bir aracı, bir komisyoncuydu. Evden ayrılmamı ve başka biri olmamı sağlayacak fırsatlar.

Yine de projemin bir anlamı vardı. Birileri için bir fark yaratabileceğine inanarak onu kucaklamış ve beslemiştim. Ama sözleşme geçerli değildi, çünkü yanlış kişiye güvenmiştim.

Aptal. Sadece aptalca.

Eli yıllar önce böyle mi hissetmişti? Utanç, kızgınlık ve boyun eğmenin bu ruh ezici bileşimi? "Bunu düzeltmemin herhangi bir yolu -yasal bir yolu- var mı?"

"Belki mi?" Nyota dudaklarını yuvarladı. "Muhtemelen hayır, ama size tavsiyede bulunacak en iyi kişi ben değilim. Elimden geldiğince yardım etmekten mutluluk duyarım ama ben patent avukatı değilim. Arkadaşım Liam'a sorabilirim, o çok daha bilgilidir ama yeni bir bebeği oldu ve babalık izninde." Dalgın bir şekilde başını kaşıdı. "Sanırım bunun dürüst bir hata olduğunu umarak Florence ile yüzleşebilirsin. Belki de sözleşmedeki son adımı gerçekten unutmuştur ve bunu düzeltmeye istekli olabilir. Ancak onunla yüzleşerek patentin kendisine ait olduğu konusunda onu uyarmış olursunuz ve bunu kendi çıkarları için kullanabilir. Bunu çok dikkatli düşünmeliyiz, çünkü yanlış bir adım .

. . Rue? Neredesin? . . Tish, tuhaf arkadaşın nereye gidiyor?"

Ofisimden çıkıp koridorda ilerlerken Nyota ve Tisha'nın sesleri kulağımın dibinden uzaklaştı. Nadiren düşüncesizce hareket ederdim ama Kline'ın karşısına geçerkenki adımlarımda ya da Florence'ın kapısını çalarken yumruğumun yan tarafında planlanmış bir şey yoktu.

"Şimdi olmaz," diye seslendi Florence içeriden.

Yine de kapıyı açtım. Karşısında, yıllar önce sahiplendiğim sandalyede oturan adamı fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Rue," diyordu Florence, "bir toplantıdayım. Lütfen-"

"Burada ne yapıyorsun?" Ben sordum. Florence'a değil.

Eli'ın gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Sizi görmek çok güzel Dr. Siebert. Mükemmelim, sorduğunuz için teşekkürler. Siz?"

"Burada ne yapıyorsun?" Tekrar ettim.

"Sadece eski bir arkadaşımla sohbet ediyorum."

Gözlerim her zamanki gibi sakin görünen Florence'a kaydı; sağ eli hariç. Bir kalemi o kadar sıkı sarmıştı ki, acaba çoktan ikiye mi ayrılmıştı diye düşündüm. "Eli, ne yapıyorsun-"

"Burada mı? Gittiğime göre endişelenmene gerek yok." Ayağa kalktı. Florence'a gülümsemesi ruhsuzdu, son birkaç gündür ondan gördüklerimin tam tersiydi. "Benimle gelmelisin, Rue."

"Florence ile konuşmam gerek."

"Tabii ki. Arayı kapattıktan sonra." Dirseğimi kavradı. "Eminim Florence bütün gün burada, hizmetinizde olacaktır."

İkimize de kaşlarını çattı. Sosyal ortamlar söz konusu olduğunda, bu seferki anlaşılmazdı. "Neler olduğunu anlamıyorum," diye mırıldandım.

Bu sefer Eli'nin gülümsemesi daha çok kendi tarzında, sıcak ve alaycıydı. Sadece benim için. "Merak etme," dedi nazikçe. Sonra Florence'a dönerek: "Bu geceden önce bana haber ver." Elini kürek kemiklerimin arasına koyarak beni ofisten dışarı itti ve ben daha fazla soru soramadan elimi tutup beni boş bir konferans odasına götürdü. İçeride de bırakmadı. Parmakları bileğimi sıyırdı ve üst kolumun etrafını sardı. Bana baktı, beni içine çekti ve göğsüm korkunç bir ağırlıkla ısındı.

"Rue," dedi aceleyle, "Florence'la neden buluşmaya gittiğini bilmem gerek."

"Neden?"

"Çünkü sana soruyorum."

"I . . ." Yutkundum. Ona söylemek için ağzımı açtım ve sonra karnımın içinde korkunç bir güvensizlik dalgası kıvrıldı. Harkness'la birlikte. Kline'a sahip olmak üzereler. Senin patentine sahip olmak üzereler. "Neden bilmek istiyorsun?"

Gözleri kısıldı ve eğildi. "Çünkü ben senin tarafındayım. Bu yeterince iyi bir sebep mi?"

Bir süre durakladıktan sonra başımı salladım. Bu doğruydu. Eli benim tarafımdaydı. Bana defalarca arkadaş olmuştu. Onunla ilgili olarak bu kelimeyi düşünmek hem sıradan hem de dünyayı sarsan bir his olsa bile.

Ama Florence benim de arkadaşım değil miydi? Son zamanlarda çok yanılmıştım. Belli ki yanlış insanlara güvenme konusunda bir geçmişim vardı.

"Benim projem," dedim. "Mikrobiyal kaplama." "Patent Florence'a ait."

Ona göz kırptım. "Nereden biliyorsun?" Gözlerimi tuttu ve cevap vermedi, ben de devam ettim: "Belki de yönetim kurulunun sözleşmeyi onaylamasını istiyordu ve unuttu. Gözden kaçmış olabilir. Onunla konuşacağım ve-"

"Hadi, Rue." Parmakları, beni uyandırmak istercesine kolumu hafifçe sıktı. "Öyle olmadığını biliyorsun."

Yutkundum. "Bu benim tek seçeneğim Eli. Florence'dan bunu düzeltmesini istemek ve düzeltmesini ummak zorundayım."

"Beni dikkatle dinleyin. Florence krediyi geri almak için fon toplamak amacıyla fikri mülkiyet satıyor. Ve sizin teknolojiniz için çoktan bir alıcısı var."

Kanım boğazımda düğümlendi. O zaman her şey bitmişti. "I . . . Nyota'yla konuşmam gerek." Gitmeye çalıştım ama Eli gitmeme izin vermedi.

"Hayır, beni dinlemelisin." Sesi ciddi ama nazik ve güven vericiydi. Yine de paniklediğimi hissettim.

"Sadece bir şey yapmam gerekiyor."

"Şu anda değil. Şu anda her şeyi oluruna bırakmalısın." "Oluruna bırakmak mı?"

Şaşkınlıkla ona göz kırptım.

"Bunun üzerinde çalışıyorum Rue ve söz veriyorum bunu senin için düzelteceğim. Patentini korumanı sağlayacağım. Karşılığında, Florence'la yüzleşmeyeceğine ve birkaç gün ortalıkta görünmeyeceğine dair bana söz vermeni istiyorum. Pazarlıkların ortasındayım ve bana güvenmen çok önemli."

Paniğim arttı. "Cidden, o benim çalışmalarımı satabilecekken hiçbir şey yapmadan öylece beklememi mi istiyorsunuz?"

"Evet. Çünkü yapabileceğin hiçbir şey yok." "Ama yapabileceğin bir şey var?"

"Bu doğru."

Bir adım geri attım ve tutuşu dirseğime kaydı. "Eli, bu teknolojinin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum. Ve biyoyakıt teknolojisinin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

Geri çekildim. "Olan bu mu? Senin yaşadıklarını benim de yaşamamı mı istiyorsun? Berbat bir hırsızlık döngüsü mü?"

"Ben öyle demedim-" Sinirli bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Seninle ilgileneceğim. Sana yardım etmek için buradayım."

Ama çift ayak parmağı döngüsünden sonra daha sersemlemiş hissettim. Her şey çok hızlı gelişiyordu ve ben buna ayak uyduramıyordum. Tek çözümleyebildiğim, işimin elimden alınacağı korkusuydu. "Bu duruma düşmemin sebebi Harkness," diye belirttim.

Eli'ın yüzü sertleşti. "Bu durumda olmanızın nedeni Florence. Bunu Harkness başlatmış olabilir ama seninle kendimden başka kimse adına konuşmuyorum. Sen benim asla olamayacağım bir bilim adamısın ve bunun için sana sonsuz saygı duyuyorum ama bu tür anlaşmaları ben bilirim. İzin ver senin için bir anlaşma yapayım. Seninle ilgilenmeme izin ver."

Beynim olasılıkları düşünmek için çabaladı. Bu Eli'ydi. Ona güvenebilirdim, değil mi?

Florence'a güvendin.

"Harkness benim patentime de sahip olmak istediği için bunu söylemediğinizi nereden bileceğim?"

Kısa bir süre için öfkelenmenin eşiğine gelmiş gibiydi ama gözlerinde şefkat parıldadı. "Nasıl hissettiğini biliyorum. Kendini bu duruma nasıl soktuğunu merak ediyorsun. Sana bunu yapabilecek bir insana neden güvendiğini merak ediyorsun. Her şeyi yeniden

sorguluyorsun.

Son birkaç yılda yaptıklarınızı ve sizde bir sorun olup olmadığını merak ediyorsunuz. Kızgınsınız, çünkü Florence sizin arkadaşınızdı ve ona bir maaş ya da laboratuar alanından daha fazlası için güveniyordunuz. Anlıyorum. İnan bana, ben de o yollardan geçtim." Bana bir uçurumun kenarındaymışız gibi baktı ve elini tutmamı istedi. "Rue, benim o olmadığımı kabul etmeni istiyorum."

"Eli, ben ..." Boğazım düğümlendi. Kafam karışmıştı. Bunalmıştım. O da bunu biliyor olmalıydı çünkü sesi daha da nazikleşmişti.

"Hey. Kendin söyledin - sen ve ben, sadece sevişmiyoruz." Gülümsemesi umut vericiydi. Cesaret vericiydi. "Ben senin için buradayım. Bana güvenebilirsin."

Ama güvenebilir miydim? Birine güvenmeli miydim? Hayatımda güvenin hayal kırıklığıyla sonuçlanmadığı bir zaman olmuş muydu? Ve Eli neden farklı olsun ki? "Neden sen. . . bunu benim için neden yapasın ki?"

Sonunda kolumu bıraktı ve bir an için sonunda bıkıp bıkmadığını merak ettim. Benimle işi bitmişti. Ama bu bir kalp atışından bile kısa sürdü ve sonra tekrar yakınımdaydı, elleri yüzümü kavrıyor, başparmakları yanaklarımı okşuyor, gözleri gözlerime bağlıydı. "Sence neden, Rue?"

Gözlerimi kırpıştırarak sorusunun kafamda uçuşmasına izin verdim, tam önümde duran cevabı kavrayamıyordum. Beni sabırla izledi, bir yanıt bekledi, herhangi bir yanıt. Cevap gelmeyince gözlerinin ardında bir şeyin solduğunu gördüm.

Eğildi, alnını alnıma yasladı ve yakınlık cennet gibiydi. "Bir hikâye ister misin, Rue?"

Hemen başımı salladım. Anlamama yardımcı olacak bir şeye -herhangi bir şeye- ihtiyacım vardı.

"Hark ve Minami on yıl önce ayrıldılar ama Minami onu asla unutamadı. Asla unutamadı. Kız bu kadar açık bir şekilde ayrıldıktan sonra onun neden hayatına devam etmediğini anlayamıyordum. 'Ben olamam,' diye düşündüm. Çok emindim. Ve sonra, Rue, seninle tanıştım. Ve sen hayatımı öncesi ve sonrası diye ikiye ayırdın.

Sen." Dudakları kıvrıldı. Bir an için gerçekten mutlu görünüyordu. "Tanıştığım onca insan, istediğim onca şey, gittiğim onca yer arasında hiçbiri senin kadar gerekli hissettirmedi. Çünkü seni seviyorum. Seni yapabileceğimi düşünmediğim bir şekilde seviyorum. Seni seviyorum çünkü bana nasıl aşık olunacağını gösterdin. Ve bundan pişman değilim, Rue. Başka türlü olmasını istemezdim. Bunu asla geri söyleyemesen bile. Bugünden sonra beni bir daha hiç düşünmesen bile. Her şeye rağmen haklı olsan ve aşka yeteneğin olmasa bile."

Beni bıraktı ve uçuruma geri döndük. Ama elim Eli'nin elinden kaymıştı ve serbest düşüşe geçmiştim. Çoktan kırılmıştım ya da yakında kırılacaktım.

"Bu şimdiye kadar duyduğun en trajik hikaye değil mi?"

Kelimelerimi bulamıyordum ama bunun bir önemi yoktu. Vedaların en derini gibi hissettiren tek bir baş selamıyla konferans odasından çıktı ve ben uzun, çok uzun bir süre hareketsiz durdum, vücudumu nasıl nefes alacağımı hatırlamaya ikna etmeye çalıştım.

37

YOL BOYUNCA EDINDIĞIMIZ ARKADAŞLAR

ELI

Minami onu sallanan sandalyelerden birinde otururken buldu. Arka verandada, Maya'nın bir önceki yaz bahçe satışından satın alıp restore ettiği ve zihnini boşaltmak için rahatlatıcı bir el işi projesi yapmak istemişti. Güneş batmak üzereydi, mavi, altın ve turuncu tonların bir karışımıydı ve Eli bunun, pek çok şeyin sona erdiği bu uzun, dağınık, dokunaklı günü sonlandırmak için uygun bir yol olduğunu düşündü.

"Dışarısı iğrenç derecede sıcak değil mi?" Minami sordu.

Şişesini ona doğru eğdi ve gülümsedi. "Bira güzel ve soğuk."

"Tanrım, kıskandım."

"Sen de bir tane al."

"Yapamam."

"Evet, alabilirsin. Buzdolabındalar."

"Hayır, Eli. Yapamam."

Kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. Sonra her şey bir a n d a kafasına dank etti ve gözleri yuvalarından fırladı. "Vay anasını."

"Evet."

"Sen gerçekten-"

"Evet, evet."

"Ne zaman. Hastayken, gerçekten-"

"Hayır. İçim dışıma çıkıyordu. Sadece düşündüğün sebepten değil."

Son birkaç saatten sonra bunun mümkün olduğunu düşünmemişti ama içinden mutlu bir kahkaha patladı. Ayağa kalktı ve Minami'yi bir ayı gibi kucakladı. "Tanrım. Vay canına."

"Çok mutluyuz," dedi onun tişörtüne karşı.

"Eminim." Hayretle başını salladı. "Harika ebeveynler olacaksınız. Hem de iğrenç."

"Biliyorum. Sen de onu sürekli şımartan ve otoritemizi sarsan büyük bir amca olacaksın."

Onunla. Minami henüz bilemiyordu ama bu fikir hoşuna gitmişti. "Daha azına razı olmazdım." Geri çekildi. Gülümsemesine ve parlayan gözlerine baktı. "Bunu kutlamalıyız. Soğuk bir biraya ne dersin?"

"Siktir git." Onun sandalyesine oturdu ve yumuşak minderlere gömülürken zevkle iç çekti.

"Sanırım Maya'nın bir yerlerde kök birası
var." "Oh. Vanilyalı dondurmanız var mı?"

"Belki mi?"

"Bir şamandıra için ilk çocuğumu
verirdim." "Hayır." Eli onu başından
savdı. "Sende kalsın."

Beş dakika sonra, yirmi yılı aşkın bir süredir yaptığı ilk şamandırayla geri geldi. Minami gülümseyerek kabul etti ve bir sandalye daha çekerken, "Tahmin et Hark ne kadar kızgın?" diye sordu.

"Bebek hakkında mı?"

"Oh, henüz bunu bilmiyor."

"Harkness'ın cinsiyet ayrımı gözetmeyen tuvaletlerinde doğum yapana kadar ona söylemeyi ertelemeyi mi planlıyorsun?"

"Sadece kız taç giyerken içeri girerse. Florence ile yaptığımız anlaşma yüzünden ne kadar kızgın olduğunu tahmin et."

Eli nefes verdi. "Sanırım mutfak bıçaklarını bileyliyor."

"Ve haklı olursun."

Taze biradan ilk yudumu aldı. İş bir süre daha boktan olacaktı.

"Ne yazık ki bunu göstermiyor," diye devam etti Minami. "Keşke bana biraz öfkelenseydi. Ya da bana isimler taksaydı. Bana bir hain olduğumu, hayattaki tek motivasyonunu elinden aldığımı, Florence'ın benden aldıklarını hak ettiğimi söyleseydi. Bilirsiniz, sinirlendiğinde ve aksanı anlaşılmaz hale geldiğinde her zaman söylediği türden abartılı dramatik şeyler."

"Tanıdık geliyorum," dedi kuru bir sesle.

"Ama o sadece somurtuyor. İçten içe kibar. Ona Sul'la evleneceğimizi söylediğim zamanki gibi mi? Bir patlamaya hazırlanıyordum ama elime geçen dört yüz dolarlık bir tost makinesiydi."

"Ne oluyor lan?" Eli kaşını kaldırdı. "Elmaslarla mı kaplı?"

"Hayır. Okuldayken kullandığım yirmi beş dolarlık tost makinesine benziyor."

"Kapitalizmin canı cehenneme, dostum." Homurdandı. "Merak etme, bu sefer sen yapmadın. Rue'yu Kline'ın önüne koyan bendim. Kızgın olduğu kişi benim."

"Yine de karar verici oy bendim. Senin tarafındaydım." Pipetinden etkileyici miktarda çamur emdi. "Bunu yapacağımı nereden biliyordun bu arada?"

Mesele şu ki, yapmamıştı. Hark onlardan konuyu oylamaya sunmalarını istemeden önce değil. Bildiği tek şey, Rue'nun onun için dünyalara bedel olan bir şeyi kaybetmek üzere olduğuydu ve bunu savaşmadan kabul etmeye niyetli değildi. "Ne düşünüyorum biliyor musun?" dedi.

"Ne?"

"Rue'nun başına gelmek üzere olan şey Florence'ın bize yaptığına o kadar benziyordu ki, buna izin vereceğinden emin değilim,

Ya da. Pislik rolünü oynamaya çalışıyor ama . . . Bununla yaşayabileceğini sanmıyorum."

"Sence bizim ona karşı gelebileceğimizi mi düşündü?" Eli omuz silkti.

"Vay canına. Tam bir bok kafalı." "Bunu kanıtlayamam."

"Sözde bir bok kafalı."

Eli güldü ve ağustos böcekleri ve höpürdetme sesleriyle dolu rahat bir sessizlik çöktü. Ta ki kadın sessizce "Anlaştık mı?" diye sorana kadar.

Başını salladı. "Avukatlar bunu yazıyor."

"Anlat."

"Florence patenti ya da başka bir şirket varlığını satmayacak. Patent Rue'nun olacak. Karşılığında krediyi affedeceğiz ve Kline'ın yüzde altmış hissesini alacağız. Diğer yatırımcılar yüzde otuz beşi alacak."

"Ve o ... ... ?"

"Yüzde beş. Hak ettiğinden yüzde beş daha fazla. CEO olarak kalmasına izin veriyoruz. Beş yönetim kurulu koltuğundan üçünü ve yönetim kurulu toplantılarında gözlemci haklarını alıyoruz. Bonus olarak da küçük bir hediye verdim."

"Hangisi?"

"Onun arabasını anahtarlamayacağım." "Çok cömertsin."

"Öyle miyim?" İçini çekti, göğsündeki boş ağrıyı merak etti, göğüs kafesine masaj yapma ve Rue'yu düşünme dürtüsüne direndi. Ondan ne istediğini bir süredir biliyordu ama bunu kelimelere dökmek bu duyguyu hızlandırmış, vücudundaki her bir sinirin sadece onu istemesini güçlendirmişti. "Belki de sadece bir aptalım."

"Belkiler yok. Florence ile yüz yüze konuşmak nasıldı?"

Eli, defterlerin ellerinde olduğunu söylediğinde kızaran yüzünü hatırladı. Anlaşmalarındaki pürüzleri giderirken yüzündeki burukluğu ve boyun eğmişliği. "Hayal etmeye çalışmıştım,

Anlarsın ya? Nasıl olacağını. Sonunda onunla tekrar konuştuğumda ne söyleyeceğimi."

"Duşta mı? Kendinle kırk dakikalık konuşmalar yaptığın zaman mı?"

Ona şaşkın bir bakış attı. "Duşlarınız ne kadar sürüyor?"

"Normal uzunlukta, kapa çeneni."

"Çevreye duyarlı, duşsuz sohbetlerimde ona yaptığı şeyden sonra hayatımın ne kadar boktan olduğunu anlatacaktım. Ailem ve Maya hakkında. Her şey olup bittikten tam üç gün sonra nasıl iki asgari ücretli işte çalışmak zorunda kaldığımı ve önemsediğim tek şeyde başarısız olmanın mutlak utancını. Üçümüzün son on yılda yaşadığı her bir sefalet, öfke ve çaresizlik anını alıp yüzüne fırlatacak ve ona soracaktım ..."

"'Eğlenmiyor musun?'"

Güldü. "Onun gibi bir şey. Hark ve ben bu konuyu birkaç kez konuştuk, çoğunlukla sarhoşken. Her zaman ona bunu ödetmek istediğini söylerdi. Bize yaptıklarından dolayı kendini aptal gibi hissetmesini sağlamak. Ve bir parçam bunu anlıyor, ama daha büyük parçam sadece ..."

"Sadece sebep olduğu acıyı anlamasını istediniz. Belki güzel bir özür alabilirim." "Nereden biliyorsun?"

"Seni tanıyorum işte. İğrenç derecede sevimsiz bir insan." Teatral bir şekilde gözlerini devirdi. "Yemin ederim derslere ihtiyacın var."

"Bundan emin değilim. Çünkü oradayken Florence ile birlikteydim. Ona acıdım. Birazdan daha fazla." Minami'nin kara gözlerine baktı. Tanıdık, sevdiği yuvarlak yüzüne. Çenesinin beklenti dolu eğimine. "Kendisi için yarattığı bu karmaşada yalnız. Her zaman kendi kişisel oyununu oynadı. Karanlık oyunlar oynadı, karanlık ödüller kazandı. Rue'nun patenti için pazarlık yapmıyor olsaydım, onu Kline'dan tamamen atabilirdik. Yüzde beş yok, CEO yok. Ama bunun önemli olduğundan bile emin değilim.

yalanlar üzerine inşa edildi ve o değişmedi. Ama biz değiştik. Ve birbirimizin yanında durduk."

"Hark'ın muhtemelen daha fazla rıza göstermeden önce birkaç hafta sakinleşmesi gerekecek."

"Bir aya kadar. Ama mesele şu ki, sahip olduğu her şey elinden alınabilir. Biz öyle bir şey inşa ettik ki-"

"Lütfen biyoyakıt teknolojisindeki gerçek sermayenin yol boyunca edindiğimiz arkadaşlar olduğunu söylemeyin."

Birasını küçük cam masanın üzerine koydu ve onunla göz göze geldi. "Minami, senden verandamdan inmeni ve hemen siktir olup gitmeni isteyeceğim."

Eli'ın ancak kıkırdama olarak tanımlayabileceği bir ses çıkardı. "Sul komik olduğumu söylüyor."

"Sul, bir kase patates püresinden daha çırpılmış." "Onları çırpmıyor musun?"

"Belki mi?"

"McKenzie bilirdi."

"Bilirdi."

"Ona mesaj atarım. Ayrıca, sadece komik olduğum için kırbaçlanıyor." "Onu bir kere bile gülerken görmedim."

"Ve bana aşık olmasının sebebi de bu.
Sen. Onu güldürüyorum. Evimizin mahremiyetinde."

Eli başını salladı. Rue onu da güldürüyordu. Onunla bir dakika daha geçirebilmek için ağza alınmayacak şeyler yapmaya heveslendiriyordu. Aralarındaki o rahat, geniş sessizliği arzulamasına neden oluyordu. Rue onu durup düşünmeye itti ve her şeyden önemlisi, daha önce hiç düşünmediği kadar özlem duymasına neden oldu ve hayatının geri kalanını, onun kendisi için doğru kişi olmaması gerektiği halde, yine de mükemmel olmayı başardığı yolları listeleyerek geçirmek istedi.

Rue onun içini boşalttı ve onu yeniden yarattı. Ve eğer bunun ürününü istemiyorsa . . .

Evet. Bunu kabul etmesi gerekiyordu.

"Bana iki hafta önce sorsaydınız, size hikayemizin tek mutlu sonunun Florence ile olduğunu söylerdim.

Kline'dan. Ama şimdi ..." Minami'nin dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı, profili ona kız kardeşininki kadar tanıdık geliyordu. "Yönetim kurulunu ve teknolojiyi biz kontrol ediyoruz. Bence olayların bu şekilde gelişmesi en iyisi olabilir."

"Öyle mi?"

"Harkness'ı intikam için kurduk ve kinimizin bizi beslemesine izin verdik. Beni yanlış anlamayın, çoklu başkanlık dönemi intikam planımızdan pişman değilim. Ama çok daha fazlasını başardık ve-"

"Yol boyunca arkadaş edindiniz mi?"

Onun kolunu yumrukladı. "Gerçekten iyi para kazanıyoruz. Harika bilim insanlarıyla çalışıyor ve onların harika şeyler geliştirmelerine yardımcı oluyoruz. Ve iyi, evet, birbirimize sahibiz. Belki hayal ettiğimiz gibi değil ama iyi bir şey." Gözleri şüpheyle parlıyordu. "Ve şimdi Rue'ya sahipsin."

Eli çınar ağaçlarının arasına gömülen güneşe baktı. "Eğer Rue hazırsa ya da sahip olmaya istekliyse."

"Hepimizin halletmesi gereken şeyler var. Bu sadece bir zaman meselesi."

Hiçbir şey söylemedi, boğazındaki sıkı düğümü, onu bir daha ne zaman göreceğini bilmemenin verdiği acıyı hissetmesine izin verdi. Hamlesini yapmıştı ve onun sessiz tepkisi açık ve netti. Onu sevdiğini söylediğinde yüzündeki şaşkın ifade. Ne yazık ki, "sadece sevişmek değil" ile "bir ilişki istemek" arasındaki uçurum Sargasso Denizi'nden daha genişti. "Bilmiyorum."

Minami uzandı ve elini onun elinin etrafına doladı. "Özür dilerim."

"Evet. Ben de."

"Yemin ederim küçümsemeye çalışmıyorum-"

"Ne umut verici bir başlangıç."

"-ama bu deli gibi aşık olma olayının senin için yeni olduğunu biliyorum, bu yüzden sana bir parça bilgelik vereceğim. Hazır mısın?"

"Devam et."

"Kimse kırık bir kalpten ölmez."

İçinden yumuşak bir kahkaha yükseldi. "Bildiğim iyi oldu, çünkü çok acıyor." Derin bir nefes verdi. "Onun için yapmak istediğim bir şey var. Ama benden gelirse kabul edeceğinden emin değilim."

Bakışları endişeliydi. "Bence yeterince şey yaptın Eli. Birazcık olsun saygınlığını koruman gerekmez mi?" Bu bir şakaydı ama Eli'ın cevabı ciddiydi.

"Onun iyi olmasını, saygınlığımı korumaktan daha çok istiyorum."

"Tanrım." Minami ona hayret dolu bir bakış attı. "Bir daha düşündüm de, kırık bir kalpten ölebilirsin." İçkisinden arta kalanı içti ve bardağını masaya koydu. "Pekâlâ, anlat bakalım. Bu yorgun, aşırı çalışan, hamile kadının senin için ne yapmasını istiyorsun?"

38

HEPIMIZIN BAGAJI VAR

RUE

Ertesi gün, ihbar mektubumu Floransa'ya bizzat teslim ettim.

Kline'ın avukatları bana geçici patentimin tam mülkiyetini veren kurul onaylı bir sözleşme gönderdi. O gün Eli'ın karşılığında nelerden vazgeçtiğini öğrendikten sonra.

Florence'a bir yüzleşme borcum yoktu. Ancak, Eli'nin kapanış hakkında söylediklerini hatırladım. İnsanları yargılama becerilerime olan güvenim tüm zamanların en düşük seviyesindeydi ama güvenebileceğim biri varsa o da Eli'ydı. Bunu şimdi biliyordum ve yeni kontratımı elimde tutmamı mümkün kılmadan önce de biliyordum.

Sıçıp batırmıştım. Hem de çok fena. Ama kırılganlığın bir yeri ve zamanı vardı ve Florence Kline ile buluşmak pek de ideal değildi.

"Sıraya koyduğunuz bir şey var mı?" Florence masasının karşısından alnımdaki tanımsız bir noktaya bakarak bana sordu. Solgun görünüyordu. Yorgunluk dudaklarını çevreleyen derin çizgiler oluşturmuş, gözlerinin etrafındaki halkaları koyulaştırmıştı.

"Sadece görüşmeler. Gelecek hafta." Yüksek lisanstan tanıdıklarıma, doktora danışmanıma ve bir işe alım uzmanına ulaşarak dört görüşme ayarlamıştım. Değişimi sevmezdim ve iş değiştirmek benim için asla kolay olmayacaktı ama kaçınılmazdı.

"Güzel." Florence başını salladı. "Referansa ihtiyacınız var mı?" "Başka birini yazdım."

Sonsuz küçüklükte bir irkilme. "Doğru." Avucunun içini şakağına sürttü. "Tisha'nın seni takip edeceğini varsaymakta haklı mıyım?"

Öyleydi. "Ona sormanız gerekecek."

İç çekti. "Rue. Başka seçeneğim yoktu. Onlara kitapları verdin ve beni satmak zorunda bıraktın-"

Florence'ın gerekçelerini dinlemeye hiç niyetim yoktu, bu yüzden ayağa kalktım. "Her şey için teşekkür ederim," dedim, ciddiydim. "Ben işimin başına döneyim. İK'ya haber verir misin, yoksa ben mi vereyim?"

"Ben hallederim." Dudakları inceldi. "Ne olursa olsun, üzgünüm Rue. Onları önemsiyordum ve kesinlikle gerekli olmasaydı onları incitmezdim. Ve sen inansan da inanmasan da ben seni önemsiyorum."

"Ben buna inanıyorum. Sadece kendini daha çok önemsiyorsun ve bu senin hakkın. Etrafımda sırf bir yerlere gelmek için beni incitecek birinin olmasını istemem ve bu benim hakkım."

Gözleri sertleşti. "O zaman etrafını saracak kimse kalmayacak, Rue."

Omuz silktim ve yanıldığını düşünerek dışarı çıktım. Eli'ı düşünüyorum.

Tisha ile öğle yemeği yedik ve ortak bir anlaşmayla Floransa'dan bir kez bile bahsetmedik. Günlerimizi her bir kırmızı bayrağı, gözden kaçan her bir ipucunu, her bir yanlış adımı inceleyerek geçirmiştik ve çok yorulmuştuk. İki saat sonra, Matt için bir raporu bitirirken, Kline'ın İK'sından bir sonraki haftadan itibaren işime son verileceğini bildiren bir e-posta aldım.

Pozisyonunuz sona erdirildiği için, şu haklara sahipsiniz
Çalıştığınız her yıl için bir aylık maaş tutarında kıdem tazminatı paketi.

Sandalyemde arkama yaslandım ve Tisha'nın takvimine baktım. Florence'ın yaptıklarını öğrendiğimden beri ilk kez, öfkemden bir hüzün kırıntısının sızmasına izin verdim. Başlangıçta çok az arkadaşım varken, bir arkadaşımı kaybetmiştim.

Ben de seni önemsiyorum Florence.

Saat beşte masamdan ayrıldım. Otoparkta çantamı karıştırıp bir güneş gözlüğü ararken birinin adımı seslendiğini duydum. Minami yeşil bir Volkswagen Beetle'ın tamponuna yaslanmıştı ve onu gördüğümde verdiğim tek, her şeyi kapsayan, savaş ya da kaç tepkisi oldu: Eli.

Eli, Eli, Eli.

Damarlarımda bir ateş patlaması gibiydi, bir haftadır kabullenmeye çalıştığım şeyin sarsıcı bir hatırlatıcısıydı. Ellerim titredi ve onları kot pantolonumun arka ceplerine soktum.

"Merhaba!" Minami sırıttı. "Nasılsın?"

"Güzel" diyecek kadar sakinleşmem biraz zaman aldı. Sen?"

"Güzel! Çok fazla vaktinizi almayacağım ama size bunu vermek istedim." Plastik bir kutunun içinde katlanmış bir belge uzattı. Kabul ettim ama kafam karışmış olmalı ki, "Bu, evinizin diğer yarısı için ödeme planınızı detaylandıran bir sözleşme. Ev mi? Bir evdi, değil mi? Unutmuşum. Her neyse, avukatlarımız kardeşinizle temasa geçti. Bir kez daha unuttum."

Nabzım boğazımda çırpındı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Eğer imzalamazsan hiçbir şey. Ama hukuk ekibimiz arabulucu olarak çalıştı, eksperler buldu ve bir ödeme planı için anlaşmaya varmanızı sağladı. Eninde sonunda senin de yapacağın bir şeydi."

"Nasıl?"

Omuz silkti, sanki emlak hukuku onun için büyücülük kadar anlaşılmaz bir şeymiş gibi. "Gerçekten iyi avukatlarımız var. Ve zaten maaş bordrosundalar. Onlardan faydalanabiliriz. Bu size zaman ve para kazandırır. Ve

Hayır, Eli bana tüm bunların arkasındaki hikâyeyi anlatmadı. Ben senin işine karışmıyorum."

"Bunu yapmanı o mu istedi?"

Aptalca bir soruydu ama Minami bunu belirtmedi. "Seni rahatsız bir duruma sokmak ya da ona bir şey borçlu olduğunu düşünmeni ya da onunla çıkman için baskı altında hissetmeni istemedi. Onunla seks kulüplerine gitmek mi? Neler yaptığınızdan emin değilim."

Eli biriyle çıkmam için bana baskı yapılabileceğini düşünüyorsa, belki de beni tanımıyordur diye düşünerek kaşlarımı çattım. Minami güldü. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Hiçbir şey. Sadece, 'İstemediği bir şeyi yapması için baskı yapılabilecek bir tip değil' gibi bir şey söyledi ve yüzün bana muhtemelen haklı olduğunu söylüyor ve ..." Minami biraz daha güldü ve elini salladı.

"Ne yaptığını biliyorum,"

dedim. "Ne yaptığımı mı?"

"Harkness. Kredi affı. Patentim için bir takastı, değil mi? Florence'ın CEO olarak kalmasına izin verdin. Patentimi elimde tutabilmem için avantajından vazgeçtin."

"Şey, evet. Ama aynı zamanda ..." Minami iç çekti. "Tahtamız var. Ve on yıl önce olan bu korkunç şeyden kurtulduk. Kapanışı yaptık ve belki de bu düşündüğümüz gibi mükemmel bir daire değildi - daha çok eğri büğrü bir çizgi gibiydi. Hepimiz hayatımıza devam edebiliriz ve bu benim için hiç de sorun değil."

"Teşekkür ederim o zaman." Kontrata baktım, bu muhtemelen Vince'le yapabileceğim tek kapanış olacaktı. Dağınık, eğri büğrü bir çizgi gerçekten de. Ama belki yoluma devam edebilirdim. "Ve bunun için de teşekkür ederim."

"Sorun değil. Sadece avukatlara sorun olup olmadığını söyle, onlar da sonuçlandırsınlar."

Başımı salladım ve gözlerimi kapadım, Eli'ın avukatlarından bunu yapmalarını istediğini düşündüm. Saatler sonra telefonda, mutfağındaki masada Tiny ayaklarının dibinde kıvrılmış otururken. Diyordum ki,

Bir arkadaşım var. Yardıma ihtiyacı olabilir. Eli endişeleniyor. Eli yeterince önemsiyor-

"İyi misin?" Minami sordu.

"Evet. O ... ... ?"

"Eli?" Minami tereddüt etti. "En iyi halinde değil ama iyi olacak. Bunları sana kendini kötü hissettirmek için söylemiyorum. Değer verdiğin birinin sana aşık olmasının ve senin bu duyguya karşılık verememenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Karmaşıktır, kendini suçlu hissedersin ve-
"

"Öyle değil," diye ağzımdan kaçırdım. Bu o kadar alışılmadık bir şeydi ki, kelimelerin ağzımdan onaylanmadan çıkması, neredeyse sesimi tanıyamayacaktım. "Öyle değil," diye ekledim, dıştan daha sakin görünerek. İçim ani, taşlaştırıcı bir sıcaklıkla yanıyordu.

Minami'nin başı öne eğildi. "Suçlu hissetmiyor musun?"

Yutkundum. "Karşılık vermediğimden değil."

"Ah." Minami şaşkınlıkla etrafına bakındı. Düz karnını birkaç kez okşadı. "Um. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Eli bana beni sevdiğini söylediğinde beni ele geçiren derin paniği kendime zar zor açıklayabiliyordum. Kendime teklif ettiği şeyi kabul edersem, onu şüphesiz hayal kırıklığına uğratacağıma dair o anki, ruhumu ezen kesinlik. Ve sonra, o konferans odasından çıkıp gittiğinde, karnıma saplanan kayıp. Büyük bir hata yapmıştım ve bunu biliyordum ama bunun nasıl ve neden telafi edileceğini hâlâ analiz etme aşamasındaydım. Bu arada içim, çekilmiş bir kas gibi hassas ve çürüktü. "Pek sayılmaz, hayır."

Minami rahatlamış bir şekilde güldü. "Tamam. Peki, o zaman ..." Omuz silkti ve sürücü kapısına doğru uzandı, ancak sanki aklına çok önemli bir bilgi gelmiş gibi hareketinin ortasında durdu. "İkinizin arasında ne olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ve sizi sadece yüzeysel olarak tanıyorum, bu yüzden yanılıyor olabilirim. Ama eğer Eli ile ilişkinizi kesmenize neden olan şey ilgisizlik değilse ve endişelendiğiniz şey daha çok ..." Eliyle işaret etti

çok hevesli bir ressam gibi. "Onun için yeterince iyi değilseniz, ona sunabileceklerinizin değerli olduğundan emin değilseniz ya da onunla bir ilişki yürütmenin çok karmaşık olabileceğinden korkuyorsanız, onu aramak isteyebilirsiniz. Hepimizin bir bagajı var ve Eli kimsenin bagajını ona karşı kullanacak biri değil. Yine de, benim açımdan, aranızdaki ilişkinin yürümemesi daha iyi olur."

Gözlerimi kırptım. "Öyle mi?"

"Rue ismine bayılıyorum. Burada büyük bir Açlık Oyunları hayranı var." Karnını işaret etti. "Eğer kızsa, ki kız, bunu ciddi ciddi düşünüyorum."

Minami'nin karnına baktım. O . . . ?

"Ama Eli'nin hayatına girersen, bu çok kafa karıştırıcı olabilir, o yüzden ..." Minami bana parlak bir gülümseme verdi ve arabasına binerek, "Ne kadar da özveriliyim," diye mırıldandı. Yanımdan geçip giderken zayıfça el sallayarak gidişini izledim ve sözlerinin gece boyunca kulaklarımda çınlamasına izin verdim.

39

OLMASI GEREKEN, YA DA BIR BOK

ELI

Tloş ışıklı, boş piste **adımını attığında düşündüğü ilk şey şuydu:** Siktir.

Çünkü pist aslında boş değildi. Bu da yolculuğun boşa gittiği anlamına geliyordu.

İçini çekti ve koridorda durup patenlerini omzuna astı ve Dave'in o gün erken saatlerde gönderdiği mesajı kontrol etti.

> Bugün antrenman yok. Alec ve ben dışarıdayız ama isterseniz piste uğrayıp kendinizi içeri atabilirsiniz.

Buzun altındaki ışıkların açık olması dışında. Bıçakların buza sürtünürken çıkardığı metalik sesler açıkça duyulabiliyordu. Ve sonra, koridor sona erdiğinde, onu açıkça görebiliyordu.

Onunla.

Sadece hayatının yarısını buz üzerinde geçirmiş insanların başarabileceği türden ruhani bir zarafetle pürüzsüzce süzülüyordu. Pistin etrafında dönüyordu. Onu gördüğü anda akıcı bir şekilde durdu ve sonra sadece baktı, gözleri karanlıktı

yumuşak kıvrımları dikey gölgelerle keskin açılara dönüşüyor, simsiyah giysileri solgun yüzüyle dramatik bir kontrast oluşturuyordu.

Eli bir tuzak gördüğünde bunu anlayabilirdi, tıpkı stratejik bir geri çekilmenin değerini bildiği gibi. Yine de aralarındaki mesafeyi, onları ayıran tek şey ince bir pleksiglas bariyer olana kadar kapattı. Ve ondan istediği ama onun asla vermek istemeyeceği milyonlarca şey.

"Nedir bu?" diye sordu. Bir haftadan uzun süredir ondan haber almamıştı ve son konuşmalarından sonraki sessizliği yeterli bir cevaptı. Onun istediği şeyi istememesi onun suçu değildi -aslında bu onun aşık olduğu şeyin bir parçasıydı, dağınıklık, gözü kara dürüstlük. Ama hayatının geri kalanının neye benzeyeceğini kabullenmek için biraz zamana ihtiyacı vardı.

"Rue," diye tekrar sordu, biraz sabırsızca. "Neler oluyor?"

"Kaymak ister misin?"

Adamın kaşları kalktı ama kadının ifadesi sfenks gibi kaldı. "Bunu sana Dave mi yaptırdı?"

"Hayır. Ama sana mesaj atmasını

istedim." "Neden?"

"Lütfen, Eli. Şunları giyip" -patenlerini işaret etti- "bana katılır mısın?" Sakin görünüyordu, ama bu onun şimdiye kadar duyduğu en hızlı konuşmaydı.

"İlişkimizin birlikte paten kaymakla ilgili olmadığı konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Lütfen," dedi usulca. Çünkü onunla ilgili her şey, her şey yumuşaktı, hatta sert kabuğu bile... Ve vermesi gereken yanıt yerine -Rue, ne istersen yaparım ama lütfen bana acı çünkü buna daha fazla dayanabilir miyim bilmiyorum- ayakkabılarını çıkarıp patenlerini bağladı ve kaslarındaki gerginliği gizleme zahmetine girmeden piste adımını attı.

İlk evi olan buzun üzerindeydi. Sevdiği kadının karşısında duruyordu.

ona olan aşkı hiçbir şeydi. Hem de hiç. Her ne kadar onu buraya, onu tekrar sevebileceği bir gelecek görebileceğini duyurmak için çektiğini ummak istese de, bu daha olasıydı-

Oh, kahretsin. Onu burada istemesinin nedenini biliyordu. Önümüzdeki yirmi dakikayı, patent sorununu çözmesine yardım ettiği için ona duyduğu minnettarlığı dile getirerek geçirecekti.

Eğer ona teşekkür için sakso çekmeyi teklif ederse, lanet bir bebek gibi feryat edecekti.

"Rica ederim," diye önledi.

Rue'nun bakışları pürüzlü sessizlikte şaşkındı.

"Bu yüzden mi buradayız? Patent için bana teşekkür edebilesin diye."

Alt dudağını ısırdı ve Eli başparmağıyla onu dişlerinin arasından çekip alma hakkını satın almak için banka hesabını boşaltabilirdi. "Sanırım bunu yapmalıyım, evet. Yapabilir miyiz? ?" Eliyle buzu işaret etti.

Elbette. Neden olmasın. Yan yana kayarlarsa, yardımlarından ne kadar memnun olduğunu söylerken ona bakmak zorunda kalmazdı.

"Sana mesaj atmalıydım. Seni pusuya düşürmek istememiştim." Zaten birlikte hareket ediyorlardı. Sanki olmaları gerekiyormuş gibi. "Ama birlikte kaymak istedin ve ben de … . Büyük bir jesti takdir edeceğini düşündüm."

"Öyle mi?" Başını iki yana salladı. "Senin ve benim büyük jestler yapacak tipler olduğumuzdan emin değilim, Rue."

"Yine de benim için çok şey yaptın."

"Yaptım mı?"

"Tekrar ve tekrar." Güldü, sustu. "Neredeyse tüm seçeneklerimi çaldın. En değerli eşyanı sana geri vermekle uzaktan yakından alakası olmayan bir şeyi nasıl yapacağımı bilmiyorum. Beni başarısızlığa hazırladın."

Bu güzeldi. Hatta hoş. Ama minnettarlık Eli'ın ondan istediği son şeydi. "Bunun için minnettarım, Rue. Gerçekten. Ama bunu ne kadar minnettar olduğunu duymak için yapmadım-"

"Şey, bu çok fazla. Ama zaten bildiğinize göre, bu kısmı atlayabilir ve bir sonraki konuya geçebiliriz."

Şükürler olsun. "Hangisi olabilir?"

"Bir özür." Sesi berraktı. Sanki söyleyecekleri için onunla göz teması kurmak çok önemliymiş gibi, arkasını dönüp önünde geriye doğru kayarak onu şaşırttı. "Benden sana güvenmemi istedin ve ben de sana, bana karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmadığın halde, bana kazık atacak biriymişsin gibi davrandım. Davranışlarım asla bunu yansıtmadı. Bu yüzden özür dilerim Eli."

Özrü, mümkünse minnettarlığından daha iç karartıcıydı. "Rue, Florence'ın başına gelenleri yeni öğrendin. Sanırım insanoğluna karşı geçici bir inanç eksikliği beklenebilir." Güven verici bir şekilde gülümsedi ve kesin bir hareketle durdu. Kadın da öyle yaptı, sadece bir avuç adım ileride. "Sakıncası yoksa ben eve gidiyorum-"

"İstiyorum."

Başını eğdi. "Affedersiniz?"

"Benim için sakıncası yok. Söyleyecek daha çok şeyim var." Eli ılık, geçici bir umut patlaması hissetti, ta ki o "Benim için yaptıklarını, kardeşime yaptıklarını" ekleyene kadar.

Kendini kandırmayı gerçekten bırakması gerekiyordu. "Avukatlar aradı ama teşekkürlerinizi memnuniyetle iletirim. İyi günler-"

"Dur." Parmakları gömleğinin koluna dolandı ve çekiştirmeye başladı. Parmak eklemlerinin tenine değdiğini hissetti, dokunuşu her zamanki gibi elektrikliydi. "Lütfen Eli. Bırak da konuşayım. Beş dakika."

Sesi her zamankinden daha savunmasız geliyordu ve ciğerlerinin havayı t u t m a k için mücadele etmesine neden olacak kadar güzeldi. Belki ona yakın olmak keskin bir acı veriyordu ama birini sevmek ve ona hayır demek birbirine pek uymuyordu. Ona hayatının geri kalanından beş dakika verebilirdi. Ona her şeyi verebilirdi. "Elbette." Tekrar paten kaymaya başladı.

O da öyle yaptı, bu kez onun yanındaydı. "I . . ." Sustu. Tanıdığı Rue'ya hiç benzemeyen birkaç yanlış başlangıçla ağzını açtı. Ve sonra, tam onu dürtmek üzereyken, sonunda, "Sana bir hikâye anlatabilir miyim?" dedi.

"Bana ne istersen söyleyebilirsin, Rue."

Başını salladı. "Eskiden sonların mutlu ya da hüzünlü olabileceğini düşünürdüm. Hikayelerin mutlu ya da hüzünlü olabileceğini. İnsanların mutlu ya da üzgün olabileceğini. Ve her zaman benim sonumun, benim hikayemin, benim, her zaman ikincisine düşeceğini düşündüm."

Onu kollarına almak için can atıyordu ama devam etmesine izin verdi.

"Ama sonra seninle tanıştım. Ve sen bana ilk defa mantığımda bir hata olup olmadığını düşündürdün. Belki insanlar hem mutlu hem de üzgün olabilirler. Belki hikayeler dağınık ve karmaşıktır. Belki sonlar her zaman her şeyi bir fiyonkla birbirine bağlayan çözümler içermiyordur. Ama bu onların trajedi olması gerektiği anlamına gelmez."

"Böyle düşünmene sevindim." Gerçekten de öyleydi. Kız onun huzurunu kaçırmış olabilirdi ama yine de onun da kendi huzuruna sahip olmasını istiyordu. Aşık olmanın alçakgönüllü işine eklenecek bir kusur daha, diye düşündü. Dikkat dağıtıcı. Berbat. Kendini yok eden. Aynı anda hem tatlı hem de acı verici.

"Ama öyle olduğunu söylemiştin." Yüzündeki ifade ciddi ve vakurdu, öyle ki Rue bunu iliklerine kadar hissetti.

"Özür dilerim, anlamadım."

"Kline'da. Konferans odasında." Boğazı düğümlendi. "Trajik olduğumuzu söylemiştin."

Ah. Başarısız aşk ilanını yeniden ele alıyor ve inceliyorlardı. "Öyle demek istemedim-"

"Ve bilmenizi isterim ki, öyle olmak zorunda değiliz. Çünkü trajedilerin üzücü sonları vardır ve bizim de öyle bir sonumuz olmak zorunda değil. Bitmek zorunda bile değiliz."

Sözler ön lobuna nüfuz ederken Eli'nin buz üzerindeki hızı sabit kaldı. "Bitmek zorunda değiliz," diye tekrarladı yavaşça, umudunun onun sözlerine olmayan anlamlar yüklemesine izin vermek istemiyordu. "Son

konuştuğumuzda, Rue, belki de hiç başlamamışızdır diye düşünmüştüm."

"Seni buna inandırdığım için özür dilerim. Sanırım ..." Başını iki yana salladı. O kusursuz duruşu ve zor kazanılmış zarafetiyle kaymaya devam etti. "Biliyor musun, aramızdaki sorunların büyük bir kısmının seks olduğunu düşünüyorum."

"Seks mi?"

"Evet."

Bir kahkaha attı. "Rue, aramızda hiçbir zaman sorun olmayan tek bir şey varsa, o da seksti."

"Öyle değil, çok iyiydi. Ve daha fazlasını istiyorum." Dudağını ısırdı. "Ama bu seninle yapmak istediğim diğer şeyleri gölgede bırakıyor. Konuşmak. Dinlemek. Sadece senin etrafında olmak. Birinin varlığını arzulamak benim için çok yeni. Sana bir şey danışmak istiyorum. Seninle yemek yemek - tercihen benim için pişirdiğin yemekler."

Kan, kulaklarında umutla kükredi. "Demek ucuz mutfak işçisi alıyorsun," diye mırıldandı susturmak için. Kadın ona çok az şey veriyordu. Adam ona onu sevdiğini söylemişti ve kadın da onun arkadaşlığından hoşlandığını itiraf ediyordu.

Belki Eli'ın haysiyeti yoktu ama bunu kabul etti. "Aslında tatmin edici derecede iyi yemek yapabilirim."

Eli patenlerini iterek Rue'nun yolunu kesti ve onunla yüz yüze geldi. Rue neredeyse ona çarpıyordu, elleri denge için Eli'ın pazularını kavradı.

Bu kadar yakından, kirpiklerinin sivri uçlarını sayabilirdi. Titreyen dudaklarını birbirine bastırırken izledi.

"Ne istiyorsun Rue?" diye sordu.

"İfade etmeye çalışıyorum ama bu konuda pek iyi değilim." "Yok artık. Gerçekten mi?"

Solgun yanakları kızardı.

"Ne söylemek istiyorsan söyle ve hemen söyle," diye emretti. "İki dakikan var."

Otuz saniyesini pistin etrafına bakarak, kim bilir ne haltlar karıştırarak geçirdi ve Eli'ın midesi bir kez daha çok az şeyden çok fazla şey anlamış olmanın verdiği korkuyla ağırlaşmaya başladı. Ama sonunda derin bir nefes aldı ve konuştuğunda ses tonu sağlamdı ve

güvence verdi. "Asla mutlu olamayacağımı düşünüyordum. Ama seninle, Eli. . . Hiç seninle hissettiğim gibi hissetmemiştim. Asla. Ve sanırım bu yüzden bunu kelimelere dökmem bu kadar uzun sürdü."

Kalbi boğazında atıyordu. "Hangi kelimeler?"

"Güvenli," dedi kadın.

Sessiz kalmak için kendini zorladı.

"Ve kabul edildi."

Daha fazla sessizlik. Bu sefer daha

sert. "Ve yeter."

Bunu kaldıramazdı. "Rue. Sen hiçbir zaman yeterli olmadın."

Bakışlarını başka yöne çevirdi. Elinin tersiyle yanağını sildi.

"Ve başka bir şey. Dilini bilmediğim bir şey. Aramızda büyüyordu ve ben onu nasıl adlandıracağımı bilmiyordum. Sonunda hayatı paylaşılan bir şey olarak hayal edebildiğimde bile. Sana güvendiğimde bile. Aklım hep seninle doluyken bile. Senin gibi biri hiç olmamıştı ve uzun bir süre bunu nasıl adlandıracağımı bilemedim."

"Hangi

kelime?"

"Aşk."

Dünya durdu. Devrildi. Eski haline döndü ama daha parlaktı. Daha keskin. Daha tatlı.

Mükemmel.

"Eğer hâlâ seni sevmemi istiyorsan, seni gerçekten sevebileceğimi düşünüyorum. Çünkü ben zaten seviyorum." İki damla gözyaşı elmacık kemiklerini çizdi. "Ve eğer istemezsen, sanırım seni yine de seviyor olacağım. Ama eğer bana bir şans daha verirsen-"

"Tanrım." Gülmek istedi. Onu etrafında döndürmek istedi. Fikrini değiştirmeden önce ona hemen şimdi evlenme teklif etmek istedi.

Çenesi çalıştı. "Bu ikinci şansa hayır demek mi oluyor?"

"Tanrım, sen çok lanet ..." Başını salladı ve sonra

ellerinin arasına aldı, daha yakına eğildi. Onun kokusunu içine çekti. "Seni seviyorum, Rue. Tek şansım sensin."

Gözleri ışıl ışıl parlıyordu. "Öyle mi?"

"Evet." İliklerine kadar işleyen, göğsünü ısıtan bir sevinç hissetti, sanki kız kalbinden bir bıçak almış ve çekmecesine geri koymuştu. Hâlâ onu yok edebilecek güce sahipti. Onu her zaman avucunun içinde tutacağından şüpheleniyordu.

Merhametli olacağını umuyordu.

"Bu çıkacağımız anlamına mı geliyor?" diye sordu ciddiyetle. Ağzı son kelimeyi şekillendirmekte zorlandı. Başparmağını kızın dolgun alt dudağına bastırmaktan kendini alamadı.

"Bu şu demek ..." Benimsin, diye haykırdı uygar olmayan yanı. Seni alacağım ve istifleyeceğim. "Sana karşı açık olacağım, çünkü her zaman açık değildim ve bu bir hataydı. Tamam mı?"

Başını salladı.

"Bu, bu işe bir son olacağını düşünerek girmeyeceğim anlamına geliyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Tekrar başını salladı.

"Ve ben seni her gün görmek isteyeceğim. Daha fazla yemek öğreneceğim, öğle yemeğini hazırlayacağım ve üzerine sevimli küçük notlar yazacağım. Senin evinde mi yoksa benim evimde mi uyumak istediğini soracağım ve her zaman geceyi birlikte geçireceğimizi varsayacağım. Her zaman seni düşüneceğim. Sen şehir dışındayken çiçeklerini suladığımı varsayacağım. Herkesin içinde elini tutacağım. Seni herkesin içinde öpeceğim. Arkadaşlarınla senin için sürpriz partiler düzenleyeceğim. Görmen gerektiğini düşündüğüm aptal internet saçmalıklarıyla günde yüz mesaj göndereceğim. Çok yapışkansın, Rue. Bunu yapabilir misin? Benimle erkek arkadaşın olarak yaşayabilir misin?" Bu kelime çıkmak kadar indirgeyici görünüyordu. Şimdilik, dedi kendi kendine. Kısa bir süre için.

"Mesajlara cevap verme konusunda gerçekten kötüyüm." "Biliyorum."

"Ve ben sürpriz partileri sevmem."

"Biliyorum."

"Ama geri kalanı ..." Başparmağına karşı gülümsedi. "Evet, lütfen."

Onun kulağına eğildi. "Sana en iğrenç şeyleri yapacağım."

Nefesi kesildi. "Saçma sapan bir seks dürtün var." "Senin de öyle."

"Ben de öyle."

Adam geri çekildi ve başparmağına yumuşak bir öpücük kondurma sırası ona gelmişti, her ne kadar gözleri ciddi olsa da, "Etrafında olmak asla kolay olmayacak Eli," diye uyardı.

Bunu biliyordu. Bunu seviyordu. Onun, karmaşık, değişken rüya kızının her santimini öğrenmekten başka bir şey istemiyordu.

Öpmek için eğildi. Ama önce, "Daha kötü kaderler hayal edebiliyorum." dedi.

EPİLOG

RUE

BİR YIL SONRA

Sesim yastık yüzünden kısılmıştı, dişlerimi sıkmamdan dolayı nemlenmişti ama "Bundan nefret ediyorum" dediğimde sesimin hâlâ bu kadar kısık ve çaresiz çıkmasından nefret ediyordum.

"Gerçekten mi?" Eli içimde hareketsiz kaldı ama avucunun topuğu omurgamın her kıvrımında gezinerek titremelerimi yatıştırdı. Fark etmedi, çünkü diğer eli bileklerimi yatağa sabitlemekle meşguldü. "Çünkü ben bu işin içindeyim."

Tabii ki öyleydi.

Gelmişti.

İki kere.

İçimde, onun ilgisini çeken her yerde.

Ancak ben yapmamıştım. Saatler geçmişti ve ben titreyen, tatminsiz bir karmaşaydım. Bazen böyle oluyordu - saldırgan ve zorba ve her yerde ve ben sadece yapamadım . . .

Yastığa doğru inledim.

"Gerçekten eğlenmiyor musun?" diye fısıldadı, bu sefer kulağıma doğru.

"Değilim," diye yalan söyledim.

"Zavallı kızım." Dilini gıdıkladı ve onu öldürecektim. Beni bırakır bırakmaz. Ve gelmeme izin verir vermez.

"Nedenmiş o?"

Çünkü.

"Bu çok mu fazla, Rue?" Boğazımın kıvrımına sokuldu ve bu hareket onun içimde daha da derinleşmesine neden oldu. Şişmiş ve kullanılmıştım ve bu o kadar iyi hissettiriyordu ki ağlayabilirdim. Aslında şimdiden gözlerim dolmaya başlamıştı. "Brokoli mi, bebeğim?"

"Hayır! Hayır.

Sadece ..." "Sadece

mi?"

Kıçımı kasıklarına doğru döndürdüm ve sessiz, eğlenerek çıkardığı homurtu, kalça kemiğimi kavrayıp beni sabit tutmasıyla son buldu. Göt herif.

"Neden bana sürtünüyorsun, tatlım?" Omzumun üst kısmını öptü. "Bu pozisyonda boşalamayacağını ikimiz de biliyoruz zaten."

"O zaman neden gitmeme izin vermiyorsun?"

"Çünkü bu pozisyona gelebilirim. Ve kendimi senin için kurtarmaya çalışıyorum."

Yarı yalvarış, yarı hayal kırıklığıyla sızlandım. "Lütfen. Sana ihtiyacım var-"

"Tam olarak neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." Kulak mememdeki ağzı kısa bir süreliğine tamamen dışliydi. "Bana söylemek zorunda değilsin." Cık cık etti. "Hadi ama,

Rue. Kırıldım."

"O zaman neden sen-"

"Çünkü eğleniyorum. Durmamı ister misin? Sadece söyle."

Yapabilirdim. Ona buna bir son vermesini söyleyebilirdim. Bunu daha önce de yapmıştım, iş çığırından çıktığında, kendimden geçecekmişim gibi hissettiğimde, o da soru sormadan durmuştu. Kendimi olasılığı düşünmeye bıraktım: Eli beni döndürüyor, ağzıyla boşalmamı sağlıyor, ben onu itene ya da uyuyana kadar, hangisi önce gelirse, uzun dakikalar boyunca beni kollarında sallıyordu.

Ama bundan ne kadar nefret etsem de, vazgeçemeyecek kadar çok seviyordum. Ve istediğimi elde etmenin başka yolları varken neden ondan durmasını isteyeyim ki? Biraz

kirli. Manipülatif, belki.

Ama becerikliydi. Kelimelerin ona ne yapacağını çok iyi biliyordum ve kendi yararıma olacak şekilde yastığa doğru mırıldandım.

Eli sustu.

Alnını kürek kemiklerimin arasına yasladı. "Az önce ne dedin?" diye sordu.

Bu sefer başımı kaldırdım. Açıkça telaffuz ettim. "Seni seviyorum."

Bu her şeyi değiştirdi. İçimde titrediğini hissettim. Kalça kemiğimin etrafındaki tutuşunu sıkılaştırdı. Derin, kırık bir nefes aldı. Heyecan içinde köpürüyordu; on iki ay olmuştu ve kelimeler henüz eskimemişti.

"Tamam, ne var biliyor musun?"

Başımı yastığa doğru salladım, titriyordum.

"Sanırım oynamayı bıraktım. Sana bakmak istiyorum. Sadece . . ." Bileklerimi bıraktı. Beni etrafında döndürdü. Her şeyin bu kadar çabuk değişmesi biraz baş döndürücüydü.

Gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Öpücükleri derindi.

Kollarını belime dolayarak beni kaldırdı.

Birkaç saniye içinde tekrar içimdeydi, acımasızca derine iniyordu ama öncekinden tamamen farklı hissettiriyordu. Bu sefer ikimizin de saklanacak bir yeri yoktu. Bu şekilde, bu şekilde gerçekten-

"Merhaba," dedi bana fiziksel olarak karşılık veremediğim bir gülümsemeyle.

Bunun yerine, ciddiyetle "Merhaba" diye cevap verdim ve sonra içimde hareket ediyor ve kulağıma ne kadar mükemmel olduğumu, benden ne kadar hoşlandığını, güzelliğimin imkansızlığını ve ne yaptığımı bildiğini, bildiğini, ama her zaman bundan kurtulmama izin vereceğini, çünkü bunu duymayı çok sevdiğini fısıldıyordu. Sonra parmakları klitorisimi buldu ve her şey bitti. Bu sefer boşalıyordum ve o da hareketsiz duruyor, sonra inliyor ve benimle birlikte dağılıyordu. Tekrar.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu sonra, teri tenimizde soğurken, kalbi kulağımın altında düzenli bir şekilde atıyordu.

Dudaklarımın bir gülümsemenin gölgesinde kıvrıldığını hissettim. "Bu, tatilimize başlamak için gerçekten güzel bir yoldu."

Hayatım değişmiş olabilirdi ama ben değişmemiştim. Bu bir sorun değildi, çünkü Eli olduğum halimden memnun görünüyordu.

-Ve hepsi bu kadar.

Kendimi ne zaman bir ilişki içinde hayal etsem, yorucu bir dizi sosyal nezaket, titizlikle sürdürülmesi gereken cepheler, baskı altında bile üretebileceğimden emin olmadığım gevezelikler hayal ederdim. Eli, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bunlardan çok azına ihtiyaç duyuyordu. Sessiz kalmama izin verdi ve ben istediğimde benimle uzun sohbetler yaptı. Beni rahat bırakırdı ama uzaklaştığımda beni kendi hayatına çekerdi. Benimle dalga geçerdi, özellikle de ben onunla dalga geçtiğimde.

Onunla birlikte olmak, arkadaş grubunda koşulsuz kabul görmek, kız kardeşiyle büyüyen bir ilişki, bir köpek gibi başka şeyler de ifade ediyordu. Ama birine aşık olmadan önce insanların bunaltıcı olduğunu düşünmüştüm ve hala birçok kişilerarası durumda yolumu bulmakta zorlanıyordum. Tisha'nın dediği gibi, Eli ile birlikte olmaktan hoşlanıyorsun diye tüm sosyal şeylerden zevk almak zorunda değilsin. Senden o kadar hoşlanıyor ki, umurunda olduğunu sanmıyorum. Ondan sonra her şey yerli yerine oturdu.

(Ancak itiraf etmeliyim ki, Tiny beni büyülemişti).

(O canavar için ölmeye hazırdım ve abartmaya da yatkın değildim).

Yani, hayır, değişmemiştim. Ama hayatım biraz daha aydınlandı ve işte bu kadar.

Kulübemin verandasında Tiny'ye tasma takıp yanağımı yalamasına izin verirken Eli bana "Güvertenin biraz elden geçmesi gerekiyor," dedi. Köpeklerin gücü hayret vericiydi. "Bunu kendi başıma halledebilirim."

Babamın kulübesiyle derin bir bağ hissetmeyi beklemiyordum ve haklıydım da. Ama artık bir ev

sahibiydim ve birinin sahip olmamı istediği bir şeye sahip olmak güzel bir duyguydu. Çok sevdim

Buranın ne kadar tenha olduğunu, temiz havayı, orman manzarasını. Ayrıca, telefonum bir mesajla çaldığında cep telefonumuzun çektiğini düşündüm.

"Tisha?" Eli sordu. "Çocuklara nasıl bakacağınıza dair tamamen açık ve makul kırk üç adımlık talimatlarınız hakkında başka sorularınız mı var?"

Bitkilerimi kastediyordu. "Hayır." Ona bildirimi gösterdim ve o da homurdandı.

"Oh, hadi ama."

"Ne?"

"Bu uygulamayı kaldırmanız gerekiyor."

"İlk kez böyle tanıştık. Manevi bir değeri var."

"Ve sen çok duygusalsın." Beni, keşfetmeyi planladığımız yürüyüş parkurlarına giden patikaya doğru çekti.

"Sildin mi? Seninkini sildin mi?"

"Evimde kaldığın ilk seferden sonra profilimi sildim."

Ona baktım, o yanımdayken hep var olan o sıcacık sıcaklığı hissettim. "Çok zevksiz ve abartılı."

"Neymiş o?"

"Benden önce nasıl bildiğinle övünüyorsun."

Güldü ve beni kucaklamak için kendine çekti. "Abartıldığını düşünmüyorum. Aslında, yeterince yapıldığından emin değilim."

Etrafımızda her şey vahşiydi. Güneşin vurduğu ağaçlar, hayatlarına devam eden küçük yaratıkların sesleri, Tiny'nin hevesli keşifleri. Bir saat sonra mola verdiğimizde Eli bana "Eğer bu kış tekrar gelirsek," dedi, "o gölette kayabiliriz." Ayakkabı bağcıklarını bağlamak için eğildi, ben de suya baktım, dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi.

Bu kış.

"Ölebileceğimiz sayısız yolu mu hayal ediyorsun?" diye sordu arkamdan.

"Evet." Deneyebilirdik ama önce kontrol etmek için buzu delmemiz gerekecekti. En az beş santime ihtiyacımız vardı.

"Hey, Rue?"

"Evet," dedim dikkatim dağılmış bir şekilde.

"Buraya geldiğimizden beri."

"Evet?"

"Ben de merak ediyordum."

Arkamı döndüm. Hâlâ ayakkabılarını bağlıyordu, başı öne eğikti.

"Evlenmek ister misin?"

Eli yukarı baktı. Gözlerimle buluştu. Sözleri birkaç saniye boyunca kafamın içinde anlamdan yoksun bir şekilde süzüldü. Sonra anlamları içime işledi ve birdenbire ateşten yaratılmış gibi oldum. "Ne dedin sen?"

"Evlilik. İster misin?"

Ağzımı açtım. Öyle kaldı.

"Bana göre öyle. Bunu belirtmeliydim."

Nabzımı parmak uçlarımda hissedebiliyordum. Bedenim, beynim, her şeyim kalp atışıydı. "İnsan böyle mi evlenme teklif eder?" Bu gerçek bir soruydu.

"Emin değilim." Eli omuz silkti. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Evet, öyle. Nişanlıydınız." "Öyle miydim?"

"Onunla tanıştım. Çok nazik biri. Bize yemek yaptı ve-"

"Ah, evet. Şimdi aklıma geldi. O nişan, ikimiz birbirimize bakıp evlenmenin bir sonraki adım için iyi olacağına karar verdiğimizde gerçekleşti. Hiçbir zaman bir evlenme teklifi olmadı."

"Anlıyorum."

Evlenmek ister misin?

Bunu söylemişti. Söylememiş miydi?

"Yapmamalı ..." Yanaklarım kızardı. Başım dönüyordu. "Dizlerinin üzerinde olman gerekmiyor mu?"

Kendisine baktı. Aslında dizlerinin üzerindeydi. Tek dizinin üstünde. Ki bunu biliyordum. Sadece telaşlanmıştım. İşte bu kadar.

"Ve bir yüzüğün var mı?" Ben de ekledim.

"Tanrım, Rue." Gülümsemesi keyif vericiydi. "Onu bağlamama ve her hafta deliklerine tıkaç sokmama izin veren biri için, gelenekçi birisin."

"Sorun bu değil." Derin bir nefes aldım. Sakince düşünmeye çalıştım. "Ani bir karar vermek iyi bir fikir gibi görünmüyor. Yürüyüşün ortasında bir hevesle evlenme teklif edemezsin. Muhtemelen bunun hakkında daha çok düşünmelisin. Gerçekten istediğinin bu olduğundan emin ol."

Gözlerini devirdi, iç çekti ve cebinden bir şey çıkardı. Bu bir-

Nefes nefese
kaldım. "Şimdi
daha iyi
misin?"

"Sen ne zaman-"

"Yaklaşık on bir ay ve üç hafta önce."

Gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. "Bu akıl dışı."

"Biliyorum. Ama sen sordun." Bana sırıttı ve ellerim titremeye başladı. Vücudumun geri kalanı da. O gerçekten ... ?

"Kulübeyi gerçekten sevdiğin için mi? Ve patentimi?"

"Evet, Rue. Sana evlenme teklif ediyorum çünkü Teksas ve ben senin eşyalarının yarısına sahip olmak istiyorum. Uzun numaramı ortaya çıkardın. Bayılacak mısın?"

"Belki," dedim tüm ciddiyetimle.

"O zaman şu uçurumdan uzaklaşın lütfen."

Bir adım öne çıktım ve işte oradaydık. Soruyu sormuştu. Duymuş ve anlamıştım. Ve eksik olan tek şey benim cevabımdı.

"Hazır değilsen sorun değil. Bu bir ültimatom değil." Gözleri, sesi ve gülümsemesi yumuşaktı. Sesi gergin ya da korkmuş gibi gelmiyordu ve bu adamın kalbimden geçenleri en az benim kadar iyi bildiğini düşündüm. "Bir süredir sormak istiyordum, o yüzden sordum. Ama birkaç ay sonra tekrar kontrol edebilirim."

"Yapma."

"Kontrol etmedin mi?"

Başımı salladım. "Zahmet etme, bir anlamı yok. Kararımı verdim ve değiştirmeyeceğim."

Bu ucuz bir numaraydı ve başka biri olsa buna kanardı. Ama Eli-Eli sözlerimin ne olduğunu anladı ve gülümseyerek elimi tuttu, yüzüğü parmağıma geçirdi. Ayağa kalkmadı, onun yerine yüzünü karnıma gömdü ve içime sokuldu.

Elimi saçlarında gezdirdim, ağaçlara baktım, toprağı kokladım ve "Çok yanılmışım" dedim.

"Ne hakkında?" diye sordu gömleğime doğru. Bu muhtemelen gülümsememi göremediği anlamına geliyordu ve bu çok kötü değil miydi?

"Hikayemin mutlu olup olamayacağı hakkında."

TEŞEKKÜRLER

Thao Le, menajerim ve SDLA'daki diğer herkes. Editörüm Sarah Blumenstock ve Berkley Romance ekibimin geri kalanı (Liz Sellers, Kristin Cipolla ve cipollina, Tara O'Connor, Bridget O'Toole, Kim-Salina I) ve PRH'nin çeşitli departmanlarında bu kitabı şekillendirmek ve okuyucuların eline ulaştırmak için çalışan herkes. Lilith, mükemmel kapak illüstrasyonu için. Katie Shepard, Finans Bro Markup için. Margaret Wigging ve tabii ki Jen, bu karmaşayı biraz daha az dağınık hale getirmeme yardımcı oldukları için. Yabancı yayıncılarım. Kitapçılar, kütüphaneciler ve kitaplarımdan herhangi birini eline alan ya da hayran kurgularımdan birine tıklayan her okur. Yazar arkadaşlarım ve yazar olmayan arkadaşlarım. Kedilerim, geyiklerim, rakunlarım, tilkilerim ve tek keseli sıçanım da dahil olmak üzere ailem. Sizi seviyorum çocuklar.

Justin Murphy of Out of the Attic Photography

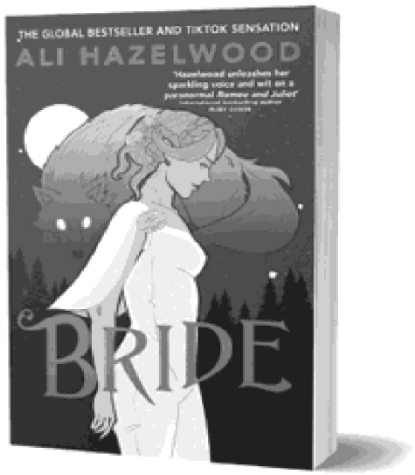
ALI HAZELWOOD, The Love Hypothesis, Love on the Brain, Love Theoretically, Check & Mate ve Bride kitaplarının New York Times ve Sunday Times çoksatan yazarıdır. Ali aynı zamanda beyin bilimi hakkında kimsenin başarılı olamadığı ve sonsuza dek mutlu olunmadığı hakemli makalelerin de yazarıdır. Aslen İtalyan olan Ali, sinirbilim alanında doktora yapmak üzere ABD'ye taşınmadan önce Almanya ve Japonya'da yaşamıştır. Ali işte olmadığı zamanlarda koşarken, kek yerken ya da üç kedi efendisiyle (ve biraz daha az kedi olan kocasıyla) bilimkurgu filmleri izlerken bulunabilir.

ALI HAZELWOOD'U ONLINE ZIYARET EDIN

AliHazelwood.com
AliHazelwood
AliHazelwood

f "rj,&"&e ALIVERSE...

Bir lempyre bzide ve en Alpha werwwoM
arasındaki tehlikeli bir ittifak, €eetkinizi içine
batıracak kadar derin bir lova haline gelir.

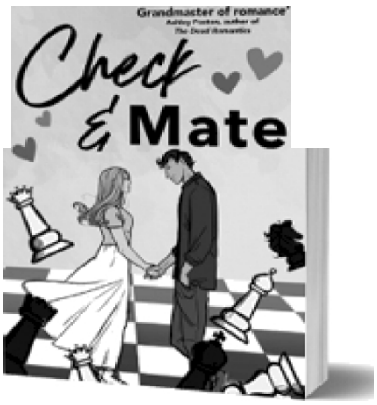
Misery Lark, en güçlü Vampir meclis üyesinin tek kızı
yine dışlanmış durumda. İnsanlara aşık olarak anonim bir şekilde yaşadığı
günler geride kalmıştır: Vampirler ve onların martal düşmanları arasında tarihi
bir barışı koruma ittifakını sürdürmeye çağrılmıştır.
\ve takas sırasında kendini teslim etmekten başka çaresi olmadığını görür - yine...

Wereler, Mhless ve öngörülemezdir ve Alfa'ları Lowe Moreland da bir istisna değildir.
Sürüsünü mutlak bir otoriteyle yönetiyor ama adaletsiz değil. Ve Vampir
Konseyi'nin aksine, hissetmeden de değil. Misery'nin her hareketini takip
etmesinden ona güvenmediği anlaşılıyor. Keşke ne kadar yırtık olduğunu
bilseydi...

Çünkü Misery'nin bu mantık evliliğini kabul etmek için kendi gerekçeleri var,
Politikalarla ya da ittifaklarla hiçbir ilgisi olmayan nedenler ve her şeyin
önemsediği tek şeyle ilgisi var. Ve o bunu yapmaya istekli.
kendisine ait olanı geri almak için ne gerekiyorsa yapacaktır.
Were terńtory'de bir yaşam alanı... kurtla birlikte alorie.

ky&"&" ALIVERSE...

A LI H AZ E 0 D

Bu zekice ve bayıltıcı romanda, hayatın parçalarını birleştirmek rakip satranç oyuncularını bir kalp maçında bir araya getirir.

Mallory Greenleaf'in satrançla işi bitti. Bugünlerde her hamle önemli. spor dört yıl **önce** ailesinin yok olmasına yol açmıştı, fVlallory'nin Annesine, kız kardeşlerine ve hayatını devam ettirmesini sağlayan çıkmaz işine odaklanmıştır. Ta ki son bir yardım turnuvasında oynamayı istemeye istemeye kabul edene ve yanlışlıkla satranç tahtasını Notariaus 'Kin gkill er' Nolan Sawyer ile silene kadar: şu anki dünya şampiyonu ve satrancın hüküm süren Kötü Çocuğu

Nolan'ın tanınmayan bir çaylağa yenilmesi herkesi şok etti. Daha da kafa karıştırıcı olan ne? Piyonları tekrar çaprazlama arzusu. Hlolan ne tür bir kumar oynuyor? En akıllıca hareket çekip gitmek olurdu. İstifa etmek. Oyun biterdi. Ama
M£IIIOry s victv -Şiddetle ihtiyaç duyduğu nakit paranın kapısını aralar ve her şeye rağmen esrarengiz stratejistin çekimine kapılmaktan kendini alamaz...

Mallory, rait'lerde roket gibi yükselirken, ailesini en başta mahveden oyundan güvenli bir şekilde ayrı tutmak için mücadele eder. Ve umutsuzca nefret etmek istediği bu spora olan sevgisi yeniden canlanmaya başladığında Mallory, oyunların sadece tahtada olmadığını, -Potlight'ın hayal ettiğinden daha parlak olduğunu ve camP etition'ın şiddetli olabileceğini fark eder (-Çok çekici. Ve akıllı... ve çileden çıkarıcı. , .)

Bu roman hem genç aduh hem de aduh izleyicileri **için uygundur.**

ky&"&ALIVERSE...

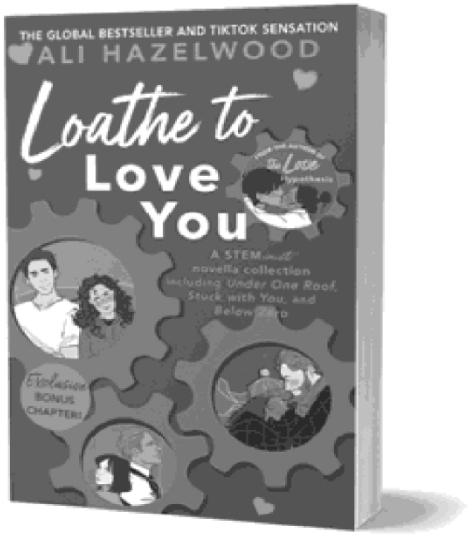
Bu nefis STEMinist romantik komedide rakip fizikçiler, akademik çekişmeler ve sahte flört saçmalıklarıyla dolu bir vozteks içinde çarpışıyor.

Teorik fizikçi Elsie Hannaway'in birçok hayatı sonunda onu yakalamıştır. Gündüzleri, yardımcı öğretim görevlisi olarak laboratuarları notlandırıyor ve 1. sınıf Papa'lara termodinamik dersleri veriyor. Diğer günler. Elsie, olmayan maaşını sahte bir kız arkadaş olarak hizmet sunarak telafi eder ve müşterinin ihtiyaç duyduğu versiyonunu somutlaştırmak için ustalıkla geliştirdiği insanları memnun etme becerilerini kullanır.

Dürüst olmak gerekirse, bu oldukça tatlı bir iştir - ta ki özenle inşa ettiği<J Ellie-evreni yıkılana kadar. Çünkü en sevdiği müşterisinin sinir bozucu derecede çekici ve kibirli ağabeyi Jack Smith, kira kariyerini mahveden ve her yerdeki teorisyenlerin itibarını zedeleyen soğuk kalpli deneysel fizikçiye dönüşür ve MIT'deki fizik bölümünü yöneten aynı 3ack Smith, Elsie ile hayalindeki iş arasında durmaktadır.

Elsie bilimsel sabotajlarla dolu bir savaşa hazırdır ama... o içten, delici bakışlar? Onunlayken gerçek benliğinden başka bir şey olmak zorunda olmamak? Deneysel bir ist'in yörüngesine düşmek sonunda onu en çok koruduğu teorileri ve aşkı pratiğe döktü

ß-/i@"l5e ALIVERSE...

Dünya çapında bir fenomen olan Ali Hazelwood'un karşı konulmaz üç kısa öyküsü, özel bir bonus **bölümle** birlikte ilk kez ciltsiz olarak bir arada.

k4ara, Sadie ve Hannah önce arkadaş, her zaman bilim insanı. Çalışma alanları onları dünyanın farklı köşelerine götürse de, hepsi şu evrensel gerçek konusunda hemfikirdir: söz konusu aşk ve ilişki... zit kutuplar birbirini çeker... ve riraller sizi yakar n....

Undcr Tek Çatı

Bir çevre araştırmacısı, bilim insanlarının asla Kendini cehennemden gelen bir oda arkadaşıyla sıkışmış bulduğunda birlikte yaşamak - termostat alanini terk etmeyen, tespit edilebilir bir petrol avukati.

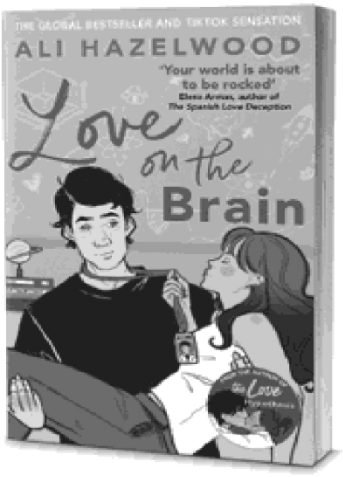
Stuck with You

Bir inşaat mühendisi ve ezeli düşmanı, New York'ta bir asansörde mahsur kaldıklarında "*Eva* denemelerini - ve aşklarını - bir sonraki seviyeye taşırlar.

E **owZero**

Bir NASA havacılık ve uzay mühendisi yaralı halde yatarken sol bacağını dondurdu p Arctic'in uzak bir araştırma istasyonunda mahsur kalan ve r tehlikeli kurtarma görevini üstlenmeye istekli tek kişi

ßy&"Öi" ALIVERSE...

Bir bilim insanı, ezeli düşmanıyla birlikte bir projede çalışmak zorunda kaldığında, ortaya çok ilginç sonuçlar çıkar.

Bee Kdnigswasser basit bir kurala göre yaşıyor: Marie Curie olsa ne yapardı? Eğer NASA ona bir nötongineor P<'i°^- ° !'*-+°! rüyasının gerçekleşmesi için liderlik teklif etseydi - Marie tereddüt etmeden kabul ederdi. Duh.

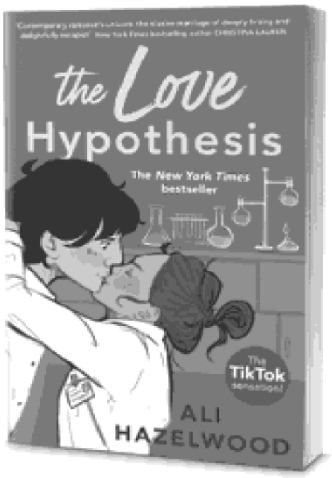
Ancak modem fiziğin anası hiçbir zaman Levi Ward ile birlikte liderlik yapmak zorunda kalmadı.

Elbette, Levi uzun boylu, esmer ve piercing gözlü bir şekilde çekici. Ancak Levi, Bee'ye karşı olan hislerini yüksek lisans okulunda çok net bir şekilde ortaya koydu - baş düşmanlar en iyi kendi galaksilerinde, çok çok uzakta çalışırlar.

Ama ekipmanları kaybolmaya başlayınca ve personel onu görmezden gelince. Bee, Levi'nin yumuşayarak bir müttefike dönüştüğünü, oyunlarını desteklediğini, fikirlerini desteklediğini... gözleriyle onu yuttuğunu gördüğüne yemin edebilir. Pasiflik tüm nöronlarını ateşliyor.

Ama iş gerçekten bir hamle yapmaya geldiğinde Kalbi tehlikede, önemli olan tek bir soru var: Bee K nigswasser ne yapacak?

/İxyi@c f$" ALIVERSE...

When a fake relationsh between scientists meets
çekimin karşı konulmaz gücü, bir kadının
<zuwfully calculatecl theories on love into <haos.

Üçüncü sınıf bir PC.D. adayı olan Olive Smith, uzun süreli çalışmaya inanmıyor.
ama en iyi arkadaşı öyle düşünüyor ve bu da onu
Bu 5itLiBtion için. OliVO'nun B hd ppily'e Giden 1 Yardım Yolu Olduğunu Arih'e Anlatmak
her zaman zor olacaktı, bilim adamları kanıt ister. Yani, tıpkı
Kendine saygısı olan her kadın gibi Olive de paniğe kapılır ve gördüğü ilk erkeği öper.

Bu adam Adam Carlsen'den başkası değil. Genç ve yetenekli bir profesör.
ve tanınmış bir kıç. İşte bu yüzden Olive
AdamP onun maskaralığını gizli tutmayı ve gölde erkek arkadaşı
olmayı kabul eder. Ama büyük bir bilim konferansı çığırından çıkınca
Adam
onun boyun eğmeyen desteğiyle (ve HF'nin boyun eğmeyen karın kaslarıyla).
küçük deney tehlikeli bir şekilde yanmaya yakın hissediyor.

Olive çok geçmeden, aşk üzerine bir hipotezden
daha karmaşık olan tek şeyin, kalbini mikroskop
altına koymak olduğunu keşfeder.